This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

Esa 110.344

WIDENER LIBRARY
HX JTVK K

ol

FROM
THE LIBRARY
OF
JOHN WILLIAMS
WHITE

A GIFT TO
HARVARD COLLEGE
LIBRARY

TRANSFERRED TO THE
LIBRARY OF THE
CLASSICAL DEPARTMENT

ARISTOPHANIS
AVES
GRAECE

RECENSVIT

ET

PERPETVA ADNOTATIONE

ILLVSTRAVIT

CHRISTIANVS DANIEL BECK

PHILOS. D. ET PROF. EXTR. LIPS

LIPSIAE

SVMTV SIEGFR. LEBR. CRVSII

CIƆIƆCCLXXXII.

Ga 110.344

HARVARD COLLEGE LIBRARY
AUGUST 1, 1919
FROM THE LIBRARY OF
JOHN WILLIAMS WHITE

Transferred to
Classical Library
Ga 110.344

PERILLVSTRI VIRO

FRIDERICO GOTTLOB A BERLEPSCH

SENATVS SACRI SVPREMI DRESDENSIS

PRAESIDI GRAVISSIMO, REL.

PATRONO INDVLGENTISSIMO

PERILLVSTRIS DOMINE

Adſpice, qua cunctos ſolaris, fronte ſerena!

Audet adire TVVM limen Ariſtophanes.

Ille meus quamuis cultu non ſplendeat vllo,

Gratia nec formae nec decus inſideat:

At mentis tamen interpres gratiſſimus eſſe

Et pietate poteſt forte placere ſua.

Sed tu, parue liber, cui blandas tangere palmas
Continget, Domino dic pia verba meo.
Dic, noſtras Muſas nil maius poſcere numen,
Quam fluat vt curſu ſoſpite vita VIRO,
Vtque diu laetae poſſint cantare Camenae
Tutoremque ſui praeſidiumque chori.
Me vero vt numeris felicibus inſerat, ora,
Quos fert ſublimes ILLIVS aura fauens.

Quaedam de conſilio et ingenio huius fabulae [1]), deque noſtrae editionis ratione.

Sunt duo fabulae loci [2]), qui, quodnam potiſſimum tenere conſilium poeta voluerit, omnium optime doceant. Nam, quod putabat Vir doctus Lipſienſis, reſpici a poëta Deceleam, Athenis propinquam, quae tum a Spartanis occupata erat et munita, auctore Alcibiade, Piſthetaerum vero reſpondere Alcibiadi, per Epopem autem et aues mores Spartanorum indicari, id partim non video, quam vim habeat, et quomodo illa Deceleae occupatio potuerit Comice tractari, atque dici, Athenienſes Deceleam migrare, partim multis fabulae locis [3]), et, quod maximum eſt, tempo-

1) Nec volui, nec licuit vel per ipſius opuſculi, vel per mei etiam temporis rationem, copioſe omnia hic proponere, quae ad fabulae huius indolem et cognoſcendam et diiudicandam pertinent. Sufficiebat, quaedam monuiſſe, quae lectionem Comoediae ipſam et iudicium de ea adiuuare poſſent, et, quae plura diſputari poterant, quaeque dicere in vniuerſum de ingenio Ariſtophanis olim conſtitueram, differre in aliud tempus, et aptius, et magis a laboribus vacuum. Legi vero, quae de noſtra fabula breuiter expoſuerunt cum Cl. *Clodius* (Verſuche aus der Litter. vnd Moral, T. II. pag. 238. ſſ.) tum *Boivinus* iunior (Diſcours pour ſervir de Préface à une traduction de la Comédie des Oiſeaux d'Ariſtophane, Mém. de l'Acad. des Inſcriptions de Paris. T. IV. p. 549. ſſ.).

2) V. 30-45. et 124.

3) Vt v. 1281.

4) Vid.

rum rationi repugnat. Etenim ſi verum eſt, quod Schol. tradit, fabulam actam eſſe archonte Chabria, h. e. Ol. 91, a. 2., non potuit ea rem allegorice ſignificare, quae anno poſt euenit, archonte Piſandro [4]). Eſſe autem fabulam ſtatim, poſtquam miſſa in Siciliam erat Athenienſium claſſis, ſcriptam, patet ex eo, quod nullius cladis Athenienſium in illo Siculo bello acceptae meminit poeta, ſed tantum cunctationem Niciae in ſuſcipiendo bello tangit [5]) et nauem commmemorat, quae ſequebatur claſſem Athenienſium, et Alcibiadem redire iubebat [6]). Denique, pace Viri Clariſſimi dixerim, non adibat famis periculum Athenarum vrbs, quamuis Decelea per Spartanos occupata, niſi mari etiam commeatu prohiberetur [7]), neque adeo huc trahi poteſt λιμὸς Μήλιος, quo deos ſe perditurum dixit Piſthetaerus [8]).

Ex illis vero locis, quos antea dixi, apparere credo, poetam voluiſſe omnem omnino Athenienſium vitam cum publicam tum priuatam, non ſingula quaedam vitia, notare, et monere, non poſſe in ea, quae tum erat rerum conditio, vitam Athenis laetam agi et quietam, igitur opus eſſe mutatione for-

4) Vid. Thucyd. 7, 19. Diod. Sic. 13, 9.

5) Verbo μελλονικιᾷν. Vid. Thuc. 6, 9. ſſ.

6) V. 147. cf. Diod. l. 13, 2. ſſ. Alias quoque res memorauit, quae paullo ante euenerant, vt expugnationem Meli, damnationem Diagorae, non autem, quae poſtea acciderunt.

7) Neque etiam prius captae ſunt Athenae, quam, cum Lyſandri claſſis aduenißet, atque adeo mari et terra vrbs oppugnaretur.

8) V. 186. et alibi.

9) Quo

mae ciuitatis, adminiſtrationis eius, virorum, qui rempublicam domi et foris gerebant, iurisdictionis, religionis per poetarum figmenta et ſomnia quorundam philoſophorum [9]) mirum in modum deprauatae [10]), morum denique et vitae rationis. Itaque poeta debebat etiam legere argumentum fabulae non valde implicitum, cuius ſimplicitas locum concederet multis epiſodiis, quo plura poſſent vitiorum et conſuetudinum prauarum, et ineptiarum, et hominum ineptorum atque ſceleſtorum, genera in ſcenam produci. Hinc primaria fabulae noſtrae actio non eſt multiplex et diffuſa, ſed breuis et conciſa, ea autem, quae adiecit auctor, adeo multa et varia ſunt, vt paene abducant lectorem ab ipſo argumento. Iam igitur hoc ſimpliciter tractaturus erat, eſſe aliam vrbem condendam Athenienſibus, quoniam antiqua illa non amplius placere poſſit, h. e. mutare hanc. Comici eſt, conſiliorum grauitatem temperare verborum facetiis. Itaque noſter finxit,

9) Quo pertinet inprimis locus v. 690. ſſ. quem locum miror, etiam *Clodium, claſſicum* in Mythologia cenſere potuiſſe. Vid. Not.

10) Saepe equidem miratus ſum, quomodo Noſter cum in aliis, tum in hac inprimis fabula, multis locis, praecipue ſub exitum fabulae, potuerit impune ridere deos Graecorum atque adeo religionem ciuitatis publicam; nec aliam video rei cauſam, quam quod tantum poetarum, praeſertim Tragicorum, mythologiam tangat, et quod plebs Attica iam ita exculta fuerit, vt ipſa rideret fictiones illas. Quae quidem ipſae poterant facile religionem omnem ex animis tollere. Itaque debebat plebs, etiam per Comicum ſuo modo, h. e. irridendo, auocari ab illis fabulis ad veriorem de numine ſententiam. Nam profecto religionis ſcientia cum reliqua rationis cultura aequis paſſibus procedere debet!

duo Athenienſes velle vrbem exſtruere inter aues, cum quibus colloquuntur. In his vſus eſt vetere illa et ſatis vſitata conſuetudine plebem per fabulas ab animalibus deſumtas regendi, quae ne tum quidem prorſus inepta erat [11]). Sed habebat et hic occaſionem notandi Tragicos [12]), quibus natura ſua inimicus fuiſſe Ariſtophanes videtur. Athenienſes duo adeunt concionem auium, a qua recipi cupiunt, et primo quidem repudiati, mox, vbi docuerant, quanta olim auium poteſtas fuerit et quomodo, ipſorum ope, illa recuperari poſſit, hominibus imperari et ab illis coli, recipiuntur. Tum hominibus ſuadetur, vt aues, non Olympicos deos, colant, commoda vitae auium commemorantur, vrbs noua exſtruitur, ſacratur, frequentari hominibus dicitur, et dii prohibentur aditu atque ſacrificiis in terra factis. Itaque Iupiter tandem, ne fame dii pereant, tradere imperium auibus cogitur. Hoc eſt ſimplex argumentum; reliqua omnia aut ad illud exornandum pertinent, aut continent epiſodia, quae per ſe non ſatis nexa videntur cum primaria fabulae parte, ſed apta ſunt, quia poetae conſilio reſpondent, qui quidem poterat ſic riſui exponere varios variorum hominum mores, philoſophorum, poetarum, inprimis eorum, qui, quauis data occaſione, verſus lucri cauſa conſcriberent, ducum Athenienſium, oſtentatorum, mollium et delicatulorum hominum, ſycophantarum, alio-

11) Vid. Cl. Meiners Geſchichte des Vrſpr. der Wiſſenſch. T. I. p. 73. ſ.
12) V. 100. et alibi.

13) Hinc

rum plurium. Quod quidem ita fecit, vt nunc nominaret quoſdam, nunc alio modo cognoſcendos redderet [13]), ſemper autem orationem ſuam plebis ingenio accommodaret. In quo quidem vehementer erraſſe puto illos, cum veterum [14]), tum recentiorum, qui propter obſcoenitatem, turpitudinem, ruſticitatem, improbitatem, Noſtrum reprehenderunt, quaſi vero non is, qui emendare democraticae ciuitatis vitia velit, plebem mouere debeat, et, vt moueat atque delectet, ingenio eius inſeruire cogatur, et quaſi eum, qui mores plebeios pingit, non ita pingere oporteat, vt ſunt [15]) turpes et improbi et mali! Non nego, interdum, ſed rarius tamen, facetias poetae eſſe plebeias et ineptas [16]), ſed quomodo eae non excidere poterant homini, qui in ſtudio plebeiorum ingeniorum et conſuetudine cum iis conſenuiſſe videtur? Eſt etiam duplex Comoediae genus, alterum nobilius illud et liberalius, alterum vilius magisque abiectum; in quoque qui excellit, ſi excellit, laudandus eſt, nec poteſt quis ipſe eligere tale genus, quod aetati et temporibus non aptum ſit. Et vt noſtra aetate Comoedia Ariſtophanea ſibilis omnium explodenda eſſet, ſic tum non poterat alio, quam quo

13) Hinc multos locos ne intelligimus quidem nunc, quod aut homines nominati ignoti ſunt, aut ſpectatores ex adſpectu intelligere poterant, quid ſibi vellet poeta. Conf. Markland. ad Eur. Suppl. 32.

14) In his eſt inprimis, cuius habemus ſub Plutarchi nomine Ἐπιτομὴν τῆς συγκρίσεως Μενάνδρου καὶ Ἀριστοφάνους Opp. Plut. T. II. p. 853. ſſ. Nec ea ſuffecerunt mihi, quae ad excuſandum Ariſtophanem ſcripſit *Sulzerus* Theor. Art. V. Ariſtophanes.

15) Nam omnino, qui apud Noſtrum obſcoena ac turpia dicunt, ſunt ex infima plebe.

16) Vt v. 1529.

17) Conf.

vſus eſt, per hominum et temporum naturam genere vti Comicus [17]).

In edenda autem hac fabula ita verſatus ſum, vt verba Comici, quoniam Codicibus et ſcriptis et editis antiquis carebam, emendarem ope ingenii, legum et metri et linguae et ſenſus, denique coniecturarum Virorum doctorum adiutus. Mutaui texta ſaepius, quam ſuperſtitioſis placebit Criticis, ſed nolueram apertis vitiis impediri fabulae lectionem. Quod ſi vti licuiſſet copiis *Brunckii*, Summi Viri, cuius fauoris in me documentis egregiis ſuperbio, ornatiores et ſaniores prodituræ eſſent Aues; ſed illius Summi Viri editio nondum vendebatur, abſoluta iam mea. Scholia adieci metrica, vt ii humaniſſimi Viri, qui me interpretantem nuper publicis lectionibus hanc fabulam audirent, cognoſcerent etiam metrum; e reliquis Scholiis pauca ſelegi, quod caetera aut nimis multis verbis perſcripta, aut inepta [18]) plerumque eſſent; notis autem meis cum verba ſingula tum omnem orationem copioſius explicare ſtudui, ita vt fabula facillime a quolibet intelligi poſſet. Omitto reliqua, quae dici poſſent, et commendo hanc opellam humanitati idoneorum iudicum, quam et olim expertus ſum, et nunc cum maxime ſpero.

17) Conf. Ariſtidis Orat. de non agendis Comoediis T. I. Iebb. p. 504.

18) Nam didici, Scholiaſtas veteres multas ſaepe finxiſſe cum verborum Graecorum ſignificationes, tum hiſtorias. Cf. et Cl. Gedike Comm. de Dialectis Graecis (im Berlin. Magazin P. II. p. 10. a. 1782.)

ARISTO-

ARGVMENTA FABVLAE.

Δύο πρεσβῦται Ἀθηναίων Πεισθέταιρος καὶ Εὔελπις τὴν συκοφαντίαν φεύγοντες τὴν Ἀθήνησι, μετανίστασθαι δοκιμάζουσι, καὶ κολοιὸν καὶ κορώνην πριάμενοι, παραγίνονται πρὸς ὄρνιθας, τῆς παρ᾽ αὐτοῖς ἐπιθυμοῦντες διαγωγῆς. οἱ δὲ ὄρνιθες τὸ μὲν πρῶτον ἀρνεῖσθαί φασιν, εἰ μετὰ ἀνθρώπων πολεμίων ὄντων οἰκήσουσι· μαθόντες δὲ ὕστερον, ἃ ὠφεληθήσονται, συγχωροῦσι μένειν αὐτούς· οἱ δὲ πόλιν κτίσαντες ἐν τῷ ἀέρι, Νεφελοκοκκυγίαν ὠνόμασαν· ἀλλ᾽ οὐδὲ ταύτην ἀνενόχλητον ἐῶσιν οἱ Ἀθηναῖοι· μάντεις γὰρ καὶ χρησμολόγοι φοιτῶσι, λαβεῖν τι βουλόμενοι, ἐν οἷς καὶ Μέτων· οὗτοι δὲ πάντες ἀποπέμπονται ἄπρακτοι· τελευταῖον δὲ καὶ θεοὶ, διὰ τὸ μὴ ἐᾶσθαι τὸν καπνὸν τῶν ἱερείων ἀνιέναι, λιμῷ φθειρόμενοι, πρεσβεύονται πρὸς τοὺς ὄρνιθας. Ὁ δὲ σκοπὸς τοῦ δράματος, διασῦραι πάλιν τοὺς Ἀθηναίους, ὡς φιλοδίκους. ἡ δὲ σκηνὴ ἐν πέτραις καὶ ὀρνέοις. ἐγράφη δὲ μετὰ τὸν Ἀλκιβιάδην ὑπὸ τῆς Σαλαμινίας νεὼς μεταπεμφθῆναι, διὰ τὴν περικοπὴν τῶν Ἑρμῶν, καὶ φυγεῖν εἰς Λακεδαίμονα.

Ἄλλως.

Δύο εἰσὶν Ἀθήνηθεν ἐκκεχωρηκότες πρεσβῦται διὰ τὰς δίκας. πορεύονται δὲ πρὸς τὸν Τηρέα Ἔποπα γενόμενον, πευσόμενοι παρ᾽ αὐτοῦ, ποία πόλις ἐστὶν εἰς κατοικισμὸν βελτίστη. χρῶνται δὲ τοῖς ὁδοῦ καθηγεμόσιν ὀρνέοις· ὁ μὲν κορώνη, ὁ δὲ κολοιῷ. ὀνομάζονται δὲ ὁ μὲν Πεισθέταιρος, ὁ δὲ Εὐελπίδης· ὃς καὶ πρότερος ἄρχεται. Ἡ σκηνὴ ἐν Ἀθήναις. τὸ δρᾶμα τοῦτο τῶν ἄγαν δυνατῶς πεποιημένων, ἐδιδάχθη ἐπὶ Χαβρίου Ἄρχοντος *) εἰς ἄστυ, διὰ Καλλιστράτου· ὃς ἦν δεύτερος τοῖς Ὄρνισι· πρῶτος Ἀμειψίας Κωμασταῖς· τρίτος Φρύνιχος Μονοτρόπῳ. ἔστι δὲ λέ **).

Ἄλλως.

Τῆς τῶν Ἀθηναίων πολιτείας τὸ μέγιστον ἦν κλέος, αὐτόχθοσι γενέσθαι, φιλοτιμία πρώτη, τὸ μηδεμιᾶς πόλεως φανείσης αὐτὴν πρῶτον ἀναβλαστῆσαι. ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ὑπὸ προεστώτων πονηρῶν καὶ πολιτῶν δυσχερῶν ἀνετέτραπτο, καὶ διωρθοῦτο πάλιν. ἐπὶ οὖν τοῦ Δεκελεικοῦ πολέμου, πονηρῶν

*) h. e. Olymp. 91, a. 2.

**) Quae hic ſequebantur de cladibus Athenienſium, omiſi, quia non tum, ſed aliquanto ſerius, acciderunt, et videtur ea inſcius monachus, non ipſe argumenti auctor, adieciſſe.

ρῶν τινῶν τὰ πράγματα ἐγχειρισθέντων, ἐπισφαλὴς γέγονεν ἡ παρ' αὐτοῖς κατάστασις. καὶ ἐν μὲν ἄλλαις δράμασι, διὰ τῆς κομικῆς ἀδείας ἤλεγχεν Ἀριστοφάνης τοὺς κακῶς πολιτευομένους, φανερῶς μὲν οὐδαμῶς (οὐ γὰρ ἐπὶ τούτου ἦν ἐκκλησία), λεληθότως δὲ, ὅσον ἀνῆκεν ἀπὸ κωμῳδίας προσηκούειν. ἐν δὲ τοῖς Ὄρνισι καὶ μέγα τι διανενόηται. Ὡς γὰρ ἀδιόρθωτον ἤδη νόσον τῆς πολιτείας νοσούσης, καὶ διεφθαρμένης ὑπὸ τῶν προεστώτων, ἄλλην τινὰ πολιτείαν αἰνίττεται, καὶ προεστῶτας ἑτέρους, ὡσανεὶ τῶν ὄντων κακῶν καθεστώτων. οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τὸ σχῆμα ὅλον καὶ τὴν φύσιν, εἰ δέοι, συμβουλεύει μετατίθεσθαι πρὸς τὸ ἠρεμαίως βιοῦν. καὶ ἡμῖν ἀπότασις αὐτη. Τὰ δὲ κατὰ θεῶν βλάσφημα ἐπιτηδείως ᾠκονόμηται. καινῶν γάρ φησι τὴν πόλιν προσδεῖσθαι θεῶν, ἀφροντισούντων τῆς κατοικίας τῶν Ἀθηναίων τῶν ὄντων, καὶ παντελῶς ἠλλοτριωκότων ἑαυτοὺς τῆς χώρας. Ἀλλ' ὁ μὲν καθόλου στίχος τοιοῦτος ἕκαστος δὲ τῶν κατὰ μέρος, οὐκ εἰκῇ, ἀλλ' ἄντικρυς Ἀθηναίων καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς ἐγχειριζομένων τὰ κοινὰ ἐλέγχει τὴν φαύλην διάθεσιν, ἐπιθυμίαν ἐγκατασπείρων τοῖς ἀκούουσιν, ἀπαλλαγῆναι τῆς ἐνεστώσης μοχθηρᾶς πολιτείας. ὑποτίθεται γὰρ περὶ τὸν ἀέρα πόλιν τῆς γῆς ἁπάσης ἀπαλλάσσων· ἀλλὰ καὶ βουλὰς καὶ συνόδους ὀρνίθων, ταῖς Ἀθηναίων δυσχεραίνων. ἀλλὰ καὶ ὅσα παίζει, Ἐπίσκοπον ἢ Ψηφισματογράφον, ἢ τοὺς λοιποὺς εἰσάγων, οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ γυμνοῖ τὰς ἁπάντων προαιρέσεις, ὡς αἰσχροκερδείας ἕνεκεν χρηματίζοντας. Εἶθ' ὕστερον καὶ τοὺς θεοὺς εἰς ἀπονοησίαν κωμῳδεῖ, τὰ δὲ ὀνόματα τῶν γερόντων πεποίηται, ὡς εἰ πεποιθοίη ἕτερος τῷ ἑτέρῳ, καὶ ἐλπίζοι ἔσεσθαι ἐν βελτίοσι. τινὲς δέ φασι τὸν ποιητὴν τὰς ἐν ταῖς τραγῳδίαις τερατολογίας διελέγχειν. ἐν δὲ τοῖς νῦν τὴν τῆς Γιγαντομαχίας συμπλοκὴν ἕωλον ἀποφαίνων, ὄρνισιν ἔδωκε διαφέρεσθαι πρὸς θεοὺς περὶ τῆς ἀρχῆς. Ἐπὶ Χαβρίου τὸ δρᾶμα καθῆκεν εἰς ἄστυ, διὰ Καλλίου (Καλλιστράτου). εἰς δὲ Λήναια τὸν Ἀμφιάραον ἐδίδαξε διὰ Φιλωνίδου· λάβοι δ' ἄν τις τοὺς χρόνους ἐκ τῶν πέρυσι γενομένων ἐπὶ Ἀριμνήστου τοῦ πρὸ Χαβρίου. Ἀθηναῖοι γὰρ πέμπουσι τὴν Σαλαμινίαν, Ἀλκιβιάδην μεταστελλόμενοι ἐπὶ κρίσει τῆς τῶν μυστηρίων ἐκμιμήσεως. ὁ δὲ ἄχρι μὲν Θουρίου εἵπετο τοῖς μεθήκουσιν. ἐκεῖθεν δὲ δρασμὸν ποιησάμενος εἰς Πελοπόννησον ἐπεραιώθη. τῆς δὲ μετακλήσεως μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης, ἀποκρύπτων μὲν τὸ ὄνομα, τὸ δὲ πρᾶγμα δηλῶν, ἐν οἷς γέ φησι, Μηδαμῶς ἡμῖν παρὰ θάλασσαν, ἵνα ἀνακύψεται κλητῆρα ἄγουσα ἔσωθεν ἡ Σαλαμινία.

ARISTO-

ARISTOPHANIS AVES.

ΕΥΕΛΠΙΣ, ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Ευ. Ὀρθὴν κελεύεις, ἣ τὸ δένδρον φαίνεται;
Πει. Διαῤῥαγείης· ἥδε δ' αὖ κρώζει πάλιν.
Ευ. Τί, ὦ πόνηρ', ἄνω κάτω πλανύττομεν;
Ἀπολούμεθ', ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορουμένω.

1. Euelpis alloquitur graculum, quem manu geſtabat, vt Piſthetaerus cornicem. Cognoſcere ex his auibus volebant, vbi eſſet Epops. Pertinet huc haud dubie gloſſa Heſ. Ὀρθήν· τὸ ὀρθὴν ἀπιέναι. Nam ſubintelligi hic debet ὁδὸν ἰέναι, quod ſaepe omittitur, ab iratis inprimis. v. Weſſ. ad D. S. II. p. 349, 4.

1. ἡ εἴσθεσις τοῦ παρόντος δράματος εὐθὺς ἐξ ἀμοιβαίων ἄρχεται προσώπων. οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι στή. ὧν τελευταῖος·

Εἴσβαινε κἀνέγειρε τὴν ἀηδόνα.
Ἐν εἰσθέσει δὲ μετὰ τὸν ρξά στίχον κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον. καὶ μετὰ τὸν ρλγ´ ἕτερον ὅμοιον μονόμετρον ἀκατάληκτον. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.

2. Διαῤῥαγείης *pereas cum tua aui.* — πάλιν eſt εἰς τοὐπίσω, nempe ἔρχεσθαι. De hac adverbii πάλιν vi v. Valck. ad Eur. Phoen. 1410. Markl. ad Suppl. 460. Schol. Hom. Il. N, 3. Reſtituendum illud Aeſchini de f. leg. p. 197. Reiſk. vbi e cod. Harl. ſcribendum ἐπανῆλθεν πάλιν δεῦρο. Vulgo πάλιν deeſt, et per ſe poterat omitti, vt et h. l. Sed ſolet addi particulis aliis idem valentibus. v. Aeſch. Socr. 2, 15.

3. ἄνω κάτω πλανύττομεν. Eſt Ouidianum (Met. 14, 680.) *toto* paſſim *vagus* errat *in orbe.* Simillime Plato Hipp. min. extr. ἐγὼ περὶ ταῦτα (in diſquiſitione ſuper ea re) ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι.

4. ἄλλως ad προφορουμ. referendum, et valet i. q. μάτην. Vid. Duck. ad Thuc. p. 260, 28. Ruhnken. ad Tim. p. 147. Προφορεῖσθαι Atticis valuit διάζεσθαι, filum huc illuc ducere, lanas ducere et ſtamina pollice verſare (Ov. Met. 4, 34). Verbum non exſtat, quantum ſciam, niſi h. l., vbi valet δεῦρο κἀκεῖσε πορεύεσθαι (v. L. Bos Obſſ. Critt. p. 86), ſed adnotatum eſt a Grammaticis, Suid. Heſ. (vbi male προφερεῖσθαι) et Poll. 7, 32. — Gregorius Cor. de Dial. p. 29. laudat ex Ariſtoph. haec: μάτην ἄρα τὴν ὁδὸν ἀνύτομεν, quae ſi ex hac fabula ſumta ſint, videntur explicationi Grammatici deberi.

Πει. Τὸ δ' ἐμὲ κορώνη πειθόμενον τὸν ἄθλιον,
Ὁδὸ̃ περιελθεῖν ϛάδια πλεῖν, ἢ χίλια.
Ευ. Τὸ δ' ἐμὲ κολοιῷ πειθόμενον τὸν δύσμορον
Ἀποσποδῆσαι τὰς ὄνυχας τῶν δακτύλων.
Πει. Ἀλλ' ὐδὲ, ποῖ γῆς ἐσμὲν, οἶδ' ἔγωγ' ἔτι.
Ευ. Ἐντευθενὶ τὴν πατρίδ' ἂν ἐξεύροις σύ πȣ;
Οὐδ' ἂν μὰ Δία γ' ἐντεῦθεν Ἐξηκεϛίδης.
Ευ. Οἴμοι. Πει. Σὺ μὲν, ὦ τᾶν, τὴν ὁδὸν ταύτην ἴθι.
Ευ. Ἦ δεινὰ νῷ δέδρακεν οὐκ τῶν ὀρνέων,
Ὁ πινακοπώλης Φιλοκράτης μελαγχολῶν,

7. Poſt τὸ δ' ἐμὲ intelligitur ὐκ εὔηθες, vel ſimile quid. vid. Schol. Cf. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 46. Caeterum ſunt haec ſingula ex vita communi explicanda.

8. Ἀποσποδῆσαι eſt ἀφανίσαι. v. Schol. et Suid. vbi duplex huius ſignificationis cauſſa affertur. Referendum hoc verbum puto ad ipſum Euelpin, qui ſibi prae ſollicitudine vngues momorderit. Nam ſi de auibus eſſet, ut v. 26, deberet Paſſiuum legi.

9. Daweſius M. Crit. p. 293. conſuetam vim particularum ποῖ et ὅποι (de qua Tho. M. p. 652. ſ.) ſecutus, hic iubet πȣ̃, et v. 45. ὅπȣ legi. Docte repugnauit Dorvill. ad Char. p. 114. docuitque, has particulas ita inter ſe permutari, vt, quid vſus permiſerit, certo dici nequeat. Quin etiam Moeris p. 317. obſeruauit, Attice ποῖ pro πȣ̃ poni. Add. Valck. ad Amm. p. 113. et 121.

11. Ἐντεῦθεν pro ἐνταῦθα *eo loco, vbi ſumus.* — Schol. et Suid., apud quem intercidit verſus Ariſt. hic, putant, Execeſtiden notari a Comico, vt erroneum et peregrinum, quod peregrinis melius ſaepe notae ſint viae, quam indigenis. Sed quum alibi notetur vt homo barbarus, qui tamen voluerit vbique indigena eſſe, inprimis Athenis (v. v. 763. 1525.), illuc etiam hic reſpici puto.

12. ὁδὸν ταύτην. Bergl. intelligit, eam, vbi οἴμοι clamandum eſt; quod non neceſſarium.

13. Heſ. Ὄρνεα, ὀρνεοπωλεῖα, καὶ πετεινὰ, καὶ τόπος. Ludit enim Comicus in vocibus ὄρνεα, et Ὀρνεαὶ, quae fuit vrbs Peloponneſi. H. l. ὄρνεα eſt *forum*, vbi *aues venduntur*. v. Schol. vt ἰχθῦς et μῦρον de μυροπωλείῳ et ἰχθυοπωλείῳ, v. Kuſt. ad Eqq. 1372. σήσαμα de loco, vbi venduntur, ap. Tho. M. p. 791. *libelli*, de taberna libraria. vid. Vulp. ad Catull. 55, 4.

οὐκ i. e. ὁ ἐκ pro ὁ ἐν — vt Plut. 435. καπηλὶς ἡ 'κ τῶν γειτόνων. Thuc. p. 438. Duck. οἱ ἐκ τῶν Ὀρνεῶν pro ἐν ταῖς Ὀρνεαῖς.

14. πινακοπώλας ἐκάλυν οἱ ποιηταὶ τῆς κωμῳδίας, ὐ μόνον τὺς πίνακας πιπράσκοντας, ἀλλὰ καὶ τὺς ὄρνεις, ὓς προὐτίθεσαν ἐπὶ

πινάκων

Ὃς τώδ' ἔφασκε νῷν φράσειν τὸν Τηρέα,
Τὸν Ἔποφ', ὃς ὄρνις ἐγένετ' ἐκ τῶν ὀρνέων,
Κἀπέδοτο τὸν μὲν Θαῤῥελείδου τουτονὶ
Κολοιὸν, ὀβολοῦ· τήνδε δὲ τριωβόλου.
Τὼ δ' οὐκ ἄρ' ἴσην οὐδὲν ἄλλο, πλὴν δάκνειν.
Καὶ νῦν τί κέχηνας; ἔσθ' ὅποι κατὰ τῶν πετρῶν
Ἡμᾶς ἔτ' ἄξεις· οὐ γάρ ἐστ' ἐνταῦθά τις
Ὁδός. Πει. οὐδὲ μὰ Δί' ἐνταῦθά γ' ἀτραπὸς οὐδαμοῦ.
Ευ. Οὐδ' ἡ κορώνη τῆς ὁδοῦ τι λέγει πέρι;
Πει. Οὔ. ταυτὰ κρώζει μὰ Δία νῦν τε καὶ τότε.

πινάκων κεραμέων. Poll. 7, 197. quod adhuc clarius fit ex Heſ. T. II. p. 961. ſ.

15. Recepi νῷν pro vulgato νῶϊν, vt ſaepius in hac fabula; etiam σφῷν, ληδάριον, κερχνῆς, ἥρω ſcripſi, partim metri, partim conſuetudinis Atticorum cauſa. Cf. Bergl. ad v. 330. Nam Attici in multis vocabb. *iota* omiſerunt, v. Greg. Cor. de dial. p. 30. et 75. et ad vtrumque l. Koen.; in aliis illud nunc ſubſcripſerunt, nunc non, ut auctor eſt idem Greg. p. 46. Et Pierſon. ad Moer. p. 266. monet, definitu eſſe difficile, vtrum talia cum iota ſubſcr. ſint ſcribenda, nec ne; contenditque p. 300. ſ. Atticos iota, quod non pronunciauerint, neglexiſſe etiam in ſcribendo. Sequi tamen malui iudicium Hemſt. ad Plut. p. 125. Omnino mihi videtur antiquitus ſemper ſcriptum eſſe ΝΩΙΝ vel νωϊν, et diſcrimen illud ſerius a Grammaticis excogitatum. — Add. Waſſ. Add. ad Thuc. p. 252. in praef. Duck.

16. ἐκ τῶν ὀρνέων. Hoc παρὰ προσδοκίαν comice dictum eſt pro ἐκ τῶν ἀνθρώπων. Tereus enim *ex homine* factus eſt ales. Sed petit poeta ſimul leuitatem Athenienſium et inconſtantiam.

17. Tharrelidae filius fuit Aſopodorus, admodum paruus, vt graculus; inde iocus. — ἀποδίδοσθαι *vendere*, v. D. R. et L. C. V. ad Xen. Mem. 2, 5, 5.

19. Vulgo legebatur ᾔστην, quod per ſe non eſt alienum, et frequentatur in tali loquendi modo. v. Bergl. ad Lyſ. 139. ſed praetuli cum Schol. Suid. Kuſt. et Reiſk. ἴσην. Similis horum verborum permutatio in Lucian. Harm. πολλοὶ θεαταὶ εἰσὶ κροτῆσαι, ſed melior lectio ἴσασι.

20. κατὰ τῶν π. vel *in* rupes, (Rarior haec vis praep. κατὰ cum Gen. coniunctae etiam occurrit ap. Ael. V. H. 8, 14. vbi Intpp.) vel, quod malim, *de rupibus nos deiicies*.

22. Ὁδὸς et ἀτραπὸς inter ſe differunt, vt Lat. *via* ac *ſemita*. V. Ran. 123. quo ſpectat Heſychii gloſſa.

23. et 24. Reiſk. deleri iubebat perſonarum nomina, quod non neceſſarium eſt; et meliorem fore putabam ſenſum, ſi legeretur: — πέρι; Πει. Οὔ. ταυτὰ — cum vulgo poſt

Ευ. Τί δὴ λέγει περὶ τῆς ὁδȣ̃; Πει. τί δ' ἄλλο γ', ἢ
Βρύκȣσ' ἀπέδεσθαι φησί μȣ τȣ̀ς δακτύλȣς.
Ευ. Οὐ δεινὸν ȣ̃ν δῆτ' ἐςὶν ἡμᾶς δεομένȣς
'Ες κόρακας ἐλθεῖν, καὶ παρεσκευασμένȣς,
Ἔπειτα μὴ 'ξευρεῖν δύνασθαι τὴν ὁδόν;
Ἡμεῖς γὰρ, ὦ 'νδρες, οἱ παρόντες ἐν λόγῳ,
Νόσον νοσȣ̃μεν τὴν ἐναντίαν Σάκᾳ·
Ὁ μὲν γὰρ, ὢν ȣ̓κ ἀςὸς, εἰσβιάζεται·
Ἡμεῖς δὲ φυλῇ καὶ γένει τιμώμενοι,
Ἀςοὶ μετ' ἀςῶν, ȣ̓ σοβȣ̃ντος ȣ̓δενὸς,
Ἀνεπτόμεσθ' ἐκ τῆς πατρίδος ἀμφοῖν ποδοῖν,

περὶ eſſet punctum, poſt ȣ̓ non. Priori modo exhibet ed. a. 1624. Ita igitur edidi. — λέγειν eſt, vt antea φράζειν, *oſtendere, monere*, et repeti debet v. 25. poſt ἄλλο. Alias in phraſi ȣ̓δὲν ἄλλο, ἢ, ſequente alio verbo, intelligitur πρᾶξαι. v. Duck. ad Thuc. p. 220, 53.

27. Οὐ δεινὸν *nonne graue eſt*, iſt das nicht erſchröcklich. — ἐς κόρακας ἐλθεῖν debebat proprie dici εἰς ὄρνιθας — ſed commutatum eſt hoc cum formula illa male ominata, ioci cauſſa. — Particc. ἔπειτα et εἶτα ponuntur ſaepe poſt participia ita, vt nunc redundent, nunc per *tamen* reddi poſſint, quod eſt praeceptum Koenii ad Greg. de dial. p. 62. multis firmatum exemplis. Add. Abr. Gronov. ad Ael. V. H. 1, 1, 4. Daw. M. Crit. p. 284.

30. Ἐν λόγῳ Suid. male explicat ἐν ὑποθέσει. Immo eſt, *in colloquio et deliberatione ſuper aliqua re.* — Formula petita videtur ex foro Attico, vbi, qui intererant concioni, ita dicti; hinc translatum h. l. ad *ſpectatores*, ut Acharn. 512. add. Diatr. in Rheſ. Eur.

31. Notatur Aceſtor, poeta tragicus (Veſp. 1216.) qui Σακᾶς dicitur, vel quod eſſet homo ſeruilis ingenii (erat enim hoc ſeruorum nomen. v. Pherecr. ap. Athen. 6, p. 263. laud. a Bergl.) vel quod eſſet peregrinus: nam Σάκες nominantur Thraces et barbari. V. Heſ. v. Σακᾶς, vbi h. l. laudatur. Is eo vitio laborabat (νόσος de quocunque vitio. v. Gramm. Mſ. Sangerm. ap. Valck. D. Eur. p. 80.) *vt, cum non eſſet ciuis, ſummopere tamen ſtuderet* (βιάζεσθαι et inde ducta valent μετὰ βίας εἰσέρχεσθαι Thuc. 4, 48. cum Schol. Matth. 11, 12. Luc. 16, 16. ibique Raph. et Krebs.) *ciuitatem conſequi.*

33. φυλῇ καὶ γ. τιμώμ. *homines ex nobili tribu et gente.*

35. ἀμφοῖν ποδοῖν. Debebat eſſe πτεροῖν. v. Suid. h. v. (Idem V. Νομάδες explicat παντὶ σθένει.) Reliqua enim verba auibus ſunt propria, ἀνεπτόμεσθ' (pro quo Suid. ἀνιπτάμεσθ') et σοβȣ̃ντος, (quod de iis adhibetur, qui aues abigunt, Veſp. 210. 458.)

Αὐτὴν μὲν οὐ μισοῦντ' ἐκείνην τὴν πόλιν,
Τὸ μὴ οὐ μεγάλην εἶναι φύσει, καὐδαίμονα
Καὶ πᾶσι κοινὴν — ἐναποτῖσαι χρήματα.
Οἱ μὲν γὰρ οὖν τέττιγες ἕνα μῆν' ἢ δύο
Ἐπὶ τῶν κραδῶν ᾄδουσιν· Ἀθηναῖοι δ' ἀεὶ
Ἐπὶ τῶν δικῶν ᾄδουσι πάντα τὸν βίον.
Διὰ ταῦτα τόνδε τὸν βάδον βαδίζομεν,
Κανοῦν δ' ἔχοντε, καὶ χύτραν, καὶ μυῤῥίνας,
Πλανώμεθα, ζητοῦντε τόπον ἀπράγμονα,

458.) ſed retinuit conſuetam prouerbii formam. v. Eraſm. p. 237. B.

36. ἐκείνην redundat, vt Lucian. d. dial. 12, 2. αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ῥέα, ποτὲ ἂν ἐκείνη —

37. Scripſi καὐδαίμονα (h. e. καὶ εὐδαίμονα) pro κεὐδαίμονα, quia in hac lectione eliditur diphthongus αι, quod Atticis non licuiſſe, monuit Markl. ad Eurip. ſaepius.

38. ἐναποτῖσαι χρ. praeter exſpectationem pro ἐνοικεῖν, unde appoſui ſignum morae in pronunciandis his verbis. Eiusdem generis verba ſunt ἐντίκτειν Ariſtot. H. A. 8, 27. et alia. v. Weſſ. ad D. S. II. p. 166, 87. Caeterum notauit Comicus iactantiam Athenienſium oratorum, qui ſaepius ſuam vrbem omnibus communem eſſe gloriarentur. V. Thucyd. 2, 39. ibique Cl. Gottleber. p. 85. Iam poſt haec verba ſunt quaedam ſupplenda, nempe: ſed fugimus vrbem propterea, quod Athenienſes litium ſunt cupidiſſimi. Quod quidem Athenienſium vitium ſaepius a Noſtro notatum eſt, inprimis in Veſpis. Add. Schol. Thucyd. p. 52, 43. ibique Duck. et Taylor. ad Aeſch. c. Cteſ. p. 402. Reiſk.

39. De cicadarum cantu, quas ea ipſa de cauſa domi alebant veteres, multi exſtant veterum loci, Hom. Il. 3, 151. Ael. H. A. 1, 20. Ariſtot. de Reſpir. c. 9. p. 558. ed. Colon. Toup. ad Schol. Theocr. 4, 16. Wart. ad Theocr. 5, 34. Imitatus noſtrum locum Philemon ap. Schol. ἡ μὲν χελιδὼν αὐτὸ θέρος, ὦ γύναι, λαλεῖ, vbi haud dubie ſequebatur: σὺ δὲ πάντα τὸν βίον. aut ſimile quid.

40. Κράδαι pr. *ficus*. Poll. 4 129. Heſ. Sed h. l. de omni arborum genere dici, contendit Schol. (cf. Theocr. Id. 16, 94). nec rarum eſt, vocabula ſpecierum pro generibus poni.

43. Deſcribitur apparatus ad vrbem recentem inaugurandam. Nam altera explicatio, quae vult haec omnia ad abigendas aues parata eſſe, non videtur loci totius menti conuenire. Vtramque ex Schol. habet Suidas V. Κανοῦν.

44. Quum πράγματα dicantur etiam de litibus (Xen. Mem. Socr. 2, 9. 1. vnde πραγματοδίφης ducitur), ἀπράγμων eſt, cui lites non ſunt, et τόπος ἀπρ. h. l.

 locus,

Ὅποι καθιδρυθέντε διαγενοίμεθ' ἄν.
Ὁ δὲ στόλος νῷν ἐστι παρὰ τὸν Τηρέα
Τὸν Ἔποπα, παρ' ἐκείνου πυθέσθαι δεομένων,
Εἴπου τοιαύτην εἶδε πόλιν, ᾗ 'πέπτετο.
Πει. Οὗτος. Ευ. Τί ἐστιν; Πει. ἡ κορώνη μοι πάλαι
Ἄνω τι φράζει. Ευ. χὠ κολοιὸς οὑτοσὶ
Ἄνω κέχηνεν, ὡσπερεὶ δεικνύς τι μοί.
Κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἔστιν ἐνταῦθ' ὄρνεα.
Εἰσόμεθα δ' αὐτίκ', ἂν ποιήσωμεν ψόφον.
Ἀλλ' οἶσθ' ὃ δρᾶσον; τῷ σκέλει θένε τὴν πέτραν.
Πει. Σὺ δὲ τῇ κεφαλῇ γ', ἵν' ᾖ διπλάσιος ψόφος.
Ευ. Σὺ δ' οὖν λίθῳ κόψον λαβών. Πει. πάνυ γ' εἰ δοκεῖ.
Ευ. Παῖ, παῖ. Πει. τί λέγεις οὗτος; τὸν Ἔποπα παῖ καλεῖς;

locus, vbi nemini lites intenduntur, quietus.

46. στόλος de itinere *terreſtri* non raro dicitur. v. Tho. Mag. e quo ſua hauſit Phavorin. Xen. Anab. 2, 2, 5. 3, 1, 7.

47. δεομένων Kuſter. recepit e cod. Vat. pro vulg. δεομένω. In not. Scalig. coniicitur δεομένοιν, quod placet.

48. Edd. vett. et cum iis Bergl. ſcribunt πέπταται, Kuſter. πέπτατο, Daweſius M. Crit. p. 294. qui Kuſteri lectionem non improbat, modo accipiatur pro ἐπέπτατο, mauult tamen εἶδε (temere) et 'πέπτετο (ab ἐπιπέτεσθαι), quod cum, ob Atticorum dicendi conſuetudinem, probauerit auctoritas Pierſoni ad Moer. p. 312., recepi.

49. πάλαι probe noui de breuiſſimo temporis ſpatio dici, (Phot. Lex. Mſ. ap. Valck. ad Eur. Hipp. 1087. Cl. Fiſch. ad Plat. Phaed. 27.): tamen malim πάλιν.

51. κέχηνα pro Praeſenti, vt v. 264. 1170. Clark. ad Hom. Il. 1, 37. 13, 736. Intelligendum eſt, auem ſurſum ſpectaſſe ore hianti.

52. Κοὐκ ἔσθ' ὅ. οὐ. ἔ. *Neque poſſunt non eſſe.* —

54. θένειν eſt *ferire.* v. omnino Pierſ. Veriſ. p. 190. ſſ. Et vt formam Atticorum vſitatiſſimam οἶσθ' ὃ δρᾶσον cum Bentleio et Bergl. explico ſic: δρᾶσον οἶσθ' ὃ (v. Koen. ad Gregor. Cor. p. 7. ſ.): ita vix monendum puto, λαβὼν v. 57. et 646. redundare, cum id vel ex Hoogev. obſeruatis ad Viger. de Idiot. L. Gr. p. 353. notum ſit.

57. Locus eſt ſic intelligendus: Euelpis et Piſthetaerus putant, ſe ad aditum ciuitatis auium veniſſe, itaque portas quaſi pulſandas eſſe. Iam ii, qui fores pulſabant (quod eſt proprie κόπτειν), ſeruos ianitores vocabant

Οὐκ ἀντὶ τȣ̃ παιδός γ' ἐχρῆν ἔποποῖ καλεῖν;
Ευ. Ἔποποῖ· Πει. ποιήσεις τοι με κόπ7ειν αὖθις αὖ.

ΤΡΟΧΙΛΟΣ, θεράπων Ἔποπος, ΕΥΕΛΠΙΣ, ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Ευ. Ἔποποῖ. Θε. τίνες ȣ̃τοι; τίς ὁ βοῶν τὸν δεσπότην;
Ευ. Ἄπολλον ἀποτρόπαιε, τȣ̃ χασμήματος.
Θε. Οἴμοι τάλας· ὀρνιθοθήρα τȣτωΐ.
Ευ. Οὕτω 'στὶ δεινὸν, ȣ̓δὲ κάλλιον λέγειν.

vocabant παῖ, παῖ, v. Nub. 1142. Aeſchyl. Coeph. 651. vnde P. h. l. dicit: τὸν ἔποπα παῖ καλεῖς. Sed eaedem voces παῖ, παῖ adhibitae etiam ſunt ad exprimendum dolorem, quem verbera pariunt, vt Ariſt. Veſp. 1298. κἄτυπτε με νεανικῶς παῖ, παῖ καλῶν.

58. Malim σ' ἐχρῆν, vt Plut. 607. ȣ̓ μέλλειν χρῆν σ' — Eur. Androm. 1208. θανεῖν σε χρῆν.

59. Metri rationes iuſſerunt me τοι ſcribere pro τι; Kuſt. poſt τι ſuppleri volebat σν. Sed facilius ex τοι oriri potuit τι.

60. Pulſata ianua, ianitor, παῖς, etiam θεράπων (Tho. Mag. p. 439. ſ.) ſolebat quaerere, quis adſit, et tum aperire. Plato Protag. p. 285. Baſ. ἐπειδὴ γȣ̃ν ἐκρούσαμεν τὴν θύραν, ὁ θυρωρὸς ἀνοίξας καὶ ἰδὼν ἡμᾶς κ. τ. λ.

61. In Veſp. 161. Ἄπολλον ἀποτρόπαιε, τȣ̃ μαντεύματος, vnde non addendus articulus ὦ 'πολλον, vt v. 223. De Genitiui uſu in exclamationibus talibus v. Koen. ad Greg. p. 58. Toup. in Suid. I. p. 3. Perſonae huius noſtrae fabulae omnes rictu ingenti (χασμήματος) erant inſtructae, accommodate quidem ad rem, ſed praeter Comicorum morem. Nam perſonae Comicorum habebant πρόσωπον ȣ̓ κεχηνὸς, vt tragicae, ἀλλὰ συμμεμυκὸς, Lucian. de Salt. T. II. p. 286. Reiz. Omnino de theatri veteris perſonis vid. Pollux Onom. 4, 133. ſſ. in quem locum elegans habetur Boindini Commentatio in Comm. Acad. Paris. Inſcr. T. IV. p. 333. ſeqq.

62. ὀρνιθοθῆραι ſunt *aucupes*, ὀρνιθευταὶ Heſ. Suid. vt Aeſop. fab. 46. Similia ſunt vocabula θυννοθήρας (mimi Sophronei nomen. v. Valck. ad Theocr. Adon. p. 325. ſ.) θηροθῆραι (Heſ.), λογοθῆραι (Philo de Vit. Moſ. l. III. p. 684. E. ed. Frf., quo vocabulo expreſſit Philo Platonicum ὀνόματα θηρεύειν Gorg. p. 319. In Ariſtoph. Nub. 357. eſt θηρατὴς λόγων). A quibus multum diſtant Νυκτοθῆραι (qui noctu venantur) Xen. Mem. 4, 7, 4.

63. Vulgatae lectionis difficultatem Viri docti variis modis tollere conati ſunt; Bergler. ȣ̓ τῳ vel ȣ̓πω, Kuſter. τȣ̃τ' ἔστι legunt, Abreſch. ad Aeſch. II. p. 18. ita locum ſupplet: ὥστε κάλλιον ȣ̓δὲ λ., Reiſk. interrogatiue accipit hoc ſenſu: „Adeo terribiles tibi ſumus, vt nihil melius, mollius, poſſis dicere, quam οἴμοι τάλας." Iam hoc poſito, poſt ȣ̓τω deeſſe ὥστε (vt

Θε. Ἀπολεῖσθον. Ευ. ἀλλ᾽ ὀυκ ἐσμὲν ἀνθρώπω. Θε.
τί δαί;
Ευ. Ὑποδεδιὼς ἔγωγε Λιβυκὸν ὄρνεον.
Θε. Οὐδὲν λέγεις. Ευ. καὶ μὴν ἔρου τὰ πρὸς ποδῶν.
Θε. Ὁδὶ δὲ δὴ τίς ἐστιν ὄρνις; οὐκ ἐρεῖς;
Πει. Ἐπικεχοδὼς ἔγωγε Φασιανικός.
Ευ. Ἀλλὰ σὺ τί θηρίον ποτ᾽ εἶ, πρὸς τῶν θεῶν;
Θε. Ὄρνις ἔγωγε δοῦλος. Ευ. ἡττήθης τινὸς
Ἀλεκτρυόνος; Θε. οὔκ· ἀλλ᾽ ὅτε περ ὁ δεσπότης
Ἔποψ ἐγένετο, τότε γενέσθαι μ᾽ εὔξατο
Ὄρνιν, ἵν᾽ ἀκόλουθον διάκονόν τ᾽ ἔχῃ.
Ευ. Δεῖται γὰρ ὄρνις καὶ διακόνου τινός;
Θε. Οὗτός γ᾽ ἅτ᾽ οἶμαι πρότερον ἄνθρωπός ποτ᾽ ὢν

Herodot. 4, 52. κρήνη οὕτω πικρὴ, ἡ (ſuppl. ὥστε ἡ) μεγάθεϊ κ. τ. λ.), et κάλλιον cum Schol. accepto pro καλὸν (vt ἥδιον λέγειν pro ἡδὺ Valck. ad Herod. p. 126, 10.) i. e. καλῶς, locum intelligo ſic: adeo terribilis eſt adſpectus tuus, vt ne recte quidem loqui poſſimus.

66. Οὐδὲν λέγεις *mentiris.* v. Cl. Zeun. ad Viger. p. 151. Schol. adnotauit variam lectionem: ἔρου πρὸς τινῶν. Forte Grammaticus quidam ſic amovere ſordes loci noſtri ſtuduit. Nam verba τὰ πρὸς ποδῶν non indicare *ipſos pedes*, vt Veſp. 436., ſed explicanda ex verbo ἐπικεχοδὼς v. 68., facile videbit, qui inuerecundiam Comici noſtri nouerit. Cf. Plut. 693.

68. φασιανικὸς eſt propr. *auis* nomen, cum φασιανοὶ ſint equi, v. Th. M. p. 885. Neque tamen ſemper obſeruatum eſt veteribus hoc diſcrimen. Nam Aelian. H. A. 13, 18. φασιανοὶ ſunt aues, quae e Colchide in Graeciam venerunt. v. Buff. H. Au. T. IV. p. 32. Cf. Sallier. ad Herodian. p. 466. ſ. Quod Bergl. ad ſycophantarum nomen alludi putat, etſi illos homines ſaepius tangit Ariſtoph., tamen nimis quaeſitum nobis videtur. Caeterum laudat h. l. Athenaeus 9, 9. p. 386. ſ.

70. ἡττήθης — Victus gallus victori quaſi ſeruit. Vt poeta hoc exemplum legeret, fecit inſtitutum Athenis poſt bellum Perſicum introductum, quotannis pugnam gallorum committendi. V. Aelian. V. H. 2, 28. ibique Intpp. Cf. Demſter. ad Roſin. Antt. R. p. 205. — Ap. Antonin. Lib. p. 52. ed. Verh. ſeruus Anthi ſimiliter cum domino fit auis.

75. Recepi, quod erat in ed. 1624. et Bergl. volebat: οὗτός γ᾽ ἅτ᾽ — Kuſt. habet O. γὰρ ἅτ᾽ — in Farr. ed. ἅτ᾽ deeſt. Caeterum ſunt h. l. Nominatiui, quos abſolutos Grammatici vocant.

77. ἐπὶ

Τοτὲ μὲν ἐρᾷ φαγεῖν ἀφύας Φαληρικάς·
Τρέχω 'π ἀφύας ἐγὼ, λαβὼν τὸ τρυβλίον·
Ἔτνους δ' ἐπιθυμεῖ, δεῖ τορύνης καὶ χύτρας,
Τρέχω 'πὶ τορύνην. Ευ. τροχίλος ὄρνις οὑτοσί.
Οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον, ὦ τροχίλε; τὸν δεσπότην
Ἡμῖν κάλεσον. Τρ. ἀλλ' ἀρτίως, νὴ τὸν Δία,
Εὕδει καταφαγὼν μύρτα καὶ σέρφους τινάς.
Ευ. Ὅμως ἐπέγειρον αὐτόν. Τρ. οἶδα μὲν σαφῶς,
Ὅτι ἀχθέσεται· σφῷν δ' αὐτὸν εἵνεκ' ἐπεγερῶ.
Πει. Κακῶς σύ γ' ἀπόλοι', ὥς μ' ἀπέκτεινας δέει.
Ευ. Οἴμοι κακοδαίμων, χὠ κολοιός μ' οἴχεται
Ὑπὸ τοῦ δέους. Πει. ὦ δειλότατον. σὺ θηρίον,
Δείσας ἀφῆκας τὸν κολοιόν; Ευ. εἰπέ μοι,
Σὺ δὲ τὴν κορώνην οὐκ ἀφῆκας καταπεσών;
Πει. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε. Ευ. ποῦ γάρ ἐστιν; Πει. ἀπέπτατο.
Ευ. Οὐκ ἆρ' ἀφῆκας, ὦ 'γάθ'; ὡς ἀνδρεῖος εἶ.

77. *ἐπὶ ἀφύας ad afferendas apuas*, quod erat piſcium genus frequens in portu Athenienſium Phalero (*φαληρικὰς*), v. Archeſtratus ap. Athen. 7, p. 285. E. (vbi etiam monetur, fuiſſe pauperum obſonium) Ariſtot. H. A. 6, 15. Noſtri Eqq. 675. Veſp. 494.

78. *χύτρα*, *τορύνη* et *ἔτνος* eodem modo coniungit Plato Hipp. mai. p. 349. Baſ. 2.

79. *τροχίλος* homo ille vocatur, quia *τρέχει*. Sic *εὔδρομος* curſor Longi Paſtor. p. 103. Vill. Noſtra adhuc aetate trochilus vocatur paruiſſima quaedam auis in America ſeptentrionali.

81. *ἀρτίως* poni h. l. videtur pro *νῦν*, contra praeceptum de diſcrimine vocabb. *ἄρτι* et *ἀρτίως* Schol. Nubb. 1148., quod verius eſſe puto, quam Ammonii eadem de re. Confirmatur certe locis Eurip. Hipp. 433. Ariſtoph. Veſp. 742. 832.

82. *σέρφοι* ſunt *μύρμηκες πτερωτοὶ* Heſ. vbi Alb., et *μύρτα*, *ὁ τῆς μυρτίνης καρπὸς* Schol., baccae myrti. Pollux 1, 234. dubitat, an eas fructibus, quibus homines veſcantur, annumerare poſſit, ſed dulces fuiſſe docet Ariſtot. Problem. ſ. 20. §. 23.

85. *ἀποκτείνειν* eſt h. l. eo ſenſu, quo Lat. Comicis *enecare*, vt Terent. Eun. 3, 5, 6. Graeci et Latini verbi vſum optime declarauit Cel. Valck. ad Eur. Hipp. 1064. Similes loquendi formulas illuſtrarunt Ruhnk. ad Tim. p. 30. Pierſ. ad Moer. p. 73. ſ.

91. Scripſi *ἆρ'* pro vulg. *ἄρ'*, metri cauſa, et obſecutus iudicio Doruillii Vann. Crit. p. 227., qui monet, *ἆρα* etiam ap. Poetas

ΕΠΟΨ, ΕΥΕΛΠΙΣ, ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Επ. Ἄνοιγε τὴν ὕλην, ἵν᾽ ἐξέλθω ποτέ.
Ευ. Ὦ Ἡράκλεις, τουτὶ τί ποτ᾽ ἐστὶ θηρίον;
Τίς ἡ πτέρωσις; τίς ὁ τρόπος τῆς τριλοφίας;
Επ. Τίνες εἰσί μ᾽ οἱ ζητοῦντες; Ευ. οἱ δώδεκα θεοὶ
Ηξασιν ἐπιτρίψαι σε. Επ. μῶν με σκώπτετον,
Ὁρῶντε τὴν πτέρωσιν; ἦν γὰρ, ὦ ξένοι,
Ἄνθρωπος. Ευ. οὐ σοῦ καταγελῶμεν. Επ. ἀλλὰ τοῦ;
Ευ. Τὸ ῥάμφος ἡμῖν σοῦ γελοῖον φαίνεται.
Επ. Τοιαῦτα μέντοι Σοφοκλέης λυμαίνεται
Ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ἐμὲ τὸν Τηρέα.

tas poni affirmatiue, et reſtituendum eſſe, quoties verſus poſtulet.

93. Ἄ. τ. ὕλην. Δέον εἰπεῖν τὴν θύραν. ἀλλ᾽ ἐν ὕλαις διάγουσιν οἱ ὄρνιθες. Schol.

94. τριλοφίας. λοφία, quod de ſetis apri dixit Hom. Od. τ, 446. etiam de criſtis galearum adhiberi ſolet. v. Pollux 1, 138. vbi et τριλοφία eſt, quod magnam criſtam indicat, vt alia talia compoſita, v. c. τρικυμία Eurip. Troad. 83. vbi plura Muſgrav. et de τριλοφίᾳ idem ad Oreſt. 1499. Epops autem (Wiedehopf) inſignem habet criſtam. v. Cl. Leſk. Naturgeſch. T. I. p. 251.

95. Athenienſes praecipue 12. colebant deos, qui ſimpliciter dicti ſunt οἱ δώδεκα θεοί. Vid. Arnald. de diis παρέδροις p. 32. ſ. Erat iis ara Athenis exſtructa a Piſiſtrato, Piſiſtrati tyranni nepote, v. Thucyd. 6, 54. ibique Hudſ.

96. Vulgo Εἴξασιν (quod ſaepe pro ἐοίκασιν ponitur ap. Platonem, cuius loca h. i. r. collegit Bergler. ad Moer. p. 147.), ſed Suid. V. Ὑγίεια legit Ἥξασιν, Cod. Vat. Ἥξασιν. Hinc, cum tam incerta ſit lectio, operas ſcribere iuſſi Ηξασιν ſine accentu, quod poteſt et pro ᾔξασιν (1298.) et pro ἤξασιν accipi, i. e. ἢ ἐοίκασιν, ἢ παρεγένοντο Schol. Poſterius tamen praefero.

97. ἦν. Malim ἦ, ex vſu Atticorum poetarum, qui ex Ionico εα fecerunt ἦ *eram*. vid. v. 1363. Veſp. 1086. Plut. 77. vbi Schol. et Spanh. — γὰρ ita debet intelligi, quaſi praeceſſiſſet: nolite mirari — γὰρ ſaepe reddit rationem ſententiae ſubintelligendae. Sic ad verba Thuc. p. 14, 45. οἱ γὰρ ἐν Σικελίᾳ haec notat Schol.: τὸ γὰρ ἀντὶ τοῦ δέ. οὐ λέγω περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ· οἱ γὰρ ε. Σ. etc. Alia dedit Markland. ad Eur. Suppl. 8. 288. Cl. Zeun. ad Vig. de Idiot. L. Gr. p. 447. 482.

100. Ἐν γὰρ τῷ Τηρεῖ Σοφοκλῆς ἐποίησεν αὐτὸν ἀπωρνιθωμένον, καὶ τὴν Πρόκνην· ἐν ᾧ ἔσκωψε πολλὰ τὸν Τηρέα, Schol. — λυμαίνεσθαι eſt *male tractare*. Verbi ſtructuram attigit b. Erneſti ad Xen. Mem. I, 3, 6. illuſtrauit copioſiſſime b. Lennep. ad Phalar. Epp. p. 47. ſſ.

102. ποτ.

Ευ. Τηρεὺς γάρ εἶ σύ; πότερον ὄρνις, ἢ ταῶς;
Επ. Ὄρνις ἔγωγε. Ευ. κᾆτά σοι πȣ̃ τὰ πτερά;
Επ. Ἐξερρύηκε. Ευ. πότερον ὑπὸ νόσȣ τινός;
Επ. Οὐκ· ἀλλὰ τὸν χειμῶνα πάντα τὤρνεα
Πτερορρυεῖ τε, καὖθις ἕτερα φύομεν.
Ἀλλ' εἴπατόν μοι, σφὼ τίν' ἐστόν; Ευ. νὼ βροτώ.
Επ. Ποδαπὼ τὸ γένος; Ευ. ὅθεν αἱ τριήρεις αἱ καλαί.
Επ. Μῶν ἡλιαστά; Ευ. μή· 'λλὰ θατέρȣ τρόπȣ.
Απηλιαστά. Επ. σπείρεται γὰρ τȣ̃τ' ἐκεῖ
Τὸ σπέρμ'; Ευ. ὀλίγον ζητῶν ἂν ἐξ ἀγρȣ̃ λάβοις.

102. *ποτ. ὄ. ἢ. τ.* Ἔπαιξε· δέον εἰπεῖν ἄνθρωπος, ἢ ταῶς. Sch. At ego locum potius ita capio: *esne auis vulgaris quaedam, an pauo?* nempe vel quia gerebat criſtam inſignem (Aelian. N. A. 5, 21. de pauone: ἀνατείνεται δὲ τὴν κεφαλὴν — ὥσπερȣ̃ν ἐπισείων τριλοφίαν) vel quia olim in Graecia rari erant pauones, Anaxandr. ap. Athen. 14, 25. et demum poſt tempora Alexandri M. maior eorum erat ibi copia. v. Buffon. Naturg. d. Vög. T. IV. verſ. Germ. Oehmii p. 8. ſſ.

104. ὑπὸ νόσȣ. Vid. Ariſtot. H. A. 8, 18. et de pauone 6, 9. Quod mox dicitur, omnes aues ſub hiemem amittere plumas, egregie illuſtrauit Buffon. l. l. T. I. p. 46. ſ. Ariſtoteles tamen monuit H. A. 8, 16. eas tantum aues, quae in patria maneant, πτερορρυεῖν. — Pro τὰ ὄρνεα ſcripſi τὤρνεα.

106. ἕτερα. Subintell. πτερά, quod in verbo πτερορρυεῖ latet. Saepe ſic ad pronomina et verba repetendum eſt nomen, quod in ſuperiorum quodam latuerat vel qua originem communem, vel qua notionem, vt Plut. 502. VV. DD. ad Lucian. T. I. p. 37. Ienſ. ad Lucian. I. p. 234. ſ. Caeterum apud Platon. Phaedr. p. 206. ed. Baſ. legitur πτεροφυεῖν et p. 204. φύειν πτερά.

108. Τριηρ. αἱ καλαί. Ἀντὶ τȣ̃ ἐξ Ἀθηνῶν. μέγα γὰρ ἐφρόνȣν Ἀθηναῖοι ἐπὶ ναυμαχίᾳ. Schol. Scilicet cum Olymp. 91, a. 2. decreta eſſet expeditio Sicula, claſſis inſtruebatur tam ſplendida, vt etiam peregrini ad ſpectandam eam confluerent. Vid. omnino Thuc. 6, 3. Diod. Sic. 13, 3.

109. Ἡλιαστὰ videntur eſſe in vniuerſum, *litium amantes*, etſi proprie quidem ipſi iudices in heliaſtico iudicio ita appellabantur, v. Eqq. 255. Nam ἀπηλιαστὰ ſunt oſores litium, μισόδικοι Suid., ad quem plura illuſtrandi huius verbi cauſa congeſſit Portus, quem more ſuo Kuſterus exſcripſit — Pro μὴ ἀλλὰ cum Markland. ad Iphig. Eur. 1010. ſcripſi μὴ 'λλά. Hinc haud dubie ortum μάλα, quod eſt ap. Suidam ex ed. Port. — μὴ pro ȣ̓κ h. l. poni, vidit iam Schol.

Επ. Πράγους δὲ δὴ τοῦ δεομένω δεῦρ' ἤλθετον;
Ευ. Σοὶ ξυγγενέσθαι βουλομένω. Επ. τίνος πέρι;
Ευ. Ὅτι πρῶτα μὲν ἦσθ' ἄνθρωπος, ὥσπερ νώ ποτε,
Κἀργύριον ὠφείλησας, ὥσπερ νώ ποτε,
Κοὐκ ἀποδιδοὺς ἔχαιρες, ὥσπερ νώ ποτε·
Εἶτ' αὖθις ὀρνίθων μεταλλάξας φύσιν
Καὶ γῆν ἐπέτου καὶ τὴν θάλατταν ἐν κύκλῳ,
Καὶ πάνθ', ὅσα περ ἄνθρωπος, ὅσα τ' ὄρνις, φρονεῖς.
Ταῦτ' οὖν ἱκέται νὼ πρὸς σὲ δεῦρ' ἀφίγμεθα,
Εἴ τινα πόλιν φράσειας ἡμῖν εὔερον,
Ὥσπερ σισύραν ἐγκατακλινθῆναι μαλθακήν.
Επ. Ἔπειτα μείζω τῶν Κραναῶν ζητεῖς πόλιν;
Ευ. Μείζω μὲν οὐδέν, προσφορωτέραν δὲ νῷν.
Επ. Ἀριστοκρατεῖσθαι δῆλος εἶ ζητῶν. Ευ. ἐγώ;
Ἥκιστα· καὶ τὸν Σκελλίου βδελύττομαι.

112. Forma rarior πράγος occurrit etiam in Soph. Aiac. 347. Oed. Col. 1214.

117. μεταλλάξας praegnanti ſignificatione eſt: *mutata natura humana, aſſumtaque auium natura.* De hoc verborum vſu v. Abreſch. Dil. Thuc. p. 494. ſſ. Mox κατὰ γῆν emendat Kuſter., equidem malim Καὶ γῆν ἐφέπτου — ἐφίπτασθαι in hac fabula ſaepe occurrit.

120. Ταῦτ' οὖν pro διὰ ταῦτα *propterea*, vt τι v. 149. pro διά τι. v. Koen. ad Gregor. Cor. p. 11. add. Cel. Fiſch. ad Aeſch. Dial. 3, 9.

121. εὔερον proprie eſt vel quod bona inſtructum eſt lana, vt oues in loco Cratini ap. Schol. εὔερα βοτὰ nominantur, vel ex bona lana factum; neutrum in vrbem cadit. Iam etſi Schol. explicat per μαλακήν, equidem tamen malim ante εὔερον diſtinguere, ita vt hoc ad σισύραν referatur, et verba ἐγκατ. μ. ad vrbem pertineant. Σισύρα auctore Schol. eſt τὸ ἐξ αἰγείων δερμάτων ἔχον ἔτι τὰς τρίχας σκέπαστρον (hoc forte reſtituendum Timaeo gloſſ. Plat. p. 165. pro στέγαστρον), h. l. tamen eſt potius veſtis ſtragula, vt Nub. 10. Veſp. 737.

123. Κραναῶν i. e. Ἀθηνῶν, quibus hoc nomen venit a Cranao rege (Schol.). In Lyſ. 481. ἡ Κραναά, nec video, cur h. l. Pluralis adhibitus ſit, niſi forte, vt magnitudo vrbis exprimeretur.

124. οὐδὲν, ἀντὶ τοῦ οὐ Heſ., vbi v. Not. add. Veſp. 1469. cum Schol. πρόσφορον ſignificat ἐπιτήδειον, ἁρμόζον v. Heſ. cuius gloſſa Πρόσφορα forte ad Eurip. Hipp. 112. 1362. et altera Πρόσφορον ad noſtri Veſp. 805. referenda.

126. τὸν Σκελλίου. Ἀριστοκράτης, Σκελλίου υἱὸς, ἐπεβούλευσεν εἰς κατά-

Επ. Ποίαν τίν' ἂν ἥδις' ἂν οἰκοῖτ' ἂν πόλιν;
Ευ. Ὅπυ τὰ μέγιςα πράγματ' εἴη τοιάδε·
Ἐπὶ τὴν θύραν μυ πρῴ τις ἐλθὼν τῶν φίλων,
Λέγοι μοι τάδε· πρὸς τῦ Διὸς τῦ 'λυμπίυ,
Ὅπως παρέσει μοι καὶ σὺ καὶ τὰ παιδία
Λυσάμενα πρῴ· μέλλω γὰρ ἑςιᾶν γάμυς·
Καὶ μηδαμῶς ἄλλως ποιήσῃς· εἰ δὲ μὴ,
Μή μοι τότ' ἔλθῃς, ὅταν ἐγὼ πράττω κακῶς.
Επ. Νὴ Δία ταλαιπώρων γε πραγμάτων ἐρᾷς.
Τί δαὶ σύ; Πει. τοιύτων ἐρῶ κἀγώ. Επ. τίνων;

καταλύειν τῦ δήμυ. Sch. cf. Bergl. Hinc adhibuit Poeta verbum Ἀριςοκρατεῖσθαι.

130. Vulgo legebatur: Λέγοι μοι ταδὶ πρὸς τῦ Διὸς. τὺλ., quod cum metro repugnaret, Kuſt. emendauit Λ. ταδί μοι π. Δ. τὺλ. ſed ne nimis a vulgata ſcriptura recederetur, nihil, niſi ταδὶ in τάδε mutaui.

131. ὅπως παρέσει. nempe *rogo*, vel etiam ὅρα ſubint., quod in talibus ſaepe omittitur, vt ap. Plat. Hipp. mai. p. 347. ὅπως παρέσῃ καὶ αὐτὸς, Eur. Cycl. 591. ὅπως ἀνὴρ ἔσῃ, quod inde duxit Heliodor. L. p. 23. Similiter ὅπως μὴ ponitur ſubintellecto βλέπε. V. Cel. Valck. ad Herod. p. 477, 3. Caeterum Atticorum eſt, ponere παρέσει pro παρέσῃ, v. Koen. ad Greg. Cor. p. 49. quae forma librarios ſaepe offendit. v. Plut. 828. 911. 963.

132. Ex obſeruatis Euſtathii apud Biſetum (nam Schol. verba obſcura ſunt) ſcribendum foret πρῷ; nam πρῴ dicit ſignificare *mane*, πρῷ eſſe πρὸ καιρῦ. Sed tale diſcrimen ignorant et Heſychius (cuius haec ſunt: Πρωΐ, Ἀντικώτερόν ἐστιν τὸ ὑφὸ... (tamen Lyſiſtr. 1066. eſt πρωΐ — λελυμένος). σημαίνει δὲ τὸ ἐν ὥρᾳ, καὶ πρὸ τῦ δέοντος καιρῦ, ἢ πρὸ τῆς καθηκύσης ὥρας.) et Suidas, qui, h. l. laudans, legit Λυσάμενος. Vid. inprimis de πρῴ Ruhnk. ad Tim. p. 161. et Intpp. Tho. M. p. 762. Etiam in hoc vocab. iota omitti voluit Pierſ. ad Moer. p. 300.

132. ἑςιᾶν γάμυς eſt parare nuptiales epulas, nam ἑςιᾶν in hac ſimilibusque formulis valet *celebrare*, *agere*, v. Aelian. V. H. 8, 7. et γάμοι ſunt *nuptiales epulae* (pr. primus nuptiarum dies, Heſ.) Poll. 3, 38. Iohann. Ev. 2, 1. quem locum male nuper de ἀνακαλυπτηρίοις expoſuit, infeliciſſimus N. T. interpres, Cel. Toup. ad Longinum.

134. Prouerbium fuit Μή μοι τότ' ἔλθῃς, ὅταν ἐγὼ πράττω καλῶς, dictum in amicos, qui fugiunt *cadis cum faece ſiccatis* (Hor. Od. I, 35, 26.) Hoc ridicule immutauit poeta. v. Sch. et Suid. Μή μοι — vbi legitur ποτ' pro τότ', et ὅτ' pro ὅταν.

135. Ταλαιπώρων, ἐν εἰρωνείᾳ Schol. bene, vt et v. 143. [illegible]

139. Στιλ-

Πει. Ὅπου ξυναντῶν μοι ταδί τις μέμψεται,
Ὥσπερ ἀδικηθεὶς παιδὸς ὡραίου πατήρ·
Καλῶς γέ μοι τὸν υἱὸν, ὦ Στιλβωνίδη,
Εὑρὼν ἀπιόντ᾽ ἀπὸ γυμνασίου λελουμένον,
Οὐκ ἔκυσας, οὐ προσεῖπας, οὐ προσηγάγου,
Οὐκ ὠρχιπέδησας, ὢν ἐμοὶ πατρικὸς φίλος.
Επ. Ὦ δειλακρίων σὺ, τῶν κακῶν οἵων ἐρᾷς.
Ἀτὰρ ἔστί γ᾽, ὁποίαν λέγετον, εὐδαίμων πόλις,
Παρὰ τὴν ἐρυθρὰν θάλατταν. Ευ. οἴμοι, μηδαμῶς
Ἡμῖν παρὰ τὴν θάλατταν, ἵν᾽ ἀνακύψεται,
Κλητῆρ᾽ ἄγουσ᾽ ἕσωθεν ἡ Σαλαμινία.

139. Στιλβωνίδη. Haud dubie intelligit hominem, Atticis ſpectatoribus ſatis notum; nam Grammaticorum ad h. l. nugas nolo repetere. Perſtringit autem Comicus nefandum illum puerorum amorem, Graecis vſitatum. v. Ael. V. H. 3, 12. Vulp. ad Catull. 62, 65. Warton ad Theocr. 23, 5. — Pro ἀπόντ᾽, vt Kuſt. edidit, reuocaui ex antiquis Edd. cum Bergl. et Reiſk. ἀπιόντ᾽. In gymnaſiis autem, quae amori ſaepe inſeruiebant, erant balnea publica, vnde et ipſa vox γυμνάσιον, auctore Suida, dicitur de *balneo*. Vid. Kuhn. de Lot. et Baln. Gr. in Ill. Schlaegeri diſſertt. rariorum de antiqq. faſciculo nouo p. 175. 177. ſſ. Sed videtur etiam h. l., vt in Nubb., tangere iuuenes Athen., qui libentius in balneis, quam palaeſtris, erant.

142. προσηγάγου· πρὸς ἑαυτὸν (l. σεαυτὸν) ἔλαβες εἰς συνουσίαν — ὠρχιπέδησας· τῶν ὄρχεων ἥψω καὶ κατέσχες αἰσχρῶς. Schol. Cf. Heſ. et Suid.

145. ἐρυθρὰ θάλασσα varie dicitur, de Indico Oceano, de ſinu Perſico (Weſſ. ad D. S. I. p. 125, 1. ad Herod. p. 210, 56.) et de ſinu Arabico, vt monuit Weſſ. ad D. S. I. p. 23. copioſius docuit Reland. in Diſſ. de Mari Rubro.

146. ἡμῖν plane redundat, vt in omnibus linguis vita communis ſolet pronomina pleonaſtice ponere. Locos e Graecis hanc in rem dabunt Weſſ. ad Herod. p. 649, 91. Taylor. Ind. Lyſ. II. ſub V. Datiuus, Latinorum Burm. ad Phaedr. 1, 22, 3. Drakenb. ad Sil. Ital. 1, 46.

147. Δύο εἰσὶ νῆες ὑπηρετίδες παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, ἡ Πάραλος (infra v. 1204.) καὶ ἡ Σαλαμινία (dicitur ἡ Σαλαμινία ναῦς et ἡ Σαλαμινία ſimpliciter. v. Ducker. ad Thuc. p. 410, 70.)· ὧν ἡ μὲν Σαλαμινία τοὺς ἐγκαλουμένους εἰς κρίσιν ἦγεν· ἡ δὲ Πάραλος τὰς θεωρίας (legatos cum donariis ad ludos Graecorum publicos et Delphos) ἀπῆγεν, τουτέστι τὰ εἰς θυσίαν πεμπόμενα. Schol. Sed Paralo etiam vtebantur interdum ad abducendos reos. Vid. Hudſ. ad Thuc. p. 185, 37. ἀνακύψεται eſt, *conſpicietur*, ſie wird

Ἑλληνικὴν δὲ πόλιν ἔχεις ἡμῖν φράσαι;
Επ. Τί οὐ τὸν Ἠλεῖον Λέπρεον οἰκίζετον
Ἐλθόνθ'; Ευ. ὅτιὴ, νὴ τοὺς θεοὺς; ὃς οὐκ ἰδὼν,
Βδελύττομαι τὸν Λέπρεον ἀπὸ Μελανθίου.
Επ. Ἀλλ' εἰσὶν ἕτεροι τῆς Λοκρίδος Ὀπούντιοι,
Ἵνα χρὴ κατοικεῖν. Ευ. ἀλλ' ἔγωγ' Ὀπούντιος
Οὐκ ἂν γενοίμην ἐπὶ ταλάντῳ χρυσίου.
Οὗτος δὲ δὴ τίς ἐσθ' ὁ μετ' ὀρνίθων βίος;

wird ſich ſehen laſſen. Proprie hoc verbum de iis, qui caput erigunt, dici, monuit Hemſt. ad Lucian. I. p. 18. Κλητὴρ eſt is, per quem actor in ius vocabat, v. Schol. Veſp. 189. Ex quibus omnibus intelligitur, ἔσωθεν eſſe *in eam vrbem*, mirorque Reiſkium quaeſiuiſſe, quid ſibi hoc vellet. Ego potius quaererem, quid ſit ἔωθεν, quod in Ald. ed. et cod. Vat. eſt. Caeterum vid. auctores graeci argum.

149. Hunc locum laudat Suid. V. Ἀγορανομία, quem, et Pauſan. El. I. cap. 5. et Schol. Ach. 724. contulit iam Kuſter. De vrbis Leprei nomine cf. S.V. Morus ad Xen. Hell. 3, 2, 18. Schol. h. l. et Ducker. ad Thuc. p. 336, 38. ſed de ſitu et fatis eius copioſe diſputauit Waſſ. ad Thuc. p. 338, 20. Eam autem quatuor ante actam fabulam noſtram annis occuparant Spartani, et Helotas libertate donatos ibi depoſuerant, ob quam injuriam Spartanos Elei a ludis Olympicis prohibuerunt. v. Thuc. l. l. Diod. Sic. 12, 76. Hinc lux petenda Comico.

150. ἐλθόνθ' redundat, vt v. 111. ζητῶν. 1215. παρών. 1309. ἰών. Sic παρὼν σῶσαι Eurip. Hipp. 1242. παρὼν ἀμῦναι L. Bos Animadv. ad Scr. Gr. p. 5. ἐλθοῦσα τέρψαι Eur. Phoen. 1096. μητέρες ἰοῦσαι Xen. Hell. 4, 4, 5. add. Viger. Zeunii p. 340. Nec ſemper haec participia indicant celeritatem, vt putabat V. D. in Obſſ. Miſc. I. I. p. 125. — Mox ſecutus ſum Abreſchium in Diluc. Th. pag. 319. recte emendantem: ὅ, τιὴ, νὴ τοὺς θεούς; Vulgo poſt θεοὺς eſt comma; ſed ſic ὃς plane nouo modo redundat. Etiam hic ante ὁτιὴ repetendum διά. Heſ. τιὴ· διὰ τί. V. Toup. in Suid. I. p. 156.

151. Μελάνθιος ὁ Τραγικός. κωμῳδεῖται γὰρ εἰς μαλακίαν καὶ ὀψοφαγίαν. — Εἶχε δὲ Μελάνθιος λέπραν. Sch. At videtur potius fuiſſe Lepreenſis, et propterea hic commemorari. Cf. de eo Pac. 804. — Locri Opuntii erant vicini Boeotorum et Phocenſium, nomenque a primaria vrbe acceperant, v. Strabo p. 638.

153. Ὀπούντιος. οὗτος ὀκνηρὸς καὶ μονόφθαλμος. Cf. v. 1292. et Kuſt. ad h. l. — ἐπὶ ταλάντῳ χρ. *etiamſi talentum acciperem*, de qua part. ἐπὶ vi, hoc ipſo loco allato monuerunt V V. D D. Ruhnk. ad Xen. Mem. 2, 2, 8. et Villoiſ. ad Long. p. 207.

Σὺ γὰρ οἶσθ' ἀκριβῶς. Επ. ἐκ ἄχαρις ἐς τὴν τριβήν.
Οὗ πρῶτα μὲν δεῖ ζῆν ἄνευ βαλαντίȣ.
Ευ. Πολλήν γ' ἀφεῖλες τȣ͂ βίȣ κιβδηλίαν.
Νεμόμεσθα δ' ἐν κήποις τὰ λευκὰ σήσαμα,
Καὶ μύρτα, καὶ μήκωνα, καὶ σισύμβρια,
Ευ. Ὑμεῖς μὲν ἄρα ζῆτε νυμφίων βίον.
Πει. Φεῦ, φεῦ. Ἦ μέγ' ἐνορῶ βȣ́λευμ' ἐν ὀρνίθων γένει,
Καὶ δύναμιν, ἣ γένοιτ' ἄν, εἰ πίθοισθέ μοι.
Επ. Τί σοι πιθώμεσθ'; Πει. ὅ,τι πίθοισθε; πρῶτα μὲν
Μὴ περιπέτεσθε πανταχῇ κεχηνότες·
Ὡς τȣ͂τ' ἄτιμον τȣ͂ργον ἐςίν. αὐτίκα

156. ἐς τ. τριβήν. ἐπὶ (l. ἀπὸ) ἐσθῆτος ἡ μεταφορά· ἀντὶ τȣ͂, εἰς τὴν διατριβήν. Sch. cf. Suid. V. Τριβή.

158. κιβδηλία proprie eſt adulteratio numorum. Originem nominis Suid. et Schol. repetunt a Chiis, qui numos adulterarint; ſed h. l. eſt ſimpliciter *fraudulentia*, *fallacia*. Sic κίβδηλον κακὸν Eur. Hipp. 616. malum fallax, quod ſpecioſum malum dicitur Ouidio Met. 11, 133.

159. νέμεσθαι h. l. eſt *depaſcere*, vt νέμονται κισσὸν Antonin. Lib. f. 10, p. 68. Verh. φερβὰ νέμονται Orph. Arg. 1111. vbi in praecedente verſu contra metrum legitur βίοτος καὶ ἔργ' α. ſcribendum: βίοτός τε κ. ε. α.

160. Kuſt. edidit μήκωνας, ſed reuocaui μήκωνα ex ed. 1624. et Suida V. Σήσαμα, iubente metro et ſuadente Toupio Ep. Cr. p. 11. Iam papauere et ſiſymbrio (Linn. Syſt. N. T. II. p. 439. ed. 13.) et reliquis, quae hic nominantur, ſolebant ſponſi veſci, v. Schol. h. l. et ad Pac. 869. vnde ſequitur ζῆτε νυμφίων βίον.

163. Vulgo erat εἰ πείθεσθε, quae lectio quia pugnabat cum legibus conſecutionis temporum, et in ed. Scalig. erat πείθοισθε, recepi, quod Daweſ. M. Crit. p. 218. propoſuerat, πίθοισθε. Pro πιθώμεσθ' in ed. Scal. erat πειθώμεσθ'. Mox non neceſſe puto, vt cum Daw. ſcribatur Ὅ,τι πίθησθε.

165. κεχηνέναι proprie dicitur de auium pullis, qui hiante ore pabulum exſpectant, omninoque de auibus exſpectantibus aliquid, vt ſaepius in hac Comoedia, deinde de iis, qui diducto ore aliquid exſpectant, vt Callim. Ep. 52, 3. Bergl. ad Acharn. 133. Quod cum ſit fere hominum ſtupidorum (Plat. Phaedr. p. 204. ὄρνιθος δίκην βλέπων ἄνω, τῶν κάτω δ' ἀμελῶν, αἰτίαν ἔχει, ὡς μανικῶς διακείμενος. add. Lucian. T. I. p. 16.), eſt etiam imago hominis ſtulti. v. Schol.

166. Vulgo legebatur ἐςὶν αὐτίκα, puncto poſt α. poſito, et Schol. αὐτίκα explicat εὐθέως *ſtatim*, ſed quid id h. l. ſibi velit, non video. Hinc mutaui diſtinctionem, et αὐτίκα ad

Ἐκεῖ· παρ' ἡμῖν τοὺς πετομένους ἢν ἔρῃ,
Τίς οὗτος ὄρνις, ὁ Τελέας ἐρεῖ ταδί·
Ἄνθρωπος ὄρνις ἀστάθμητος πετόμενος
Ἀτέκμαρτος, οὐδὲν οὐδέποτ' ἐν ταυτῷ μένων.
Επ. Νὴ τὸν Διόνυσον εὖ γε μωμᾷ ταυταγί.
Τί ἂν οὖν ποιῶμεν; Πει. οἰκίσατε μίαν πόλιν.
Επ. Ποίαν δ' ἂν οἰκίσαιμεν ὄρνιθες πόλιν;
Πει. Ἄληθες, ὦ σκαιότατον εἰρηκὼς ἔπος,
Βλέψον κάτω. Επ. καὶ δὴ βλέπω. Πει. βλέπε νῦν ἄνω.
Επ. Βλέπω. Πει. περίαγε τὸν τράχηλον. Επ. νὴ Δία,
Ἀπολαύσομαί τί γ', εἰ διαστραφήσομαι.

ad ſequentia retuli, ita vt valeret, *exempli gratia* (v. ad v. 376.). Itaque nec pro ἐκεῖ, quod explicatur verbis παρ' ἡμῖν, legi debet ἐπεὶ cum Kuſtero. — τοὺς πετομένους eſt περὶ τῶν πετομένων, vid. Schol. h. l. Saepiſſime enim Accuſatiui adduntur verbis, vbi praepoſitio eſſe debebat. v. Abreſch. Dil. Th. p. 520. ſ. πετόμενοι autem h. l. ſunt homines leues, inconſtantes. — Telean alius Scholiaſtarum dicit fuiſſe hominem σκώπτιλον, alius fuiſſe εὐμετάβλητον τοὺς τρόπους, Platon Comicus, fuiſſe hominem duplicem, Kuſter. coniicit, fuiſſe augurem, in Pac. 1008. notatur vt homo guloſus. Tam incerta ſunt omnia, quae de eo dicuntur!

169. ὄρνις, i. e. ὡς ὄρνις, vt Iſocr. ad Demon. p. 16. Batt. τόνδε λόγον δῶρον, h. e. ὡς δῶρον. Tibull. 1, 1. ipſe ſeram vites *ruſticus*. add. Koen. ad Greg. p. 153. — ἀτέκμαρτος Schol. σημεῖον διὰ τῆς πτήσεως οὐκ ἐμφαίνων — At eſt potius *auis*, *de qua non coniici poteſt*, *vbi futura ſit.*

171. μωμᾶσθαι eſt verbum Homericum (Il. 3, 412.) Significat ψέγειν Heſ. Suid., qui hinc habet. Idem hinc exſcripſit Ταυταγὶ, quod, vt τουτογὶ, ponitur pro ταῦτα, τοῦτο. V. Koen. ad Greg. p. 56.

173. ὄρνιθες h. l. cum emphaſi quadam dicitur: aues, quae nullo modo vrbem poſſunt incolere, — vt Eurip. Telepho: Ἕλληνες ὄντες βαρβάροις δουλεύσομεν, Eqq. 179. ἀλλαντοπώλης ὤν, Act. 16, 21. Ῥωμαίοις οὖσι. Inprimis nomina propria ſic leguntur. Valck. Diatr. in Eur. Fr. p. 211.

174. Scripſi non Ἀληθὲς, ſed Ἄληθες. v. Plut. 123. cum Sch. Tho. M. p. 34. Ammon. h. v., vbi monetur, poetas Ἄληθες ironice dicere pro ὄντως. Etiam in fragm. Eurip. ap. Schol. Ariſtoph. Ran. 804. (n. 199. Muſgr.) ſcrib. Ἄληθες, ὦ παῖ —

177. τι male in ed. Kuſt. deeſt. Reſtitui cum ed. Farr. Scalig. et Bergl. — ἀπολαύσομαι ironice dicitur, vt v. 1357. Sed ſimillimus noſtro eſt locus Eqq. 175. Εὐδαιμονήσω γ', εἰ διαστραφήσομαι. διαστρέφεσθαι eſt diſtorquere ſibi

Πει. Εἶδές τι; Επ. τὰς νεφέλας γε καὶ τὸν ȣ̓ρανόν.
Πει. Οὐχ ȣ̃τος ȣ̓̃ν δῆθ᾽ ἐςὶν ὀρνίθων πόλος;
Επ. Πόλος; τίνα τρόπον; Πει. ὥσπερ εἴποι τις, τόπος·
Ὅτι δὲ πολεῖται τȣ̃το καὶ διέρχεται
Ἅπαντα, διὰ τȣ̃τό γε καλεῖται νῦν πόλος.
Ἢν δ᾽ οἰκίσητε τȣ̃το καὶ φράξηθ᾽ ἅπαξ,
Ἐκ τȣ̃ πόλȣ τȣ́τȣ κεκλήσεται πόλις·
Ὡς᾽ ἄρξετ᾽ ἀνθρώπων μὲν ὥσπερ παρνόπων,
Τȣ̀ς δ᾽ αὖ θεȣ̀ς ἀπολεῖτε λιμῷ Μηλίῳ.
Επ. Πῶς; Πει. ἐν μέσῳ δήπȣθεν ἀήρ ἐςὶ γῆς·

collum, oculos — vnde διάςροφος de diſtortis oculis, Tho. M. p. 220.

179. δῆθ᾽ ἐςὶν. In ed. Scal. δήπȣ ᾽ςὶν.

180. Diſpoſui hic perſonas, praeeunte ed. Scal. a. 1624. etiam Kuſteri et Reiſkii auctoritate adiutus. — Sequentes verſus laudat Suidas V. Πόλος, qui monet, ita dici aerem, coelum. Schol.: Πόλον γὰρ οἱ παλαιοὶ, ȣ̓χ ὡς οἱ νεώτεροι, σημεῖόν τι καὶ πέρας ἄξονος, ἀλλὰ τὸ περιέχον ἅπαν. Sic Euripides Pirith. fr. n. 3. τὸν Ἀτλάντειον τηρȣ̃σι πόλον. Caeterum in nominibus τόπος, πόλος, πόλις, quiuis ſponte videt, eſſe alliterationem recentioribus Graecis captatam, a veteribus non plane neglectam, v. Reiſk. Miſc. Lipſ. Nou. VI. p. 113. Valck. ad Herod. p. 373, 21.

181. τȣ̃το eſt πόλος, vnde vana eſt Reiſkii coniectura („ταῦτα, aut alias leg. v. ſequ. ἅπαν, διὰ τȣτογὶ,,). Attici enim ſolent Neutrum ponere, vbi praecedentia aliud genus poſtulabant, exemplo Hom. qui Od. μ, 74. (locum laudant Schol. Thuc. et Gregor. p. 38. ſed vtriuſque Edd. male dicunt petita eſſe verba ex Od. π, 74.) dixit: νεφέλη — τὸ μέν. — Pro ὡς᾽ forte ſcribendum ὥς τ᾽ *et ſic*.

185. πάρνοπες eſt genus ἀκρίδων vitibus noxium. vid. v. 589. Locos veterum, vbi memorantur, collegit Pierſ. ad Moer. p. 316.

186. Λιμῷ Μηλίῳ. Explicatio prouerbii ex hiſtoria belli Peloponneſiaci petenda eſt. Nam paullo ante, quam haec fabula ageretur, Olymp. 90, a. 4. (v. Weſſ. ad D. S. I. p. 535, 32.) obſederunt Athenienſes Melum ita, vt tandem Melii, fame enecti, dedere ſe cogerentur. v. Waſſ. et Duck. ad Thuc. p. 375. Schol. h. l.

187. Poſt γῆς ſupplendum puto καὶ ȣ̓ρανȣ̃. Boeotia inter Atticam et Delphos media interiacebat (Strab. Geogr. p. 642. et 646. Alm.). Hinc ſi Athenienſes Delphos (nam Πυθῶδε eſt εἰς Δελφȣ̀ς, Weſſ. ad D. S. I. p. 299, 5.) ire volebant, tempore certe belli, a Boeotis tranſitus venia erat petenda. v. Schol. et Suid. V. Ὡς Πυθῶδ᾽ ἰέναι, vbi hos verſus cum quadam varietate laudat. Idem hinc enotauit Οὐ διαφρήσετε, quod explicat ȣ̓ διαφορήσετε, ȣ̓ διαπέμ-

Εἶθ', ὥσπερ ἡμεῖς, ἢν ἰέναι βουλώμεθα
Πυθῶδε, Βοιωτοὺς δίοδον αἰτούμεθα,
Οὕτως, ὅταν θύσωσιν ἄνθρωποι θεοῖς,
Ἢν μὴ φόρον φέρωσιν ὑμῖν οἱ θεοὶ,
Διὰ τῆς πόλεως τῆς ἀλλοτρίας καὶ τοῦ χάους,
Τῶν μηρίων τὴν κνίσσαν οὐ διαφρήσετε.
Επ. Ἰοὺ, ἰού. Μὰ γῆν, μὰ παγίδας, μὰ νεφέλας, μὰ δίκτυα,
Μὴ 'γὼ νόημα κομψότερον ἤκουσά πω,
Ὥστ' ἂν κατοικίζοιμι μετὰ σοῦ τὴν πόλιν,
Εἰ ξυνδοκοίη τοῖσιν ἄλλοις ὀρνέοις.
Πει. Τίς ἂν οὖν τὸ πρᾶγμ' αὐτοῖς διηγήσαιτο; Επ. σύ.
Ἐγὼ γὰρ αὐτοὺς, βαρβάρους ὄντας προτοῦ,
Ἐδίδαξα τὴν φωνὴν, ξυνὼν πολὺν χρόνον.
Πει. Πῶς δῆτ' ἂν αὐτοὺς ξυγκαλέσειας; Επ. ῥᾳδίως.
Δευρὶ γὰρ ἐμβὰς αὐτίκα μάλ' ἐς τὴν λόχμην,
Ἔπειτ' ἀνεγείρας τὴν ἐμὴν ἀηδόνα,

διαπέμψεσθε. Sed equidem malim *διαφρήσετε* a *διαφρεῖν* deducere, quod eſt noſtrum *durchlaſſen*; nam Noſter etiam ſimilia verba *ἐκφρεῖν* et *εἰσφρεῖν* vſurpauit, vt Veſp. 125. vbi v. Bergl. — *χάους, ἀντὶ τοῦ ἀέρος.*

194. *Νεφέλη — εἶδος δικτύου θηρευτικοῦ.* Schol. vt v. 527. Confirmat Pollux Onom. 10, 171. qui horum ipſorum locorum meminit. Idem 5, 27. *δίκτυα* venatorum retia, in campis poſita, dici monet. Ioci cauſa Poeta auem per retia iurare facit. Aeque lepidum iuramentum eſt in fabula Babrii (Thirwitt Diſſ. de Babr. p. 8.) *ὄμνυμί σοι φύλλα πάντα καὶ πηγὰς* — et Eurip. Cycl. 264. *μὰ θ' ἱερὰ κύματ'* —

195 *Κομψὸν, περίτρανον, περίλαλον, πανοῦργον, ἀπατητικὸν, πιθανὸν, τεχνικόν.* Schol. Copioſius tractauit hoc voc. Ruhnk. ad Tim. p. 118.

198. *διηγεῖσθαι* ſimpliciter eſt narrare, dicere, die Sache vortragen, vt Lyſ. Oratt. p. 11. Tayl. Xen. Mem. 2, 1, 29. Plutarch. de S. N. V. p. 85.

199. Barbarorum lingua Graecis videbatur auibus ſimilis, eamque comparabant cum hirundinum voce. v. Bergl. ad h. l. et ad Ran. 93. Hinc verba poetae lucem accipiunt.

202. *αὐτίκα μάλ'* eſt *εὐθὺς* Suid. Heſ. et *ἔπειτα* mox habet vim ſimpliciter copulandi. v. Moſchopul. ad Heſ. Ἐργ. 174. vt Lat. partt. *inde* et *deinde*, v. Drak. ad Liu. 5, 20, 7. quae monui, ne quis forte corrigeret Κἄπειτ'.

203. *τὴν ἐμὴν* meam *vxorem*, vt fabula docet. Vocabulum

Καλοῖμ' ἂν αὐτούς· οἱ δὲ νῷν τοῦ φθέγματος
Ἐάν περ ἐπακούσωσι, θεύσονται δρόμῳ.
Πει. Ὦ φίλτατ' ὀρνίθων, σὺ μὴ νῦν ἕσταθι.
Ἀλλ' ἀντιβολῶ σ', ἄγ', ὡς τάχιστ' ἐς τὴν λόχμην
Ἔσβαινε, κἀνέγειρε τὴν ἀηδόνα.

ΕΠΟΨ, ΕΥΕΛΠΙΣ, ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ, ΟΡΝΙΣ ΤΙΣ ΑΛΛΟΣ.

Επ. Ἄγε, σύννομέ μοι, παῦσαι μὲν ὕπνου,

bulum autem γυνὴ poſt Genitiuos nominum ſaepius deeſſe docuit Fabrett. ad Inſcriptt. vett. p. 56. ſ. Hinc vana eſt Pergeri obſcoena voc. ἀηδὼν interpretatio (ad Heſ. T. I. p. 121.), quam repetere pudet.

204. Καλοῖμ' ἂν pro καλοῦμεν (quod tamen etiam Schol. legit) Kuſt. e Mſ. Vat. dedit.

207. Vulgo poſt λόχμην interpungebatur. Suſtuli interpunctionem, vt melius omnia cohaererent.

209. Τὸ μέτρον ἐστὶ καταληκτικὸν ἀναπαιστικὸν δίμετρον, κώλων ιδ· ὧν τὰ ιβ δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ ιγ ἀναπαιστικὴ βάσις· ἤτοι μονόμετρον ἀκατάληκτον παρατέλευτον. τὸ δὲ τελευταῖον ἐφθημιμερές· ὑφ' ὃ αἱ συνήθεις διπλαῖ. ἑξῆς δὲ κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον καταληκτικόν· μεθ' ὃ (inſerendum δ') τρίμετρα ἀκατάληκτα, ὧν ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

209. Horum verſuum interpretatio pendet a cognitione fabulae Procnes et Philomelae, de qua quaedam Periz. ad Ael. V. H. 12, 20. et intpp. Anton. Lib. p. 70. Verh. Varie ea traditur. Homerus Od. τ, 518. ſſ. dicit, luſciniam fuiſſe Pandarei filiam, maritum Zethum, filium Itylum, vbi Schol. tradit, illam occidiſſe imprudenter filium ſuum, quem putarit eſſe filium Amphionis, mariti fratris. Altera eſt narratio, quam hiſtoriae ſuae intexuit Thucyd. 2, 29. occaſione Teris, patris Sitalcis (cf. Valck. ad Herodot, p. 318, 81.). Notiſſima ea eſt, et ſequuntur illam Schol. h. l. et Ouid. Met. VI, 425. ſſ. Illud addam, Thucydidem dicere, Tereum ſediſſe Dauliae, quae vrbs eſt Phocidis, tum Thracibus ſubiecta, vnde luſcinia appelletur Daulias ales, et Prognen in hirundinem, Philomelam in luſciniam eſſe mutatas, qua in re rurſus ab eo diſcedunt Ariſtoph., Seruius, Varro, alii, qui volunt, Prognen in luſciniam, Philomelam in hirundinem transformatas eſſe, v. Palmer. ad h. l. et Vulp. ad Catull. 64, 13. ſ. Ab his omnibus longiſſime abit Antonin. Lib. fab. 11., qui Aëdonem filiam Pandarei Epheſii, eius maritum Polytechnum, ſceleris cauſam litem quandam iocoſam facit.

Σύννομε eſt μετέχουσα τοῦ αὐτοῦ βίου καὶ τῆς αὐτῆς νομῆς Schol. Sic τὴν ὄρνιθα σύννομον dixit Antonin. Lib. ſ. p. 44. De piſcibus eandem vocem vſurpat Aelian. N. A. 1, 4. de apibus 1, 10.

210. Pro

Ξῦσον δὲ νόμες ἱερῶν ὕμνων,
Οὓς διὰ θείε ϛόματος, θρηνεῖς,
Τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Ἴτυν
Ἐλελιζομένη διεροῖς μέλεσι
Γένυος ξεθῆς. καθαρὰ χωρεῖ
Διὰ φυλλοκόμε σμίλακος ἠχὼ

210. Pro Ξῦσον Mſ. Vat. et Suid. Λῦσον. Sed nihil mutandum. Hom. Od. τ, 521. χέει πολυήχεα φωνήν, Cic. de Diuin. 1, 8. *fundens e gutture cantus.* χέειν φθόγγον Muſgrav. ad Eur. Hec. 1153. Νόμες h. l. plane redundat. In Muſica Graeca hoc vocab. duplici modo dicebatur, vel de modis, ad quos hymni et tibia et cithara canebantur (fere noſtrum *Melodie*, Gall. un air à chanter ou à jouer ſur les inſtrumens, vt vertit Burette Not. ad Plut. de Murſ. in Comm. Acad Par. Inſcr. T. X. p. 218 vnde intelligitur Ὀλύμπε νόμον, Eqq. 9. quem locum contra Toupium bene nuper defendit Koppiers Obſſ. Phil. p. 88.) vel de ipſis hymnis (vt v. 746.), qui ad certas leges et modos canebantur, v. Spanh. ad Callim. in Del. 304. Cf. Suet. Ner. 20. cum not. b. Ern. Portus ad Suid. T. II. p. 239. Genev. — θρηνεῖν h. l. eſt *canere lugubriter*. Luſcinia vero ſaepiſſime dicitur lugere Ityn filium (qui et Itylus nominatur, v. Schol. Thuc. p. 115, 62. et Duck. Annot. ad Schol. Thuc. p. 627.) vt Soph. El. 147. Aeſch. Ag. 1153. cum Stanlei., quos locos iam Bergl. laudauit, Catull. 64, 14. vbi Vulp. Ouid. Her. 15, 154. Conſol. ad Liu. Aug. 105, a quo etiam in Ibid. 434. Itys dicitur *Tereides puer*, ſed illum locum gloſſemate corruptum eſſe docuit nuper Cl Schrader. Emendd. p. 238. — H. l. Itys πολύδακρυς dicitur, h. e. multarum lacrymarum, multi gemitus, cauſa; quo ſenſu Adiectiua talia ſaepe leguntur. Sic πολύστονος eſt auctor luctuum Hom. Il. 1, 445. Eur. Phoen. 1029. add. Schol. Thuc. 4, 32, 58.

213. Reſpicit poeta locum Eurip. Hel. 1118. ſſ. Muſgr. (al. 1115.) Σὲ τὰν ἀοιδοτάταν ὄρνιθα μελῳδὸν Ἀηδόνα δακρυόεσσαν Ἔλθε διὰ ξεθᾶν γενύων ἐλελιζομένα. Hinc punctum, quod vulgo poſt μέλεσι erat, poſt ξεθῆς poni iubebat Cl. Valck. ad Eur. Phoen. 1517. cui parui, ipſo ſenſu iubente; nam ἐλελιζομένη eſt θρηνοῦσα Sch. Verbum hoc exprimere ſonum gementis luſciniae vel hirundinis, bene monuit Valck. ad Phoen. l. l. διεροῖς Sch. explicat διύγροις ἐκ τῶν δακρύων.

214. Reiſk. emendat καθαρὰν χώρει *promone*, *fac cedere*, puram vocem — Iam etſi ſaepius verba neutra actiue poni et ipſe Reiſk. Miſc. Lipſ. Nov. VI. p. 520. ſſ. et Abreſch. Dil. Th. p. 88. ſſ. docuerunt, tamen equidem nullam emendationis cauſam perſpicio.

215. Σμίλαξ eſt κιττοειδὲς φυτὸν ἑλισσόμενον, ἕρπει δὲ ἀεὶ πρὸς τὸ ὕψος κ. τ. λ. Heſ. *taxus*. Occurrit etiam in Orph. Arg. 919. — χρυσοκόμας Phoebus, aureo

Πρὸς Διὸς ἕδρας· ἵν' ὁ χρυσοκόμας
Φοῖβος ἀκούων, τοῖς σοῖς ἐλέγοις
Ἀντιψάλλων ἐλεφαντόδετον
Φόρμιγγα, θεῶν ἵστησι χορούς·
Διὰ δ' ἀθανάτων στομάτων χωρεῖ
Ξύμφωνος ὁμοῦ
Θεία μακάρων ὀλολυγή.
[Αὐλεῖ τις]
Ευ. Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τοῦ φθέγματος τοῦ ὀρνιθίου·
Οἷον κατεμελίτωσε τὴν λόχμην ὅλην.
Πει. Οὗτος. Ευ. τί ἐστιν; Πει. οὐ σιωπήσεις; Ευ. τί δαί;
Πει. Οὔποψ μελῳδεῖν αὖ παρασκευάζεται.

Επ. Ἐποποί, ποποί, ποποί, ποποί.

crine inſignis, etiam nominatur Pind. Ol. 6, epod. 2. v. 13. et Eur. Iph. T. 1236. apud quem in ead. fab. v. 1090. ἔλεγοι aui tribuuntur, vt h. l. — ψάλλειν eſt pr. citharam pulſare, v. Sch. h. l. et Athen. 4, p. 183. D. ſed ἀντιψάλλειν reſpondere pulſando citharam, vt ἀντίψαλμοι ᾠδαὶ Eur. Iph. T. 178. — Φόρμιγξ (cithara) ἐλεφαντόδετος eſt ornata ebore (ausgelegt mit Elfenbein). Fere talia compoſita ſignificant vinctum, iunctum; vt κηρόδετοι Panis fiſtulae, ταυρόδετος taurino glutine iunctus, v. Toup. Ep. Cr. p. 118. Proprie vero non cithara tribuitur Apollini, ſed lyra, cum illius inuentor fuiſſe Mercurius perhibeatur. Sed ſaepiſſime horum inſtrumentorum nomina permutantur; etiam Ran. 234. φορμικτας Ἀπόλλων.

219. χορους ἱστάναι eſt inſtituere, ducere, choreas, ſed χορους στήσασθαι inter ſe agere choreas, Theocr. 18, 3. Callim. in Dian. 242. Apoll. Rh. 1, 538.

222. Vbi varias ſignificationes vocis ὀλολυγή, et hanc quoque, quae hic eſt (*planctus*), perſequitur Spanh. ad Call. in Del. 258., laudat etiam h. l. et μακάρων conſtruit cum ὀλολυγή, recte, vt opinor; neque enim hic Genit. ad ξύμφωνος referri poteſt.

224. οἷον· f. δι' οὗ. Reiſk. temere; nam οἷον eſt *quam*, vt Theſm. 21. — Κατεμελίτωσεν, ἡδύτητος ἐπλήρωσεν. Schol. Sic Horat. Serm. 2, 6, 32. Hoc iuuat et *melli eſt*.

226. Similiter Euripides ap. Ariſt. Theſm. 105. dicit: Σίγα· μελῳδεῖν ἂν παρασκευάζεται, vbi Bergl. ex h. l. reſtituit αὖ, perperam; nam ibi nondum antea cecinerat Agathon, vt iterum canere dici poſſet.

227. Εἴσθεσις μέλους ἑτέρου περιοδική, εἰς τέσσαρας στροφὰς διαιροῦσα τὰς περιόδους· ὧν ἡ πρώτη στροφὴ κώλων ι. ὧν τὸ α ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἔχον τὸν α πόδα ἀνάπαιστον, τὸν δὲ β' τρίβραχυν· (οἱ) ἑξῆς δύο

καὶ

Ἰὼ, ἰώ. ἴτω, ἴτω, ἴτω, ἴτω,
Ἴτω τὶς ὧδε τῶν ἐμῶν ὁμοπτέρων,
Ὅσα τ' εὐσπόρους ἀγρῶν γυίας
Νέμεσθε, φῦλα μυρία κριθοτράγων,
Σπερμολόγων τε γένη ταχὺ πετόμενα,
Μαλθακὴν ἱέντα γῆρυν·
Ὅσσα τ' ἐν ἄλοκι θαμὰ βῶλον
Ἀμφιτιττυβίζεθ' ὧδε
Λεπτὸν ἡδόμενα φωνᾷ.

καὶ τὸ ε τρίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ δ' δίμετρον, τὸ ς' ἀναπαιστικὸν, ὁμοίως κατὰ τὴν τετάρτην χώραν προκελευσματικὸν ἔχον. τὰ ἑξῆς τροχαϊκὰ δίμετρα, πλὴν τοῦ τελευταίου καταληκτικά. (imo ἀκατάλ. vel καταληκτικοῦ).

227. Pro duplici ποποι e Schol. ſententia ſcribendum eſt ποποπο. Ductum inde ποπίζειν ap. Poll. Onom. 5, 89.

228. ὁμόπτεροι ſunt, quos ſupra συννόμους dixit; loquitur enim auis. Ponitur autem hic proprie, cum deinde ad alias quoque res translatum ſit, et omnino valeat *ſimilis*. — εὔσποροι ἀγρῶν γύαι *fecunda arua*, vt πυροφόροι γύαι Apoll. Rh. 1, 796.

231. φῦλα proprie de hominibus, φῦλα ἀνθρώπων periphraſt. v. Graeu. ad Heſiod. Ἐργ. 199. Sed transfertur etiam ad animalia, vt φῦλα θηρῶν Eurip. fr. Chryſipp. n. 7. Omnino autem vocabula *gens*, *populus*, ἔθνος etc. de multitudine animalium dicuntur. v. Cl. Arntzen. ad Arat. Act. App. 1, 71. p. 53. — Σπερμολόγοι ſunt aues frugilegae, Heſ. Cornix frugiuora, Saatkraehe Buff. H. Au. T. V. pag. 41. Reliquas verbi notiones perſequuntur Alb. ad Heſ. et Intpp. Act. 17, 18. — Κριθοτράγων eſt κριθοφάγων Schol.

233. ἱέναι γῆρυν eſt emittere vocem. Heſ. γῆρυν· φωνήν, forte ex h. l. Sic ἱέναι ἀοιδὰν v. 910. ἱέναι φωνὴν Veſp. 560. Cl. Wyttenb. Ep. Crit. p. 34. ἱέναι ἀϋτὴν Weſſ. ad Herod. p. 111, 50.

235. τιττυβίζειν proprie de hirundinum voce dici tradit Heſ., quod confirmatur loco Babrii ap. Suid. Sed Pollux 5, 89. de perdicibus adhiberi monet. Quae ſequuntur, λ. ἡ. φ. nec qua metrum, nec qua ſenſum, recte ſe habent. Metrum, vt Schol. quidem auctor eſt, requirit dimetrum trochaicum catal., et ſenſus eſſe debere videtur: *ſuaui voce*, *ſuaui cantu* (quod foret ἁδομένᾳ φωνᾷ, vt ἁδομένᾳ ψυχᾷ Eurip. Hypſip. ap. Valck. Diatr. p. 12.) Medela loco non tam a coniecturis, quam a codd. ſperanda, e quibus donec melior lectio proferatur, omnibus haud dubie placebit coniectura *Mori*, V. S. R. qui in litteris ad me ante duo annos datis legit λεπτὴν, quod pertineat ad βῶλον. Scholiaſta enim in metro huius verſus errare potuit, vt ſaepe, et omnino vltima eius verba corrupta ſunt.

Τιο, τιο, τιο, τιο, τιο, τιο, τιο, τιο.
Ὅσα θ' ὑμῶν κατὰ κήπους ἐπὶ κισ -
Σοῦ κλάδεσι νομὸν ἔχει· τά τε κατ' ὄρεα,
Τά τε κοτινοτράγα, τά τε κομαροφάγα·
Ἀνύσατε πετόμενα πρὸς ἐμὰν αὐδάν
Τριότο, τριοτο, τριοτο, τοβριξ.
Ὄσσα τ' αὐλῶνας παρ' ἐλείας
Τὰς ὀξυστόμους ἐμπίδας
Κάπτεθ'· ὅσσα τ' εὐδρόσους τε
Γῆς τόπους ἔχετε, καὶ λειμῶ-

237. Ἡ δευτέρα στροφὴ κώλων ιγ· ὧν τὸ πρῶτον ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ τετραβραχέων, τὸ β' ὅμοιον καθαρόν, τὸ τρίτον ὅμοιον, ἔχον τὸν τρίτον (imo δεύτερον) καὶ τέταρτον πόδα τετράβραχυν [Addendum: τὸ τέταρτον ὅμοιον, ἔχον τὸν α καὶ β πόδα τετραβρ. τὸν δὲ τρίτον καὶ τέταρτον —] τὸν δὲ τέταρτον τρίβραχυν. τὸ ε ὅμοιον, τὸν α καὶ β ἔχον πόδα τετράβραχυν. τὸ ἕκτον ὅμοιον (τὸν τρίτον ἔχον πόδα τετράβραχυν *). Τὰ ἑξῆς ἓξ τροχαϊκὰ δίμετρα ἀκατάληκτα, ἐπιμεμιγμένα τριβραχέσιν. τὸ δὲ ιγ, τὸ, ἀτταγᾶς, ἀτταγᾶς, τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· εἰ δὲ βούλει (idque verius eſt, illud eſſe nequit), παιωνικὸν ἐκ κρητικῶν.

*) Vncinis incluſa falſa ſunt.

239. Reuocaui vetus ὄρεα, pro quo perperam Kuſt. edidit ἔρεα. Aues vero nonnullas hedera paſci, tradit etiam Longus Paſt. p. 68. Vill. vbi κόψυχος, κίττα, φάττα, ψᾶρες inter aues κιττοφάγους referuntur.

241. Ἀνύσ. πετόμ. Fere participium verbi ἀνύειν aliis verbis additur ita, vt celeritatem indicet, v. Moeris p. 62. et Pierſ. Viger. p. 341. Sed et alias verba finita iunguntur Participiis aliorum pro aduerbiis poſita, vt Eur. Hipp. ἥδεται κομίζων, pro ἡδέως κομίζει.

243. Sic transpoſitione vocum reſtitui metrum, cui repugnabat vulgata lectio: Ὅσα θ' ἐλείας παρ' αὐλῶνας. Αὐλῶνες autem dicuntur conualles intra montes porrectae, in quibus aqua ſtagnat. v. Cel. Morus ad Xen. Hell. 3, 2, 18. ἔφυδροι (f. εὔυδροι) τόποι Heſ. vnde apparet, cur additum ſit ἐλείας. Aliter Soph. Trach. 101. ποντίους αὐλῶνας dixit, nempe de *mari*.

244. ἐμπίδες. referuntur ad genus κωνώπων. (Stechfliegen, Leske Naturg. I. p. 482.) Cf. L. Bos Obſſ. Crit. p. 64. qui V. D. ibid. p. 83. ſ. illuſtrauit etiam verbum κάπτειν pro ἐσθίειν Comico adhibitum.

246. ſſ. Scholiaſtes metricus haud dubie aliter hos verſus legit; ad eius mentem ita forte ſcribi poſſent:

Γῆς τ. ἔ. καὶ τὸν λει-
Μῶνα τ. ἐ. τὸν Μαραθῶνος· ὄ. τ. πτ.

Να τὸν ἱερόεντα Μαραθῶνος·
Ὄρνις τε πτεροποίκιλος
Ἀτταγᾶς, ἀτταγᾶς.

Ὧν τ' ἐπὶ πόντιον οἶδμα θαλάσσης
Φῦλα μετ' ἀλκυόνεσσι ποτᾶται,
Δεῦρ' ἴτε, πευσόμενοι τὰ νεώτερα·
Πάντα γὰρ ἐνθάδε φῦλ' ἀθροΐζομεν
Οἰωνῶν τῶν ταναοδείρων.
Ἥκει γάρ τις δριμὺς πρέσβυς
Καινὸς γνώμην
Καινῶν τ' ἔργων ἐγχειρητής.

Ἀλλ' ἴτ' ἐς λόγους ἅπαντα,
Δεῦρο, δεῦρο, δεῦρο, δεῦρο
Τορο τορο τορο τορο τορο τιγξ·
Κικκαβαυ, κικκαβαυ

249. Ἀτταγᾶς auis, quae τὰ λιμνώδη καὶ ἑλεῖα χωρία καταβόσκεται. v. Suid. Athen. 9, 9. p. 387. Aelian. N. A. 4, 42. qui huius loci meminit, Veſp. 251. Lat. Attagen, das rothe oder gehaubte Haſelhuhn, Buff. H. N. Au. T. III. p. 165.

250. Ἡ τρίτη στροφὴ κώλων ὀκτὼ δακτυλικῶν τετραμέτρων, πλὴν τοῦ ζ'· τοῦτο γὰρ δακτυλικὴ βάσις. πόντιον οἶδμα θαλάσσης eſt forma loquendi Homero et Tragicis vſitata. Similiter οἶδμα πόντου Eur. Oreſt. 992. Indicat autem non ſimpliciter mare, ſed fluctus tumentis maris. Alcyones vero mare frequentant, et ap. veteres nobiles erant propter ἡμέρας Ἀλκυονίδας, quibus mare tranquillum eſſe putabatur. v. Plin. H. N. 10, 32. Ariſtot. H. A. 9, 14. Aelian. N. A. 1, 36. Hemſt. ad Lucian. T. I. p. 178. — Schol. contulit locum Alcmanis: Ὅς τ' ἐπὶ κύματος ἄνθος ἅμ' ἀλκυόνεσσι ποτᾶται.

256. Καινὸς γνώμην eſt *qui nouum adfert conſilium*, νέαν γνώμην ἐξηγούμενος Sch. Idem ταναοδείρων· μακροτραχήλων.

258. Ταῦτα τὰ πέντε κῶλα ἔοικεν ἐπῳδοῦ (f. ἐπῳδῷ), καί εἰσι τὰ μὲν δύο τροχαϊκὰ δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ τρίτον ἰαμβικὸν ἐκ τριβραχέων, τὸ δ' παιωνικὸν ἐκ κρητικῶν διῤῥύθμων. τὸ πέμπτον ἰαμβικὸν ἑφθημιμερὲς ἐκ τριβραχέων, ἐφ' ἑκάστης στροφῆς παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνίς.

ἴτ' εἰς λόγους *coite ad deliberationem*. Sic apud Noſtrum ἔρχεσθαι et συγγίνεσθαι εἰς λόγους, ſaepius, Veſp. 470. Eqq. 803. Nub. 451. Ex Athenienſium foro et concionibus formula haec hauſta eſt.

261. Κικκαβαῦ· τὰς γλαῦκας οὕτω φωνεῖν λέγουσιν. Sch.

264. κέ-

Τορο τορο τορο τολι λιλιγξ.
Πει. Ὁρᾷς τιν' ὄρνιν; Ευ. μὰ τὸν Ἀπόλλω, 'γὼ μὲν οὔ·
Καί τοι κέχηνα γ' εἰς τὸν οὐρανὸν βλέπων.
Ἄλλως ἄρ' οὔποψ, ὡς ἔοικ', ἐς τὴν λόχμην
Ἐμβὰς ἐπῶζε, χαράδριον μιμούμενος.
Επ. Τοροτιγξ, τοροτιγξ.
Πει. Ὦ 'γαθ', ἀλλά γ' οὑτοσὶ καὶ δή τις ὄρνις ἔρχεται.
Ευ. Νὴ Δί' ὄρνις δῆτα· τίς ποτ' ἐστίν; οὐ δήπου ταῶς;
Πει. Οὗτος αὐτὸς νῷν φράσει, τίς ἐστιν ὄρνις οὑτοσί.
Επ. Οὗτος οὐ τῶν ἠθάδων τῶνδ', ὧν ὁρᾶθ' ὑμεῖς ἀεί,
Ἀλλὰ λιμναῖος. Πει. βαβαί· καλός γε καὶ φοινικοῦς.
Επ. Εἰκότως· καὶ γὰρ ὄνομ' αὐτῷ γ' ἐστὶ Φοινικόπτερος.

264. κέχηνα βλέπων pro ἔβλεπον κεχηνὼς poſitum eſt. Sic in Pac. 56. ſ. βλέπων εἰς τὸν οὐρανὸν κεχηνώς; quod infra v. 308. κεχήνασιν καὶ βλέπουσιν.

266. De χαραδρίῳ Ariſtot. H. A. 9, 14. et Ruhnk. ad Tim. h. v. germ. Regenpfeiffer, Cl. Leske Naturg. I. p. 272. ἐπώζειν eſt hoc quidem loco ſimpl. clamare, atque adeo ab ἐπωάζειν differt; etſi proprie, auctore Schol., eſt τὸ ἐπὶ τοῖς ᾠοῖς καθεζόμενα τὰ ὄρνεα κράζειν, et Heſych. ex Aeſchyli Nioba locum affert, in quo ἐπώζειν, ſi modo recte locum intellexit, pro ἐπωάζειν poni dicit, et Schol. atque Suid. etiam h. l. ita accipiunt. Equidem ab ὤζω duco. Heſ. Ὤζειν· βοᾶν. Cf. Valck. V. C. Diatr. in fr. Eur. p. 21. Nec videtur cauſſa eſſe, cur cum Hemſterh. ad Tho. M. p. 362. et Pierſ. ad Moer. p. 151. ſcribam ἐπῴζειν. Illi ipſi VV. DD. non videntur vim verbi in h. l. cepiſſe.

268. Κορωνὶς αὖθις ἑτέρα εἰσιέντων τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ μ'· ὧν τελευταῖος·
Καὶ βλέπουσιν εἰς σὲ κἀμέ· τοῦτο μὲν κἀμοὶ δοκεῖ. Ἐν εἰσθέσει δὲ μετὰ τὸν λζ' στίχον κῶλα ἰαμβικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα δύο. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

268. Vulgo ἀλλ' οὑτοσὶ — Metrum aliquid inſeri iubebat, vnde ἀλλά γ' οὑ. edidi. Particula δὴ ſaepe apud Atticos vel metri, vel numeri cauſa addita eſt aliis particulis ita, vt redundaret. Monuit iam Fiſch. Ind. Aeſch. et alii. Mox οὐ δήπου certe non, vt Iſocr. Paneg. 31. ταῶς eſt pavo, quod auium genus Ariſtophanis aetate rarum adhuc Athenis fuit. v. Ael. N. A. 5, 21. Athenaeus 9, p. 397.

271. ἠθάδες ſunt συνήθεις Heſ. Suid.

273. Pro αὐτῷ male in ed. 1624. αὐτοῦ. φοινικόπτερος (Flamant germ.) Huius auis meminit, auctore Bergl. etiam Heliodor. 6, p. 268. Cf. Plin. 10, 48. Suet. Cal. 22. Linn. I. I. p. 230. ad genus Grallarum retulit.

Πει. Οὗτος, ὢ σέ τοι. Επ. τί βωστρεῖς; Πει. ἕτερος ὄρνις οὑτοσί.
Επ. Νὴ Δί᾽, ἕτερος δὴ τάχ᾽ οὗτος ἔξεδρον χώραν ἔχων.
Πει. Τίς ποθ᾽ ὁ μουσόμαντις ἄτοπος ὄρνις (ἔστ᾽) ὀρειβάτης;
Επ. Ὄνομα τούτῳ Μῆδός ἐστι. Πει. Μῆδος; ὦ ᾽ναξ Ἡράκλεις·
Εἶτα πῶς ἄνευ καμήλου, Μῆδος ὤν, ἐπέπτατο;
Ευ. Ἕτερος αὖ λόφον κατειληφώς τις ὄρνις οὑτοσί.
Πει. Τί τὸ τέρας τουτί ποτ᾽ ἐστίν; οὐ σὺ μόνος ἄρ᾽ ἦσθ᾽ ἔποψ;
Ἀλλὰ χ᾽ οὗτος ἕτερος; Επ. οὗτός ἐστι μὲν Φιλοκλέους

274. ὢ σέ τοι, ſubint. καλῶ. vid. v. 405. Sic Soph. Ai. 71. οὗτός σε — καλῶ, v. 89. οὗτος, δεύτερόν σε προσκαλῶ. βωστρεῖν verbum Homericum, idem ſignificans, quod βοᾷν. Odyſſ. M, 214.

275. Verba ἔξεδρον χώραν ἔχων deſumta ſunt, monente Schol., e Sophoclis fabula, quae Τυρὼ δευτέρα inſcripta erat, et ad quam Noſter etiam in Lyſ 139. alluſit. Ipſum v. ἔξεδρον varias admittit interpretationes, vel quae *non ſuum* tenet locum (v. Schol.), vel *infauſtum*. Heſ.: Ἔξεδρον τὸν οὐκ αἴσιον οἰωνὸν, οὐκ εὔθετον ὄρνιν, οὐκ ἐν δέοντι τὴν ἕδραν ἔχοντα. v. Spanh. ad Call. Pall. 124. p. 719. Ern

276. Τίς ποθ᾽ ὁ μουσ. Alluditur ad locum ex Aeſch. Ἠδωνοῖς. Schol., qui interpretatur κομπώδης. τοιοῦτοι γὰρ οἱ μάντεις καὶ ποιηταί. Sed Comicus haud dubie pro voc. μουσικὸς adhibuit Aeſchyleum μουσόμ., vocabulum *ineptum* h. l. et *turgidum*, vnde addidit ἄτοπος (nam hoc voc. non modo quaeuis magna, mira, inſolita, indicat, verum etiam inepta, Tho. M. p. 121. et intpp.) et ὀρειβάτης. Ante hoc vocabulum metro conſulturus inſerui ἔστ᾽.

277. Μῆδος. Schol. *gallum* intelligit, coll. v. 482. et 832. Camelis autem Medi, ut alii Orientis populi, etiam in praeliis vtebantur loco equorum. v. Plin. H. N. 8, 18.

279. Ludere poeta videtur in voc. λόφος, quod etiam de criſtis auium dicitur, et h. quidem l. Piſthetaerus e criſta agnoſcit Epopem.

281. Philocles fuit Tragicus poeta poſt Euripidem, qui Terea inter alias fabulas ſcripſiſſe videtur, (Schol. ad h. l. duos Tragicos Philocles memorat ſed praeter hunc commemoratur etiam alius Philocles Comicus, quem ob acutam capitis figuram (ἦν δὲ προκέφαλος, ἤγουν ὀξυκέφαλος Suid.) epopem nominarunt. Vter h. l. petatur, mihi quidem non ſatis conſtat; ſi Tragicus, ſenſus erit: ille eſt filius eius vpupae, quam Philocles in ſcenam introduxit; ſi Comicus: *ille eſt filius Philoclis Epopis cognominati.* Ariſtophanes

Ἐξ ἔποπος· ἐγὼ δὲ τούτου πάππος, ὥσπερ εἰ λέγοις,
Ἱππόνικος Καλλίου, κἀξ Ἱππονίκου Καλλίας.
Πει. Καλλίας ἄρ' οὗτος οὔρνις ἐστίν; ὡς πτερορρυεῖ.
Επ. Ἅτε γὰρ ὢν γενναῖος, ὑπὸ τῶν συκοφαντῶν τίλλεται·
Αἵ τε θήλειαι προσεκτίλλουσιν αὐτοῦ τὰ πτερά.
Πει. Ὦ Πόσειδον; ἕτερος αὖ τις βαπτὸς ὄρνις οὑτοσί.
Τίς ὀνομάζεταί ποθ' οὗτος; Επ. οὑτοσὶ κατωφαγᾶς.
Πει. Ἔστι γὰρ κατωφαγᾶς τις ἄλλος, ἢ Κλεώνυμος;
Πῶς ἂν οὖν, Κλεώνυμός γ' ὤν, οὐκ ἀπέβαλλε τὸν λόφον;

nes vero haec potiſſimum ſcripſit, ut occaſio eſſet Calliam notandi, de cuius genealogia vid. Gronov. Obſſ. IV, 7. Palmer. ad h. l. Periz. ad Ael. V. H. 14, 16. Cl. Stroth Chreſtom. Gr. p. 234. ſſ. Pater eius erat Hipponicus, auus Callias. Solebant enim filiis auorum nomina imponere. v. Fabric. Bibliogr. Ant. p. 725. et Ill. Harles in Lib. de nomin. Gr. (Ienae 1763.) Iam Callias vt vicit omnes aequales diuitiis, ita fuit etiam maxime voluptatibus deditus, paternasque opes ſcortis impendit, quam ob cauſam non ſolum a Noſtro, verum etiam ab Eupolide ἐν Κόλαξι (Schol. h. l.) notatus eſt. Cf. Ran. 432. Eccl. 805. Caeterum ſine cauſa Reiſk. v. 281. coniiciebat: οὗτός ἐστιν Ἔποψ Φιλοκλέους.

284. οὔρνις. Similiter Anaxandrides ap. Athen. 4. p. 166:

Ὄρνις κεκλήσῃ, φησί· διὰ τί πρὸς τῆς Ἑστίας;
Πότερον καταφαγὼν τὴν πατρῴαν οὐσίαν,
Ὥσπερ Πολύευκτος ὁ καλός; οὐ δῆτ', ἀλλ' ὅτι
Ἄῤῥην ὑπὸ θηλειῶν κατεκόπης.

285. γενναῖος eſt *nobilis atque diues*. Cf. Ruhnk. V. C. ad Tim. gloſſ. Plat. p. 49.

285. βαπτὸς eſt *varius*, variis coloribus diſtinctus, vt βαπτὰ ἱμάτια Plut. 530. ὡς, quod vulgo ante ἕτερος erat, deleui, metro et ſenſu iubente. Verſum ipſum Reiſk. tribuit Euelpidi.

288. κατωφαγᾶς eſt auicula quaedam vorax. Sed vt ex ſeq. v. apparet, petiit Cleonymum, qui fuit admodum vorax. v. Equitt. 1290. ſſ. Erat iſte homo nobilis demagogus tempore belli Peloponneſiaci, ſed idem adeo timidus, vt in pugna clypeum abiiceret, vnde a Noſtro ſaepius ῥίψασπις, ἀσπιδαποβλὴς, ἀποβολιμαῖος ὅπλων, dictus eſt. v. Nub. 352. Pac. 677. 446. Veſp. 19. ſſ. 818. Hinc intelligi poteſt v. 290. in quo ἀπέβαλλε pro vulg. ἀπέβαλε exhibui. Iam ludit poeta in ſignificationibus voc. λόφος, quod et de *collibus* (v. 293.) et de *criſtis auium* (291. Acharn. 964.) et de *criſtis galearum* (290. Hom. Iliad. γ, 337.) dicitur. Cf. Heſ. p. 499. T. II.

Ευ. Ἀλλὰ τίς ποθ᾽ ἡ λόφωσις ἐϛὶν ἐπὶ τῶν ὀρνέων;
Ἦ ᾽πὶ τὸν δίαυλον ἦλθον; Επ. ὥσπερ οἱ Κᾶρες μὲν ὖν
Ἐπὶ λόφων οἰκῦσιν, ὦ ᾽γαθ᾽, ἀσφαλείας ὕνεκα.
Πει. Ὦ Πόσειδον, ὖχ ὁρᾷς ὅσον συνείλεκται κακὸν
Ὀρνέων; Ευ. ὦ ᾽ναξ Ἄπολλον, τῦ νέφυς, ἰὺ, ἰύ:
Οὐδ᾽ ἰδεῖν ἔτ᾽ ἔσθ᾽ ὑπ᾽ αὐτῶν πετομένων τὴν εἴσοδον.
Πει. Οὑτοσὶ πέρδιξ· ἐκεινοσί γε νὴ Δί᾽ ἀτταγᾶς.
Ευ. Οὑτοσὶ δὲ Πηνέλοψ· ἐκεινοσί δέ γ᾽ ἀλκυών.
Τίς γάρ ἐσθ᾽ οὔπισθεν αὐτῆς; Πει. ὅς τις ἐϛί; Κειρύλος.

291. Sic Kuſterum ſecutus verſum hunc edidi. Quod vulgo erat: Ἀλλὰ μέντοι τίς ποθ᾽ ἡ λόφωσις ἡ ᾽πὶ τῶν ὀρνέων, metro aduerſabatur. Cum eodem τῶν, quod v. 293. ante λόφων erat, deleui. Deerat etiam in cod. Vatic.

292. δίαυλος fuit genus curſus apud Graecos veteres, receptum Olymp. 14. v. Corſini diſſert. Agon. p. 13. Scilicet quatuor erant δρόμυ genera, ϛάδιον, δίαυλος, δόλιχος, ὁπλίτης. Σταδιοδρόμοι dicti ſunt, qui per ſpatium 125 paſſuum currerent, διαυλοδρόμοι, qui bis ſtadium emetirentur, vel pedibus, vel curru, δολιχοδρόμοι, qui ſepties, vel potius ſexies, ὁπλιτοδρόμοι, qui armati. v. omnino Schol. h. l. et Ez. Spanh. ad Callim. p. 626. ſ., qui egregie notam Scholiaſtae expoſuit. add. etiam Pollux 3, 147. — Cares, bellicoſiſſima gens, primi vſi ſunt criſtis, vt monuit Strabo Lib. XIV. p. 976. Alm. qui locum Alcaei affert, vbi λόφος Καρικὸς appellatur. Erant autem Cares inuiſi Ionibus, quod eodem loco Strabo docuit, vnde ab iis exagitati per Graeciam in loca altiora ſe conferre coacti ſunt. Caeterum v. ſequ. deeſt apodoſis.

294. κακὸν. voluit dicere πλῆθος. Eodem ſenſu et a Noſtro mox et ab aliis ſcriptoribus, quorum plurimos laudant Interpp. Ep. ad Hebr. 12, 1. adhibita eſt vox νέφος.

296. *ὑπ᾽ αὐτῶν prae iis.* εἴσοδος eſt introitus, per quem chorus (qui hic auibus conſtat) in ſcenam progreditur. Οἱ γὰρ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιηταὶ καὶ τραγικοὶ, vt perite monet Sch. Equit. 586., χορὺς ἵϛασαν, οἳ τὰ χορικὰ ὑπεκρίνοντο καὶ ᾖδον μέλη. συνειϛήκει δὲ ὁ μὲν Κωμικὸς χορὸς ἐξ ἀνδρῶν ἤδη καὶ γυναικῶν, ὁμῦ δὲ καὶ ἐκ παίδων κδ· ὡς καὶ ὖτος ἀπηρίθμησεν ἐν Ὄρνισιν, ἄῤῥενας μὲν ὄρνεις ιβ, θηλείας δὲ τοσαύτας, ὁ δὲ Τραγικὸς ιε. Cf. Pollux Onom. p. 414. ibique Kuhn.

297. ſ. Recte Reiſkius videtur verba ἐκ. γε ν. Δ. ἀ. Euelpidi, ὖτ. δ. Π. Piſthetaero, et ſequentia Euelpidi tribuere. — Πέρδιξ eſt non perdix noſtra cinerea, ſed perdix rufa, das rothe Rebhuhn. v. omnino Buff. H. A. T. IV. p. 97. ſſ.

300. Scri-

Ευ. Κειρύλος γάρ ἐστιν ὄρνις; Πει. οὐ γάρ ἐστι Σποργίλος;
Χ' αὐτηῒ γε γλαύξ. Ευ. τί φής; τίς γλαῦκ' Ἀθήναζ' ἤγαγε;
Κίττα, τρυγὼν, κόρυδος, ἐλεᾶς, ὑποθυμὶς, περιστερὰ,
Νέρτος, ἱέραξ, φάττα, κόκκυξ, ἐρυθρόπους, κεβλήπυρις,
Πορφυρὶς, κερχνὴς, κολυμβὶς, ἀμπελὶς, φήνη, δρύοψ.
Πει. Ἰοὺ, ἰοὺ, τῶν ὀρνέων,
Ἰοὺ, ἰοὺ, τῶν κοψίχων·
Οἷα πιππίζουσι καὶ τρέχουσι διακεκραγότες·

300. Scripſi Κειρύλος, non, vt vulgo erat, Κηρύλος, (quo nomine τοὺς ἄρσενας τῶν ἀλκυόνων appellarunt, auctore Antigono ap. Sch.) tum quia Schol. ita in ſuo codice inuenit, tum vt ioci ratio magis appareret. Schol. Plut. 589.: τοιοῦτόν τι (nempe in litteris η et ει) παίζει καὶ περὶ κειρύλου ἐν Ὄρνισι, ἔνθα καὶ διὰ τοῦ η νοεῖται ἡ λέξις, ὡς ἐπὶ ὄρνιθος οὕτω λεγομένου, καὶ διὰ διφθόγγου δὲ διά τινα κουρέα, ὡς ἀπὸ τοῦ κείρω. Fuit autem Sporgilus tonſor, valde, ſed neſcio qua de cauſa, celebris. Nam [illegible] Plato Comicus apud Schol. Suid. h. v. eum notauit. Forte fuit homo rapax.

301. τίς γλαῦκ' Ἀθήναζ' ἤγ. prouerbium Athenis valde tritum, quod de iis dicebatur, qui ſuperuacaneos molirentur labores. v. Schol. et Eraſm. Ad. p. 327.

302. Κίττα *pica* Aelſter, Buff. H. Au. T. V. p. 64. τρυγὼν turtur Turteltaube id. T. IV. p. 168. κόρυδος alauda (vt videtur, criſtata, Heidelerche.) ἐλεᾶς forte quae alias ἐλεὸς Aluco, Kircheule mit gelblichten Augen, Buff. T. II. p. 108. ſſ. ἱέραξ vultur Aegyptiacus, id. T. I. p. 136. φάττα, palumbus, Ringeltaube, id. IV. p. 169. Ἀμπελὶς eſt noſter kleiner Fliegenſchnepper, id. T. V. p. 314. et φήνη ſ. φήνης oſſifraga Beinbrecher id. T. I. p. 96. — Quam difficile ſit talia nomina recte vertere, obſeruauit iam Hemſt. ad Plut. p. 313. — Caeterum ynus Scholiaſtarum monuit, nomen Κεβλήπυρις eſſe diuidendum, duas eſſe aues Κεβλὴ, πυρὶς, vt in loco Hermippi quem laudat; ſed alter oppoſuit: Οὐ δύναται δύο εἶναι διὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν εἴκοσι τεσσάρων.

306. Heſych. Κόψιχος· εἶδος ὀρνέου, ὃ Κόσσυφος παρ' ἐνίων λέγεται. add. Moeris pag. 210. et vtriusque Grammatici Interpp. Eſt *merula*, ſchwarze Amſel, Buff. H. Av. T. V. p. 242.

307. πιππίζειν pertinet ad ea verba, quae ſonum animantium quarundam exprimunt. v. Caſauboniana p. 56. ſſ. et libelli, quos Cel. Valck. in Anim. ad Ammon. p. 228. ſſ. edidit. Heſ. Πιπίζειν· κατὰ μίμησιν ἡ λέξις πεποίηται τῆς τῶν ὀρνέων φωνῆς. Pleraſque etiam aues a vocibus ſua nomina habere, monuit Varro de L. L. 4, 11. p. 14. Gothofr.

308. ἐπ-

Ἆρ' ἀπειλȣ̃σίν γε νῷν; οἴμοι κεχήνασίν γε τοι
Καὶ βλέπȣσιν εἰς σὲ κἀμέ. Ευ. τȣ̃το μὲν κἀμοὶ δοκεῖ.

ΧΟΡΟΣ, ΕΠΟΨ.

Χο. Πο πο πο πο πο πο πο πο ποί,
Πȣ̃ μ' ἂρ' ὃς ἐκάλεσε;
Τίνα τόπον ἄρα νέμεται;
Επ. Οὑτοσὶ πάλαι πάρειμι κȣ̓κ ἀποςατῶ φίλων.
Χο. Τι τί τι τι τιμπτρȣ.
Τίνα λόγον ἄρα ποτὲ
Πρὸς ἐμὲ φίλον ἔχων;
Επ. Κοινὸν, ἀσφαλῆ, δίκαιον, ἡδὺν, ὠφελήσιμον·
Ἄνδρε γὰρ λεπτὼ λογιςὰ δεῦρ' ἀφίκονθ' ὡς ἐμέ.
Χο. Πȣ̃; πᾶ; πῶς φής;

308. ἀπειλȣ̃σιν et κεχήνασιν cum ν ἐφελκ. ſcripſi. Incredibile eſt, quantum ea in re inconſtantes fuerint librarii. vid. Hemſt. ad Plut. paſſim, Erneſti praef. ad Nub. p. 37.

310. Εἴσθεσις περιόδȣ ἀμοιβαίας τȣ̃ χορȣ̃ καὶ τȣ̃ ὑποκριτȣ̃, κώλων καὶ ςίχων ιζ'· ὧν τὰ πρῶτα τρία κῶλα τȣ̃ χορȣ̃ ἀναπαιςικὰ πενθημιμερῆ ἐπιμεμιγμένα τετραβραχέσιν· ὁ δ' τροχαϊκὸς τετράμετρος καταληκτικός. τὰ ἑξῆς πάλιν τρία κῶλα τȣ̃ χορȣ̃, ἀναπαιςικὴ βάσις ἕκαςον τȣ́των, ἐπιμεμιγμένα καὶ ταῦτα τετραβραχέσιν. οἱ ἑξῆς πάλιν δύο, τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοί. τὸ ἑξῆς τȣ̃ χορȣ̃ κῶλον ἀναπαιςικὴ βάσις, οἱ δὲ ἑξῆς ζ' τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ, ὧν τελευταῖος· Καςὸν ἤδη πȣ παρ' ἡμῖν, εἰ παρ' ὑμῖν εἴμ' ἐγὼ (ſic in Schol.)

312. Scripſi ἄρα, non ἆρα. Verſus enim proceleuſmaticus eſſe debet.

313. ἀποςατεῖν ducitur ab ἀποςὰς, quo vocab. Aeſchylus ita vſus eſt, vt indicaret i. q. φυγών. Cf. Toupii Op. Crit. T. I. p. 49. Lipſ. Mox Reiſk. ſcribit: τὶ τὶ τὶ τὶ τὶ τί μ' ἤρȣ; quid me interrogas?

317. Etiam h. l. poeta Demagogos Athenienſium petit.

318. Vulgo erat λεπτολογιςὰ, ſed id a Kuſtero profectum et metro aduerſatur. Igitur reuocaui praecedentium Edd. lectionem λεπτὼ λογιςὰ. In Mſ. Vat. et ed. Baſil. erat λεπτοσοφιςὰ, vnde Daweſius M. Cr. p. 295. λεπτὼ σοφιςὰ malebat. Senſus manet idem fere, ſed λογιςὰ eſt tamen exquiſitius vocabulum, et h. l. propterea aptius videtur, quia Athenis decem λογιςαὶ erant, ad quos rationem referre magiſtratu abeuntes cogebantur. v. Harpocr. tum et alii duo erant Athenis λογιςαὶ, qui videbant, ne qua fieret fraus ab iis, qui rempubl. adminiſtrabant. v. Petit. Legg. Att. p. 308. quos forte notare voluit addito voc. λεπτώ.

Επ. Φήμ' ἀπ' ἀνθρώπων ἀφῖχθαι δεῦρο πρεσβύτα δύο·
Ἥκετον δ' ἔχοντε πρέμνον πράγματος πελωρίου.
Χο. Ὦ μέγιστον ἐξαμαρτὼν, ἐξ ὅτου 'τράφην ἐγὼ,
Πῶς λέγεις; Επ. μήπω φοβηθῇς τὸν λόγον. Χο. τί μ' εἰργάσω;
Επ. Ἄνδρ' ἐδεξάμην ἐραστὰ τῆσδε τῆς συνουσίας.
Χο. Καὶ δέδρακας τοῦτο τοὖργον; Επ. καὶ δεδρακώς γ' ἥδομαι.
Χο. Κἄστὸν ἤδη ποῦ; Επ. παρ' ἡμῖν, εἰ παρ' ὑμῖν εἴμ' ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ, ΕΥΕΛΠΙΣ, ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Χο. Ἔα, ἔα. προδεδόμεθ', ἀνόσιά τ' ἐπάθομεν.
Ὅς γὰρ φίλος ἦν, ὁμότροφά θ' ἡμῖν

321. Πρέμνον dicitur de truncis arborum annoſarum (Heſ. — et . Timaeus Gloſſ. Plat. πρέμνον· τὸ τοῦ δένδρου στέλεχος καὶ ἕδρασμα, οἷον πραμνόν (Ruhnk. corrigit παραμόνιμον) τι ὄν. Sic πρέμνον ἀνεστήριξαν ἐλαίης Anthol. 3, p. 306. Hoc l. quum allegorice vocabulum vſurpetur, manet notio magnitudinis. πελώριον etiam indicat *magnum*. Sic ἔργον πελώριον Pind. Pyth. 6, ſtr. 3. v. 5. Affectat poeta verba tumida, more Aeſchyli.

323. Τί μ' εἰργάσω *quo malo me affeciſti?* Mox ἔργον in malam partem dicitur, facinus, ſcelus; vt Plut. 415.

326. Reiſk., dum pro παρ' ἡμῖν ſcribi iubebat παρ' ὑμῖν, parum cepiſſe loci elegantiam videtur. Cf. v. 329.

327. Εἴσθεσις ἑτέρα μέλους χοροῦ, στροφῆς λόγον ἔχουσα (ἔχει γὰρ καὶ ἀντίστροφον τὴν, Ἰὼ, Ἰὼ, ἐκ κώλων ἀναπαιστικῶν καὶ παιωνικῶν ὀκτώ· ἧς προτίθεται κῶλον ἰαμβικὸν, ἤτοι ἰαμβικὴ βάσις. εἰσὶ δὲ τὰ μὲν ἀναπαιστικὰ μεμιγμένα προκελευσματικοῖς, τὰ δὲ παιωνικὰ πεντασυλλάβοις· διαλύονται γὰρ καὶ τῶν παιώνων εἰς βραχείας αἱ μακραί. Τὸ μὲν οὖν πρῶτον καὶ τρίτον ἀναπαιστικὰ δίμετρα βραχυκατάληκτα, τὸ δὲ δεύτερον καὶ τέταρτον ὅμοια τῷ δευτέρῳ, τὸ πέμπτον ἑφθημιμερὲς, τὸ ἕκτον καὶ ζ' παιωνικὰ τετράμετρα καταληκτικὰ, τὸ δὲ ὄγδοον ὅμοιον ἑφθημιμερές. ἐν ἐκθέσει δὲ στίχοι τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ τρεῖς. τὸν τρίτον δὲ ἀναπληροῖ τὸ ἑξῆς πρόσωπον εἰσερχόμενον. ἑξῆς δὲ σύστημα ἐν εἰσθέσει τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν δ'. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος, καὶ διπλῆ ἔσω νενευκυῖα, τοῦ δὲ συστήματος μόνη παράγραφος.

328. ὁμότροφα *in quibus vna nutritae ſumus.* Hom. Iliad. ψ, 84. ἀλλ' ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισιν δόμοισιν. Alias ὁμότροφα et σύντροφα dicuntur, quae vna cum alio educata et nutrita ſunt. v. Lennep. ad Phalar. p. 22.

330. θεσμοὶ

Ἐνέμετο πεδία παρ' ἡμῖν,
Παρέβη μὲν θεσμοὺς ἀρχαίους,
Παρέβη δ' ὅρκους ὀρνίθων,
Ἐς δὲ δόλον ἐκάλεσε, παρέβαλέ τ' ἐμὲ παρὰ
Γένος ἀνόσιον, ὅπερ, ἐξότ' ἐγένετό γ', ἐπ' ἐμοὶ
Πολέμιόν γ' ἐτράφη.

Πρὸς μὲν οὖν τὸν ὄρνιν ἡμῖν ἐστὶν ὕστερος λόγος·
Τὼ δὲ πρεσβύτα δοκεῖ μοι τώδε δοῦναι τὴν δίκην,
Διαφορηθῆναί θ' ὑφ' ἡμῶν. Πει. ὡς ἀπολούμεθ' ἄρα —
Ευ. Αἴτιος μέντοι σὺ νῷν εἶ τῶν κακῶν τούτων μόνος.
Ἐπὶ τί γάρ μ' ἐκεῖθεν ἦγες; Πει. ἵν' ἀκολουθοίης ἐμοί.
Ευ. Ἵνα μὲν οὖν κλάοιμι μεγάλα. Πει. τοῦτο μὲν ληρεῖς ἔχων
Κάρτα. Ευ. πῶς; Πει. κλαυσεῖ γάρ, ἣν ἅπαξ γε τὠ 'φθαλμὼ 'κκοπῇς.

330. θεσμοὶ propr. dictae ſunt Draconis leges, quarum primum vocabulum erat θεσμὸς, ſed nomen translatum etiam eſt ad alias leges. V. Ael. V. H. 8, 10. ibique Intpp. παραβαίνειν ὅρκους, νόμους etc. ſunt ſatis vſitatae phraſes, Ael. V. H. 14, 2.

332. ἐς δόλον ἐκάλεσε *accerſiuit eo conſilio, vt deciperer.* Haec eſt vis part. εἰς. παραβάλλειν eſt *tradere, committere, obiicere,* et bono et malo ſenſu. Vid. Abreſch. Dil. Thuc. p. 214. Heſ. T. II. p. 857. ſ. Tho. M. p. 680. Rarior eſt conſtructio verbi cum part. παρά; vt nec vocabulo πολέμιος addi vulgo ſolet ἐπί. ἐξότ' autem non pro ἐξότου ponitur (neque enim ſic ap. Atticos poetas diphthongi eliduntur), ſed pro ἐξότε. ν, quod vulgo adhaeſerat verbis ἐκάλεσε et παρέβαλε, deleui, metro iubente.

337. διαφορηθῆναι, i. e. διασπασθῆναι. intell. δεῖν. In fine verſus non eſt, monente Scholiaſta, vitium metricum, modo ἄρα ſcribatur, quod feci. Alias poſſet cum Reiſk. legi ἀπολλύμεσθ' ἄρα.

340. Κλάειν (quod Att. pro κλαίειν ponitur, v. Moer. p. 231. cum Not. Pierſ.) apud Comicum ſignificat fere *infelicem eſſe*, ſed alter proprio ſenſu h. l. accepit, vnde v. ſequ. κλαυσεῖ (nam et κλαήσομαι et κλαύσομαι Attici dicebant, Tho. M. p. 536.) γὰρ (i. e. ſcilicet) — 'κκοπῇς, i. e. ἀφῃρέθῃς. vid. omnino de hac formula ἐκκόπτεσθαι τὸν ὀφθαλμὸν Tho. M. p. 323. Caeterum ἔχων vel redundat, vel poſitum pro ἔχεις, i. e. εἶ, ληρῶν, quod ſingulatim de noſtra (quae et Ran. 513. occurrit) et ſimilibus formulis bene monuit Gregor. Cor. p. 63. add. Valck. ad Eur. Phoen. 712. et Ruhnk. ad Tim. p. 184.

Χο. Ἰὼ, ἰώ. ἔπαγ', ἔπιθ', ἐπίφερε πολέμιον
Ὁρμὰν φονίαν· πτέρυγά τε παντᾶ γ'
Ἐπίβαλε, περί τε κύκλωσαι·
Ὡς δεῖ τώδ' οἰμώζειν ἄμφω,
Καὶ δοῦναι ῥύγχει φορβάν.
Οὔτε γὰρ ὄρος σκιερὸν, οὔτε νέφος αἰθέριον,
Οὔτε πολιὸν πέλαγος ἐστὶν, ὅ,τι δέξεται
Τώδ' ἀποφυγόντε με.
Ἀλλὰ μὴ μέλλωμεν ἤδη τώδε τίλλειν καὶ δάκνειν.
Ποῦ 'σθ' ὁ ταξίαρχος; ἐπαγέτω τὸ δεξιὸν κέρας.

342. Εἴσθεσις χοροῦ ἑτέρα, ἀντίστροφος τῆς ἤδη ῥηθείσης στροφῆς, ἐκ κώλων ὁμοίων καὶ στίχων ή· εἰσὶ δὲ τὰ μὲν ε ἀναπαιστικὰ ἀναλόγως τοῖς τῆς στροφῆς, τὰ δὲ τρία παιωνικὰ, ὡς καὶ τὰ τῆς στροφῆς. ἐν εἰσθέσει δὲ στίχοι δύο τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ ὅμοιοι τοῖς ἑξῆς. ἐπὶ τῷ τέλει διπλοῦ ἔξω νενευκυῖαι.

342. ἔπαγ', ſcil. πόδα. Conſtipauit noſter verba plura idem indicantia, imitatus choros tragicos. Eadem videtur cauſa eſſe, cur duo vni Subſtantiuo adiecerit Adiectiua.

343. Pro vulg. παντᾶ γε ſcripſi π. γ' ita metrum volebat. Parum recte Reiſkius: πάντ' ἄγε, i. e. vt ipſe explicat, ἄγε ἐπίβαλε πάντη. παντᾶ eſt pro πάντη (i. e. πανταχοῦ Heſ.) v. Schol. et Greg. Cor. p. 96. Reſtituenda haec particula Ariſtophani in Lyſ. 169. vbi vulgo πάντας, ſed in ed. 1624. et Farr. παντᾶ.

346. Schol. pro ῥύγχει legit ῥάμφει, quod praefert, ſed et illud de auibus dicitur. vid. v. 478. Diſcrimen enim, quod Grammatici inter vtrumque voc. eſſe voluerunt, non eſſe ſcriptoribus ipſis obſeruatum, docuerunt Trill. et Oudend. ad Th. M. p. 787. ſ. φορβὴ eſt voc. Euripidi ſaepius adhibitum. Schol. h. l. ex eius Andromeda attulit verſum hunc: ἐκθεῖναι κήτει φορβὰν, quo reſpexit Ariſt. Theſm. 1042. ſed hic habet βορά. Itaque φορβὴ eſt i. q. βορά.

347. σκιερὸς eſt alias arborum epitheton, quae vmbram faciunt, v. Warton. ad Theocr. 22, 76., h. l. montium, qui vmbra gaudent. Quam apte h. l. legerit poeta adiectiua, quiuis facile intelligit. Exprimitur autem his verbis illud, plane non poſſe effugere, vt Eurip. Oreſt. 1377. (Brunk.) πᾶ φύγω, ξέναι, πολιὸν αἰθέρ' ἀμπτάμενος, ἢ πόντον — Mede. 1296. Dorv. ad Char. p. 665.

350. μέλλειν eſt ὀκνεῖν. Herodian. Hiſt. 6, 9. μὴ δὴ μέλλωμεν, μηδὲ ὀκνῶμεν. 2, 8. μελλόντων καὶ ὀκνούντων.

351. ταξίαρχοι erant inferiores duces militiae Athenis, et quidem decem, quorum ſinguli ſingulis tribubus in bello praeerant. Secundum a στρατηγοῖς tenebant locum, cohortes inſtruebant, et milites in praelium educebant. v. Perizon. ad Ael. T. I. p. 188. ſ. Duker. ad Thuc.

Ευ. Τοῦτ' ἐκεῖνο. ποῖ φύγω δύστηνος; Πει. οὗτος, οὐ μενεῖς;
Ευ. Ἵν' ὑπὸ τούτων διαφορηθῶ; Πει. πῶς γὰρ ἂν τούτους δοκῇς
Ἐκφυγεῖν; Ευ. οὐκ οἶδ', ὅπως ἄν. Πει. ἀλλ' ἐγὼ τί σοι λέγω,
Ὅτι μένοντε δεῖ μάχεσθαι, λαμβάνειν τε τῶν χυτρῶν.
Ευ. Τί δὲ χύτρα νώ γ' ὠφελήσει; Πει. γλαὺξ μὲν οὐ πρόσεισι νῷν.
Ευ. Τοῖς δὲ γαμψώνυξι τοῖσδε τί; Πει. τὸν ὀβελίσκον ἁρπάσας,

Thuc. p. 485. Cum noſtro conferendus plane ſimilis locus Eqq. 240. ſſ.

352. Τοῦτ' ἐκεῖνο *hoc eſt illud, quod timui*, vt Ran. 1381. Ach. 41. 820. De ſtructura part. ποῖ cum Coniunct. monuit, hoc ipſo loco laudato, Daweſ. M. Cr. p. 207.

355. λαμβάνειν eſt h. l. *apprehendere*, capeſſere; vnde Genitiuus additur, qua in ſtructura vſitatius eſt λαβέσθαι. v. Eur. Oreſt. 1172. ſed tamen etiam v. 1359. eſt λαβοῦσα πτερῶν et in Plut. Λαβοῦσα ὀρχιπέδων. Hinc quam vana ſit Reiſkii coniectura τὴν χύτραν, forte etiam λαμβάνοντε, legentis, apparet. γλαυξ ου πρ. νῷν — ſcilicet reuerebitur Athenienſes, ipſa Attica auis, conſecraturos vrbem ſacrificiis. nam hac de cauſa ollas ſecum afferebant. v. Suid. h. v. γλαῦξ eſt noctua caeſiis oculis, graue Nachteule, Buff. T. II. p. 76. ſſ.

357. ſ. Vulgo haec verba tribuebantur Piſthetaero et legebantur ita:

Τοῖς δε γαμψώνυξι τοῖσδε, τὸν ὀβ. ἁρπάσας,
Εἶτα καταπ. πρὸς αὐτόν.

E quibus verbis, qui ſenſum vllum eruere poſſet, vellem ego libenter audire. Contortam eſſe Schol. interpretationem verbi κατάπηξον (πῆξον αὐτὸν πρὸς τὴν χύτραν), quiuis videt. Nec melius Reiſkius ſcripſit: „Πρὸς αὐτὸν aut πρὸς „σαυτὸν, quod perinde eſt. „τοῖς γαμψώνυξι poteſt vel *ma*„*nibus tuis* notare, vel id, quod „interpres dedit. Non tamen „video, vnde probabiliter fin„gantur verua apud aues. Po„tius credibile, ollas et veru „itinerantes ſecum attuliſſe, „non inueniſſe in republica „auium. *Veru* itaque *corre*„*ptum manibus tuis curuiun*„*guibus deſige penes te.*„ At γαμψώνυχες (quae et γαμψώνυχα) ſunt aues (e genere Accipitrum Linn.) aduncis vnguibus inſtructae, v. Ariſt. 6, 1. Ael. 4, 20. Büffon Nat. der Vögel T. I. p. 60. — Noſtrae emendationis audaciam excuſabit ſenſus, qui inde naſcitur, claritas. Euelpis omiſit verbum *opponemus*, aut tale quid, vt mox v. 358. *proderit*, aut *auxiliabitur*. Sic ſolent ii, qui anxii loquuntur. Geſtus hic et natura loci ſupplent verbi defectum. εἶτα redundat,

Εἶτα κατάπηξον πρὸς αὐτούς. Ευ. τοῖσι δ' ὀφθαλμοῖσι τί;
Πει. Ὀξύβαφον ἐντευθενὶ πρόσθου λαβών, ἢ τρύβλιον.
Ευ. Ὦ σοφώτατε, εὖ γ' ἀνεῦρες αὐτὸ καὶ στρατηγικῶς
Ὑπερακοντίζεις σύ γ' ἤδη Νικίαν ταῖς μηχαναῖς.

ΧΟΡΟΣ, ΕΥΕΛΠΙΣ, ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ, ΕΠΟΨ.

Χο. Ἐλελελεῦ, χώρει, κάθες τὸ ῥύγχος· οὐ μέλλειν ἐχρῆν.
Ἕλκε, τίλλε, παῖε, δεῖρε, κόπτε πρώτην τὴν χύτραν.
Επ. Εἰπέ μοι, τί μέλλετ', ὦ πάντων κάκιστα θηρίων,
Ἀπολέσαι, παθόντες οὐδὲν, ἄνδρες, καὶ διασπάσαι,
Τῆς ἐμῆς γυναικὸς ὄντε ξυγγενέε, καὶ φυλέτα;

vt Ran. 370. et aliis locis, quos congeſſit Koen. ad Greg. Cor. p. 62. Nec participii ἁρπάσας (vt v. 359. λαβὼν) vlla vis eſt, ſi ex noſtra lingua rem aeſtimemus. Veru vel potius (Singulari pro Plur. poſito) verua (nam ὀβελίσκοι et ὄβελοι referuntur inter coqui inſtrumenta a Poll. 10, 95. qui in loco Ariſtoph. Pac. quem laudat, legit φέρε τοὺς ὀβελίσκους, ἵνα πήξω τὰς κίχλας) erant figenda, collocanda (Ariſtot. Polit. 7, 2. p. m. 322. G. τοσούτους ὀβελίσκους καταπηγνύουσι περὶ τὸν τάφον) *contra* (πρὸς) aues.

359. προσθεῖναι interdum eſt *opponere* (vt προσθεῖναι θύραν Valck. ad Herod. p. 237.); ne quis emendet πρόθου. De ὀξυβάφῳ v. Poll. 6, 23. 10, 86. vbi locum noſtrum laudat, et Athen. l. 2. p. 67.

360. εὖ καὶ στρατηγικῶς recte et vt imperatorem decet. Sic εὖ καὶ κυβιστικῶς Veſp. 1287. — In Mſ. Vat. h. l. eſt: Εὖ γ' ἄρ' εὗρες.

361. ὑπερακοντίζειν tropice eſt ſuperare, vincere, vt Plut. 666. quo gloſſa Heſ. ſpectat. Nicias fuit dux Athenienſium, quem machinae bellicae, in obſidione Meli adhibitae, nobilitarunt.

363. δείρειν eſt caedere, v. Intpp. Act. 5, 40.

364. εἰπὲ ſolet ſic ad plures dici, v. Veſp. 402. Ach. 318. V. ſequ. ipſo ordine verborum exprimitur loquentis perturbatio.

366. ξυγγενέε καὶ φυλέτα. Scilicet Procnen, Terei in vpupam mutati vxorem, fuiſſe Pandionis Athenienſium regis filiam, (vnde Ἀτθίδα nominat Aelian. V. H. 7, 15.) et ipſam in auem mutatam tradiderunt Mythographi nonnulli. Nam alii aliter. v. Interpp. Anton. Lib. C. 11. et Ovid. Met. 6, 620. ſſ. Apollod. 3, 14, 8. Schol. Hom. Od. τ, 522.

367. ἢ

Χο. Φεισόμεσθα γάρ τι τῶνδε μᾶλλον ἡμεῖς, ἢ λύκων;
Ἢ τίνας τισαίμεθ᾽ ἄλλους τῶνδ᾽ ἂν ἐχθίους ἔτι;
Επ. Εἰ δὲ τὴν φύσιν μὲν ἐχθροί, τὸν δὲ νοῦν εἰσὶν φίλοι,
Καὶ διδάξοντές τι δεῦρ᾽ ἥκουσιν ὑμᾶς χρήσιμον; —
Χο. Πῶς δ᾽ ἂν οἵ γ᾽ ἡμᾶς τι χρήσιμον διδάξειάν ποτε,
Ἢ φράσειαν, ὄντες ἐχθροὶ τοῖσι πάπποις τοῖς ἐμοῖς.
Επ. Ἀλλ᾽ ἀπ᾽ ἐχθρῶν δῆτα πολλὰ μανθάνουσιν οἱ σοφοί.
Ἡ γὰρ εὐλάβεια σώζει πάντα. παρὰ μὲν οὖν φίλου
Οὐ μάθοις ἂν τοῦτ᾽· ὁ δ᾽ ἐχθρὸς αὐτὸς ἐξηνάγκασεν.
Αὐτίχ᾽ αἱ πόλεις παρ᾽ ἀνδρῶν γ᾽ ἔμαθον ἐχθρῶν, κοὐ
φίλων,

367. ἢ λύκων. Nam lex erat Attica vetus, a Solone data, vt lupi exſtirparentur. v. Plut. Solon. et Petit. LL. Att. p. 491.

368. τισαίμεθ᾽ ſcripſi pro τισαίμεσθ᾽, metro ſuadente. Non male Reiſk. θησαίμεθ᾽ *putemus, habeamus*. Sed τισαίμεθ᾽ *puniremus, vlciſceremur*, eſt grauius verbum.

370. Abrumpitur ſermo Epopis, qui additurus erat: nonne audiendi ſunt?

373. Bene Euſebius ap. Stob. Serm. 13. p. 147. Geſn. ἐχθρὸς τἀληθῆ εἰπὼν τοῦ προσποιουμένου φίλου πρὸς χάριν εἰπόντος παντὸς αἱρετώτερος.

374. εὐλάβεια eſt prouida cura, Vorſichtigkeit. nam εὐλαβεῖσθαι Atticis pro φυλάττεσθαι dicebatur. v. Tho. M. p. 389. Moer. p. 145. VV. DD. ad Hebr. 5, 7.

375. τοῦτ᾽ Küſt. recepit è Mſſ. pro vulg. οὐδὲν. Reiſk. coniecit: οὐ μάθοις ἂν που τι, ὁ δ᾽ ἐχθρὸς αὐτό σ᾽ ἐξηνάγκασεν, ſcil. μανθάνειν. Quoad vltima verba, placet eius emendatio, non item in priori verſus parte. τοῦτο enim eleganter ponitur, quaſi τὸ εὐλαβεῖσθαι, non εὐλάβεια, praeceſſiſſet; quod Grammatici πρὸς τὸ σημαινόμενον appellant. Sic Plat. Phaed. 4. ὡς φιλοσοφίας μὲν οὔσης μεγίστης μουσικῆς, ἐμοῦ δὲ τοῦτο πράττοντος. Caeterum cf. Plutarchi Liber πῶς ἄν τις ἐξ ἐχθρῶν ὠφελοῖτο T. II. p. 86. ſſ. Wechel.

376. Heſych. Αὐτίκα· Ἀριστοφάνης μὲν ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος (vt h. l. et 1001.) Ὅμηρος δὲ ἐπὶ μόνου τοῦ νῦν (add. Euſtath. ad Od. ε, p. 1530.). Eſt αὐτίκα *exempli gratia* (v. Koen. ad Greg. p. 194.) Exempla autem noſter ex hiſtoria Athenienſium petiit. Scilicet fugato Xerxe eiuſque ducibus, atque Graecia a Perſarum impetu liberata, Themiſtocles, qui Athenienſibus maris imperium parare conſtituerat, effecit, vt et vrbs Athenarum muris cingeretur, aedificareturque Piraeeus, et quotannis 20. triremes (hae vocantur h. l. μακροὶ ναῦς) conſtruerentur. vid. Diod. Sic. XI, 40. et 43. et Plutarch. in vita Themiſt. Verba κοὐ φίλων omitti commode poterant, ſed tales pleonaſmi,

Ἐκπονεῖν θ' ὑψηλὰ τείχη, ναῦς τε κεκτῆσθαι μακράς.
Τὸ δὲ μάθημα τοῦτο σώζει παῖδας, οἶκον, χρήματα.
Χο. Ἔστι μὲν λόγων ἀκοῦσαι πρῶτον, ὡς ἡμῖν δοκεῖ,
Χρήσιμον. μάθοι γὰρ ἄν τις κἀπὸ τῶν ἐχθρῶν σοφόν.
Πει. Οἵδε τῆς ὀργῆς χαλᾶν εἴξασιν. Χο. ἄναγ' ἐπὶ σκέλος.
Επ. Καὶ δίκαιόν γ' ἐστὶ, κἀμοὶ δεῖ νέμειν ὑμᾶς χάριν.
Χο. Ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἄλλο σοί πω πρᾶγμ' ἠναντιώμεθα.

Πει. Μᾶλλον εἰρήνην ἄγουσιν
Ἡμὶν· ὥστε τήν τε χύτραν
Τώ τε τρυβλίω καθίει·
Καὶ τὸ δόρυ χρὴ, τὸν ὀβελίσκον,
Περιπατεῖν, ἔχοντας ἡμᾶς,

quos vita communis amat, ſaepe etiam ſcriptoribus exciderunt. Sic ἐκοῦσαν, οὐκ ἄκουσαν, οὐ μικρὰ, ἀλλὰ μεγάλα etc. v. Valck. V. C. ad Herod. p. 206. et 232. Abreſch. ad Aeſch. T. II. p. 1.

380. Structura verborum, vt vulgo leguntur, eſt, ἐστὶ χρήσιμον, λόγων ἀκοῦσαι πρ. ſed malim χρησίμων — *Licet primum vtilia audire conſilia.*

381. τῆς ὀργῆς χαλᾶν. In Veſp. 726. eſt τὴν ὀργὴν χαλάσας. Haec ſtructura eſt vſitatior, et in illa τι aut ſimile quid ſupplendum videtur. Sic Veſp. 572. τῆς ὀργῆς τὸν κόλλοπα ἀνεῖμεν, ſed Ran. 712. τῆς ὀργῆς ἀνέντες. Verba ἄναγ' ἐπὶ σκέλος cum Kuſtero adſcripſi choro. Vulgo deeſt praefixum Chori nomen. εἰς σκέλος· εἰς τὰ ὀπίσω Heſ. Formula ipſa ſignificat: *redi.* Nam ἀνάγειν in ea vim Medii habet. Sic Xen. Cyrop. 3, 3. extr. παρεγγύησεν ἀνάγειν ἐπὶ πόδα, quod l. 4, 1, 2. ἐπανάγειν ſimpliciter.

384. Ἔκθεσις τῆς διπλῆς ἐκ κώλων ὁμοίων τροχαϊκῶν ἐπιμεμιγμένων ἀναπαίστοις καὶ χορείοις πεντεκαίδεκα διμέτρων (πλὴν τοῦ τελευταίου) ἀκαταλήκτων. ἐφ' ὃ καὶ συνήθεις δύο διπλαῖ.

384. εἰρήνην ἄγουσιν i. q. ἔχουσιν pacem colunt. Eodem ſenſu haec formula ap. Diod. S. 12, 26. legitur. Mox ἡμὶν ſcripſi pro ἡμῖν, quoniam verſus alteram ſyllabam breuem poſtulabat. v. Valck. ad Eur. Phoen. p. 288.

386. Vulgo τῷ τε τρυβλίῳ. Iam, ſi vel maxime ſubintelligatur σὺν, (vt Schol.) tamen non video, quid ſibi velit. Recepi igitur, quod Reiſk. et Daw. M. Cr. p. 295. coniecerant τώ τε τρυβλίω. Altera Daweſii emendatio ὥστε τὴν χύτραν τε non aeque vera videtur. Nam voc. χύτρα prima ſyllaba longa reperi etiam apud Theocr. 21, 15. Οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν — Sequentes verſus aliter, quam vulgo fit, diſtinxi, vt ſenſus loci facilius pateret. τῶν ὅπλων ἐντὸς intra arma, vel etiam intra caſtra.

390. Cur

Τῶν ὅπλων ἐντὸς, παρὰ τὴν χύ-
Τραν ἄκραν, αὐτὴν ὁρῶντας,
Ἐγγύς· ὡς ȣ̓ φευκτέον νῷν.
Ευ. Ἐτεὸν· ἢν δ᾽ ἄρ᾽ ἀποθάνωμεν,
Κατορυχθησόμεσθα. πȣ̃ γῆς;
Πει. Ὁ Κεραμεικὸς δέξεται νώ.
Δημοσίᾳ γὰρ ἵνα ταφῶμεν,
Φήσομεν πρὸς τȣ̀ς στρατηγȣ̀ς
Μαχομένω τοῖσιν πολεμίοις,
Ἀποθανεῖν ἐν Ὀρνεαῖς.

Χο. Ἄναγ᾽ ἐς τάξιν πάλιν ἐς ταυτὸν,
Καὶ τὸν θυμὸν κατάθȣ, κύψας

390. Cur Reiſkio ſuſpectum fuerit *αὐτὴν*, non video. Corrigit autem vel *ἀϋτὴν*, vel *αἰχμήν*. Finguntur Piſthetaerus et Euelpis ſe in caſtra recepiſſe. Ille monet, vt armati ambulent in caſtris, non longe remoti ab olla (verba ſic ſtruenda *ἐγγὺς παρὰ τὴν χύτραν*), quae extremo loco (an der Fronte) poſita erat, et vt illam ſemper reſpicerent (*αὐτὴν ὁρῶντας*), ne ſcilicet auferretur.

392. *ἐτεὸν* nunquam ab Ariſtoph. eſt extra interrogationem, monente Berglero. Pro *Κατορυχθησόμεσθα* Daw. M. Cr. p. 293. legit *Κατορυγησόμεσθα* metri cauſa. Caeterum eodem modo quaerit Oreſtes ap. Eur. Iphig. Taur. 625. *Τάφος δὲ ποῖος δέξεταί μ᾽, ὅταν θάνω*; et Iphigenia reſpondet: *Πῦρ ἱερὸν ἔνδον, χάσμα τ᾽ εὐρωπὸν πέτρας.* Noſtro loco Piſthetaerus reſpondere debebat, ſepultum ipſos iri in vaſis fictilibus *κεραμίοις*, quae ſecum attulerant. Sed pro *κεραμείοις* nominauit *κεραμεικὸν*, qui erat locus extra vrbem Athenarum (nam et alius Ceramicus intra vrbem erat), vbi caeſi in praeliis ſepeliebantur publice, habebanturque in eorum laudem orationes (*λόγοι ἐπιτάφιοι*). v. Schol. Suid. h. v. Meurſii Ceramicus geminus T. IV. Theſ. Ant. Gr. Eodem modo noſter Poeta luſit v. 398. in voc. *Ὀρνεαῖς*, quod eſt nomen vrbis Argiuorum, (v. Heſ. V. *Ὀρνειαὶ* et Intpp.) pro quo poni debuiſſet *Ὀρνέοις*.

399. *Εἴσθεσις μέλȣς χορȣ̃, ἐπῳδικὴ μὲν διὰ τὸ μετὰ τὴν διπλῆν τίθεσθαι, προῳδικὴ δὲ, διὰ τὸ προτίθεσθαι ἑτέρας περιόδȣ κώλων ἀναπαιστικῶν ϛ´· ὧν τὰ μὲν τέσσαρα δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ ε´. ἀναπαιστικὴ βάσις, τὸ ϛ´ ἑφθημιμερές. ἐν ἐκθέσει δὲ κῶλον ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ὅμοιον τοῖς ἑξῆς, ὑφ᾽ ὃ κορωνίς.*

399. *ἄναγ᾽* etiam h. l. vt v. 381. eſt *redi.*

400. *κατάθȣ* etc. Nempe vt *ὁπλῖται* deponere ſolent *δόρατα παρὰ τὴν ἀσπίδα*. Reiſkius non

Παρὰ τὴν ὀργὴν, ὥσπερ ὁπλίτης·
Κἀναπυθώμεθα τούσδε, τίνες ποτὲ,
Καὶ πόθεν ἔμολον,
Ἐπὶ τίνα τ' ἐπίνοιαν.
Ἰὼ Ἔποψ, σέ τοι καλῶ.

Επ. Καλεῖς δὲ, τοῦ κλύειν θέλων;
Χο. Τίνες ποθ' οἵδε, καὶ πόθεν;
Επ. Ξείνω, σοφῆς ἀφ' Ἑλλάδος.
Χο. Τύχη δὲ ποία κομίζει
Πότ' αὐτὼ πρὸς ὄρνις ἐλθεῖν;
Επ. Ἔρως, βίου, διαίτης τε,
Καὶ σοῦ, ξυνοικεῖν τέ σοι,
Καὶ ξυνεῖναι τὸ πᾶν. Χο. τί φῄς;
Λέγουσι δὲ δὴ τίνας λόγους;

ſenſit Comicum poetae noſtri ingenium in his verbis, inprimisque in *κύψας*, dum pro hoc ſcribi volebat *κρύψας*, et pro *ὀργὴν*, *ὀσφὺν*, vel ſimile quid.

404. *ἐπὶ τίνα τ' ἐπίνοιαν*, i. e. ad quod conſilium, commentum, perficiendum, h. e. quo conſilio.

406. *Εἴσθεσις περιόδου ἀμοιβαίας κώλων κζ ἰαμβικῶν διμέτρων μὲν, πλὴν τοῦ ἑνδεκάτου, καὶ κδ, τριμέτρων ὄντων, ἀκαταλήκτων δὲ, πλὴν τοῦ τελευταίου. τοῦτο γὰρ ἑφθημιμερές. ἔτι γε μὴν τῶν δ'* (etiam *ε*) *ς', ζ', η', ἀντισπαστικῶν διμέτρων διϊάμβοις ἐπιτρίτοις ἐπιμεμιγμένων, καὶ σπονδείοις* (*πλὴν τοῦ ζ'*) *ἀκαταλήκτων* (*τοῦτο γὰρ φερεκράτειον*), *ἔτι τῶν κ', κα, κβ, κγ', παιωνικῶν ἑφθημιμερῶν. τὰ δὲ τοιαῦτα δῆλον, ὡς ἀσυνάρτητα. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.*

408. *σοφῆς ἀφ' Ἑλλάδος.* Ita ſolebant Athenienſes Graeciam et Athenas ſingulatim elogiis ornare. Erant enim Athenienſes *φιλεγκώμιοι*, vt notauit Schol. Plut. 773.

410. Aut eſt ante *πρὸς ὄ. ἐ.* ſubintelligendum *ὥστε*, aut *ἐλθεῖν* redundat. Nam *κομίσαι* eſt adducere, deducere, *ἀναγαγεῖν*, vt interpretatur Heſ.

411. Id quod Epops reſpondet, non accurate conuenit ei, quod erat quaeſitum. V. ſequ. incommoda ſunt verba *Καὶ σοῦ*. Bene Reiſkius: *Σοῦ καὶ ξ. τ. σ.* vt *σοῦ* referatur ad *διαίτης*. alias legi etiam poſſet *Καὶ τοῦ ξ. τ. σοι.* Et ſecundum ea, quae Hephaeſtion p. 33. de metro Pherecrateo praecipit, ſcribendum etiam eſſet: *σοί τε ξυνοικεῖν. δίαιτα* autem eſt victus, vivendi ratio. v. Tho. M. p. 214. Sic Aeſop. fab. 101. *τῆς αὐτῆς διαίτης μεταληψόμενος.*

414. *Λέγουσι τίνας λόγους* pro *λέγουσι τί*; vnde reſpondet *Ἄπιστα* — Adeo notum eſt, verbis addi Accuſatiuos nominum inde ductorum pleonaſtice in

omnibus

Επ. Ἄπιστα καὶ πέρα κλύειν.
Χο. Ὁρᾷ τί κέρδος ἐνθάδ' ἄξιον μονῆς,
Ὅτῳ πέποιθέ μοι ξυνών;
Κρατεῖν ἂν ἢ τὸν ἐχθρὸν, ἢ
Φίλοισιν ὠφελεῖν ἔχειν;
Επ. Λέγει μέγαν τιν' ὄλβον, οὔ-
Τε λεκτὸν, οὔτε πιστόν· ὡς
Σὰ ταῦτα γὰρ δὴ πάντα, καὶ
Τὸ τῇδε καὶ τὸ κεῖσε, καὶ
Τὸ δεῦρο, προσβιβᾷ λέγων.
Χο. Πότερα μαινόμενος;
Επ. Ἄφατον ὡς φρόνιμος
Χο. Ἔνι σοφόν τι φρενί;

omnibus fere linguis, vt e Graecis exempla afferre ineptum videatur. — Pro πέρα Reiſk. ſcribit τέρα, i. e. Attice (v. Moer. p. 369.) τέρατα, vt vocabula τέρας et πέρας a librariis commutata ſunt etiam ap. Eurip. Hipp. 1247. in cod. Pariſ. At partim inſolens exiſteret ſtructura πέρα κλύειν; nam Infinitiuos tum Supinorum Lat. vices gerere vidi, quando iunguntur Adiectiuis, vt Eurip. Hipp. 455. ἀλγίων κλύειν, v. 1202. φρικώδη κλύειν, v. 1239. δεινὰ κλύειν; partim cauſa idonea non eſt, cur vulgata lectio mutetur. Nam πέρα in talibus frequens eſt, vt πέρα λόγου *ſupra quam dici poteſt*; (v. Heſ.) et vt ciuitas Athenienſis ap. Thuc. 2, 41. dicitur κρείσσων ἀκοῆς, quatenus potentia eius omnem famam ſuperat: ita h. l. per πέρα κλύειν indicantur ea, quae excedunt omne id, quod auditum eſt, omnem famam.

416. A Plurali tranſit ad Singularem. Itaque non opus eſt lectione, quam Schol. adnotauit, ὁρᾶ. V. ſequ. ὅτῳ πέποιθε etc. per Hypallagen dictum pro ὅτῳ πεποιθὼς μοι ξυνέσεται vel ξυνεῖναι βούλεται. v. Greg. Cor. de Dial. Att. §. 36. —

418. Reiſk. emendat τῶν ἐχθρῶν, ſed metrum repugnat, et κρατεῖν cum Accuſatiuo etiam legi, quis neſcit? Verbum ἔχειν (*poſſe*) etiam ad κρατεῖν pertinet.

421. οὔτε λεκτὸν, οὔτε πιστὸν, i. e. incredibilem, maximam. Explicauit οὐ λεκτὸν Valck. ad Eur. Hipp. p. 257.

423. πάντα καὶ τὸ τῇδε — δεῦρο, i. e. *omnia vbique*, v. Cel. Valck. ad Eur. Phoen. 272. quem noſter locus non praeteriit.

427. Kuſt. poſt τι inſeruerat καὶ, quod, quia metrum non ferebat, praeeunte Bergl. deleui. Hinc etiam apparet, quam vana ſit Reiſkii coniectura τῷ φρενὶ, vel ταῖς φρεσίν.

428. ſ. Verba

Επ. Πυκνότατον κίναδος,
Σόφισμα, κύρμα, τρίμμα, παιπάλημ' ὅλον.
Χο. Λέγειν κέλευέ μοι, λέγειν.
Κλύων γὰρ ὧν σύ μοι λέγεις
Λόγων ἀνεπτέρωμαι.

Επ. Ἄγε δὴ σὺ καὶ σὺ τὴν πανοπλίαν πάλιν
Ταύτην λαβόντε κρεμάσατον τύχῃ 'γαθῇ
Εἰς τὸν ἰπνὸν εἴσω πλησίον τοῦ 'πιστάτου.
Σὺ δὲ τούσδ' ἐφ' οἶσπερ τοῖς λόγοις ξυνέλεξ' ἐγὼ,

428. ſ. Verba in his verſibus adhibita ſunt Comica. κίναδος proprie vel ſerpentem (Heſ.) vel vulpem (Schol. Theocr. 5, 25.) denotauit. In vtroque ineſt notio calliditatis, itaque dicitur de verſuto homine, et fere in malam partem. v. Demoſth. de Cor. 52. 71. Soph. Ai. 103. Nub. 447. Tho. M. p. 534. ſ. Harpocrat. πυκνὸς eſt prudens, vt πυκνὰ μήδεα Hom. Il. γ, 202. Σόφισμα pro σοφιστὴς ponitur, i. e. ἀπατεὼν, Suid. Eodem modo κύρμα abſtractum ponitur pro concreto; proprie enim ſignificat id, quod alicui euenit vel obtingit, ἐγκύρημα, ἐπίτευγμα. v. Schol. Hom. Il. ε, 488. ſed h. l. ita dicitur ὁ πολλοῖς ἐγκεκυρηκὼς πράγμασι, Heſ. Nec alio ſenſu τρίμμα adhibetur. Indicat tritum, h. e. valde exercitatum in aliqua re. Noſter Nub. 259. Λέγειν γενήσει τρίμμα, κρόταλον, παιπάλη. παιπάλημα pr. vt παιπάλη eſt genus farinae tenuiſſimae. v. Schol. et Poll. 7, 21. ſed et hoc ad hominem varium et verſutum tranſtulerunt. v. Intpp. Heſ. et Suidae, et Valck. ad Eur. Hipp. p. 208.

433. Εἴσθεσις ἑτέρας περιόδου στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ιζ΄· ὧν ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

433. Alloquitur Piſthetaerum et Euelpin, et praecepta, quae iis dat, ex vita Athenienſium communi explicanda ſunt. Plebs enim Attica, finito bello, ſuſpendere arma ſolebat ad furnum vel caminum (ἰπνὸν) prope aram, vid. Schol. h. l. et Acharn. 278. Varios vocabuli ἰπνὸς ſignificatus illuſtrarunt L. Bos Obſſ. Critt. p. 46. ſ. Hemſterh. ad Plut. p. 278. ſ. Daweſ. M. Crit. p. 199. ſ. Toup. in Suid. II. p. 35. et in Add. ad Theocr. p. 404. Laudat h. l. Erotianus Lex. Hipp. V. Ἰπνοῦ. In explicatione voc. Ἐπιστάτης veteres ipſi non conſenſerunt. v. Schol. et Suid. h. v. Maxime probabilis eſſe videtur eorum ratio, qui intelligunt ſtatuam Vulcani prope focum poſitam, v. Spanhem. ad Callim. p. 212., qui, quum vulgarem verſus noſtri verſionem latinam notaret, ita ipſe locum reddidit: *Ad caminum intus prope Praefecti Vulcani ſimulacrum.* Nam ἐπιστάτης proprie quidem eſt praeſes ignis, ſed nomina deorum non raro ponuntur pro ſtatuis eorundem.

436. Reiſk. ſcribit ἐφ' οἶσπερ τοῖ

Φράσον, δίδαξον. Πει. μὰ τὸν Ἀπόλλω ᾿γὼ μὲν οὔ;
Ἤν μὴ διάθωνταί γ' οἵδε διαθήκην ἐμοὶ,
Ἥνπερ ὁ Πιθηκὸς τῇ γυναικὶ διέθετο,
Ὁ μαχαιροποιὸς, μὴ δάκνειν τούτους ἐμὲ
Μήτ' ὀρχίπεδ' ἕλκειν, μήτ' ὀρύττειν. Χο. οὔτι που
Τόνδ', οὐδαμῶς. Πει. οὐκ· ἀλλὰ τὼ 'φθαλμὼ λέγω.
Χο. Διατίθεμ' ἔγωγε. Πει. κατόμοσον νῦν ταῦτά μοι.
Χο. Ὄμνυμ' ἐπὶ τούτοις, πᾶσι νικᾶν τοῖς κριταῖς
Καὶ τοῖς θεαταῖς πᾶσιν. Πει. ἔσται ταυταγί.

τοι λόγοις. Certe articulus τοῖς valde incommodus eſt. Poſſet etiam σοῖς reponi. τούςδε pertinet ad ξυνέλεξ', et ſenſus eſt: tu vero doce, ad quos ſermones audiendos ego hos conuocarim.

438. διατίθεσθαι h. l. eſt *paciſci*, atque adeo διατίθεσθαι διαθήκην pactum inire. Iam Panaetius, qui ob ſtaturae breuitatem vultusque deformitatem, vel etiam ob calliditatem vocabatur πίθηκος, fuit μαχαιροποιὸς, quod Schol. et Suid. neſcio cur explicant *coquum* τὸν ἐργαζόμενον μαχαίραις ὡς μάγειρον, duxerat vxorem, cum qua cum ſaepius rixaretur, tandem conuenit, vt ſe inuicem nec morderent, nec plagis afficerent. v. Schol. et Suid. V. Διαθήκην διάθωνται, et V. Γυνὴ Μεγάλη. — Pro vitioſo μήτε δάκνειν repoſui μὴ δ. quia δάκνειν ſemper in hac fabula priorem ſyllabam habet breuem; alias ſcribi etiam potuiſſet τούςδ' pro τούτους.

441. Ὀρύττειν eſt effodere; proprie debebat dici ἐκκόπτειν, ſed legit illud verbum Comicus obſcoenitatis cauſa, qua ſpectatores e plebe delectari ſciret. Nam articulus τόνδ', (quod pro vulgato τὸν recepi, auctore Valcken. ad Herodot. p. 219, 57.) etiam h. l. vt alibi obſcoeno ſenſu ponitur. Supplendum eſt πρωκτόν. v. Nub. 712. ſ.

444. Poſt τούτοις comma, quod vulgo deerat, poſui; ſic facilius apparet, quid ſibi velint verba ἐπὶ τούτοις. Senſus enim eſt: iuro hac conditione, vt, ſi ſeruem pactum, omnes iudices victoriam mihi adiudicent. Iocoſe autem haec dicta eſſe vidit iam Schol., qui haec ſcripſit: Ὄμνυμι ἀντὶ τοῦ εὔχομαι· οὐ γὰρ ὄμνυσι, ἀλλ' εὔχεται. Conſtitutos autem fuiſſe iudices, qui inter plures poetas et tragicos et comicos de victoria decernerent, neminem fugit. Schol. h. l. ἔκρινον οἱ κριταὶ τοὺς κωμικοὺς, οἱ δὲ λαμβάνοντες τὰς ε ψήφους, εὐδαιμόνουν. Nam quinque erant Comicorum iudices. v. Suid. Ἐν πέντε κριτῶν γούνασι et Oderici Ep. de marmorea didaſcalia Romae reperta (R. 1777.) p. 46. νικᾶν πᾶσι κριταῖς eſt ſuffragiis omnium iudicum victoriam adipiſci. Horat. Serm. 1, 2, 134. *Fabio vel iudice vincam.* Caeterum laudat hos verſus Gregorius Cor. de Dial. Att. 56., vt doceat ταυταγὶ poni pro ταῦτα.

446. εἰ

Χό. Εἰ δὲ παραβαίην, ἑνὶ κριτῇ νικᾶν μόνον.
Κηρ. Ἀκούετε λεῴ· τοὺς ὁπλίτας νυνμενὶ
Ἀνελομένους θ' ὅπλ' ἀπιέναι πάλιν οἴκαδε
Σκοπεῖν δ' ὅ,τι ἂν προγράφωμεν ἐν τοῖς πινακίοις.
Χο. Δολερὸν μὲν ἀεὶ κατὰ πάντα δὴ τρόπον
Πέφυκεν ἄνθρωπος· σὺ δ' ὅμως λέγε μοι.
Τάχα γὰρ τύχοις ἂν·
Χρηστὸν ἐξειπὼν, ὅ,τι μοι παρορᾷς, ἢ
Δύναμίν τινα μείζω,
Παραλειπομένην ὑπ' ἐμῆς [φρενὸς]

446. εἰ δὲ παραβαίην, ſcil. ὅρκον. Sic haec formula legitur etiam ap. Lyſiam pag. 235. — Iam debebat ſequi, *vincar*. Sed παρὰ προσδοκίαν, vt Grammatici loquuntur, dixit ἑνὶ κριτῇ νικᾶν.

447. Ἀκούετε λεῴ. Sollemnis praeconum formula, v. Acharn. 999. ſſ. Pac. 550. qui loci cum noſtro comparandi, et omnino Bentlei. Reſp. ad Boyl. p. 260. ſ. ed. Lipſ. Mox vulgo legebatur νῦν μενὶ. Scripſi νυνμενὶ, quoniam ita legerunt Suid. Euſtath. et Gregor. Cor. ad quem p. 56. vid. Koen. Infinitiui, qui ſequuntur, pendent ab omiſſo verbo κελεύω. vid. ad v. 1074.

449. πινάκια ſunt tabulae, in quibus publice proponebantur ea, de quibus deliberandum eſſet. Schol.: ἔθος ἦν τοὺς ταξιάρχους διὰ κήρυκος ἀπαγγέλλειν τοῖς ἑαυτῶν στρατιώταις τὰ δεδογμένα· Οἷον, ποῖ δεῖ πορεύεσθαι, καὶ πόσων ἡμερῶν δεῖ σιτία προνοεῖσθαι. Ab his πινακίοις differt πινάκιον τιμητικὸν Veſp. 167.

450. Εἴσθεσις μέλους χοροῦ λόγον στροφῆς ἔχουσα. ἔχει γὰρ καὶ ἀντίστροφον τὴν, Πολὺ δὴ, πολὺ δή. ἔστι δὲ καὶ ἐπῳδικὴ μὲν διὰ τὸ μετὰ τὴν περίοδον τίθεσθαι· προῳδικὴ δὲ διὰ τὸ προτίθεσθαι ἑτέρας διπλῆς· κώλων καὶ στίχων θ'· ὧν ὁ πρῶτος ἀσυνάρτητος ἐξ ἀναπαιστικῶν διμέτρων βραχυκαταλήκτων καὶ ἰαμβικῆς βάσεως, διὰ τὴν ἀδιάφορον. ὁ δεύτερος ἀσυνάρτητος ἐξ ἰαμβικοῦ διμέτρου βραχυκαταλήκτου καὶ ἀναπαιστικῆς βάσεως. ὁ τρίτος ἀναπαιστικὸς πενθημιμερὴς, ὁ τέταρτος ἀσυνάρτητος ἐκ τροχαϊκοῦ πενθημιμεροῦς, καὶ ἀναπαιστικοῦ ὁμοίου. ὁ πέμπτος ὅμοιος τῷ τρίτῳ. ὁ ἕκτος ἀναπαιστικὸς δίμετρος βραχυκατάληκτος. ὁ ἕβδομος ἀσυνάρτητος ἐξ ἀναπαιστικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκοῦ Ἰθυφαλικοῦ. Ἐν εἰσθέσει δὲ στίχοι ἀναπαιστικοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ δύο, ὅμοιοι τοῖς ἐπὶ τῆς ἑξῆς εἰσθέσεως ξά. ὀφείλει δὲ εἶναι καὶ ἐν τοῖς εἰρημένοις κώλοις διάλειμμα μικρὸν, ἵνα δοκῶσιν ἐκ δύο κώλων συγκεῖσθαι, συνάπτωνται δὲ εἰς ἕνα στίχον. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος, καὶ ἔσω νενευκυῖα. ἐπὶ δὲ τῆς εἰσθέσεως ἔξω διπλῆ.

453. ὅ,τι μοι παρορᾷς *quod meum in vſum vides*. Nam παρορᾷν h. l. non differt ab ὁρᾷν.

455. Vocabulum φρενὸς vncinis incluſi, quoniam metro aduer-

Ἀξυνέτου· σὺ δὲ τοῦθ' ὁρᾷς· λέγ' εἰς κοινόν.
Ὃ γὰρ ἂν σὺ τύχῃς μοι
Ἀγαθὸν πορίσας, τοῦτο κοινὸν ἔσται,
Ἀλλ' ἐφ' ὅτῳ περ ἂν ἥκεις τὴν σὴν πράγματι γνώμην ἀναπείσας,
Λέγε θαῤῥήσας· ὡς τὰς σπονδὰς οὐ μὴ πρότερον παραβῶμεν.
Πει. Καὶ μὴν ὀργῶ, νὴ τὸν Δία, καὶ προπεφύραται λόγος εἷς μοι,
Ὃν διαμάττειν οὐ κωλύει. Φέρε, παῖ, στέφανον. καταχεῖσθαι

aduerſatur. v. Antiſtr. v. 543. et Schol. quoque monuit, illud in libris quibusdam deeſſe. Eo deleto. pro ἐμῆς non ſcribendum eſt ἐμοῦ, nam pronomina poſſeſſiua pro primitiuis apud Graecos poni ſolent. v. Schol. Plut. 33.

459. Daweſius M. Cr. p. 207. legi iubet A. ε. ὅ. περ πράγματι τὴν σὴν ἥκεις γν. ἀναπ. partim quod ἂν in vulgata lectione ſuperfluum ſit, partim quod vocali breuis ante medias conſonantes β, γ, δ ſequente quauis liquida ſyllabam longam conſtituat, atque adeo in πράγματι prima eſſe debeat longa. Sed tales leges ſunt nimis arbitrariae; itaque nihil mutandum putaui. Ordo autem verborum proprie debebat eſſe: Ἀλλὰ, ἐφ' ὅτῳ πράγματι ἥκεις, τὴν σὴν γνώμην ἀναπείσας (i. e. διδάξας — ſed poterat illud verbum plane omitti) λέγε θ. — οὐ μὴ πρότερον *non prius*, ſc. *quam dixeris*.

461. Vult poeta hoc: *paro orationem*; ſed vtitur verbis a ſubactione farinae petitis (ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τὰ ἄλφιτα φυρώντων, εἶτα μάζας ποιούντων Suid. h. v.); itaque etiam ὀργῶ (pro ὀργάω, non ὀργάσω), h. l. non eſt ἐπιθυμῶ, vt Grammatici interpretantur, ſed eandem habet vim, quam infra v. 840. ὀργάζω, h. e. *ſubigo*. (Diſcrimen enim, quod inter ὀργάσαι et μάξαι conſtituit Herodian. p. 468., vanum eſt.) Atque haec videtur prima verbi notio fuiſſe, vt omnino verba pleraque, priusquam ad animum transferrentur, de rebus in ſenſus incurrentibus vſurpata eſſe, certum eſt. — προπεφύραται eſt i. q. ηὐτρέπισται, vt Theſm. 81. ἔστιν μοι κακὸν μέγα προπεφυραμένον. et in Nub. 975. μαλακὴν φυρασάμενος φωνήν. — διαμάττων non habeo, quo latino vocabulo plane reddam. Eſt noſtrum *durchkneten*. Heſ. Διαμάττειν· διαφυρᾶν τὰ ἄλφιτα πρὸς τὸ ποιῆσαι μᾶζαν. Cf. Poll. 7, 22. Mox malim: οὐ κωλύετε, relate ad aues.

462. στέφανον. Hanc geſtabant in conuiuiis ſolemnibus. v. Schol. h. l. Bergl. ad Plut. 1046. Periz. ad Ael. 13, 1. L. Bos ad Rom. 13, 13. Weſſ. ad D. S. II. p. 149. Ante coenam

ſolebant

Κατὰ χειρὸς ὕδωρ φερέτω ταχύ τις. Χο. δειπνήσειν μέλλομεν, ἢ τί;
Πει. Μὰ Δί', ἀλλὰ λέγειν ζητῶ τι πάλαι μέγα καὶ λάρινον ἔπος τι,
Ὅ,τι τὴν τούτων θραύσει ψυχήν. οὕτως ὑμῶν ὑπεραλγῶ,
Οἵτινες ὄντες πρότερον βασιλῆς. Χο. ἡμεῖς βασιλῆς; τίνος; Πει. ὑμεῖς
Πάντων ὁπόσ' ἐστίν· ἐμοῦ πρῶτον, τουδί, καὶ τοῦ Διὸς αὐτοῦ
Ἀρχαιότεροι, πρότεροί τε Κρόνου, καὶ Τιτάνων ἐγένεσθε,
Καὶ γῆς. Χο. καὶ γῆς; Πει. νὴ τὸν Ἀπόλλω. Χο. τουτὶ μὰ Δί' οὐκ ἐπεπύσμην.
Πει. Ἀμαθὴς γὰρ ἔφυς, κοὐ πολυπράγμων, οὐδ' Αἴσωπον πεπάτηκας,

ſolebant aquam manibus infundi iubere, quod dicebatur *κατὰ χειρὸς* (non *χειρῶν*) *ὕδωρ*. v. Veſp. 7. 711. 1211. ibique Bergl. et Tho. Mag. p. 100. et 510. Hinc chorus dicit *δειπνήσειν μέλλομεν* — debebat proprie eſſe *δειπνεῖν*, ſed optimi etiam ſcriptores Futura addiderunt verbo *μέλλω*.

464. Μὰ Δί', i. e. *nullo modo*. Sic Plut. 410. Egregia eſt obſeruatio Tho. M. p. 590. *Ὅταν τεθῇ τὸ μὰ, ἢ προκειμένην ἔχει τὴν ἄρνησιν, ἢ νοουμένην — ὅταν μέν τοι προηγούμενον ἔχῃ τὸ ναὶ, τὴν ἰσχὺν ἅπασαν ἔχει τὸ ναί.* — Vocabulum *λαρινὸς* dictum proprie Grammatici volunt de bobus ſaginatis (et ſic in Pac. 924. eſt *λαρινῷ βοΐ*, et apud Achaeum in Athen. 9, 4. p. 376. B. *σύες λάρινοι*. Add. VV. DD. ad Heſ. p. 428. ſ. T. II.), tropice autem h. l. pro *μέγα* poni; at equidem malim a *λάρος*, *dulcis, iucundus*, (quod ſaepe ap. Hom. eo ſenſu occurrit) deriuari. Certe Etym. M. vbi voc. *λαρὸς* explicat, addidit: *ἐκ τούτου τὸ Λαρινὸς*, et Suid. *Λαρινὸς* per *ἡδὺς* interpretatur.

465. *θραύσει* Heſ. interpretatur, forte gloſſa ex h. l. petita, *ἀπολεῖ*. Itaque *τούτων* non referendum ad aues, quod etiam ob ſequens *ὑμῶν* parum commode fieret, ſed ad homines; quod cum non videret Scholiaſtes, *θραύσει* explicuit *πραΰνει*, quo ſenſu haud ſcio an nunquam verbum illud legatur. Caeterum iam Berglerus comparauit locum Eupolidis (ap. Stob. Serm. 41. p. 239. Geſn.):

Καὶ μὴν ἐγὼ πολλῶν παρόντων οὐκ ἔχω, τί λέξω,
Οὕτω σφόδρ' ἀλγῶ τὴν πολιτείαν ὁρῶν παρ' ἡμῖν. κ. τ. λ.

470. *πολυπράγμων* eſt, qui multa perſcrutatus eſt, multarum rerum peritus. Scripſit de hoc vocabulo ſingularem libellum Woogius, Prof. quondam Lipſienſis, a. 1762. — *Αἴσωπον*, i. e. Aeſopi fabulas, vt Nub. 1375. *οὐσ' ἐξ* (ſed recte *ἐξ* delet Toup.

Ὃς ἔφασκε λέγων, κορυδὸν πάντων πρώτην ὄρνιθα γενέσθαι,
Προτέραν τῆς γῆς· κἄπειτα νόσῳ τὸν πατέρ' αὐτῆς ἀποθνήσκειν·
Γῆν δ' οὐκ εἶναι· τὸν δὲ προκεῖσθαι πεμπταῖον· τὴν δ' ἀποροῦσαν
Ὑπ' ἀμηχανίας, τὸν πατέρ' αὐτῆς ἐν τῇ κεφαλῇ κατορύξαι.
Χο. Ὁ πατὴρ ἄρα κορυδοῦ νυνὶ κεῖται τεθνεὼς κεφαλῆσιν.
Επ. Οὐκοῦν δῆτ' εἰ πρότεροι μὲν γῆς, πρότεροι δὲ θεῶν ἐγένοντο,
Ὡς πρεσβυτάτων αὐτῶν ὄντων ὀρθῶς ἐσθ' ἡ βασιλεία.

Toup. in Suid. I. p. 140.) Εὐριπίδου ἔπεσιν. Lyſ. 188. ἐν Αἰσχύλῳ. — De Aeſopo ipſo nemo poſt Bentleium (Opuſc. Crit. pag. 72. ſſ. ed. Lipſ.) doctius commentatus eſt, quam Cl. Meiners in: Geſchichte des Vrſprungs vnd Fortg. der Wiſſenſch. in Griech. T. I. p. 70. ſſ. Erant fabulae Aeſopi eo tempore in omnium ore. Vid. Suid. V. Πατῆσαι, et Schol. ad h. l. Fabulam, quam h. l. memorat poeta, non legi in collectione fabularum, quae Aeſopum auctorem mentiuntur, monuit iam Bentl. l. l. Neque enim reſpicitur ad fab. 46., vt putabat nuperus editor, Amiciſſ. Erneſti. Fabulas autem Aeſopi ſaepius poeta noſter commemorat, vt Pac. 129. Veſp. 1392.

471. Notandus eſt pleonaſmus ἔφασκε λέγων — Κορυδὸς h. l. ob v. 475. videtur eſſe *alauda criſtata*, Linn. T. I. P. I. p. 288. Syſt. Nat. Cf. Plin. H. N. 11, 37. pr. Caſſita dicitur Gell. N. A. 2, 29. vbi alia Aeſopi de ea fabula affertur. Laudant hos verſus praeter Suid. V. Ἀμάθητος, Galenus T. II. p. 149. ed. Baſ. et Aelian. N. A. 16, 5. qui originem huius fabulae ex India repetiit.

473. Γῆν, ſcil. *vbi ſepeliretur*. προκεῖσθαι, vt προτίθεσθαι, proprium eſt de cadaueribus, quae in aditu aedium proponuntur. v. Suid. V. Προὔκειτο. πεμπταῖον, i. e. *quinque dies*, vt Ioh. XI, 39. τεταρταῖος γάρ ἐστι. Illuſtrauit hoc loquendi genus Warton. ad Theocr. 2, 4.

474. ἐν τῇ κεφαλῇ κατορύξαι. Criſtam illarum auium inde ortam vult poeta. Hinc ap. Theocr. Id. 7, 23. ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες Schol. interpretatur αἱ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τὸν τύμβον φέρουσαι τοῦ πατρός. Vid. ad eum l. Valcken. V. C.

475. Κεφαλῆσι. Alludit ad pagum Atticum, cui erat hoc nomen. v. Meurſ. de pop. Att. T. IV. Theſ. Gronou. p. 730.

Ευ. Νὴ τὸν Ἀπόλλω· πάνυ τοίνυν χρὴ ῥύγχος βόσκειν σε τολοιπόν.

Επ. Οὐκ ἀποδώσει ταχέως ὁ Ζεὺς τὸ σκῆπτρον τῷ δρυκολάπτῃ;

Πει. Ὡς οὐχὶ θεοὶ τοίνυν τῶν ἀνθρώπων ἦρχον τὸ παλαιὸν,
Ἀλλ' ὄρνις, κἀβασίλευον, πολλ' ἐςὶν τεκμήρια τούτων.
Αὐτίκα δ' ὑμῖν πρῶτ' ἐπιδείξω τὸν ἀλεκτρυόν' ὡς ἐτυράννει,
Ἦρχέ τε Περσῶν πρῶτον πάντων, Δαρείου καὶ Μεγαβύζου,
Ὥστε καλεῖται Περσικὸς ὄρνις ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἔτ' ἐκείνης.

Επ. Διὰ ταῦτ' ἄρ' ἔχων καὶ νῦν, ὥσπερ βασιλεὺς ὁ μέγας, διαβάσκει,
Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὴν κυρβασίαν, τῶν ὀρνίθων μόνος ὀρθήν.

479. Δρυκολάπτης. Dicitur et δρυοκολάπτης. v. Euſtath. ad Odyſſ. M, p. 1726. Rom. et Intpp. Heſ. V. Δρύοψ. Eſt *picus Martius*. Originem nominis naturamque auis declararunt Aelian. 1, 45. et Ariſtot. 9, 9. Cf. Plin. 10, 18. Legit autem poeta hanc potiſſimum auem, quia quercus, quam laedit, ſacra erat Ioui.

481. Vulgo erat ὄρνιθες et ἐςί. Mutaui has lectiones metri cauſa. Ὄρνις eſt pro ὄρνεις poſitum. Reiſkii notam, „ante „τούτων, non poſt, eſt diſtin„guendum„ non intelligo.

483. Δαρείου καὶ Μεγαβύζου. Hos nominat poeta, quia primi Graeciam infeſtis armis petierunt. Erat alter rex, alter dux Perſarum. v. Herodot. 5, 17. ſſ. et Thucyd. Lib. 1. De Megabyzo Dorv. ad Char. p. 447.

484. Περσικὸς ὄρνις. Hinc Heſ. hanc gloſſam interpretatus eſt verbis ὁ ἀλεκτρυών. Cauſam autem, cur gallus ita appellatus fuerit, nec veteribus ſatis notam fuiſſe, patet ex Schol. et Suid. Forte ea continetur ſequentibus vſſ., vbi ob criſtam (hinc *criſtati galli* Martial. 9, 68.) comparatur cum Perſarum regibus. Hi enim geſtabant, etiam ſerioribus adhuc temporibus, tiaram rectam, cum ceteri Perſae retrorſum flexam. vid. Sch. h. l. et Briſſon. de reg. Perſ. princip. 1, 10. 2, 184. Et Eunapius Aedeſ. p. 46. Commel. Saporis ὀρθὴν τιάραν commemorat. „De Perſarum Curbaſia omnia protrita, et no„tarunt multi, quos nominare „longum foret„ ſunt verba Pierſ. ad Moer. pag. 242. vbi Grammaticus noſtri loci meminit. Add. Intpp. Heſych. qui haec habet: Κυρβασία· Ὀρθὴ τιάρα. ταύτῃ δὲ οἱ Περσῶν βασιλεῖς μόνοι ἐχρῶντο. καὶ κορυφὴ ἀλέκτορος. — διαβάσκειν incedere. Sic βάσκειν Theſm. 790.

Πει. Οὕτω δ' ἰσχυσέ τε καὶ μέγας ἦν τότε καὶ πολὺς, ὥς' ἔτι καὶ νῦν
Ὑπὸ τῆς ῥώμης τῆς τότ' ἐκείνης, ὁπόταν μόνον ὄρθριον ᾄσῃ,
Ἀναπηδῶσιν πάντες ἐπ' ἔργον, χαλκῆς, κεραμῆς, σκυλοδέψαι,
Σκυτῆς, βαλανῆς, ἀλφιταμοιβοὶ, τορνευτασπιδολυροπηγοὶ,
Οἵ τε βαδίζουσ' ὑποδησάμενοι νύκτωρ. Ευ. ἐμὲ τοῦτό γ' ἐρώτα.
Χλαῖναν γὰρ ἀπώλεσ' ὁ μοχθηρὸς, Φρυγίων ἐρίων, διὰ τοῦτον.
Ἐς δεκάτην γάρ ποτε παιδαρίου κληθεὶς, ὑπέπινον ἐν ἄςει.

487. *πολὺς potens*, σφοδρὸς Suid.

488. ὄρθριον ᾄσῃ. Proprie de citharoedo dicebatur ὄρθιον ᾄδειν, et ὄρθιος νόμος fuit inter modos citharoedicos. vid. Burette dans les Mémoires de l'Acad. des Inſcr. T. X. pag. 285. ſſ. Itaque et h. l. poeta haud dubie luſit in vocabulis Ὄρθιος et Ὄρθριος, vt Eccleſ. 737. ἡ κιθαρῳδὸς (gallinam alloquitur) ἔξιθι, πολλάκις ἀναςήσασά με — διὰ τὸν ὄρθριον νόμον. Contra Theocr. Id. 24, 63. ὄρνιθες (galli) — ὄρθρον ἄειδον. Add. Suid. V. Ὄρθριον.

489. Scripſi σκυλοδέψαι pro σκυτοδέψαι, quod quidem metro aduerſabatur; vt in Plut. 514. Kuſterus et Hemſt. σκυλοδεψεῖν eadem de cauſa ſcripſerunt. Add. Dorvill. ad Char. p. 750. Senſus non mutatur. Vtroque modo ſcriptum vocabulum indicat coriarium. Vid. Interpp. Heſ. V. Σκυλοδέψιος. Pro σκυτεῖς (ſutores) Atticiſtae praecipiunt dicendum eſſe σκυτοτόμοι. Refutarunt illos VV. DD. ad Moer. pag. 353. ſ. — Ἀλφιταμοιβοὶ ſunt, qui alias ἀλφιτοπῶλαι dicuntur. Monuit Tho. M. p. 39. vbi v. Interpp. et Nub. 640. cum Schol. Ridet autem omnis hic locus eos, qui in vitae communis negotiis aues ſequantur.

491. Pro Οἱ δὲ ſcripſi Οἵ τε — Ita ſenſus et Reiſk. iubebant. Intelliguntur autem graſſatores nocturni.

493. Ἐς δεκάτην παιδαρίου *ad conuiuium*, quod decimo poſt natalem die apparabatur, et quo imponere infanti nomen ſolebant, etſi id interdum iam ſeptimo die factum monuit Ariſtoteles H. A. 7, cap. extr. Cf. Bergl. et Kuſt. ad h. l. et ad v. 923. Heſ. V. Δεκάτην θύομεν, et Suid. V. Δεκάτην ἑςιᾶσαι, et Ill. Harles de Nom. Graec. p. 41. ſſ.

493. ὑπέπινον aliquantum, h. e. largius, bibi; vt Xen. Cyrop.

Κἄρτι 'κάθευδον· καὶ πρὶν δειπνεῖν τοὺς ἄλλους, οὗτος ἄρ' ᾖσεν·
Κἀγὼ νομίσας ὄρθρον, ἐχώρουν Ἀλιμοῦντάδε, κἄρτι προκύπτω
Ἔξω τείχους, καὶ λωποδύτης παίει ῥοπάλῳ με τὸ νῶτον.
Κἀγὼ πίπτω, μέλλω τε βοᾶν· ὁ δ' ἀπέβλισε θοιμάτιόν μου.
Πει. Ἴκτινος γοῦν τῶν Ἑλλήνων ἦρχεν τότε, κἀβασίλευεν.
Επ. Τῶν Ἑλλήνων; Πει. καὶ κατέδειξέν γ' οὗτος πρῶτος βασιλεύων
Προκυλινδεῖσθαι τοῖς ἰκτίνοις. Ευ. νὴ τὸν Διόνυσον, ἔγωγ' οὖν
Ἐκυλινδούμην ἴκτινον ἰδών· κᾆθ' ὕπτιος ὤν, ἀναχάσκων
Ὀβολὸν κατεβρόχθισα· κᾆτα κενὸν τὸν θύλακον οἴκαδ' ἀφεῖλκον,
Πει. Αἰγύπτου δ' αὖ καὶ Φοινίκης πάσης κόκκυξ βασιλεὺς ἦν,

Cyrop. 8, 4, 5. ἐπεὶ ὑπέκινον. — Etiam in Veſp. v. 100. commemoratur ἀλεκτρυὼν, ὃς ᾖδ' ἐφ' ἑσπέρας.

495. Alimus erat pagus Atticus, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς. v. Schol. et Suid. — Pro κάτω προκύπτω iam Kuſt. e Mſ. Vat. repoſuerat veram lectionem κἄρτι π. In ed. Farr. eſt κᾆτι.

496. Λωποδύται dicuntur ſingulatim ii fures, qui veſtimenta, λώπας, ſurripiunt. vid. VV. DD. ad Heſ. p. 515. T. II. vnde v. ſequ. eſt ἀπέβλισε θοιμάτιον (pro τὸ ἱμάτιον Tho. M. p. 453.), h. e. ἀφείλετο ſimpl., etſi proprie ἀποβλίττειν eſt exprimendo, vi, aliquid auferre, et Schol. dicit, metaphoricum verbi vſum translatum eſſe vel ab iis, qui mel exprimunt e fauis, vel ab iis, qui lac emulgent.

498. Ἴκτινος eſt vel *miluus* ſimpliciter, Hühnergeyer, vel *miluus niger*, ſ. Aetolius. De vtroque v. Buffon Naturg. der Vögel, ex verſ. Oehmii T. I. p. 161. et 164. et Ariſtot. H. An. 6, 6. Iam cum milui ſub initium veris redierint in Graeciam, apparet, cur pauperes homines, qui nunc ſe a frigore liberatos gauderent, adorarint aues iſtas. v. Schol. Nam προκυλινδεῖσθαι eſt εἰς γόνυ πεσόντα προσκυνεῖν Suid. Sic προπροκυλινδόμενος Hom. Il. χ, 221. Odyſſ. ρ, 525. — Pro vulg. οὖν metri cauſa ſcripſi γοῦν.

502. ὀβολὸν, quem nempe in ore habebat, quoque emere farinam conſtituerat. Similis locus Eccleſ. 813. ſſ.

503. κόκκυξ *cuculus* Gl. vet., qui cum ſub initium aeſtatis, adulto vere, appareat (Aelian. N. A.

Χὤποθ' ὁ κόκκυξ εἴποι κόκκυ, τόθ' οἱ Φοίνικες ἅπαντες
Τοὺς πυροὺς ἂν καὶ τὰς κριθὰς ἐν τοῖς πεδίοις ἐθέριζον.
Επ. Τοῦτ' ἄρ' ἐκεῖν' ἦν τοὔπος ἀληθῶς, Κόκκυ ψωλοὶ πεδίονδε.
Πει. Ἦρχον δ' οὕτω σφόδρα τὴν ἀρχὴν, ὥστ', εἴ τις καὶ βασιλεύοι
Ἐν ταῖς πόλεσιν τῶν Ἑλλήνων Ἀγαμέμνων, ἢ Μενέλαος,
Ἐπὶ τῶν σκήπτρων ἐκάθητ' ὄρνις, μετέχων ὅ,τι δωροδοκοίη.
Ευ. Τουτὶ τοίνυν γ' οὐκ ᾔδη 'γώ· καὶ δῆτά μ' ἐλάμβανε θαῦμα,
Ὁπότ' ἐξέλθοι Πρίαμός τις ἔχων ὄρνιν ἐν τοῖσι τραγῳδοῖς·
Ὁ δ' ἀνεστήκει τὸν Λυσικράτη τηρῶν, ὅτι δωροδοκοίη.

N. A. 3, 30. Plin. H. N. 18, 26. Heſ. Εργ. 486.): intelligitur, cur dicatur, Phoenices admonere de meſſe facienda. — Quod Kuſterus emendat τότε γ' οἱ Φ. ἅ. non neceſſarium putaui, cum etiam v. 519. iambus in anapaeſtico metro occurreret.

506. Τοῦτ' ἄρ' ἐκεῖν' ἦν τοὔπος ἀ. *Hoc reuera ſignificauit prouerbium illud* — De ipſo prouerbio vid. Eraſm. p. 687. qui tamen pleraque e Schol. huius loci hauſit. Ψωλοὶ dicuntur, quia vtebantur circumciſione (Suid. et Schol.) vid. Herod. 2, 104. ibique Weſſ. p. 150. ſ.

507. Reiſk. malebat: οὕτω σφοδρὰν τὴν ἀρχὴν, vel οὕτω σφοδράν τιν' ἀρχὴν — Mox nominat poeta reges duo, ex Homero aliisque notos, pro regibus antiquis Graecorum in vniuerſum.

509. In faſtigio ſceptrorum ſolebant veteres effingere imagines auium, aquilae vel ciconiae, quod Schol. et Bergl. ad h. l. docuerunt. Mox, praeeunte Reiſkio, ſcripſi ὅ,τι pro ὅτι. Structura eſt μετέχων τούτου, ὃ δωροδ. Mallem in codice legi εἴ τι.

510. ᾔδη 'γὼ Kuſt. iam e Mſ. Vat. recepit pro vulg. ᾔδειν ἐγὼ, conuenienter et metro, et vſui Atticorum. Moeris: Ἤιδη, Ἀττικῶς· ᾔδειν, Ἑλληνικῶς. V. ibi Pierſ. p. 173. ſ. Koen. ad Greg. Cor. p. 50. Cel. Valck. ad Eur. Hipp. 405. — θαῦμα h. l. eſt admiratio.

511. τραγῳδοὶ ſunt h. l. fabulae Tragicorum, tragoediae.

512. ἀνεστήκει haud dubie vitioſum eſt, niſi explicare velis ἄνω ἑστήκει. Kuſt. e Mſ. Vat. protulit ἄρ' ἑστήκει, quod non diſplicet, Bergl. et Reiſk. malunt ἂν ἑστήκει, ſed tum ἂν redundat. Iam debebant ſequentia etiam ad Priamum referri, ſed poeta nexum fere omnem ſuſtulit, vt petere poſſet Lyſicratem, Athenienſium ducem,

Πει. Ὃ δὲ δεινότατόν ἐςιν ἁπάντων, ὁ Ζεὺς γὰρ ὁ νῦν βασιλεύων,
Αἰετὸν ἕςηκ' ὄρνιν ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, βασιλεὺς ὤν·
Ἡ δ' αὖ θυγάτηρ, γλαῦχ'· ὁ δ' Ἀπόλλων, ὥσπερ θεράπων, ἱέρακα.
Επ. Νὴ τὴν Δήμητρ' εὖ ταῦτα λέγεις. τίνος οὕνεκα ταῦτ' ἄρ' ἔχουσιν;
Πει. Ἵν', ὅταν θύων τίς, ἔπειτ' αὐτοῖς εἰς τὴν χεῖρ', ὡς νόμος ἐςὶ,
Τὰ σπλάγχνα διδοῖ, τοῦ Διὸς αὐτοὶ πρότεροι τὰ σπλάγχνα λάβωσιν.
Ὤμνυέ τ' οὐδεὶς τότ' ἀνθρώπων θεόν· ἀλλ' ὄρνιθας ἅπαντες.
Λάμπων δ' ὄμνυσιν ἔτι καὶ νῦν τὴν χῆν', ὅταν ἐξαπατᾷ τίς τι.

ducem, qui muneribus corrumpi ſe patiebatur, auct. Sch. qui tamen addit: *ἔνιοι δὲ τραγικὸν αὐτόν φασι, κλέπτην καὶ σφόδρα ἄσημον.*

514. Aquilam Iouis ſtatuae et ſceptro additam fuiſſe conſtat. Pindar. Pyth. 1, 10. *εὕδει ἀνὰ σκαπτῷ Διὸς αἰετός.* Et in ſtatua Iouis, quam Phidias fecit, ſceptro inſidebat aquila. Add. Spanhem. de Pr. et V. Num. T. I. p. 171. *ἑςηκέναι* eſt proprium de ſtatuis verbum, vt Ael. V. H. 6, 11. *ἕςηκεν εἰκών.* — *βασιλεὺς ὤν*, *vt* rex. Haec eſt vis participii *ὤν* ſic adpoſiti.

515. Ridet poeta mythologos Graecos, qui ſingulis diis deabusue ſua animalia ſacra eſſe docebant. Vid. omnino Spanh. de Pr. et Vſu Num. diſſ. 4. p. 161. ſſ.

516. Vulgo Euelpidis perſona erat praefixa, quod mutaui, praeeunte ed. a. 1624. *οὖν*, quod vulgo ante *οὕνεκα* legebatur, deleuerat iam Kuſter. auctoritate cod. Vat.

519. Malim: *Ὤμνυε δ' οὐ.* tum etiam praetulerim: *τῶν τότ' ἀνθρώπων*, ſi metrum pateretur.

520. Lampon erat vates tempore belli Peloponneſiaci, qui et v. 987. commemoratur. Vid. Plut. Vit. Pericl. pag. 154. ſ. add. Suid. h. v. Solebat etiam Socrates eiusque diſcipuli iurare per animantium, anſeris, canis etc. nomina, v. Veſp. 83. et Schol. h. l. attulit locum Soſicratis *ἐν δυοδεκάτῳ τῶν Κρητικῶν*, vbi monetur, Rhadamanthum docuiſſe homines iurare per animantes. — Kuſterum offendit in hoc verſu *τις.* Itaque legit: — *ἔτι καὶ νυνὶ τὴν χῆν', ὅτ. ἐξαπατᾷ τι.* At vulgata lectio elegans eſt. Τὶς enim ſaepe certum quendam indicat, vt h. l. ipſum Lamponem —

Mox

Οὕτως ὑμᾶς πάντες πρότερον μεγάλους ἁγίους τ' ἐνόμιζον,
Νῦν δ' ἀνδράποδ', ἠλιθίους, μανᾶς,
Ὥσπερ δ' ἤδη τοὺς μαινομένους,
Βάλλουσ' ὑμᾶς· κἀν τοῖς ἱεροῖς
Πᾶς τις ἐφ' ὑμῖν ὀρνιθευτὴς
Ἵστησι βρόχους, παγίδας, ῥαβδοὺς,
Ἕρκη, νεφέλας, δίκτυα, πηκτάς·
Εἶτα λαβόντες πωλοῦσ' ἀθρόους,
Οἱ δ' ὠνοῦνται βλιμάζοντες.
Κοὐδ' οὖν, εἴπερ ταῦτα δοκεῖ δρᾶν,

Mox pro ἁγίους τ' in cod. Vat. eſt καλοὺς, quod admodum placet, modo ſcribatur μεγάλους τε καλούς τ' — ἁγίους redolet monachum.

522. Μάνης eſt nomen ſerui. v. Ran. 996. Lyſ. 1214. Ael. V. H. 13, 28. Intpp. Heſ. V. Εἰς ἀγρὸν Μάνης. Ludit poeta in vocabulis Μανᾶς et μαινομένους.

524. κἀν τοῖς ἱεροῖς in templis adeo — ibi enim aues alias ſecurae degunt. —

526. Pro ῥαβδοὺς in Schol. adnotatur var. lect. σταυρούς. Senſus ex vtraque lectione idem oritur, nam et σταυροὶ ſunt ligna erecta, τὰ ἑστῶτα ξύλα Heſ. et Th. M. p. 808. — Ἕρκη ſunt ex genere retium. Photius Lex. Mſ. ap. Alb. ad Heſ. p. 1437. Ἕρκη· πλεκτά τινα ἐκ τριχῶν οἱ Κωμικοὶ παλαιοὶ καλοῦσιν. Sed Comicis praeiuit Hom. Od. χ, 468. Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἢ κίχλαι τανυσίπτεροι ἠὲ πελειαὶ Ἕρκει ἐνιπλήξωσι — add. Eurip. Bacch. 966. L. Bos Obſſ. Critt. p. 162. et Muſgrav. ad Eur. Med. 991. — Πηκταὶ et ipſae ſunt ſpecies retium. Ducitur nomen a πήξασθαι, quod hac in re adhibuit Bianor in epigr. Anthol. Reiſk. p. 118. πήξατ' ἐπ' ὀρνίθοισι — ἄγρην. ἱστάναι παγίδας ὄρνισιν (contra aues) dixit etiam Aeſop. f. 46. et Athen. I. p. 25. D. Οὐδὲ τὸν ἀέρα δ' ἥρωες τοῖς ὄρνισιν εἴων ἐλεύθερον, παγίδας καὶ νεφέλας ἐπὶ ταῖς κίχλαις ἱστάντες.

528. λαβόντες, ſcil. ὀρνιθευταὶ, h. e. Aucupes. — Pro ἀθρόους ex Grammaticorum praeceptis ſcribendum foret ἄθρους. Sed vide obſeruata Pierſ. ad Moer. p. 20.

529. Οἱ δ', homines nempe, quod in vita communi facile omittitur. Βλιμάζειν Heſ., hoc ipſo loco laudato, explicat τὸ τοὺς ὄρνιθας ἐκ τῶν στηθῶν πειράζειν. Cf. Schol.

530. Bergl. mauult: ταῦτ' ἐδόκει δρᾶν. Cauſam idoneam non video. Sunt haec breuius dicta, pro: quod quidem facere liceret, ſi ita videretur ipſis. — παρατίθεσθαι proprium eſt de cibis, qui apponuntur — ἐπικνῶσιν Schol. bene explicat συντρίψαντες ἐπιβάλλουσιν, nam ab hoc verbo pendent ea, quae

Ὀπτησάμενοι παρέθενθ᾽ ὑμᾶς,
Ἀλλ᾽ ἐπικνῶσιν τυρὸν, ἔλαιον,
Σίλφιον, ὄξος, καὶ τρίψαντες,
Κατάχυσμ᾽ ἕτερον γλυκὺ καὶ λιπαρὸν·
Κἄπειτα κατεσκέδασαν θερμὸν
Τȣ̃το καθ᾽ ὑμῶν
Αὐτῶν ὥσπερ κενεβρείων.

Πολὺ δὴ, πολὺ δὴ χαλεπωτάτȣς λόγȣς
Ἤνεγκας ἄνθρωφ᾽, ὡς ἐδάκρυσά γ᾽ ἐμῶν
Πατέρων κάκην, οἵ,
Τάσδε τὰς τιμὰς προγόνων παραδόντων,
Ἐπ᾽ ἐμȣ̃ κατέλυσαν.

v. 534. leguntur: Κατάχυσμ᾽ ἕτερον γ. κ. λ. et verba καὶ τρίψαντες omitti poterant. Pro his Reiſk. legi iubebat καὶ στρέψαντες *verſantes* (vmſchütteln), cauſam emendationis addere ei non placuit. Κατάχυσμα eſt i. q. ζωμός. V. Heſych. h. v. De ſilphio, h. e. laſerpitio, v. Schol. et Hemſt. ad Plut. 926.

537. Reiſk. ſcribit: καθ᾽ ὑμῶν, αὔων ὥσπερ κενεβρείων et explicat verbis germanicis ita ſcriptis: *wie über verdürrte, ausgedrucknete, längſt verfaulte* (vtrumque, *ſiccata* et *putrefacta* vix puto coniungi poſſe) *Schindäſer*. Vulgata bene ſe habet. αὐτὸς ſaepe pronominibus cum emphaſi additur. In re tam nota exempla conſtipare, ineptum eſſet. — Κενέβρεια Grammatici explicant τὰ θνησείδια μέρη. v. Heſ. Pollux 6, 55. Erotian. Herodian. pag. 466. Pierſ.

538. Εἴσθεσις μέλȣς χορȣ̃, ἐπῳδικὴ μὲν, διὰ τὸ μετὰ τὴν διπλῆν τίθεσθαι· προῳδικὴ δὲ διὰ τὸ προτίθεσθαι ἑτέρας διπλῆς. ἔστι δὲ καὶ ἀντίστροφος τῆς προεῤῥηθείσης στροφῆς διὰ τὸ καὶ αὐτὴν ἐκ κώλων συγκεῖσθαι καὶ στίχων ἀσυναρτήτων ἐννέα ὁμοίων ἐκείνῃ. ἔχει δὲ καὶ ἐν ἐκθέσει τὰς συνήθεις δύο στίχȣς ἀνακαιστικȣ̀ς ὁμοίȣς ἐξῆς ξά, διπλῆ ἔξω νενευκυῖα περατȣμένȣς. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι.

538. Imitatus eſt poeta hic et v. 679 choros Tragicorum, in quibus ſaepe bis eadem vocabula ponuntur, ſuntque repetitiones iſtae animi quocunque modo commoti indices. Vid. Eurip. Phoen. 820. 1026. 1043. 1061. etc. Sed et extra chorum Sophocles Electr. 675. (Brunk.) τί φῄς, τί φῄς —

539. Vulgo duo erant verſus, quos vt in vnum contraherem, metrum fecit. Reſpondent verſui 451. — Κάκη eſt ignauia, κακία, vt Plat. Polit. V. p. 463. τὸν λιπόντα τάξιν, ἢ ὅπλα ἀποβαλόντα διὰ κάκην, et Menex. 18. εἴκοντας κάκῃ. Vid. Ruhnk. ad Tim. p. 111.

542. ἐπ᾽ ἐμȣ̃ eſt *in mea perſona*. Cf. Dorvill. ad Char. 5, 6. p. 465.

Σὺ δέ μοι κατὰ δαίμονα καὶ
Συντυχίαν ἀγαθὴν ἥκεις ἐμοὶ σωτήρ.
Ἀναθεὶς γάρ ἐγώ σοι
Τὰ νεόττια κἀμαυτὸν, οἰκήσω δή.
Ἀλλὰ τί χρὴ δρᾶν, σὺ δίδασκε παρών· ὡς ζῆν οὐκ ἄξιον ἡμῖν,
Εἰ μὴ κομιούμεθα παντὶ τρόπῳ τὴν ἡμετέραν βασιλείαν.

Πει. Καὶ δὴ τοίνυν πρῶτα διδάσκω μίαν ὀρνίθων πόλιν εἶναι·
Κἄπειτα τὸν ἀέρα πάντα κύκλῳ, καὶ πᾶν τουτὶ τὸ μεταξὺ
Περιτειχίζειν μεγάλαις πλίνθοις ὀπταῖς, ὥσπερ Βαβυλῶνα.

Επ. Ὦ κεβριόνα καὶ πορφυρίων, ὡς σμερδαλέον τὸ πόλισμα.

Πει. Κἄπειτ᾽ ἂν τοῦτ᾽ ἐπανεστήκῃ, τὴν ἀρχὴν τὸν Δί᾽ ἀπαιτεῖν·
Κἂν μὲν μὴ φῇ, μηδ᾽ ἐθελήσῃ, μηδ᾽ εὐθὺς γνωσιμαχήσῃ,

p. 465. (alias eſt, *mea aetate.*) et καταλύειν ſignificat *finire, tollere*, vt Xen. Cyr. 6, 1, 17. de rep. Ath. 1, 13. et Abreſch. Dil. Thuc. p. 323.

543. κατὰ δαίμονα, quod alias σὺν δαίμονι (Theocr. 2, 28.), i. e. bona cum fortuna.

545. Ἀναθεὶς *curae tuae committens*, vt in Nub. ὑμῖν ἀναθεὶς ἅπαντα τἀμὰ πράγματα. Proprie de iis dicitur, qui alicui onus imponunt. v. Tho. M. Caeterum quaedam toti huic loco ſimilia habet fabula Aeſopica 286. ex ed. amiciſſ. Erneſti.

549. Εἶναι, ſcil. δεῖν — τὸ μεταξὺ id, quod inter coelum et terram eſt.

551. ὥσπερ Βαβυλῶνα. Herod. 1, 179. p. 101. (Reitz.) vbi de aedificatione Babylonis loquitur: ὀρύσσοντες ἅμα τὴν τάφρον ἐπλίνθευον τὴν γῆν ἐκ τοῦ ὀρύγματος ἐκφερομένην· ἑλκύσαντες δὲ πλίνθους ἱκανὰς,. ὤπτησαν αὐτὰς ἐν καμίνοισι etc. Diod. S. 2, 7.

552. κεβριόνης et πορφυρίων ſunt h. l. auium nomina, ſed fuerunt etiam commemorati a veteribus hoc nomine gigantes. v. Schol. h. l. Apud Hom. Il. π, 727. ſſ. eſt heros et auriga Hectoris Cebriones. — σμερδαλέον eſt φοβερὸν, ἐκπληκτικὸν Heſ. Sic apud Hom. ſaepius, vt Il. β, 309.

554. γνωσιμαχήσῃ. Moeris p. 109. γνωσιμαχῆσαι, ὡς Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν, μετανοῆσαι, Ἑλληνικῶς: vbi v. Pierſ. Intpp. Heſ. et Suid. et Etym. M. p. 237, 11.

 Paullo

Ἱερὸν πόλεμον πρωὔδᾶν αὐτῷ, καὶ τοῖσι θεοῖσιν ἀπειπεῖν,
Διὰ τῆς χώρας τῆς ὑμετέρας ἐστυκόσι μὴ διαφοιτᾶν,
Ὥσπερ πρότερον μοιχεύσοντες τὰς Ἀλκμήνας κατέβαινον,
Καὶ τὰς Ἀλόπας, καὶ τὰς Σεμέλας· ἤνπερ δ' ἐπίωσ', ἐπιβάλλειν
Σφραγῖδ' αὐτοῖς ἐπὶ τὴν ψωλὴν, ἵνα μὴ βινῶσ' ἔτ' ἐκείνας.
Τοῖς δ' ἀνθρώποις ὄρνιν ἕτερον πέμψαι κήρυκα κελεύω,
Ὡς ὀρνίθων βασιλευόντων, θύειν ὄρνισι τολοιπὸν,
Κἄπειτα θεοῖς ὕστερον αὖθις· προσνείμασθαι δὲ πρεπόντως

Paullo aliter alii Grammatici interpretantur: Tho. M. p. 193. *Γνωσιμαχῶ· τὸ διά τι προγεγονὸς ἐμαυτῷ μάχομαι, ὅπως τοῦτο εἰργασάμην.* Bene, ſed minus recte Gregor. Cor. p. 255. *Γνωσιμαχεῖν, τὸ γνῶναι τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν τήν τε τῶν ἐναντίων ἰσχὺν,* ſed habuit eundem fontem, e quo haec deſcriberet, cum auctore gloſſarii, quod Herodoto ſubiicitur (in ed. Weſſ.), eſtque a multis, etiam nuper ab Exp. Franzio (qui cum Erotiani et Galeni gloſſariis edidit), Herodoto neſcio cui adſcriptum. Omnibus, quae hoc de verbo ſcripta ſunt, examinatis, reperi, nullam aliam ineſſe vim, quam vt ſit, mentem mutare, ſicque ſibi ipſum quaſi repugnare. Sic Herod. 3, 25. *εἰ μαθὼν ταῦτα ἐγνωσιμάχεε.*

555. *πρωὔδᾶν,* h. e. *προαυδᾶν,* *indicere* bellum. Omiſi autem iota, quod vulgo vocali *α* ſubſcribitur, praecepto plurium Grammaticorum obſecutus. V. Cel. Villoiſ. ad Long. p. 12. — Ridicule autem cogitauit Scholiaſtes hic de ſacro bello cum Thebanis longe ſerius geſto.

556. Ante Bergl. in omnibus edd. legebatur *ἑστηκόσι,* perperam. Quod edidi, eſt ingenio Ariſtophanis admodum conueniens. Sic Theſm. 165. (vbi etiam olim male *ἑστηκὼς*) *ἐστυκὼς ἐγὼ,* et alibi Ar. *στύεσθαι* frequentat, cuius verbi obſcoenitatem diligenter illuſtrarunt Portus ad Suid. T. I. p. 1057. et S. Rev. Albert. ad Heſ. T. I. p. 1471.

558. *ἐπίωσ' ἐπιβάλλειν* Kuſt. edidit e cod. Vatic. Vulgo *ἐπίωσι βάλλειν.* Etiam in Theſm. 425. eſt *σφραγῖδας ἐπιβάλλειν.* Pro *ψωλὴν* in ed. Ald. *κωλῆνα* Senſus non mutatur. A poſteriori ductum eſt *Κωλιὰς,* quo nomine in Attica colebatur Venus. v. Intpp. Heſ. h. v. — Pro *ἔτι κείνας* ſcripſi *ἔτ' ἐκείνας,* illud Ionicorum, hoc Atticorum poetarum eſt.

561. *τολοιπὸν.* malim *τὸ πρῶτον,* quia ſequitur *ὕστερον αὖθις.* neque enim plane vult ſuo deos priuare honore.

563. Reiſk.

Τοῖσι θεοῖσιν τῶν ὀρνίθων, ὃ ἂν ἁρμόζῃ καθ' ἕκαστον.
Ἢν Ἀφροδίτῃ θύῃ πυροὺς ὄρνιθι φαληρίδι θύειν·
Ἢν δὲ Ποσειδῶνί τις ὖν θύῃ, νήττῃ πυροὺς καθαγίζειν·
Ἢν δ' Ἡρακλεῖ τις βοῦν, λάρῳ ναστοὺς θύειν μελιτοῦττας·
Κἂν Διῒ θύῃ βασιλεῖ κριὸν, βασιλεὺς ἐστ' ὀρχίλος ὄρνις,
Ὧι προτέρῳ δεῖ τοῦ Διὸς αὐτοῦ σέρφον ἔνορχιν σφαγιάζειν.
Ευ. Ἥσθην σέρφῳ σφαγιαζομένῳ· βροντάτω νῦν ὁ μέγας Ζάν.
Επ. Καὶ πῶς ἡμᾶς νομιοῦσι θεοὺς ἄνθρωποι, κοὐχὶ κολοιοὺς,
Οἳ πετόμεσθα, πτέρυγάς τ' ἔχομεν; Πει. ληρεῖς, καὶ νὴ Δί' ὅ γ' Ἑρμῆς

563. Reiſk. legi voluit ὃς ἂν — quod haud dubie referendum eſſet ad θεοῖσιν, ſed non vidit ſenſum loci, qui ſic eſt capiendus: Homines oportet attribuere, h. e. ſacrificare, auibus, qui nunc dii ſunt (pro θεοῖσι ἐκ τῶν ὀρνίθων), quae vnicuique conueniunt, i. e. vt ipſe poeta mox explicat, vt non anati immolent bouem, ſed triticum etc.

564. Voc. πυροὺς admodum mihi ſuſpectum eſt. Nam videtur ex verſu ſequenti fluxiſſe, et verbo θύῃ deeſſe nomen victimae puto, quae immoletur Veneri (coll. vſſ. ſqq.), forte etiam ὄρνιθι eſt a librario — Tamen Schol. ita legit et notauit: Πυροὺς λέγει τῇ Ἀφροδίτῃ θύειν, ἐπεὶ οἱ ἑφθοὶ πυροὶ πρὸς συνουσίαν ἐγερτικοί. — Φαληρὶς eſt ὄρνις λιμναία, ἐσχημάτισται δὲ παρὰ τὸν φαλλὸν Schol., e quo Suid. h. v. emendauit Toup. Add. ad Theocr. p. 409. Eodem modo mox in verbis ὀρχίλος et ἔνορχις ludit.

565. Pro ὖν Mſ. Vat. οἶν, et Schol. adnotauit lectionem βοῦν τις θ. Solebant vero Neptuno porcos immolare. v. Hom. Od. λ, 130. Feith. Antt. Hom. pag. 61. ſſ. Suid. V. Θυσία.

566. λάρος eſt ex auium marinarum genere, eaque vorax (Athen. 4, p. 134.) et conchis veſcitur. v. Ael. 3, 20. et Hemſt. ad Plut. p. 312. ſſ. — De vocab. μελιτοῦττα haec notauit Tho. Mag. p. 607. ἄλφιτα δεδευμένα μέλιτι μελιτοῦτταν λέγε. τινὲς δὲ μελιττοῦταν φασὶν οὐ τὸ ἐξ ἀλεύρου καὶ μέλιτος φύραμα, ἀλλὰ τὸ ἁπλῶς πόπανον. — Ναστοὶ erat genus panum magnorum. Athen. 3, p. 111. C. Ναστὸς, ἄρτος καλεῖται ζυμίτης μέγας — et ναστὰ dicebantur quaeuis ſolida et magna, v. Intpp. Heſ. p. 656. T. II.

569. Ἥσθην. partim quia ἔνορχιν σέρφον commemorat, partim quia de σέρφοις, qui ſunt πτερωτοὶ μύρμηκες, adhibuit verbum σφαγιάζειν, quod de magnis victimis dicitur. Cur autem poeta σέρφον ἔνορχιν hic commemorarit, cauſa continetur verbis Heſychii his (T. II. p. 1416.) Τρίκτειρα, ἡ Τριττύα. θυσία Ἐνυαλίῳ. θύεται δὲ πάντα τρία καὶ ἔνορχα.

572. Ob-

Πέτεται, θεὸς ὤν, πτέρυγάς τε φορεῖ, χἄλλοι γε θεοὶ πάνυ πολλοί.
Αὐτίκα Νίκη πέτεται πτερύγοιν χρυσαῖν· καὶ νὴ Δί' Ἔρως γε·
Ἶριν δὲ χ' Ὅμηρος ἔφασκ' ἰκέλην εἶναι τρήρωνι πελείῃ.
Επ. Ὁ Ζεὺς δ' ὑμῖν οὐ βροντήσας πέμψει πτερόεντα κεραυνόν;
Πει. Ἢν δ' οὖν ὑμᾶς μὲν ὑπ' ἀγνοίας εἶναι νομίσωσι τὸ μηδὲν,
Τούτους δὲ θεοὺς τοὺς ἐν Ὀλύμπῳ, τότε χρὴ στρουθῶν νέφος ἀρθὲν,
Καὶ σπερμολόγων, ἐκ τῶν ἀγρῶν τὸ σπέρμ' αὐτῶν ἀνακάψαι·
Κἄπειτ' αὐτοῖς ἡ Δημήτηρ πυροὺς πεινῶσι μετρείτω.

572. Obſecutus ſum hic et v. ſequ. Pierſono ad Moer. p. 312. et pro πέταται ſcripſi πέτεται. Nam verbum πέταμαι Grammatici ad vnum omnes, Moeris, Thomas, Moſchopulus, etiam Lucianus improbant, vt non Atticum. Conf. Not. ad Tho. M. h. v.

573. Conſtat, Victoriae atque Amori a poetis atque pictoribus tributas eſſe alas. v. Schol. et Bergl. ad h. l. Amorem Anacr. Od. 3, 17. appellat βρέφος — φέροντα πτέρυγας; et ap. Platon. in Phaedro amor propterea Πτέρως dicitur.

574. Ὅμηρος. Iliad. 5, 778. dicuntur Iuno et Minerua inceſſiſſe τρήρωσι πελειάσιν ὁμοῖαι, vbi τρήρωσιν Schol. minor interpretatur δειλαῖς — τὸ γὰρ τρεῖν σημαίνει φοβεῖσθαι. Quod et conuenit columbae naturae, nam πελειαὶ ſunt περιστεραὶ, v. Heſ. h. v. cum Intpp. Eodem modo coniunxit Poeta haec verba Odyſſ. 12, 62. et Hymn. in Apoll. 114. atque hunc vltimum locum forte in mente habuit Poeta, nam ibi de Iride et Lucina eſt: Βὰν δὲ ποσὶ τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι. In ſuperſtitibus Homeri carminibus Iris nuſpiam appellatur τρήρωνι πελείῃ ἰκέλη, (quod et monuit Schol.) ſed πόδας ὠκέα Il. β, 790. etc.

576. Piſthetaerus non reſpondet ad ea, quae verſu praeced. dicta erant, ſed redit ad ea, quae v. 560-568. dicere coeperat. Sic fit in vita communi. Itaque non opus eſt coniectura Reiſkii, qui verſum ad minimum vnum intercidiſſe coniiciebat, cuius ſententia fuerit: οὐ δυνήσεται, ἀετοῦ τοὺς κεραυνοὺς οὐ παρέχοντος. — νομίσωσι igitur pertinet ad homines, et νομίζειν τὸ μηδὲν eſt *pro nihilo habere*. Sic Sophocles Aiac. 1133. homines nullius pretii dixit μηδένας. v. Valck. ad Herodot. p. 719.

579. Reiſkius hunc verſum

Epopi,

Επ. Οὐκ ἐθελήσει μὰ Δί'· ἀλλ' ὄψει προφάσεις αὐτὴν παρέχουσαν.

Πει. Οἱ δ' αὖ κόρακες τῶν ζευγαρίων, οἷσιν τὴν γῆν καταροῦσι,

Καὶ τῶν προβάτων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκοψάντων ἐπὶ πείρᾳ.

Εἶθ' ὁ γ' Ἀπόλλων, ἰατρὸς ὤν, ἰάσθω· μισθοφορεῖ δέ.

Ευ. Μὴ πρίν γ' ἂν ἐγὼ τὼ βοϊδαρίω τὼ 'μὼ πρώτιστ' ἀποδῶμαι.

Πει. Ἢν δ' ἡγῶνταί σε θεὸν, σὲ βίον, σὲ δὲ Γῆν, σὲ Κρόνον, σὲ Ποσειδῶ,

Ἀγαθ' αὐτοῖσιν πάντα παρέσται. Χο. λέγε δή μοι τῶν ἀγαθῶν ἕν.

Epopi, ſequentem Piſthetaero, tribuit, non male. Sequentia Suidas V. Ἐθελήσει et Οὐκ ἐθελήσει reſpexit. Vtroque loco bene monuit, θέλειν h. l. poni pro δύνασθαι. Praeiuit in hoc verbi vſu aliis Homerus. vid. omnino Koen. ad Greg. p. 56.

582. ἐκκοψάντων, h. e. ἐκκοψάντωσαν. Non neglexerunt talia monere Pierſ. ad Moer. p. 15. Ducker. ad Thuc. p. 365. et alii ap. Cl. Fiſcher. Anim. ad Well. p. 189. — ἐπὶ πείρᾳ explicat ἐπὶ βλάβῃ, ἢ ἵνα πειραθῶσιν ἡμῶν, εἰ θεοί ἐσμεν. Poſterior interpretatio vnice vera. Nam etſi quoque Schol. Soph. Ai. 2. et inde Suid. V. Πεῖρα tradunt, πεῖραν ſignificare interdum βλάβην, tamen dubito, an haec vere fuerit Graeci verbi notio. Itaque ἐπὶ πείρᾳ eſt *ſpeciminis cauſa*, vt inde ſpecimen noſtrae diuinitatis capiant homines. Etiam ap. Anacr. 52, 11. πεῖραν ποιεῖν de experimento facto explico, non de itinere. Coruos autem boum oculos exſcindere etiam alii e vett. tradiderunt, vt Aelian. N. A. 2, 51. Ariſt. H. A. 9, 1. add. Gell. N. A. 9, 11. et Buff. H. Au. T. V. p. 12.

583. Ridet poeta Mythologorum fabulas de Apolline, quem et Admeto, Arcadiae regi, ſeruiiſſe (v. Eur. Alc. init.), et Troiae muros accepta a Laomedonte mercede exſtruxiſſe dicunt. v. Schol. Petit etiam medicos Athenienſes, qui mercenariam operam praeſtabant. Apollo autem a multis dictus eſt Ἰατρός, v. Spanh. ad Callim. Apoll. 46. — Pertinet huc locus Suidae: Δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ. μισθοφορεῖ δὲ, περὶ Ἀπόλλωνος φησὶν Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισι.

585. σὲ δὲ γῆν. „f. σὲ Κόρην, „Cererem. non enim video, „quid ſibi velit inſcite inſertum δέ. aut σὲ τύχην, aut „Ῥέην.„ Reiſk. Equidem puto, δὲ defendi poſſe; neque enim vita communis in vſu particularum tam anxia eſſe ſolet.

587. Aelia-

Πει. Πρῶτα μὲν αὐτῶν τὰς οἰνάνθας οἱ πάρνοπες οὐ κατέδονται,
Ἀλλὰ γλαυκῶν λόχος εἷς αὐτοὺς καὶ κερχνήδων ἐπιτρίψει.
Εἶθ' οἱ κνῖπες καὶ ψῆνες ἀεὶ τὰς συκᾶς οὐ κατέδονται·
Ἀλλ' ἀναλέξει πάντας καθαρῶς αὐτοὺς ἀγέλη μία κιχλῶν.
Επ. Πλουτεῖν δὲ πόθεν δώσομεν αὐτοῖς; καὶ γὰρ τούτου σφόδρ' ἐρῶσιν.
Πει. Τὰ μέταλλ' αὐτοῖς μαντευομένοις οὗτοι δώσουσι τὰ χρηστά,
Τάς τ' ἐμπορίας τὰς κερδαλέας πρὸς τὸν μάντιν κατεροῦσιν,
Ὥστ' ἀπολεῖται τῶν ναυκλήρων οὐδείς. Χο. πῶς οὐκ ἀπολεῖται;

587. Aelianus N. A. 17, 19. Ὅταν Γαλατῶν τῇ γῇ νέφη παρνόπων ἐπιφοιτήσαντα, εἶτα λυπήσῃ τοὺς καρποὺς, οἵδε οἱ Γαλάται εὐχάς τινας εὔχονται, καὶ ἱερουργίας καταθύουσιν ὀρνίθων ὡς κατακλητικὰς, οἱ δὲ ὑπακούουσι καὶ ἔρχονται στόλῳ κοινῷ καὶ τοὺς πάρνοπας ἀφανίζουσιν. Nicophon ἐν Ἀφροδίτης γοναῖς ap. Schol. v. 82. Ἅπερ ἐσθίει ταυτὶ τὰ πόνηρ' ὀρνίθια Σέρφους ἴσως, σκώληκας, ἀκρίδας, πάρνοπας. Παρνόπες forte ſunt grylli migratorii Linn. l. II. p. 700.

587. οἰνάνθη eſt ἡ ἔκφυσις τῆς ἀμπέλου Heſ. vbi vid. Intpp.

588. εἷς recepi cum Bergl. pro vulg. εἰς, quod non efficiebat commodum ſenſum. Mox etiam ſcripſi Κερχνήδων, non motus auctoritate Schol. qui ad Κερχνηίδων (ſic in Kuſt.) adnotauit, etiam ſupra ſcribendum eſſe Κερχνής. v. Pierſ. ad Moer. p. 301.

589. Κνῖπες et ψῆνες ad animalcula minora pertinent. Illa nocent ligno ficuum (nam Heſ. Κνῖπες, ζωΰφια τῶν ξυλοφάγων), haec fructibus. Narrant etiam veteres, ψῆνας maturare dactylos, h. e. fructus palmarum. v. Herodot. 1, 193. ibique Weſſ. Suid. V. Ἀνερίναστος et Gregor. Cor. p. 242. — ἀεὶ etiam h. l. continuationem indicat, vt alibi. v. Cl. Gottleb. ad Plat. Menex. 8.

592. Pro τὰ χρηστὰ Reiſk. legi mauult τὰ χρυσᾶ, non male. μαντεύεσθαι μέταλλα eſt h. l. per auguria quaerere metallifodinas. Forte non male legeretur μαντευόμενοι, vt ad aues referretur.

594. οὐκ, quod vulgo poſt ὥς legebatur, recte deleuit Kuſt. Deerat etiam in cod. Ὥστε autem in narrationibus ſaepe adiunctum habet Indicatiuum. Sic Pac. 1041. Xen. Cyrop. 4, 1, 3. Aeſch. dial. 2, 16.

596. πλεῖ.

Πει. Προσερεῖ τις ἀεὶ τῶν ὀρνίθων μαντευομένῳ περὶ τοῦ πλοῦ,
Νυνὶ μὴ πλεῖ, χειμὼν ἔσται· νυνὶ πλεῖ, κέρδος ἐπέσται.
Ευ. Γαῦλον κτῶμαι, καὶ ναυκληρῶ, κοὐκ ἂν μείναιμι παρ' ὑμῖν.
Πει. Τοὺς θησαυρούς τ' αὐτοῖς δείξουσ', οὓς οἱ πρότεροι κατέθεντο,
Τῶν ἀργυρίων. οὗτοί γ' οἴδασι· λέγουσι δέ τοι τάδε πάντες·
Οὐδεὶς εἶδεν τὸν θησαυρὸν τὸν ἐμὸν, πλὴν εἴ τις ἄρ' ὄρνις.
Ευ. Πωλῶ γαῦλον, κτῶμαι σμινύην, καὶ τὰς ὑδρίας ἀνορύττω.
Επ. Πῶς δ' ὑγίειαν δώσουσ' αὐτοῖς, οὖσαν παρὰ τοῖσι θεοῖσιν;
Πει. Ἢν εὖ πράττωσ', οὐχ ὑγίεια μεγάλη τοῦτ' ἐστί; σάφ' ἴσθι,
Ὡς ἄνθρωπός γε κακῶς πράττων, ἀτεχνῶς οὐδεὶς ὑγιαίνει.

596. πλεῖ. Cod. Vat. πλέε, quod eſt Ionicum.

597. Notatur inconſtantia Athenienſium. — Γαῦλος eſt nauis vehendis mercibus apta, vectoria (Suet. Caeſ. 63.), quales cum primi conſtruxerint Phoenices, non mirum eſt, vocari a veteribus nauem Phoeniciam. v. Schol. qui, vt alii Grammatici, differre monet γαῦλον et γαυλόν. Cf. Alb. ad Heſ. h. v.

598. Pro πρότεροι in cod. Vat. πρότερον, quod placuit Kuſtero; nec male. Sic etiam ap. Iſocr. ad Demon. p. 30. ed. Battier. pro τοῖς προτέροις in cod. Harl. et Bodl. eſt τοῖς πρότερον.

599. οὗτοι γὰρ οἴδασι. Sic vulgo, Scripſi γ' ob metrum. Kuſterus malebat τοῦτο γὰρ — Sed ſic caeſura verſus non conſtat, quod eſt in anapaeſtis vitium.

600. Παροιμία ἐστίν· Οὐδείς με θεωρεῖ, πλὴν ὁ παριπτάμενος ὄρνις. Ἄλλως· παροιμιακῶς τοῦτο· Οὐδεὶς οἶδε, τί ὡμίλησα, πλήν γε εἴ τις ὄρνις Schol. conf. Eraſm. Adag. p. 547.

601. σμινύη eſt *ligo*, σκαφεῖον. v. Nub. 1502. Heſ. h. v. Timaeus cum Ruhnk., Tho. M. p. 802. Moer. p. 345. et ad vtrumque Intpp.

603. εὖ πράττειν h. l. *diuitem eſſe*. Varia enim eſt huius formulae vis, eaque e ſerie orationis definienda. vid. Cl. Fiſch. Ind. Aeſchin. — ἀτεχνῶς eſt *vere, plane*. v. Tim. Gl. Plat. p. 38. Schol. Ariſt. Plut. 109.

606. πει-

Χο. Πῶς δ' εἰς γῆράς ποτ' ἀφίξονται; καὶ γὰρ τοῦτ' ἐσ' ἐν Ὀλύμπῳ·
Ἢ παιδάρι' ὄντ' ἀποθνήσκειν δεῖ; Πει. μὰ Δί', ἀλλὰ τριακόσι' αὐτοῖς
Ἔτι προσθήσουσ' ὄρνιθες ἔτη. Χο. παρὰ τοῦ; Πει. παρὰ τοῦ; παρ' ἑαυτῶν.
Οὐκ οἶσθ', ὅτι πέντε γενεὰς ἀνδρῶν ζώει λακέρυζα κορώνη;
Ευ. Αἰβοῖ· ὡς πολλῷ κρείττους οὗτοι τοῦ Διὸς ἡμῖν βασιλεύειν.
Πει. Οὐ γὰρ πολλῷ; πρῶτον μὲν οὐ-
χὶ νεὼς ἡμᾶς οἰκοδομεῖν δεῖ
Λιθίνους αὐτοῖς· οὐδὲ θυρῶσαι
Χρυσαῖσι θύραις, ἀλλ' ὑπὸ θάμνοις
Καὶ πρινιδίοις οἰκήσουσιν.
Τοῖς δ' αὖ σεμνοῖς τῶν ὀρνίθων,
Δένδρον ἐλαίας ὁ νεὼς ἔσται·
Κοὐδ' εἰς Δελφοὺς, οὐδ' εἰς Ἄμμων'
Ἐλθόντες, ἐκεῖ θύσομεν· ἀλλ' ἐν

606. παιδάρι' ὄντ' fluxit ex ed. Kuſt., qui ita exhibuit pro vulg. παιδάριόν τ', praeeunte cod. Vatic.

607. Reiſk. corrigit Ἐπιπροσθήσουσι — non video cauſſam, etſi ſcio, ſaepius a librariis ἐπι et ἔτι confuſa eſſe.

608. Κακῶς καὶ τοῦτο παρὰ τὸ Ἡσιόδειον παίζει· Ἐννέα γὰρ ζώει γενεὰς λακέρυζα κορώνη. Schol. Λακέρυζα κορώνη eſt in Εργ. 747. Photius Lex. Mſ. ap. Alb. ad Heſ. II. p. 417. Λακέρυζα κορώνη· ἡ μεγάλα κρώζουσα.

609. Metrum vel iubet ὡς deleri, vel βοι ως in vna ſyllaba pronunciandum. — κρείττους βασιλεύειν *magis digni ſunt, qui imperent.*

613. θάμνοις, συμφύτοις τόποις Schol. et alii Grammatici hoc voc. explicant per σύνδενδρον τόπον. v. Intpp. Heſ.

615. σεμνοῖς τῶν ὀρνίθων. quaſi dicere voluiſſet σεμναῖς θεαῖς, quomodo appellabantur Erinnyes, (Eqq. 1309.) quibus cum conſecrata eſſet ara miſericordiae βωμὸς ἐλέου (v. Bergl. ad h. l.), poeta mox commemorat δένδρον ἐλαίας, atque adeo in verbis ἔλεος et ἐλαία ludit. ἐλαία eſt arbor, fructus autem dicitur ἐλάα. V. Moſchopul. π. σχ. et Intpp. Tho. M. p. 292.

618. ἐν τ. κομάροις κ. τ. κοτίνοις *inter* arbutos (nam κόμαρος eſt arbutus, Heſ. h. v. Virgil. Ecl. 7, 46.) et oleaſtros (nam κότινος,

Ταῖσι κομάροις καὶ τοῖς κοτίνοις
Στάντες, ἔχοντες κριθὰς, πυροὺς,
Εὐξόμεθ' αὐτοῖς, ἀνατείνοντες
Τὼ χεῖρ', ἀγαθῶν διδόναι τι μέρος.
Καὶ ταῦθ' ἡμῖν παραχρῆμ' ἔσαι,
Πυροὺς ὀλίγους προβαλοῦσιν.

Χο. Ὦ φίλτατ' ἐμοὶ πολὺ πρεσβυτῶν ἐξ ἐχθίστου μεταπίπτων·
Οὐκ ἔστιν, ὅπως ἂν ἐγώ ποθ' ἑκὼν τῆς σῆς γνώμης ἔτ' ἀφείμην.
Ἐπαυχήσας δὲ τοῖσι σοῖς λόγοις,
Ἐπηπείλησα καὶ κατώμοσα,
Ἢν σὺ παρ' ἐμὲ θέμενος

κότινος idem, quod vulgo Graecis, etiam Paullo Rom. 11, 26. ἀγριέλαιος, Moer. p. 237.) — Mox malim πυροὺς τ'.

621. ἀνατείνοντες τὼ χεῖρε. vt precantes faciunt, Eurip. Iph. Taur. 268. Feith. Antt. Hom. p. 49. et ad eum Stoeb. p. 16. Cauſam ritus prodidit Ariſtot. de Mundo c. 6. — Petit autem h. l. poeta vulgarem plebis opinionem, quae nihil deos niſi muneribus deuinctos dare cenſuit. Eadem etiam irriſa eſt ab Luciano de Sacrif. T. I. p. 362. ſſ. — Poſt v. 623. deeſt anapaeſtica baſis, quae alias addi ſolet, vt v. 535. 734.

625. Κορωνὶς καὶ εἴσθεσις χοροῦ, ἐπῳδικὴ μὲν, διὰ τὸ μετὰ τὴν διπλῆν τίθεσθαι, προῳδικὴ δὲ διὰ τὸ προτίθεσθαι ἑτέρας περιόδου, στίχων καὶ κώλων δυοκαίδεκα· ὧν ὁ πρῶτος καὶ δεύτερος καὶ ἑνδέκατος καὶ δυοδέκατος, ἀναπαιστικοὶ τετράμετροι καταληκτικοί. ὁ τρίτος ἀσυνάρτητος ἐξ ἀναπαιστικῶν πενθημιμερῶν· ἐξ ἀναπαιστικοῦ πενθημιμεροῦς Αἰολικοῦ, διὰ τὸ ἔχειν τὸν πρῶτον πόδα ἴαμβον, καὶ τροχαϊκοῦ ὁμοίου πενθημιμεροῦς· ὁ τέταρτος ὅμοιος. τὸ πέμπτον ἀναπαιστικὸν πενθημιμερὲς, τὸν δεύτερον ἔχον πόδα τετράβραχυν. τὸ ἕκτον τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸν πρῶτον ἔχον πόδα τρίβραχυν. τὸ ἕβδομον, ἀναπαιστικὴ βάσις. τὸ ὄγδοον, τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς, τὸν πρῶτον ἔχον πόδα τρίβραχυν. ὁ ἔννατος ἰαμβικὸς τρίμετρος βραχυκατάληκτος. ὁ δέκατος ἀσυνάρτητος ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως, καὶ τροχαϊκοῦ Ἰθυφαλικοῦ. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

625. μεταπίπτων, i. e. mutatus, factus. Hunc verbi vſum diligenter illuſtrauit Abreſch. Auct. Dilucidd. Thuc. p. 424.

626. τῆς σῆς γνώμης ἂν ἀφείμην *a tua ſententia diſcedam.* Hoc ſenſu ἀφίεσθαι et μεθίεσθαι cum Genit. conſtruuntur. vid. Valck. ad Phoen. Eurip. p. 189.

628. Ἐπηπ. κ. κατ. Bene Schol.: ἐπαγγειλάμενος (leg. ἐπαπειλησάμενος) ὤμοσα.

629. παρ' ἐμὲ θέμενος Ὁ. λόγους. Eſt formula militaris ſatis

Ὁμόφρονας λόγους δικαίους,
Ἀδόλους, ὁσίους,
Ἐπὶ θεοὺς ἴοις, ἐμοὶ
Φρονῶν ξυνῳδὰ, μὴ πολὺν χρόνον
Θεοὺς ἔτι σκῆπτρα τἀμὰ τρίψειν.
Ἀλλ' ὅσα μὲν δεῖ ῥώμῃ πράττειν, ἐπὶ ταῦτα τεταξόμεθ' ἡμεῖς·
Ὅσα δὲ γνώμῃ δεῖ βουλεύειν, ἐπί σοι τάδε πάντ' ἀνάκειται.

Επ. Καὶ μὴν, μὰ τὸν Δί', οὐχὶ νυστάζειν ἔτι
Ὥρα 'στὶν ἡμῖν, οὐδὲ μελλονικιᾷν,
Ἀλλ' ὡς τάχιστα δεῖ τι δρᾷν. πρῶτον δέ τε
Ἐσέλθετ' εἰς νεοττίαν γε τὴν ἐμὴν,
Καὶ τἀμὰ κάρφη, καὶ τὰ παρόντα φρύγανα,
Καὶ τοὔνομ' ἡμῖν φράσατον· Πει. ἀλλὰ ῥάδιον.
Ἐμοὶ μὲν ὄνομα Πεισθέταιρος. Επ. τῷ δὲ τί;

vſitata *θέσθαι ὅπλα παρά τινα* vel *μετά τινος cum aliquo coniungere arma*. v. Abreſch. Dil. Th. p. 437. Hinc explicanda videntur verba, quae h. l. leguntur, nec cum Reiſkio emendandum aut *πρὸς ἐμὲ*, aut *παρ' ἐμοῦ* relate ad *ἐπὶ θεοὺς ἴοις*. — *ξυνῳδὰ* Heſ. interpretatur *σύμφωνα*.

635. Obſeruanda eſt elegans horum verſuum concinnitas.

637. *Εἴσθεσις περιόδου ἀμοιβαίας ἐκ στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων εἴκοσι· ὧν τελευταῖος· Καὶ Μανόδωρε λαμβάνετε τὰ στρώματα. Ἐν εἰσθέσει δὲ στίχοι ἀναπαιστικοὶ τετράμετροι. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος.*

638. *μελλονικιᾷν. Ὅτι βραδὺς ἦν* (ſcil. Nicias, ſummus Athenienſium, belli Peloponneſiaci tempore, dux) *περὶ τὰς ἐξόδους καὶ, ὡς οἱ διαβάλλοντες, οὐχὶ προνοητικὸς ἦν, ἀλλὰ μελλητής*. Sch. Notatus autem eſt vel propterea, quod Athenienſium expeditionem in Siciliam diu diſſuadebat et ſuſcipere cunctabatur, Thucyd. 6, 9. ſſ. Diod. S. 12, 83. vel propter lentam obſidionem Pyli, quo reſpici putat Plutarch. in vit. Niciae p. 528. qui hunc locum laudat. add. Thuc. 4, 27.

640. Pro *γε* Reiſk. malebat *τε*. — Sed in talibus particulis vix ſine codd. aliquid mutandum puto. *νεοττία* eſt nidus, vt Aelian. N. A. 17, 15.

642. Cum ed. Brub. et Bergl. nomen Πει. poſui ante Ἀλλὰ, cum ap Kuſter. male ſequenti demum verſui eſſet praefixum.

Ευ. Εὐελπίδης Θριῆθεν. Επ. ἀλλὰ χαίρετον.
Πει. Ἄμφω δεχόμεσθα. Επ. δεῦρο τοίνυν εἴσιτον.
Πει. Ἴωμεν. εἰσηγοῦ σὺ λαβὼν ἡμᾶς· Επ. ἴθι.
Πει. Ἀτὰρ τὸ δεῖν᾽ ἐπανάκρουσαι πάλιν. Επ. φέρ᾽ ἴδω.
Πει. Φράσον γε νῷν, ὅπως ἐγώ τε χ᾽ οὑτοσὶ
Ξυνεσόμεθ᾽ ὑμῖν πετομένοις, οὐ πετομένω.
Επ. Καλῶς. Πει. ὅρα νυν, ὡς ἐν Αἰσώπου λόγοις
Ἐστὶν λεγόμενον δή τι· τὴν ἀλώπεχ᾽ ὡς
Φλαύρως ἐκοινώνησεν αἰετῷ ποτέ.
Επ. Μηδὲν φοβηθῇς· ἔστι γάρ τι ῥίζιον,
Ὃ διατραγόντ᾽ ἔσεσθον ἐπτερωμένω.

644. Schol. legit Κριῶθεν. Verba eius ſunt: Κριὸς δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, ἀπὸ Κριοῦ τινὸς ὠνομασμένος. ἀναγράφει δὲ τοὺς ἐπωνύμους τῶν δήμων καὶ φυλῶν Πολέμων. γράφεται δὲ καὶ Θριῆθεν, οἷον ἀπὸ δήμου τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς.

647. Ἐπανάκρουσαι. ἐπανάκαμπτε. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τὰς ἡνίας ἀνακρουομένων, ἢ τὰς ναῦς. Recte. Nam πρύμναν κρούεσθαι et ἀνακρούεσθαι dicuntur, qui reuertuntur nauibus. v. Veſp. 398. Valck. ad Herod. p. 658. Duck. ad Thuc. p. 36. Weſſel. ad Diod. I. p. 418. In qua formula ἀνακρούεσθαι eſt Actiuum et Accuſatiuum regit, vt h. l.: *reduc*, retrorſum age, τὸ δεῖν᾽. Per τὸ δεῖνα intelligi poteſt pes, vel cauda, vel, vt Reiſk. vult, τὸ πέος, quod non abhorret ab ingenio Comici, qui ita verbis illis vſus eſt etiam Acharn. 1148. Veſp. 522. — Olim metrum verſus laborare adfirmanti Kuſtero credidi, ſed res eſt ſalua. Comicis etiam ſpondeos in quarta ſenariorum iambicorum ſede, et anapaeſtos in vltima adhibere licuit. Quod ſi prior obſeruatio parum vera videretur, facile ſcribi poſſet τὸ δεῖνα πάλιν ἐπανάκρουσαι, poſterioris teſtis eſt Hephaeſtio de metr. p. 15. — Suidas, qui in V. Ἐπανάκρουσαι laudat ex h. l. δεῦρ᾽ ἐπανάκρ. π. aut ipſe corruptus eſt, aut fefellit eum memoria. φέρ᾽ ἴδω *age, videbo, quid velis*, vt Nub. 24. Eqq. 1362. Acharn. 4. Tho. Mag. p. 890.

650. Αἰσώπου λόγοις. Atqui haec non erat Aeſopi fabula, ſed Archilochi, monente Scholiaſta: Ὅτι σαφῶς ἀνετίθεσαν Αἰσώπῳ τοὺς λόγους, καὶ τοῦτον τὸν παρὰ τῷ Ἀρχιλόχῳ λεγόμενον, καίτοι πρεσβυτέρῳ ὄντι. Itaque confirmatur obſeruatio VV. DD., qui fabulas veterum omnes Aeſopi nomine inſignitas eſſe monuerunt. Poteſt autem comparari fabula prima in collectione Aeſopiarum — Mox debebat proprie eſſe τὴν ἀλώπεκα φλαύρως (h. e. male, (v. Periz. ad Ael. V. H. 1, 28.) et h. l. quidem *cum damno ſuo*) κοινωνῆσαι κ. τ. λ. Simillime v. 1269. δεινὸν τὸν κήρυκα — εἰ μὴ νοστήσει, quo loco hunc Atticiſmum illuſtrauit Gregor. Cor. de Dial. Att. §. 68.

Πει. Οὔτω μὲν εἰσίωμεν. ἄγε δὴ, Ξανθία,
Καὶ Μανόδωρε, λαμβάνετε τὰ ϛρώματα.
Χο. Οὗτος, σὲ καλῶ, σὲ λέγω. Επ. τί καλεῖς; Χο.
τέτες μὲν ἄγων μετὰ σαυτῦ
Ἀρίϛισον εὖ· τὴν δ᾽ ἡδυμελῆ ξύμφωνον ἀηδόνα μέσης
Κατάλειφ᾽ ἡμῖν, δεῦρ᾽ ἐκβιβάσας, ἵνα παίσωμεν
μετ᾽ ἐκείνης.
Πει. Ὦ τῦτο μέν τοι νὴ Δί᾽ αὐτοῖσιν πιθῦ·
Ἐκβίβασον ἐκ τῦ βυτόμυ τὀρνίθιον.

655. Οὕτω *hac ſpe* — Ξανθία καὶ Μανόδωρε. Sunt ſerui, quos ſtragula portaturos ſecum adduxerant. Sic Ran. 165. ad Xanthiam Dionyſus: Σὺ δὲ τὰ ϛρώματ᾽ αὖθις λάμβανε. Conf. Plut. 624.

657. σὲ λέγω Kuſt. recepit e Mſ. Vat., cui accedit ed. Farr., pro σὲ λέγων, vt eſt in aliis edd. — Mox metri cauſa σαυτῦ pro vulg. σεαυτῦ ſcripſi.

658. Ἀρίϛισον Kuſt. e cod. Vat. (praeeunte etiam Suida V. Ἀριϛήσασθε) recepit pro Ἀρίϛησον. In talibus verbis ſaepius peccarunt librarii. Verbum ἀριϛίζειν etiam Eqq. 535. legitur. — Non male Daweſius M. Crit. p. 161. cum quo inſcius conſentit Reiſk. mox legi maluit μέσης, et coniecit, haec ex Ionico poeta quodam eſſe depromta. Μοισᾶν ὄρνιχες (Μυσᾶν ὄρνιθες) occurrunt etiam Theocr. Id. 7, 47 ſed h. l. ξύμφωνος poſtulat Datiuum.

659. παίσωμεν. Schol. explicat χορεύσωμεν, ſed, vt ex v. 668. apparet, aliam verbum hoc vim habet, eandem, quam in epitaphio Sardanapali, ἔσθιε, πῖνε, παῖζε· de quo vid. des Broſſes Comment. Acad. Pariſ. Inſcr. T. XXI. p. 20. ſſ. Buhierii diſſ. de Sardanapalo et eius epitaphio, ad calcem Not. in Cic. Tuſc. Qu. et De Guignes Explication de l'Inſcription du tombeau de Sardanapale, Mem. tirés de Regiſtres de l'Ac. d. F. T. 34. vel ex verſ. germ. in Abhh. der Par. Akad. d. Inſchr. Geſch. Aſiens T. I. p. 463. ſſ.

660. Εἴσθεσις ὁμοίας ἑτέρας περιόδυ ἐκ ϛίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ιέ. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς, ἐξιόντων τῶν ὑποκριτῶν.

660. Sine vlla cauſa Reiſk. emendat: ὦ τᾶν σὺ μέν τοι — τῦτο eſt κατὰ τῦτο, atque probum eſt.

661. βυτόμυ. φυτάριον παραπλήσιον καλάμῳ, ὃ ἐσθίυσιν οἱ βόες. Schol. Cf. Theocr. Id. 13, 35. ibique Ill. Harleſ. et Intpp. Heſ. h. v. Mox pro αὐτῦ Reiſk. legit αὐτοῖς, at non vidit vir doctiſſ. αὐτῦ hic eſſe i. q. αὐτόθι (i. e. ἐν θεάτρῳ). v. Valck. ad Eur. Hipp. 125. ſed poni pro αὐτόσε *huc*, vt ſaepe Graecorum particulae, quae proprie, vt cum Grammaticis antiquis loquar, ἐπὶ ϛάσεως ponuntur, etiam ἐπὶ κινήσεως adhibitae ſunt, v. c. ἐκεῖ κατῆγε Ael. V. H. 2, 13. Sic ὅποι et ὅπυ permutantur. vid. Dorv. ad Char. p. 120. (271. ed. Lipſ.)

666. Ἑται-

Ἐκβίβασον αὐτῆ πρὸς θεῶν αὐτὴν, ἵνα
Καὶ νὼ θεασώμεσθα τὴν ἀηδόνα.
Επ. Ἀλλ' εἰ δοκεῖ σφῷν, ταῦτα χρὴ δρᾶν. ἡ Πρόκνη
Ἔκβαινε, καὶ σαυτὴν ἐπιδείκνυ τοῖς ξένοις.
Πει. Ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ', ὡς καλὸν τὠρνίθιον·
Ὡς δ' ἁπαλὸν, ὡς δὲ λευκόν· Ευ. ἆρά γ' οἶσθ' ὅτι
Ἐγὼ διαμηρίζοιμ' ἂν αὐτὴν ἡδέως;
Πει. Ὅσον δ' ἔχει τὸν χρυσὸν, ὥσπερ παρθένος.
Ευ. Ἐγὼ μὲν αὐτὴν καὶ φιλῆσαί μοι δοκῶ.
Πει. Ἀλλ', ὦ κακόδαιμον, ῥύγχος ὀβελίσκοιν ἔχει.
Ευ. Ἀλλ' ὥσπερ ᾠὸν νὴ Δί' ἀπολέψαντα χρὴ
Ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὸ λέμμα, κᾆθ' οὕτω φιλεῖν.
Επ. Ἴωμεν. Πει. ἡγῦ δὴ σὺ νῷν ἀγαθῇ τύχῃ.

Χο. Ὦ φίλη, ὦ ξουθὴ, ὦ
Φιλτάτη ὀρνέων,

666. Ἑταιρίδιον πρόσεισι, τὰ ἄλλα μὲν κεκαλλωπισμένον, τὴν δὲ κεφαλὴν ὄρνιθος ἔχον, ὡς ἀηδόνος. Schol. — Πολυτίμητε. Hoc epitheto Noſter ſaepius deos ornauit. Sic et Orph. hymn. 14, 1. Ζεῦ πολύτιμε.

668. διαμηρίζοιμ', i. e. συνουσιάσαιμι Schol. Nam antecedens pro conſequenti ponitur. Sic Strato in epigr. apud Toup. Cur. nouiſſ. in Suid. p. 255. πίνωμεν καὶ διαμηρίσομεν. Illuſtrarunt verbum Intpp. Heſ.

669-672. In his verſibus mutaui perſonarum nomina, nec puto, attento lectori hanc audaciam eſſe diſplicituram. Vulgo v. 669. et 671. Euelpidi, 670. et 672. Piſthetaero, tribuebantur. Ὅσον δ' ἔχει τὸν χρυσὸν — imitatur Homerum Il. β, 872. Ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων — quod dictum plures veterum adhibuerunt. Vid. omnino Cl. Wyttenbach. Ep. Crit. p. 28. ſ.

671. ῥύγχος ὀβελίσκοιν, i. e. ἐξ ὀβελίσκοιν (vt Pauſan. 6, 20. βωμὸς λίθου pro ἐκ λίθου. Conf. Cl. Villoiſ. ad Long. Paſt. p. 16. ſ.) Loco duarum roſtri partium affixa erant perſonae mulieris duo verua, quod haud dubie riſum plebis Atticae excitauit.

672. λέπειν et omnia verba inde ducta ſignificant proprie, detrahere corticem, v. Caſaub. Anim. ad Athen. pag. 293. et λέμμα eſt cortex, ſed deinde, omne id, quo quis tegitur. Phot. Lex. Mſ. ap. Alb. ad Heſ. II. p. 449.: λέμμα, κυρίως μὲν ὁ φλοιός· καταχρηστικῶς δὲ, ἐπὶ τοῦ δέρματος καὶ τοῦ ἀνθρωπείου (f. προσωπείου, quo ſenſu h. l. eſt: bene enim Schol. ἀφελόντα τὸ προσωπεῖον). add. Pierſ. ad Moer. p. 243.

675. Τὸ πρὸ τῆς Παραβάσεως τουτὶ κομμάτιον κώλων ἐστὶν ἀσυναρτήτων θ'· ὧν τὸ ά χοριαμβικὸν ἑφθημι-

Πάντων ξύννομε, τῶν ἐμῶν
Ὕμνων ξύντροφ᾽ ἀηδοῖ·
Ἦλθες, ἦλθες, ὤφθης
Ἡδὺν φθόγγον ἐμοὶ φέρȣσ᾽·
Ἀλλ᾽ ὦ καλλιβόαν κρέκȣσ᾽
Αὐλὸν, φθέγμασιν ἠρινοῖς
Ἄρχȣ ἀναπαίςων.

Χο. Ἄγε δὴ φύσιν ἄνδρες ἀμαυρόβιοι, φύλλων γενεᾶ
προσόμοιοι,
Ὀλιγοδρανέες, πλάσματα πηλȣ̃, σκιοειδέα φῦλ᾽
ἀμενηνὰ,

ἐφθημιμερὲς, τὸ β΄ ἡμιόλιον· τὰ γ΄, ς΄, ή, ἀντισπαςικὰ Γλυκώνεια. τὰ δ΄, θ΄, ἐφθημιμερῆ. τὸ ε ἡμιόλιον. ἐπὶ τῷ τέλει, παράγραφος.

677. ſ. Malim ita locum diſtingui: Πάντων ξύννομε τῶν ἐμῶν ὕμνων. ξύντροφ᾽ ἀηδοῖ, vel etiam ſic: φιλτάτη ὀρνέων πάντων, ξύννομε τ. ἐ. ὕμνων, ξ. ἀ. E vulgata interpunctione quomodo commodus ſenſus exiſtere poſſit, non video. Accedit, quod, ſi ὕμνων referendum ſit ad ξύντροφε, ſcribi potius debuerit ὕμνος, vt Acharn. 988. Ὦ Κύπριδι τῇ καλῇ καὶ Χάρισι ταῖς φίλαις Ξύντροφε διαλλαγή. Σύννομος ὕμνων eſt ſimpl. *ſocia hymnorum meorum, Begleiterinn meines Geſangs.* — Prima huius odae pars habet multum gratiae et venuſtatis, ſed vltimi tres verſus ſunt admodum frigidi. Κρέκειν pr. eſt κιθαρίζειν Suid. Heſ. ſed h. l. κρέκειν αὐλὸν *canere tibia*. Sic in epig. Meleag. Anthol. VII. p. 591. ἡδὺ κρέκεις τι μέλος. — φθέγμασιν ἠρινοῖς dixit, quia *verno tempore* luſciniae canunt. v. Cel. Valck. ad Eur. Hipp. 77. — ἄρχȣ ἀναπαίςων praei recitanti anapaeſtos, vt Theocr. Id. 9, 2. Ὠδᾶς ἄρχεο, Virg. Ecl. 3, 58. Incipe, Damoeta — Illuſtrauit verbum ἄρχεσθαι hoc ſenſu poſitum Warton. ad Theocr. — Scilicet ſolebant recitare anapaeſtica carmina ad tibiae modos. v. Schol. Similiter Cratinus in Trophonio ap. Hephaeſt. de metr. p. 42. Ἔγειρε Μȣ̃σα, κρητικὸν μέλος.

684. Ἡ παρȣ̃σα Παράβασις ἐκ ςίχων ἐςὶ λή· δῆλον δὲ, ὡς ἀναπαιςικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

684. ἀμαυρόβιοι. A Schol. adnotata eſt alia lectio ἡμερόβιοι quae metro repugnat, et forte fuit vocabulo ἐφημέριοι v. 686. in antiquo cod. adſcripta. — φύλλων γενεᾶ προσόμοιοι. Imitatus eſt Homericum locum: Οἵηπερ φύλλων γενεὴ τοιήδε καὶ ἀνδρῶν, Iliad. 6, 146. vbi omnino v. Clark. Simonides apud Stobaeum p. 530. Geſn. ἓν δὲ τὸ κάλλιςον ἔειπεν Χῖος ἀνήρ· Οἵηπερ φύλλων γενεὴ τοιήδε καὶ ἀνδρῶν. Comparatio autem illa etiam aliis vſurpata eſt poetis. Pſalm. 103, 15.

685. ſ. Ὀλιγοδρανέες ſunt ὀλίγον

Ἀπτῆνες, ἐφημέριοι, ταλαοὶ βροτοὶ, ἀνέρες εἰκελόνειροι·
Προσέχετε τὸν νοῦν τοῖς ἀθανάτοις ἡμῖν, τοῖς αἰὲν ἐοῦσι,
Τοῖς αἰθερίοις, τοῖσιν ἀγήρως, τοῖς ἄφθιτα μηδομένοισιν,

γον δυνάμενοι. v. Intpp. Heſ. Ap. Hom. occurrit verbum ὀλιγοδρανέω, vt Il. ο, 246. Ἀμενηνὰ autem i. q. ἀσθενῆ, qui carent μένει. Eſt et hoc Homericum verbum, vt ἀμενηνὰ κάρηνα Od. κ, 521. In Clem. Alex. Strom. IV. p. 492. eſt σκιοειδέα φῦλ᾽, ἀμενηνοὶ, quod praefert Kuſt. — Ἀπτῆνες iocoſe et accommodate ad hanc fabulam nominat poeta homines, cf. Etym. V. Ἀπτήν. Apud Hom. Il. ι, 323. pulli, quibus alae nondum ſunt, ἀπτῆνες nominantur. Reiſk. comma poſt ἀπτῆνες tolli vult, vt in ἐφημέριοι ad notum illud animalculum, ephemerus dictum, reſpiciatur. — Ταλαοὶ Sch. explicat τλησπαθεῖς miſeri, ſed idem adnotauit aliam ſcripturam, τ᾽ ἀλαοὶ, quae etſi per ſe non incommoda eſt; nam homines rectè dici poſſunt caeci, futurorum ignari (v. Interpp. Heſ. V. Ἀλαός); tamen ferri non poteſt ob part. τ᾽. Eodem modo olim in Orph. Arg. 146. τ᾽ ἀλαὸς legebatur pro Ταλαός. In omnibus autem his verſibus manifeſta loci Aeſchylei (Prometh. 547. ſſ. ed. Brunk.) imitatio eſt: οὐδ᾽ ἐδέρχθης ὀλιγοδρανίαν ἄκικυν, ἰσόνειρον, ᾇ τὸ φωτῶν ἀλαὸν γένος ἐμπεποδισμένον; Longum eſt, conferre cum hoc ſimilia veterum dicta, quorum plurima exſtant. Pauca laudabo. Simonides ap. Stob. Grot. p. 401. ἐφήμεροι ἀεὶ βροτοὶ δὲ ζῶμεν (cf. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p 23.) Soph. Aiac. 126, ſ. ὁρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο, πλὴν εἴδωλ᾽, ὅσοιπερ ζῶμεν, ἢ κούφην σκιάν. Pindar. Pyth. 8. ἐπάμεροι, τί δὲ τις, τί δ᾽ οὔ τις; σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωποι. Caeterum optime Seneca de brev. vitae c. 2. *Vita, ſi ſcias vti, longa eſt.*

688. Eadem auibus tribuit epitheta, quae Hom. aliique poetae ſaepe diis. Hom. Od. ε, 218. σὺ δ᾽ ἀθάνατος καὶ ἀγήρως. Non raro haec duo iunguntur, nec ſignificatione magnopere differunt. vid. Pierſ. ad Moer. p. 4. — Iam ridet phyſiologos poetas (vt Heſiodum) et philoſophos (inprimis e ſchola Ionica), qui de origine deorum et rerum omnium multa temere dixerunt. Inter hos fuit etiam Prodicus Ceus. Noſter Nub. 359. ſq. eum refert inter μετεωροσοφιστὰς, ſed Socrates ap. Xen. Mem. 2, 1, 21. eum σοφὸν appellauit. Plura de eo ex veteribus collegit Cl. Gedike in Ciceronis Hiſt. Phil. Ant. p. 81. et Cel. Fiſch. ad Plat. Symp. p. 115. Hunc miſſum facere, nec amplius audire Athenienſes poeta vult. Nam vt χαίρειν εἰπεῖν dicuntur, qui bono animo ab aliquo diſcedunt, ita κλάειν εἰπεῖν male animatorum eſt. Plut. 62. Ach. 1130. — παρ᾽ ἐμοῦ eſt *mei gratia*, a me meliora edocti. — Quae ſequuntur, laudauit Suid. V. Χάος auctor dialogi Philopatris inter Luciani Opera, et Athen. 2, 16. p. 57. ſed copioſe illuſtrarunt Cudworth. Syſt. Intell. pag. 117. Salmaſ. ad Solin. I. p. 309. et Burnet. Theor. S. Tell. 2, 7. Iam vero pleraque eorum tradiderant Orpheus, et alii veteres Graecorum Theologi. Hi enim dixerunt, omnia

Ἵν᾽ ἀκούσαντες πάντα παρ᾽ ἡμῶν ὀρθῶς περὶ τῶν μετεώρων,
Φύσιν οἰωνῶν, γένεσίν τε θεῶν, ποταμῶν τ᾽, ἐρέβους τε, χάους τε,
Εἰδότες ὀρθῶς, Προδίκῳ παρ᾽ ἐμοῦ κλάειν εἴπητε τολοιπόν·
Χάος ἦν καὶ Νὺξ, Ἔρεβός τε μέλαν πρῶτον, καὶ Τάρταρος εὐρύς·
Γῆ δ᾽ οὐδ᾽ ἀὴρ οὐδ᾽ οὐρανὸς ἦν· Ἐρέβους δ᾽ ἐν ἀπείροσι κόλποις
Τίκτει πρώτιστον ὑπηνέμιον Νὺξ ἡ μελανόπτερος ᾠόν·
Ἐξ οὗ περιτελλομέναις ὥραις ἔβλαστεν Ἔρως ὁ ποθεινός,

e Nocte prognata (nam γεννῶντες ap. Ariſtot. Metaph. 12, 6. p. m. 741. D. eſt γεννηθῆναι λέγοντες. — cf. Eudemus in Damaſcii Excerptis apud Wolf. Anecdot. Gr. T. III. p. 256.) et Noctem, Chaos, atque Coelum antiquitus regnaſſe. Vid. Cl. Tiedemann Griechenlands erſte Philoſophen p. 53. ſ. cf. et De la Barre Hiſt. relig. Graec. in Abh. der Pariſ. Acad. der Inſchr. T. I. p. 206. ſſ. cum not. Ill. Heyn. et Batteux (Geſchichte der Meyn. der Phil. von den erſten Grundurſ. der Dinge, p. 120. ſ.) Iam etiam πρωτόγονον ᾠὸν eſt Orphicum, auctore Plut. Conuiu. Quaeſt. 2, 3. add. Athenag. Deprec. p. Chr. 15, 7. Lact. Inſt. div. 1, 5. Diodor. Sic. 1, 27. ibique Weſſ. pag. 32. Bentlei. Ep. ad Mill. p. 454. ſ. ed. Lipſ. Quam ſententiam vt rideret Noſter, ouum dixit ὑπηνέμιον, h. e. irritum. Plin. H. N. 10, 58.: Pariuntque oua irrita, ex quibus nihil gignitur, quae *Hypenemia* Graeci vocant. Cf. Varro de Re Ruſt. 2, p. 62. quem iam laudauit Cel. Toup. in Suid. (T. I. p. 523. Lipſ.) add. Alb. ad Heſ. II. pag. 1465. Eadem oua dicuntur etiam ἀνεμιαῖα Suid. V. Ἄνεμος, ibique Kuſt. et Schol. h. l. — Ἔρεβος noſter ex Heſiodea Theologia depromſit (v. Heſ. Theog. 116. ſſ.): nam permiſcet hic poetarum et philoſophorum dogmata, vt eo ineptiora appareant; vnde intelligitur, quam temere h. locum Barrius loc. laud. pag. 379. ſyſtematice explicet. Alii fecerunt Erebum nocte priorem. Feſtus V. Erebus — Var„ro vero Erebo natam noctem „ait. Vnde et illud: Erebo „creata fuſcis crinibus nox, te „inuoco.„ — Ante Γῆ ſubint. οὐ, quod ſolet omitti, ſequente οὐδέν.

695. περιτέλλεσθαι, quod de annis ap. Hom. dicitur, eſt πληροῦσθαι, περιέρχεσθαι. V. Heſ. ὧραι autem ſunt anni tempeſtates, vt Orph. hymn. 55, 5. Xen. Anab. 1, 4, 10. Plat. Sympoſ. 13. τῶν ὡρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ σύστασις. Quae de Amore auctore rerum omnium dicuntur,

iterum

Στίλβων νῶτον πτερύγοιν χρυσαῖν, εἰκὼς ἀνεμώκεσι δίναις.
Οὗτος δὲ Χάει πτερόεντι μιγεὶς νυχίῳ, κατὰ Τάρταρον εὐρὺν,
Ἐνεόττευσεν γένος ἡμέτερον, καὶ πρῶτον ἀνήγαγεν ἐς Φῶς.
Πρότερον δ᾽ ἐκ ἦν γένος ἀθανάτων, πρὶν Ἔρως συνέμιξεν ἅπαντα.
Ξυμμιγνυμένων δ᾽ ἑτέρων ἑτέροις, γένετ᾽ ἐρανὸς, ὠκεανός τε,
Καὶ γῆ, πάντων τε θεῶν μακάρων γένος ἄφθιτον. ὧδε μὲν ἐσμὲν
Πολὺ πρεσβύτατοι πάντων μακάρων. ἡμεῖς δ᾽ ὡς ἐσμὲν Ἔρωτος,

iterum ſunt Heſiodea. Vid. omnino Plat. Symp. c. 6. Ariſtot. Metaph. 1, 4. p. 644. T. II. add. III. Heynius ad De la Barre p. 377. etc. et Cl. Meiners Hiſt. doctr. de V. D. T. I. p. 184. — *εἰκὼς* eſt Atticis i. q. *ἐοικὼς*, Moer. p. 148. *δῖναι* proprie quidem ſunt *vortices aquarum*, Callim. in Del. 149. ſed deinde *πάντα τὰ κύκλῳ τρεφόμενα* (Intpp. Tho. M. p. 241.), itaque h. l. *turbines*. Bene Schol.: *ταῖς τῦ ἀνέμυ ὠκείαις συςροφαῖς ἐοικὼς, οἷον ταχύς.* Ap. Eurip. Phoen. 166: *ἀνεμώκης νεφέλα*, vbi cf. Valck. In eleganti de Amore elegia (Am. 2, 9.) Ouidius (v. 49.) ita de eo canit: Tu leuis es, multoque tuis *ventoſior* alis. Senecae Octav. 199. dicitur volucer Cupido.

697. Verba *κατὰ Τάρταρον εὐρὺν* iterum poeta adiecit, vt Heſiodea commenta eo magis riſui exponeret. Nam alio plane ſenſu *Tartareum chaos* dixit Stat. Theb. 12, 772. — *νεοττεύειν*, quod alias eſt nidum facere (Ariſtot. H. A. 7, 1.), h. l. ſimpliciter valet *procreare*.

699. ſ. H. l. detorſit poeta ſententiam Anaxagorae, e ſchola Ionica philoſophi, qui olim omnia confuſa fuiſſe, ſed deinde *νῦν* ea ſeparaſſe tradidit (*πάντα χρήματα γεγονέναι ὁμῦ, νῦν δὲ ἐλθόντα αὐτὰ διακοσμῆσαι* Diog. L. Prooem. §. 4.). Vid. omnino VV. Cl. Cl. Valck. Diatr. in fr. Eur. p. 40. Meiners Geſch. des Vrſpr. d. Wiſſ. in Griech. P. I. p. 667. ſſ. Eundem philoſophum ridere noſter videtur Theſm. v. 14. ſſ.

702. *ἐσμὲν Ἔρωτος. λείπει υἱοί.* Schol. Mox vulgo legebatur: *Πολλοῖς δῆλον. πετόμεσθα γὰρ, καὶ τοῖσιν ἐρῶσιν σύνεσμεν*, metro laborante. Kuſt., vt illud reſtitueretur, monuit, poſt *γὰρ* addendum eſſe *τοι*. Equidem malim *Πολλοῖσιν* ſcribere. Sic caeſurae verſus etiam conſultum foret. Sed Toup. Em. in Suid.

Πολλοῖς δῆλον. πετόμεϑα γὰρ (τοι) καὶ τοῖσιν ἐρῶσι συνεσμεν,
Πολλοὺς δὲ καλοὺς ἀπομωμοκότας παῖδας, πρὸς τέρμασιν ὥρας,
Διὰ τὴν ἰσχὺν τὴν ἡμετέραν, διεμήρισαν ἄνδρες ἐρασαὶ,
Ὁ μὲν ὄρτυγα δοὺς, ὁ δὲ πορφυρίων᾽, ὁ δὲ χῆν᾽, ὁ δὲ Περσικὸν ὄρνιν.
Πάντα δὲ ϑνητοῖς ἐστιν ἀφ᾽ ἡμῶν τῶν ὀρνίϑων τὰ μέγιστα·
Πρῶτα μὲν ὥρας φαίνομεν ἡμεῖς ἦρος, χειμῶνος, ὀπώρας,
Σπείρειν μὲν ὅταν γέρανος κρώζουσ᾽ ἐς τὴν Λιβύην μεταχωρῇ.
Καὶ πηδάλιον τότε ναυκλήρῳ φράζει κρεμάσαντι καϑεύδειν.
Εἶτα δ᾽ Ὀρέστῃ χλαῖναν ὑφαίνειν, ἵνα μὴ ῥιγῶν ἀποδύῃ.

T. I. p. 11. (p. 15. Lipſ.) ex Suida corrigit: Πολλοῖς δῆλον. πετόμεϑα γὰρ ἀεὶ καὶ τοῖσιν ἐρῶσι συνεσμεν. Sic in tertia ſede eſt Proceleuſmaticus Anapaeſto ἰσόχρονος. — συνεσμεν ἐρῶσιν *adiuuamus amantes*, quomodo? ſequentia docent. Ἀπομωμοκότες ſunt, qui eiurarunt amorem. (nam ἀπομνύναι eſt et confirmare aliquid iureiurando et negare, v. Reiſk. Ind. Demoſth.) hinc Schol. explicat eleganter ἀποταξαμένους, ſcil. τῷ ἔρωτι. Verba πρὸς τέρμασιν ὥρας habent aliquid difficultatis, quoniam, quo referenda ſint, non ſatis conſtat. Si ad ἀπομωμ. π., latet aliquis iocus; nam facile eiurare amorem poteſt, qui ad fines florentis aetatis peruenit; ſed ſeries orationis ſuadere videtur, vt coniungamus cum ἄνδρες ἐρασαί. ὥρα autem hic indicat aetatem talibus rebus aptam, vt ὥρα γάμων, Alciphr. Ep. 3, 41. Hom. Od. ο, 126.

708. ὥρας h. l. eſſe tempeſtates anni, facile apparet. v. Spanhem. ad Call. p. 132. 817. ſ. Cl. Hindenb. Anim. ad Xen. Mem. p. 177. φαίνειν, *indicare, ſignificare, oſtendere.* Sic Xen. Anab. 4, 3, 10. ϑεὸς φαίνει ὀνείρατα — Gruum migrationem indicare ſementis faciendae tempus tradidit Heſiodus Εργ. 448. (a Schol. iam laud.) add. Theocr. Id. 10, 31. vbi plura Toupius p. 395, 2. — Sequentia ſunt ita intelligenda, quaſi ſcriptum eſſet: Καὶ φράζει (iubet) τὸν ναύκληρον κρεμάσαι τὸ πηδάλιον (gubernaculum) καὶ καϑεύδειν. Haec quoque poeta expreſſit e locis Heſiodeis his: (Εργ. 45.) Αἶψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταϑεῖο, et (v. 629.) Πηδάλιον δ᾽ εὐεργὲς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασϑαι. Ad priorem locum v. Graeu. Lect. Heſ. p. 9. ſ.

711. Ὀρέστης προσποιούμενος μωρίαν (vel potius μανίαν) τοὺς παριόντας ἀπέδυεν. ἦν γὰρ λωποδύτης. Schol. Acharn. 1166. cf. id. ad h. l. Χλαῖνα fuit veſtis craſſior,

Ἰκτῖνος δ' αὖ μετὰ ταῦτα φανεὶς ἑτέραν ὥραν ἀποφαίνει,
Ἡνίκα πεκτεῖν ὥρα προβάτων πόκον ἠρινόν. εἶτα χελιδὼν,
Ὅτε χρὴ χλαῖναν πωλεῖν ἤδη καὶ ληδάριόν τι πρίασθαι.
Ἐσμὲν δ' ὑμῖν Ἄμμων, Δελφοὶ, Δωδώνη, Φοῖβος Ἀπόλλων.
Ἐλθόντες γὰρ πρῶτον ἐπ' ὄρνεις, οὕτω πρὸς ἅπαντα τρέπεσθε,
Πρός τ' ἐμπορίαν, καὶ πρὸς βιότου κτῆσιν, καὶ πρὸς γάμον ἀνδρός·
Ὄρνιν τε νομίζετε πάνθ', ὅσα περ περὶ μαντείας διακρίνει.

crasſior, hyemi apta. v. Heſ. h. v. et Bergl. ad Aues 1090. ῥιγῶν ab ῥιγόω deducunt Grammatici, quod verbum de *frigore, horrore*, dicatur. v. Tho. M. p. 782. et Bos Obſſ. Crit. p. 48. — ἀποδύειν h. l. eſt alterum ſpoliare veſtibus, vt Eccl. 864. 866. vnde ἀποδύεσθαι Ran. 727. ſpoliari veſtibus.

713. Vulgo erat πεκεῖν, metro repugnante; nam altera ſyllaba in ἡνίκα breuis eſt. Itaque Kuſt πεκτεῖν e Suida recepit. Vtraque forma vſitata eſt. Sic Lyſ. 686. πεκτούμενος. ὥρα πεκτεῖν tempus tondendi, vt ὥρα καθεύδειν Xen. Anab. 1, 3, 11. et Rom. 13, 11. Hom. Od. λ, 372. ὥρα βαδίζειν Noſt. Eccl. 30. Cf. Valck. ad Theocr. Adon. p. 323. In fertilibus Graeciae et Siciliae campis ſolebant oues bis quotannis tonderi, vere et autumno, vnde Noſter dixit πόκον ἠρινόν. Theocr. Id. 28, 12. Δὶς γὰρ ματέρες ἀρνῶν μαλακοὺς ἐν βοτάνᾳ πόκους Πέξαιντ' αὐτοετεί. Idem 5, 98. πόκον πέκειν dixit, vbi v. Schol.

714. Ληδάριον· θερίστριον, ἢ εὐτελὲς ἱμάτιον θερινόν. Schol. quod et λήδιον dicitur. v. Heſ. h. v. et de ſcriptura vocis Pierſ. ad Moer. p. 300.

715. Ἐσμὲν ὑμῖν Ἄμμων idem vobis valemus, eandem apud vos vim habemus, quam oraculum Iouis Ammonii, vt v. 719. Φήμη ὄρνις ἐστὶ — ἐπ' ὄρνεις *ad* conſulendas *aues*. Nam harum volatum diligenter obſeruabant Graeci augures. Vid. omnino Spanh. ad Call. in Pall. 124. p. 703-720.

718. Ὄρνιν et οἰωνὸν Graeci nominabant non modo augurium, ſed quoduis etiam omen, vt hic locus docet. Tho. M. p. 657. Ὄρνιθες ἰδίως οἱ εἰς μαντείαν συντελοῦντες ὄρνιθες. ἀφ' οὗ καὶ πᾶν τὸ εἰς μαντείαν συντεῖνον, ὄρνιν ἔλεγον. οἷον πταρμὸν, ἢ παλμὸν, ἤ τι τοιοῦτον. καὶ τὴν ἁπλῶς δὲ μαντείαν, ὄρνιν ἐκάλουν. — ὄρνις καὶ πᾶν τὸ συμβαῖνον κατὰ τύχην. Vid. ibi Intpp. Noſt. Plut. 63. cum Schol. — μαντεία h. l. non eſt ipſum vaticinium, ſed potius diuinatio

et

Φήμη γ' ὑμῖν ὄρνις ἐςί· πταρμόν τ' ὄρνιθα καλεῖτε·
Ξύμβολον ὄρνιν, φωνὴν ὄρνιν, θεράποντ' ὄρνιν, ὄνον ὄρνιν.
Ἆρ' ἐ φανερῶς ἡμεῖς ὑμῖν ἐσμὲν μαντεῖος Ἀπόλλων;
Ἢν ἐν ἡμᾶς νομίσητε θεὲς,
Ἕξετε χρῆσθαι μάντεσι μέσαις,
Αὔραις, ὥραις, χειμῶνι, θέρει,
Μετρίῳ πνίγει· κὲκ ἀποδράντες
Καθεδέμεθ' ἄνω, σεμνυνόμενοι,
Παρὰ ταῖς νεφέλαις, ὥσπερ χὠ Ζεύς·
Ἀλλὰ παρόντες δώσομεν ὑμῖν
Αὐτοῖς, παισὶ, παίδων παισὶν

et conſultatio eorum, qui oraculum exſpectant, atque adeo διακρίνειν περὶ μ. decernere de re, quae quaeritur, oraculum conſulenti dare — φήμη eſt omen ex verbis pronunciatis captum (v. Veſp. 860. Eqq. 1317. Weſſ. ad D. S. II. p. 152.) et ξύμβολον omen, quod ex occurſu hominis vel animantis capitur, v. Schol. h. l. Coniunxit οἰωνὸς et φήμας et σύμβολα etiam Xen. Mem. 1, 1, 3. Vbi cf. Ern. in Ind. — πταρμὸς eſt ſternutamentum vel hominis, vel lucernae, vnde etiam omen capiebant. v. Bergl. ad h. l. et ad Eqq. 636. Valck. ad Herod. p. 488, 53. Vulpius ad Catull. 45, 9. — θεράποντα, nempe ſi quando occurrat nobis ſeruus, nomine aut facto aliquo omen edens. Ad ὄνον Sch. adnotauit: Λέγεται γάρ τι τοιῦτον· ὡς συμβολικὸς (interpres συμβόλων) ἐρωτώμενος περὶ ἀῤῥώστε εἶδεν ὄνον ἐκ πτώματος ἀναςάντα· ἀκήκοε δὲ ἑτέρε λέγοντος· βλέπε, πῶς ὄνος ὢν ἀνέςη. ὁ δὲ ἔφη· ὁ νοσῶν ἀναςήσεται. Conf. Suid. V. Ὄνος.

722. Ἔκθεσις τῦ μακρῦ ἐκ κώλων ὁμοίων ἀναπαιςικῶν ις΄· ὧν τὰ μὲν ιβ΄ δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ ιγ΄ ἀναπαιςικὴ βάσις, ὃ καὶ παρατέλευτον ὀνομάζεται, τὸ τελευταῖον ἑφθημιμερὲς, ὑφ' ὃ παράγραφος.

722. νομίσητε θεὺς *colatis* vt deos. — Mox μῦσαι ſunt aues canorae, vt v. 736. Μῦσα λοχμαία. Caeterum ante μάντεσι diſtingui velim, vt χρῆσθαι cum αὔραις et ſeqq. coniungatur, et verba μάντ. μ. indicent, ſignificantibus, praedicentibus auibus.

724 αὖραι ſunt leniores venti. Ariſtot. de Mundo Tom. I. p. 468. B. monuit, proprie ita dictas eſſe τὰς ἐξ ὑγρῦ φερομένας ἐκπνοάς. — Καθεδέμεθα eſt Attica forma pro καθίσομεν Tho. M. p. 483. Moer. p. 212. ibique Pierſ. σεμνύνεσθαι vero h. l. de diis eſt iactare, oſtentare potentiam et benignitatem *ſuam*. Similiter σεμνύνεσθαι Ran. 1052. et ſaepius ap. Demoſth. v. Ind. Reiſk.

728. παρόντες h. l. habet vim aliquam, quia opponitur verbis Καθεδέμεθα ἄνω παρὰ ταῖς νεφέλαις.

730. Πλυ-

Πλουθυγίειαν, εὐδαιμονίαν,
Βίον, εἰρήνην, νεότητα, γέλω-
Τα, χορούς, θαλίας, γάλα τ' ὀρνίθων.
Ὥστε παρέσται κοπιᾶν ὑμῖν
Ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν·
Οὕτω πλουτήσετε πάντες.

Μοῦσα λοχμαία,

730. Πλουθυγίεια eſt ſanitas cum diuitiis coniuncta. Verbum hoc finxit poeta noſter. V. Eqq. 1089. Veſp. 675. Ad priorem locum nimis in hac voce argutatus eſt Schol. — Θαλίαι ſunt conuiuia, εὐωχίαι. v. Eurip. Bacch. 418. Graeu. ad Hes. Εργ. 115. Apud Homerum ſaepius — Γάλα ὀρνίθων ἐν παροιμίᾳ ἐπὶ τῶν λίαν εὐδαιμονούντων καὶ πάντα κεκτημένων. Sch. ὄρνιθες in hac formula ſunt *gallinae*, vt ap. Xen Anab. 4, 5, 19. Nam Plinius praef. H. Nat. dixit: vt vel *lactis gallinacei* ſperare poſſis hauſtum. Iam lac gallinae per ſe ne cogitari quidem poteſt. Itaque Anaxagoras ἐν τοῖς φυσικοῖς ap. Athen. 2, 16. p. 57. γάλα ὄρνιθος voluit eſſe τὸ ἐν τοῖς ᾠοῖς λευκόν. Sed hoc multo minus conuenit. Nam dicitur de re rara, v. Suid. et Mneſimachus ap. Athen. 9, 9 p. 387. Σπανιώτερον πάρεστιν, ὀρνίθων γάλα καὶ φασιανὸς ἀποτετιλμένος καλῶς. Itaque optimum erit fateri, nos propriam formulae vim et prouerbii originem neſcire, dici autem de re rariſſima et vtiliſſima conſtat e locis poetae noſtri, Veſp. 506. infra 1670. add. Petron. fragm. n. 38. Strab. Geogr. p. 945. Nicander in Georg. ap. Athen. 8, 2. pag. 371. Eraſm. Adag. p. 102.

733. κοπιᾶν ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν, *bonorum multitudine laborare.*

736. Ἡ στροφὴ καὶ ᾠδὴ αὕτη κώλων ἐστὶ διαφόρων καὶ ἀσυναρτήτων ιϛ΄· ὧν τὸ πρῶτον πενθημιμερές. τὸ β΄ ἑφθημιμερὲς, τοῦ α ποδὸς ἐξαβραχέος. τὸ γ΄ τροχαϊκὸν Εὐριπίδειον. τὸ δ΄ ἀσυνάρτητον προσῳδιακὸν καλούμενον, περὶ οὗ εἴρηται ἐν τῇ Παραβάσει τοῦ Νεφελῶν δράματος. τὸ ε΄ ὅμοιον τῷ β΄. τὸ ϛ΄ ὅμοιον τῷ δ΄, οὐκ ἐκ παιῶνος δευτέρου ἀρχόμενον, ὡς ἐκεῖνο, ἀλλ' ἐκ δακτύλου. τὸ ζ΄ ὅμοιον τῷ β΄, πλὴν βραχυκατάληκτον. τὸ η΄ ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, καὶ τὸ ιδ΄. τὸ θ΄ ἀσυνάρτητον ὅμοιον τοῖς ῥηθεῖσι. τὸ ι΄ ὅμοιον (imo ἀναπαιστικὸν ἀκατάληκτον δίμετρον, ſic et v. 776.) τὸ ια΄ χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ διαλελυμένων χοριάμβων, τοῦ α΄ ἐξασυλλάβου· τοῦ δὲ δευτέρου πεντασυλλάβου. τὸ ιβ΄ τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ιγ΄ δακτυλικὸν ἑφθημιμερές. τὸ ιϛ΄ ὅμοιον τῷ πρώτῳ, πενθημιμερὲς ἐκ διαλελυμένου χοριάμβου. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔσω νενευκυῖα διὰ τὴν ἀνταπόδοσιν. εἰσὶ δὲ καὶ ταῦτα πολυσχημάτιστα.

736. λοχμαία. ὅτι ἐγκεκρυμμένοι ἐν ταῖς λόχμαις φωνεῖν εἰώθασιν. Didymus ap. Schol. — Νάπαι ſunt οἱ ὀρεινοὶ καὶ ἀναπεπταμένοι τόποι, auctoribus Grammat. antiquis, i. e. *ſaltus, nemora,*

Τιο τιο τιο τιο τιγξ,
Ποικίλη, μεθ' ἧς ἐγὼ
Νάπαισι κορυφαῖσί τ' ἐν ὀρείαις,
Τιο τιο τιο τιο τιγξ
Ἱζόμενος μελίας ἐπὶ φυλλοκόμȣ,
Τιο τιο τιο τιο,
Δι' ἐμῆς γένυος ξȣθῆς μελέων
Πανὶ νόμȣς ἱερȣ̀ς ἀναφαίνω
Σεμνά τε μητρὶ χορεύματ' ὀρεία·
Το το το το το το το το τὸ το τιγξ.
Ἔνθεν ὥσπερ ἡ μέλιττα
Φρύνιχος ἀμβροσίων

nemora. v. Spanh. ad Callim. Apoll. 89. et Intpp. Heſ. Noſt. Theſmoph. 1006.

741. et 743. Horum verſuum ſedes immutaui, metri a Schol. indicati auctoritate et antiſtrophes comparatione monitus. Structura etiam verborum ſic facilior euadit. Vulgo legebatur: Δι' ἐμῆς γένυος ξȣθῆς μελέων, Ἱζόμενος μελίας ἐπὶ φυλλοκόμȣ, Τιο τιο τιο τιο, Πανὶ κ. τ. λ. μελία eſt fraxinus, *multum Homeri praeconio Achillisque haſta nobilitata*, vt vtar verbis Plin. 16, 13. quae dicitur φυλλόκομος, i. e. comis, foliis ſuperbiens. — ἀναφαίνειν νόμȣς μελέων eſt, edere, canere, odas. Sic ἀναφαίνειν θεοπροπίας Δαναοῖς Hom. Il. 1, 86. — Πανὶ, quia eſt deus nemorum, ἀγαλλόμενος φρένα μολπαῖς Ἐν μαλακῷ λειμῶνι Hom. hymn. in Pan. 25. Hinc et Cybele mox memoratur, quia verſari in montibus credebatur.

745. Vulgo legebatur Σεμνῇ. Intelligitur Cybele, quae Orpheo hymn. 13, 7. eſt Μήτηρ θεῶν ἠδὲ θνητῶν ἀνθρώπων. Cf. Hom. hymn. T. V. p. 90. Ern. Eadem etiam σεμνὰ recte dici poteſt, (v. Hom. hymn. T. V. p. 105, 16.) vt omnino hoc eſt frequens deorum, dearumue epitheton. (Valck. ad Eur. Hipp. 99.) Sed h. l. partim metri ratio, partim concinnitas loci (nam paullo ante ἱερȣ̀ς νόμȣς) ſuadebat, vt reciperem σεμνὰ, quod ad χορεύματα referretur. Χορεύματα ἀναφαίνειν eſt *inſtituere choreas.* Cybele enim in montibus choros ducere putabatur. Catull. 62, 25. Eurip. Bacch. 77. ff.

748. Φρύνιχος· Πολυφράδμονος παῖς, ποιητὴς ἡδὺς ἐν τοῖς μέλεσιν. Schol., qui et alios Phrynichos memorat, praeter quos fuit et Tragicus, Aeſchylo antiquior, cuius plura dramata laudauit Schol. Ariſt. paſſim. v. Suid. Noſter melicus poeta (qui idem fuit Tragicus, vt ex Ael. V. H. 3, 8. colligi poteſt, ad q. l. vid. omnino Periz. p. 210. ff. et Bentlei. Opuſc. Crit. p. 292-300. ed. Lipſ.) etiam Ran. 1334. f. Veſp. 220. et 269. commemoratur. Forte ille ex anti-

Μελέων ἀπεβόσκετο καρπὸν ἀεὶ,
Φέρων γλυκεῖαν ᾠδήν,
Τιο τιο τιο τιγξ.

Χο. Εἰ μετ᾽ ὀρνίθων τὶς ὑμῶν, ὦ θεαταὶ, βούλεται
Διαπλέκειν, ζῶν ἡδέως τολοιπὸν, ὡς ἡμᾶς ἴτω.
Ὅσα γάρ ἐστιν ἐνθάδ᾽ αἰσχρὰ, τῷ νόμῳ κρατούμενα,
Ταῦτα πάντ᾽ ἐστὶν παρ᾽ ἡμῖν τοῖσιν ὄρνισιν καλά.
Εἰ γὰρ ἐνθάδ᾽ ἐστὶν αἰσχρὸν τὸν πατέρα τύπτειν νόμῳ,
Τοῦτ᾽ ἐκεῖνο καλὸν παρ᾽ ἡμῖν ἐστι, ἤν τις τῷ πατρὶ
Προσδραμὼν εἴπῃ πατάξας, αἶρε πλῆκτρον, εἰ μαχεῖ.
Εἰ δὲ τυγχάνει τὶς ὑμῶν δραπέτης ἐστιγμένος
Ἀτταγᾶς οὗτος παρ᾽ ἡμῖν ποικίλος κεκλήσεται.
Εἰ δὲ τυγχάνει τὶς ὢν Φρὺξ, μηδὲν ἧττον Σπινθάρου,

antiquioribus, poetis melicis ſua hauſit carmina, vt ex loc. Ran. coniicio. H. l. ea abſtuliſſe dicitur a cantu auium (ἔνθεν bene Schol. ἀπὸ τῶν ἐμῶν ποιημάτων). Dixit autem poeta tropice καρπὸν μελέων ob verba ἀποβόσκεσθαι et μέλιττα. Iſocrat. ad Demon. p. 48. ed. Battier. ὡς δὲ τὴν μέλιτταν ὁρῶμεν ἐφ᾽ ἅπαντα μὲν βλαστήματα καθιζάνουσαν, ἀφ᾽ ἑκάστου δὲ τὰ χρήσιμα λαμβάνειν· οὕτω χρὴ καὶ τοὺς παιδείας ὀρεγομένους μηδενὸς μὲν ἀπείρως ἔχειν, πανταχόθεν δὲ τὰ χρήσιμα συλλέγειν. Cf. Lucret. de R. N. lib. 3. init. — V. 747. non male Reiſk. coniecit ὥσπερεί.

753. διαπλέκειν, ſcil. τὸν βίον. Athenaeus 11, p. 458, B. Ἐπὶ τοῖς παροῦσι τὸν βίον διέπλεκε. conf. Bergl. ad h. l. et Suid. h. v. — ὡς ἡμᾶς, i. e. πρὸς, Gregor. de Dial. Att. §. 33. Apoll. Soph. Lex. Hom. h. v. Apud Suid. V. Ἀννίβας T. I. p. 209. recte in ed. Porti ἀχθέντας ὡς αὐτὸν, male Kuſter. edidit εἰς. Apud Thucyd. p. 89, 49. reſtituendum ex cod. Reg. ὡς βασιλέα, quae formula quater occurrit ap. Thuc. 2, 67.

754. Νόμον νῦν οὐ πάντα τὸν γεγραμμένον φησὶ, ἀλλὰ τὸ ἔθος. Schol. κρατούμενα *prohibita.*

757. ἤν τις *ſi modo quis*, i. e. ſi modo ille, qui patrem verberat, dixerit — πλῆκτρον eſt tropice quoduis armorum genus, quo nos defendamus, ὅπλον ἀμυντήριον, ſed bene Schol. monet, metaphoram a gallis petitam eſſe, quorum calcaria πλῆκτρα dicuntur, *tela agnata cruribus* vocat Plin. 10, 21. conf. Suid. V. Αἶρε πλῆκτρον.

759. ἐστιγμένος. Saepius enim fugitiuis inurebantur notae, atque tales homines dicebantur στιγματίαι. v. Lyſiſtr. 331. Poll. 3, 79. — Ἀτταγᾶς· ὁ ἀτταγᾶς γὰρ κατάστικτός ἐστιν ποικίλοις πτεροῖς Schol. et ap. Athen. 9, p. 387. extr. dicitur [illegible]ος κατάγραφος κατὰ τὰ περὶ τὸ νῶτον, vbi plura de hac aui. cf. v. 249.

761. Σπίνθαρος. οὗτος κωμῳδεῖται

Φρυγίλος ὄρνις ἐνθάδ' ἔσαι, τοῦ Φιλήμονος γένους.
Εἰ δὲ δοῦλός ἐσι καὶ Κὰρ, ὥσπερ Ἐξηκεστίδης,
Φυσάτω πάππους παρ' ἡμῖν καὶ φανοῦνται φράτορες.
Εἰ δ' ὁ Πισίου προδοῦναι τοῖς ἀτίμοις τὰς πύλας
Βούλεται, πέρδιξ γενέσθω, τοῦ πατρὸς νεόττιον·
Ὡς παρ' ἡμῖν οὐδὲν αἰσχρόν ἐσιν ἐκπερδικίσαι.

δεῖται ὡς βάρβαρος καὶ φρύξ. ἔτι δὲ καὶ ὁ Φιλήμων. Schol. In Demoſth. p. 1259. et 1358. ed. Reiſk. Spinthari leguntur. — Mox Φρυγίλος recepi pro vulg. φρεγίλος e Suida h. v. Cod. Vat. et v. 872. Fringillam eſſe dicunt.

763. Ἐξηκεστίδης· ξένος οὗτος. πολλαχοῦ δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις κωμῳδεῖται, νῦν δὲ ὅτι Κάρ. Sch. vid. ad v. 11. — Male καὶ ante Κὰρ deeſt in quibusdam Edd.

764. φύειν eſt producere, gignere, facere, vt naſcantur, vt φύειν φύλλα Hom. Il. α, 234. ζ, 148. Hinc φύειν πάππους facere, vt ſibi ſint aui, adſciſcere auos. Athenis enim ii, qui peregrinitatis accuſabantur, debebant nominare auos et tribules, vt appareret, eſſe ipſos ciues. Sic φύσαι φράτορας Ran. 421. Vox πάππος, auctore Euphronio ap. Schol. et Heſ. h. v. indicat etiam quandam auis ſpeciem, ita vt ob hanc ambiguitatem legiſſe vocabulum poeta videretur. — Φρατρία dicta eſt tertia pars tribus. Gloſſae Nomicae reddunt *curia*. Pollux 8, 111. ὅτε μέντοι τέσσαρες ἦσαν αἱ φυλαὶ, εἰς τρία μέρη ἑκάστη διῄρητο· καὶ τὸ μέρος τοῦτο ἐκαλεῖτο τριττὺς, καὶ ἔθνος, καὶ φρατρία. Φράτορες igitur ſunt, qui ad eandem φρατρίαν pertinent, quorum albo inſcribi omnes ciues Atticos neceſſe erat. v. Petit. de Legg. Att. p. 222. ſſ.

765. Οὐδὲν σαφὲς ἔχομεν, τίς ὁ Πισίου, οὔτε περὶ προδοσίας. ὅτι δὲ τῶν λίαν πονηρῶν ἐσι, δηλοῖ Κρατῖνος ἐν Χείροσι, Πυλαίαις, Ὥραις. εἴη δ' ἄν τι συμπεπραχὼς τοῖς Ἑρμοκοπίδαις ὁ Πισίου· οἵτινες, ὡς Φιλόχορός φησιν, ἐπὶ Χαβρίου θανάτῳ (l. θανάτου) τε κατεγνώσθησαν, καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν κατεστηλιτεύθησαν, καὶ τῷ κτείναντι κατ' ἄνδρα ἐκηρύχθη τάλαντον. Schol. — ἄτιμοι Athenis dicebantur non modo, qui infamia notati erant, carebantque concionandi iure, ſed etiam hoſtes reip. et perduelles, quos impune occidere licebat, quo ſenſu ἄτιμος et πολέμιος τοῦ δήμου iunguntur ap. Demoſth. Phil. 3, p. 70. v. Reiſk. Ind. Dem. et Petit. Legg. Att. p. 679. Sic h. l. intelligo.

766. πέρδιξ — quia haec auis callide decipit venatores, ita, vt aufugere poſſit. Schol. et Athen. IX. p. 387. — τοῦ πατρὸς νεόττιον *dignus patre pullus*. — Hinc ἐκπερδικίσαι eſt perdicum more aufugere. Didymus ap. Schol.: ἐπὰν ἴδῃ τὸν θηρευτὴν ἡ πέρδιξ, προκυλινδεῖται αὐτοῦ ἐπισπωμένη πρὸς ἑαυτήν. ὡς δὲ γίνεται περὶ τὸ ἀγρεῦσαι αὐτὴν, οἱ νεοσσοὶ φεύγουσιν, εἶτα καὶ αὐτὴ διαδρᾶσα, ὕστερον αὐτοὺς συνάγει. add. Aelian. N. A. 3, 16. Plin. 10, 33. Ariſtot. H. A. 9, 8. Heſych.: Ἐκπερδικίσαι, τὸ διολισθῆσαι

Χο. Τοιάνδε κύκνοι
Τιο τιο τιο τιο τιγξ,
Συμμιγῆ βοὴν ὁμȣ̃
Πτεροῖς κρέκοντες ἴαχον Ἀπόλλω,
Τιο τιο τιο τιο τιγξ,
Ὄχθῳ ἐφεζόμενοι παρ' Ἕβρον ποταμόν.
Τιο τιο τιο τιο.
Διὰ δ' αἰθέριον νέφος ἦλθε βοά·
Πτῆξε δὲ ποικίλα φῦλά τε θηρῶν,
Κύματά τ' ἔσβεσε νήνεμος αἴθρη.
Το το το το το το το το το το τιγξ.

λισθῆσαι καὶ διαδράναι· ἀπὸ τῶν περδίκων, μεταφορικῶς· πανȣ̃ργον γὰρ τὸ ζῶον καὶ διαδιδράσκον τȣ̀ς θηρῶντας. Cf. id. V. Διαπερδικίσαι et Suid. Hinc apparet, quam inepte Palmerius ſcribi voluerit Ἐκπερδικκίσαι, quod explicat: a Perdicca, rege Mac. qui modo Athenienſibus, modo Spartanis fauebat, deficere.

768. Ἡ ἀντῳδὴ καὶ ἀντιστροφὴ ὁμοία καθ' ἕκαστόν ἐστι τῇ στροφῇ. ἐπὶ τῷ τέλει αἱ συνήθεις δύο διπλαῖ.

771. Scripſi πτεροῖς pro vulg. πτεροῖσι, vt reſponderet verſui 739. nam ſecunda in κρέκοντες ſyllaba breuis eſt. vid. Toup. Add. ad Theocr. 21, 26. et prima in ἴαχον longa. Συμμιγὴς βοὰ eſt, quando plures vna clamant; vt Xenoph. Epheſ. I, 13. βοὴ δὲ τῶν ἀπὸ τῆς γῆς πολλή, καὶ τῶν ἐν τῇ νηῒ συμμιγής. Pendent apud Noſtrum Accuſatiui a verbo ἰάχειν, quod eſt ſimpl. *edere, emittere*, vt Eqq. 1013. λογίων ὁδὸν ἥν ἴαχεν Ἀπόλλων, Ran. 218. ἀοιδὰν ἰαχήσαμεν. Nam verba ὁμȣ̃ κρέκοντες πτεροῖς *ſimul alis ſtrepentes*, ſeparatim ponenda ſunt. Κρέκειν eſt propr. pulſare, vt in oda Sapphus 5. pag. 77. edit. Brunck. κρέκειν ἴσον. Sed βοὴν ἰάχειν Ἀπόλλω (pro βοῇ) eſt *clamore celebrare Apollinem*. Erant enim cygni Apollini ſacri, qui vocibus eorum delectari credebatur. v. Ael. N. A. 14, 13. et Spanh. ad Call. Apoll. 5. Omnem vero poetae noſtri locum illuſtrat egregie locus Aeliani N. A. 11, 1. quem, quia longior eſt, non huc retuli. — Hebrus eſt Thraciae fluuius. Ad ſtagna autem et fluuios olores verſari, notum eſt et monuit Ariſtot. H. A. T. I. p. m. 689. C.

776. Πτῆξεν eſt εἰς φόβον ἤγαγεν Heſ. V. Abreſch. ad Aeſch. T. II. p. 36. — Mox φῦλά τε ſcripſi, ob metrum, pro τε φῦλα. Pro αἴθρη v. ſeq. Cod. Vat. αἰθήρ. Forte librarius in Hom. Il. θ, 552. inuenit ὅτε δ' ἔπλετο νήνεμος αἰθήρ. At αἴθρη bonum eſt. Heſ. Αἴθρη — εὐδία, ἀὴρ καθαρός. V. Hom. Il. μ, 75. Νήνεμος eſt ἄνευ ἀνέμȣ, ἥσυχος, auctoribus Grammat. Itaque αἴθρη νήνεμος ſerena et tranquilla tempeſtas.

Πᾶς δ' ἐπεκτύπησ' Ὄλυμπος.
Εἷλε δὲ θάμβος ἄνακτας·
Ὀλυμπιάδες δὲ μέλος Χάριτες
Μοῦσαί τ' ἐπωλόλυξαν
Τιο τιο τιο τιγξ.

Χο. Οὐδέν ἐστ' ἄμεινον, οὐδ' ἥδιον, ἢ φῦσαι πτερά.
Αὐτίχ' ὑμῶν τῶν θεατῶν εἴ τις ἦν ὑπόπτερος,
Εἶτα πεινῶν τοῖς χοροῖσι τῶν τραγῳδῶν ἤχθετο,
Ἐκπτόμενος ἂν οὗτος ἠρίστησεν ἐλθὼν οἴκαδε·
Κᾆτ' ἂν ἐμπλησθεὶς ἐφ' ἡμᾶς αὖθις αὖ κατέπτατο.
Εἴ τε Πατροκλείδης τις ὑμῶν τυγχάνει χεζητιῶν,
Οὐκ ἂν ἐξίδισεν ἐς θοἰμάτιον, ἀλλ' ἀνέπτατο,

779. ἐπικτυπεῖν eſt ſonare, reſonare, vt Eccleſ. 481. Lucian. dial. 12, 1. ἐπικτυπεῖν κύμβαλα. Vtitur poeta hic in re leui cothurnata oratione tragicos Aeſchyli choros haud dubie riſurus. — V. ſequens vna ſyllaba longior eſt verſu 748., cui reſpondet. ἄνακτες ſunt *dii*, vt ap. Hom. ſaepius. Cf. Schol. Eurip. Hipp. 88. — Ὀλολύζειν et ἐπολολύζειν ſunt Aeſchylea verba, et proprie in rebus laetis dicuntur de fauſtis acclamationibus et vlulatibus mulierum in ſacris. vid. Caſaub. ad Theophr. Ch. 21. Spanh. ad Call. Del. 258. Pallad. 139. Hemſt. ad Lucian. T. I. p. 7. Alb. ad Heſ. p. 1405. Hoc loco tranſitiue vſurpatur.

784. Τὸ Ἀντεπίῤῥημα ὅμοιον τῷ Ἐπιῤῥήματι, ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.

785. Αὐτίκα. *Nam, vt hoc vtar*. Xen. Cyrop. 3, 1, 17. Αὐτίκα, ἥν τινα ἐᾷς ζῆν — Idem Hieron. 2, 7. αὐτίκα γάρ, εἰ μὲν εἰρήνη δοκεῖ κ. τ. λ. Ὑπόπτερος *alatus* v. Pierſon. Veriſ. p. 73. — Χοροῖσι τῶν τραγῳδῶν· ὡς μακρῶν ὄντων τούτων. v. chorus in Aeſchyli Perſis v. 1-156. Sophocl. Antig. 1115-1154. Eur. Mede. 1080-1115. Bacch. 850-899. — ἀριστᾶν temporibus Ariſtophanis erat *prandere* (vid. Athen. I. p. 11. f.) Sic apud Xen. Anab. 3, 3, 5. eſt i. q. antea ἀριστοποιεῖσθαι. ἐφ' ἡμᾶς *in theatrum*.

789. Πατροκλείδης forte idem eſt cum Patrocle, qui Plut. 84. notatur, vt ſordidus et immundus homo. Patronymica enim nomina pro primitiuis poni ſolent, v. Toup. Praef. P. III. Emendd. in Suid. Schol. notat, hunc hominem dictum eſſe χεσᾶν. cf. Poll. 5, 91. Χεζητιᾶν eſt deſideratiuum verbum a χέζειν ductum, vt ὠνητιᾶν Theoph. ch. 24. quod genus verborum illuſtrauit Bergl. ad Noſtri Eqq. 61. Occurrit verbum etiam in Nub. 1390. et alibi. v. Toup. in Suid. p. 563. T. I. Lipſ. — ἐξίδισεν eſt ἀπεπάτησεν Suid. cf. Eccl. 347.

793. βουλευ-

Κἀποπαρδὼν, κἀναπνεύσας, αὖθις αὖ κατέπτατο.
Εἴ τε μοιχεύων τις ὑμῶν ἐςὶν, ὅς τις τυγχάνει,
Κᾆθ' ὁρᾷ τὸν ἄνδρα τῆς γυναικὸς ἐν βουλευτικῷ,
Οὗτος ἂν πάλιν παρ' ὑμῶν πτερυγίσας ἀνέπτατο·
Εἶτα βινήσας, ἐκεῖθεν αὖθις αὖ καθίζετο.
Ἆρ' ὑπόπτερον γενέσθαι παντός ἐςιν ἄξιον;
Ὡς Διϊτρέφης γε πυτιναῖα μόνον ἔχων πτερὰ,
Ἡιρέθη φύλαρχος, εἶθ' ἵππαρχος, εἶτ' ἐξ οὐδενὸς
Μεγάλα πράττει, κἄςι νυνὶ ξουθὸς ἱππαλεκτρυών.

793. Βουλευτικῷ. Οὗτος τόπος τοῦ θεάτρου, ὁ ἀνειμένος τοῖς βουλευταῖς, ὡς καὶ ὁ τοῖς ἐφήβοις, Ἐφηβικός. Schol. Cf. Heſych. h. v. Pollux Onom. 4, 22. — πτερυγίζειν proprie dicitur de pullis auis, qui cum volare tentant, alas mouent. v. Schol. Plut. 575. et Heſ. h. v. Sic et Eqq. 519. Sed infra v. 1464. eſt ſimpliciter auolare.

795. ἐκεῖθεν, i. e. ἐν τῷ βουλευτικῷ. Quis Diitrephes fuerit, qui bis in hac fabula nominatur, non ſatis apparet. πυτίνη eſt lagena vini vimine obducta (Korbflaſche), tinias vocabant Latini. v. Feſt. h. v. Poll. Onom. 6, 14. 7, 174. 10, 72. cf. Biel. Theſ. phil. V. Ἀσκοπυτίνη. Itaque πυτιναῖα πτερὰ forent proprie alae vimine obductae, vel ex vimine contextae; quod quiuis videt iocoſe dici. Schol. hinc coniicit, Diitrephen confeciſſe vaſa vimine obducta (θάλλινα ἀγγεῖα), eaque arte tantas collegiſſe opes et ad magnos adſcendiſſe honores. — φύλαρχοι erant decem praefecti equitum vniuscuiuſque tribus Atticae, et Ἵππαρχοι duo praefecti omnium equitum Athenienſium. Vtrisque mandata erat probatio equitum et equorum Athenienſium. Xenophon in Hipparch. p. 753. ἐπεὶ δὲ ἡ πόλις χαλεπὸν ἡγησαμένη ταῦτα πάντα τὸν ἵππαρχον μόνον ὄντα ἀπεργάζεσθαι, προσαιρεῖται μὲν αὐτῷ συνέργους φυλάρχους. add. Pollux 8, 94. et Harpocrat. V. Ἵππαρχος — ἐξ οὐδενὸς *cum antea homo: nullius momenti fuiſſet*, debebat proprie ſequi μέγας ἐςὶ, vt Eqq. 158. ὁ νῦν μὲν οὐδεὶς, αὔριον δ' ὑπερμέγας. Scholiaſtes notauit, eſſe haec ex Aeſchyli petita Myrmidonibus. — ξουθὸς ἱππαλεκτρυών. vult poeta hoc: Diitrephen factum eſſe magnum et potentem virum, ſed manet in metaphora ab auibus petita, atque nomen rarae atque grandis auis adhibet. Phot. Lex. Mſ. ap. Alb. ad Heſ. T. II. p. 61. Ἱππαλεκτρυών· γρύψ, διὰ τὸ τετράσκελον εἶναι, καὶ πτέρυγας καὶ ῥύγχος ἔχειν ἐπικαμπές. cf. Ran. 963. Pac. 1177. Ad alterum locum Schol. perite monuit, etiam hoc nomen ex Myrmidonibus Aeſchyli eſſe petitum. Sed poteſt etiam indicare *magnum gallum*, iisdem Grammaticis auctoribus, quae eſt vis voc. ἵππος in compoſitis, v. Bergl. ad Ariſt. Ran. 432. Cl. Fiſch. ad Well. p. 290.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ, ΕΥΕΛΠΙΣ, ΕΠΟΨ, ΧΟΡΟΣ.

Πει. Ταυτὶ τοιαυτί; μὰ Δί' ἐγὼ μὲν πρᾶγμά πω
Γελοιότερον ȣ̓κ εἶδον ȣ̓δεπώποτε.
Ευ. Ἐπὶ τῷ γελᾷς; Πει. ἐπὶ τοῖσι σοῖς ὠκυπτέροις.
Οἶσθ', ᾧ μάλιϛ' ἔοικας ἐπτερωμένος;
Ἐς εὐτέλειαν χηνὶ συγγεγραμμένῳ.
Ευ. Σὺ κοψίχῳ γε, σκάφιον ἀποτετιλμένῳ.
Πει. Ταυτὶ μὲν ᾐκάσμεσθα, κατὰ τὸν Αἰσχύλον·

800. Κορωνὶς εἰσιόντων αὖθις τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ ϛίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ν'· μετὰ δὲ τὸν ιθ' ϛίχον, κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον, ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

800. ἐξῆλθον οἱ δύο ἐπτερωμένοι, καὶ ἀλλήλων χλευάζοντες τὰ σχήματα. Vulgo poſt τοιαυτὶ non erat interpunctio, quam tamen abeſſe, ſenſus, credo, non patitur. Sunt verba exclamantium cum admiratione. — Adu. ȣ̓δεπώποτε Grammatici monent ſemper ap. Atticos de praeterito tempore dici, vt ȣ̓δέποτε de futuro. Vid. omnino Herodian. p. 461. cum not. Pierſ.

802. ὠκύπτερα ſunt pinnae alarum. Sic Geopon. 14, 7, 6. τῶν ὠκυπτέρων ἐκτιλλομένων, quod Varro, monente ad illum locum Cl. Niclaſio p. 987. reddit: *euulſis ex alis pinnis.*

804. ἐς εὐτέλειαν Schol. explicat εὐτελῶς, h. e. negligenter, ſine vlla arte, picto anſeri. Sic ap. Ael. V. H. 2, 2. εὐτελεῖς γραφὰς καὶ ἀτέχνȣς. Εἰς cum nominibus ita poni docuit praeter alios etiam Viger. de Idiot. et Hoogev. p. 578. (ed. Zeun.) Rarior eſt vſus verbi συγγράφειν (quod alias de ſcriptore dicitur) pro ſimplici γράφειν, certus tamen in h. l.

805. Σκάφιον ἀποτετιλμένῳ. δύο εἴδη κȣρᾶς, σκάφιον, καὶ κῆπος. τὸ μὲν ȣ̓̃ν σκάφιον, τὸ ἐν χρῷ· ὁ δὲ κῆπος, τὸ πρὸ μετώπȣ κεκοσμῆσθαι. Sch. Cf. Suid. V. Σκάφιον et ibi Kuſt., Heſ. cum Interpp. Noſt. Theſm. 845.

806 ſ. Locus ſic intelligendus: Cum his auibus nos ipſi comparauimus nos, nos ipſi reddidimus nos iis ſimiles, ita vt hoc nobis euenerit de noſtra ſententia, valeretque de nobis idem, quod de aquila, quam ſagitta, pennis aquilae inſtructa, vulnerauerat, dixit Aeſchylus. — Scilicet in eius Myrmidonibus, teſte Schol. ad h. l. legebantur haec:

Ὡς δ' ἐϛὶ μύθων τῶν Λιβυϛικῶν λόγος·
Πληγέντ' ἀτράκτῳ τοξικῷ τὸν αἰετὸν
Εἰπεῖν ἰδόντα μηχανὴν πτερώματος·
Τάδ' ȣ̓χ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὑτῶν πτεροῖς
Ἁλισκόμεθα.

In quo loco cum Cl. Toup. Ep. Crit. p. 9. (ed. Lipſ.) legi velit Τάδ'· (ſcil. εἰπεῖν) Οὐχ' — refellitur, credo, hoc ipſo Ariſtophanis loco. Poſt ἄλλων ſubint.

Τάδ' ἐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὑτῶν πτεροῖς.
Επ. Ἄγε δὴ, τί χρὴ δρᾶν; Πει. πρῶτον ὄνομα τῇ πόλει
Θέσθαι τι μέγα καὶ κλεινὸν, εἶτα τοῖς θεοῖς
Θῦσαι μετὰ τῦτο. Επ. ταῦτα κἀμοὶ συνδοκεῖ.
Πει. Φέρ' ἴδω, τί δ' ἡμῖν ὄνομ' ἔσαι τῇ πόλει;

int. cum Schol. noſtro πάσχομεν. De ipſo prouerbio conf. Athen. 11, 12. p. 494. Gatakerus, quem Kuſt. laudat, Miſc. Poſtum. c. 12. Aliquantum hinc diſtat aliá ſimilis fabula, quam ex Aeſchylo repetiit Suidas V. Παγὰς, et quae ex h. l. deſumta eſſe nequit, vt putabat Toupius. — ταυτὶ ᾐκάσμεθα (Attice pro εἰκάσμ v. Valck. ad Eur. Phoen. 165.) cum his comparati ſumus. Vſitatior eſt huius v. ſtructura cum Datiuo, vt Ael. V. H. 9, 32. Male Schol. reddit διεσκέμμεθα.

808. Ἔν τισιν ὅλον ἕν. ἐν ἐνίοις δὲ τὸ, Ἄγε δὴ τῦτο, Ἔποπος Schol.

811. ἡμῖν τῇ πόλει pro ἡμῶν τ. π. Sic apud Homerum et alios ſaepe σε φρένας, σε καρδίαν Ἀτρείδῃ θυμῷ etc. v. Valck. ad Herod. p. 22, 26. ad Theocr. 1, 55. et Clark. ad Hom. Il. 1, 24. — τὐκ Λακεδαίμονος *petitum ex Lacedaemone.* Similiter explicanda verba, quae v. 817. leguntur, Ἐκ τῶν νεφελῶν. Mox ὄνομα ante καλῶμεν omitti poterat, ſed ſolent ita veteres; idemque nomen ſupplendum v. ſequ. ad θείμην. (Vnde in antiquis Edd. Pollucis p. 1184. legebatur: σπάρτην δ' ἐγὼ θείμην ἂν ὄνομα τῇ πόλει.) Sic Eurip. Phoen. 12. τῦτο γὰρ πατὴρ ἔθετο, vbi vid. Cl. Valck. Ludit autem Comicus in ambiguitate vocis σπάρτη, et verbi τίθεσθαι. Σπάρτη enim dicitur funis, ex ſparto, planta geniſtae ſimili, confectus. v. Plin. H. N. 19, 2. 24, 9. et Cl. Niclas ad Geopon. T. I. p. 236. Cratinus ap. Poll. 10, 186. Σπάρτην λέγω γε σπαρτίδα τὴν σπάρτινον; ſimiliter ludens. add. Heſ. h. v. Cf. Ariſtot. Mechan. Quaeſt. 25. T. I. p. 908. E. vbi docet, quomodo σπαρτία in lectis adhibeantur. — Κειρία eſt εἶδος ζώνης ἐκ σχοινίων, παρεοικὸς ἱμᾶντι, ᾗ δεσμῦσι τὰς κλίνας. Occurrit vocabulum etiam Ioh. 11, 44. vbi v. Intpp. ſed plura de eo dixit Biel. Theſ. Phil. in LXX. T. II. p. 185. — Χαμεύνη eſt lectus humilis atque adeo vilis. v. Poll. 10, 35. ibique Hemſt. Ruhnk. ad Tim h. v. et Pierſ. ad Moer. p. 408. Iam θέσθαι σπάρτην χαμεύνῃ eſt funem ſparteum adhibere ad lectum intendendum. Quibus verbis cum commodiſſimus ineſſet ſenſus, non dubitaui hoc modo mutare vulgatam lectionem. Vulgo erat: Οὐδ' ἂν χαμεύνην πάνυ γε κειρίαν ἔχων. Quod quamuis confirmetur auctoritate codd. Ariſtoph. hactenus vſurpatorum, et Pollucis 10, 36. vbi hic locus laudatur, tamen, cum ſenſu plane careret, veriſſima videbatur emendatio Kuſteri, quam, mutata interpunctione, recepi, et quam ex Suida V. κειρία atque Euſtathio tuetur. Atque ita etiam legiſſe puto Schol., etſi male locum explicat: Οὐδ' ἂν τὴν χαμεύνην ὀνομάσαιμι Σπάρτην, εἴ γε κειρίας ἔχοιμι, καὶ μὴ σπαρτίον δεήσαιμι αὐτῇ ἐντεῖναι.

Βούλεσθε τὸ μέγα τοῦτο τοὐκ Λακεδαίμονος,
Σπάρτην ὄνομα καλῶμεν αὐτήν; Επ. Ἡράκλεις,
Σπάρτην γὰρ ἂν θείμην ἐγὼ τῇ 'μῇ πόλει;
Οὐδ' ἂν χαμεύνῃ πάνυ γε, κειρίαν ἔχων.
Πει. Τί δῆτ' ὄνομ' αὐτῇ θησόμεσθ'; Επ. ἐντευθενὶ
Ἐκ τῶν νεφελῶν καὶ τῶν μετεώρων χωρίων.
Πει. Χαῦνόν τι πάνυ βούλει; Νεφελοκοκκυγίαν.
Επ. Ἰού, ἰού· Καλόν γ' ἀτεχνῶς, καὶ μέγ' εὗρες τοὔνομα·
Ἆρ' ἐστὶν αὕτη γ' ἡ Νεφελοκοκκυγία,
Ἵνα καὶ τὰ Θεαγένους τὰ πολλὰ χρήματα,
Τά τ' Αἰσχίνου γ' ἅπαντα. Πει. καὶ λῷστον μὲν, ἢ
Τὸ Φλέγρας πεδίον, ἵν' οἱ θεοὶ τοὺς γηγενεῖς
Ἀλαζονευομένους καθυπερηκόντισαν.

818. Poſt βούλει poſui interrogationis notam, vt oratio paullo grauior redderetur. — χαῦνον eſt proprie de carne molli et fungoſa. Cf. Caſaub. ad Athen. p. 463. ſed transfertur ad omnes res molliores et laxas, vt χαυνοτέρα γῆ Geopon. 12, 2, 4. χαῦνος ἀὴρ ap. Interpr. Sap. 2, 3. χαῦνόν τι τῶν μελῶν Ael. V. H. 14, 17. tum et inflatum, ſuperbum, tumidum. v. Schol. ad h. l. Caeterum Νεφελοκοκκυγίαν memorat et Lucian. Ver. Hiſt. lib. I. T. II. p. 93.

821. Theagenes et Aeſchines, Sellis filius, erant vani oſtentatores. vid. v. 1125. Sch. ad Pac. 927. et ad Lyſ. 63. ad Veſp. 457. Bergler. ad Veſp. 1180. et 1237.

822. Λῷστον pro λωΐον hic ponitur, id quod vel particula ἢ ſequens docet. Sic Superlatiuos pro Comparatiuis poni, nouum non eſt. v. Dorv. ad Char. p. 457. Weſſ. ad Herod. p. 517, 6. ad D. S. T. II. p. 458, 94. vnde apparet, quam temere Reiſk. ſubſtituerit λῷον. Verbis autem his explicandis difficultas ineſſet, niſi appareret, ea non niſi propterea eſſe adiecta, quod antea poeta mentionem fecerat oſtentatorum. In ipſa autem verborum explicatione non aſſentior Scholiaſtae, verum ad Φλ. π. intelligo ὄνομα: melius eſt, hoc nomen vrbi eſſe, quam campi Phlegraei.

824. Καθυπερηκόντ. Sic Kuſt. et ed. Scal. Berglerus alias edd. omnes habere κἀθ' ὑπ. teſtatur. In talibus ſaepe variatum eſt. v. Pac. 1284. coll. Daweſ. M. Crit. p. 286. ſ. Et in Veſp. 1156. pro κατάβαιν' Pierſ. ad Moer. p. 423. bene legit κᾆτα βαῖν'. Sed h. l. nihil mutandum putem. Schol. Δέον εἰπεῖν, κατεπολέμησαν (vel potius ἠκόντισαν aut κατηκόντισαν, vt Herodian. 4, 13. τὸν Μαρτιάλιον κατηκόντισαν) φησὶν, τοῖς ἀλαζονεύμασιν ὑπερέβαλον αὐτούς. Hinc orta lectio ed. Kuſt. Ἀλαζονευόμενοι,

Επ. Λιπαρὸν τὸ χρῆμα τῆς πόλεως. τίς δαὶ θεὸς
Πολιοῦχος ἔςαι; τῷ ξανοῦμεν τὸν πέπλον;
Πει. Τί δ' οὐκ Ἀθηναίαν ἐῶμεν πολιάδα;
Επ. Καὶ πῶς ἂν ἔτι γένοιτ' ἂν εὔτακτος πόλις,
Ὅπου θεὸς γυνὴ γεγονυῖα, πανοπλίαν
Ἕςηκ' ἔχουσα, Κλεισθένης δὲ κερκίδα;
Πει. Τίς δ' ἂν καθέξει τῆς πόλεως τὸ Πελαργικόν;
Επ. Ὄρνις ἀφ' ἡμῶν τοῦ γένους τοῦ Περσικοῦ,
Ὅσπερ λέγεται δεινότατος εἶναι πανταχοῦ,
Ἄρεως νεοττός. Πει. ὦ νεοττὲ δέσποτα.

μενοι, pro qua tamen e vett. edd. iubente Biſeto et Reiſkio reſtitui ἀλαζονευομένους.

825. λιπαρὸν τὸ χρ. τ. π. h. e. ἡ πόλις, *pulchra, egregia vrbs.* Hoc ſenſu λιπαρὸς de vrbibus ſaepe, vt Nub. 298. Ach. 639. Pindarus Athenas λιπαρὰς vocauerat, ſed propterea a Thebanis mulctatus eſt. v. Aeſchines Epiſt. 4.

826. Πολιοῦχος vrbis praeſes, deus tutelaris. Eſt Mineruae epitheton Nub. 602. — Mox eodem ſenſu πολιὰς, v. Alb. ad Heſ. T. II. p. 993, 31. — ξαίνειν pr. eſt carminare lanam, Tho. M. ſed h. l. e lana conficere. Solebant enim Athenienſes quinto quoque anno Panathenaeis magnis conficere Mineruae peplum, in quo depictae erant res fortium virorum et heroum v. Eur. Hec. 466. ſſ. Schol. Ariſt. Eq. 563. Poll. 7, 50. Meurſ. Panath. cap. 18. ſſ. Weſſ. ad Diod. S. T. II. p. 440.

828. Simillime Eurip. Suppl. 447. πῶς οὖν ἔτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἰσχυρὰ πόλις; Ὅταν — Cliſthenes, qui h. l. commemoratur, non confundendus cum nobiliori illo, qui nouam ciuitatis formam Athenis introduxit (Ael. V. H. 13, 24.), erat homo mollis. v. Nub. 354. Acharn. 118. et ad vtrumque locum Schol. Hinc tribuitur ei κερκὶς, radius textorius.

831. Dionyſius Hal. A. R. 1, 28. Μυρσίλος — τοὺς Τυῤῥηνούς φησιν, ἐπειδὴ τὴν ἑαυτῶν ἐξέλιπον, ἐν τῇ πλάνῃ μετονομασθῆναι Πελαργοὺς, τῶν ὀρνέων τοῖς καλουμένοις πελαργοῖς εἰκασθέντας, ὡς κατὰ ἀγέλας ἐφοίτων εἴς τε τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν βάρβαρον· καὶ τοῖς Ἀθηναίοις τὸ τεῖχος τὸ περὶ τὴν ἀκρόπολιν, τὸ Πελασγικὸν (l. Πελαργικὸν) καλούμενον, τούτους περιβαλεῖν. Conf. Heſ. T. II. p. 903. Intpp. Poll. 8, 101. et Chandler Reiſe nach Griech. p. 84. ſ. Κατέχειν, vt ἔχειν, tenere, praeeſſe, tueri. Sic Demoſth. p. 289. ed. Reiſk. τοῖς ἥρωσι τοῖς τὴν πόλιν καὶ τὴν χώραν κατέχουσι. — Pro ἂν ed. Brub. αὖ, non male.

834. Intelligitur gallus, qui, quoniam eſt pugnax (Aeſop. fab. 10.), propterea dicitur Ἄρεως νεοττὸς pullus Martis, nam Marti ſacer erat gallus. — Mox proprie debebat eſſe νεώτερε vel νέος, ſed dicit νεοττὲ δέσποτα, quia hoc ridiculum

Επ. Ὡς δ᾽ ὁ θεὸς ἐπιτήδειος οἰκεῖν ἐπὶ πετρῶν.
Πει. Ἄγε νῦν σὺ μὲν βάδιζε πρὸς τὸν ἀέρα,
Καὶ τοῖσι τειχίζουσι παραδιακόνει,
Χάλικα παραφόρει, πηλὸν, ἀποδὺς, ὄργασον,
Λεκάνην ἀνένεγκε, κατάπεσ᾽ ἀπὸ τῆς κλίμακος,
Φύλακας κατάστησαι, τὸ πῦρ ἔγκρυπτ᾽ ἀεὶ,
Κωδωνοφορῶν περίτρεχε, κάθευδ᾽ ἐκεῖ,
Κήρυκα δὲ πέμψον, τὸν μὲν εἰς θεοὺς ἄνω,

magis eſt. Neque enim vera eſſe puto, quae ap. Schol. ſcripſit Didymus: ἴσως δέ τισι (l. τις ἦν) καλὸς παῖς, νεοττὸς τοὔνομα, πρὸς ὃν παίζει· ὦ νεοττὲ δέσποτα.

835. In Schol. eſt ὥσθ' *vt* — tum hacc magis cohaerent cum praecedd. Ἄρεως νεοττός; gallum decet habitare in arce! eamque tueri, quia eſt Martia auis. Sed nec vulgata lectio ſenſu bono caret: quantopere decet eum habitare in arce. Nam ἐπιτήδειος, ſcil. ἐστὶ, ſignificat aptus, idoneus, eſt; quod etiam cum Infin. coniungi ſolet, vt Pac. 1227. ἐπιτήδειός ἐστιν ἐναποπατεῖν.

838. Χάλικες ſunt lapides minores. v. Heſ. h. v. ibique Interpp. Biel. Theſ. Phil. T. III. p. 577. Pro διαδὺς, vt edidit Kuſt., neſcio qua de cauſa, omnes aliae Edd. habent ἀποδὺς, quod cum Bergl. reſtitui; nam ἀποδὺς eſt nudus, qui veſtes depoſuit, θοἰμάτιον addit Aelian. V. H. 12, 22. ſed διαδὺς eſt, qui effugit, vt Veſp. 212. Ὀργάσαι ἐπὶ πηλοῦ proprie dici notauit Herodian. p. 468. Pierſ. Phrynichus Σοφιστ. Παρασκ. Mſ. ap. Ruhnk. ad Tim. gl. Plat. p. 130. Ὀργάζειν πηλὸν, τὸ διαβρέχειν. οὕτως γὰρ τὸ ὑγραίνειν οἱ ἀρχαῖοι λέγουσιν. Etiam Schol. h. l. explicat μάλαξον. Cf. Weſſ. et Valck. ad Herod. p. 310.

839. Κατάπεσ᾽. Δέον εἰπεῖν ἀνάβαινε καὶ κατάβαινε, εἶπε, κατάπεσε, ἵνα ἐκτραχηλισθῇς. τοῦτο δὲ παιδιᾶς καὶ γέλωτος χάριν εἴρηκε, Biſetus bene. Sic ἀπ' ὄνου καταπεσὼν Nub. 1276. Ap. Orientales tamen נפל eſt deſcendere, vt Gen. 24, 64. vbi bene LXX. κατεπήδησεν.

840. Τὸ πῦρ ἔγκρυπτ᾽ — ἵνα σχῇ αὐτὸ, εἰ χρεία γενήσεται φυλακῆς. εἰώθασι γὰρ ἐν ταῖς φυλακαῖς πυρκαϊὰν καίειν Schol.

841. Κωδωνοφορῶν. Οἱ περίπολοι τὰς φυλακὰς περισκοποῦντες ἐρχόμενοι ἐπὶ τοὺς φύλακας, κώδωνας εἶχον, καὶ διὰ τούτων ἐψόφουν πειράζοντες τὸν καθεύδοντα, καὶ ἵνα οἱ φυλάττοντες ἀντιφθέγγωνται. μήποτε δὲ παρακωμῳδεῖ τὸν Εὐριπίδου Παλαμήδην οὐ πρὸ πολλοῦ δεδιδαγμένον. Sch. Exemplum illius moris eſt ap. Thuc. 4, c. vlt. vbi v. Duker. p. 317, 37. add. Heſych. h. v.

842. Markland. ad Eur. Iph. Taur. 112. emendat Κήρυκε, *duo legatos*; bene! ſed poteſt vulgata ſe tueri vitae communis conſuetudine. τὸν μὲν poſitum pro ἕνα μὲν, vt Ariſtoph. Plut. 163. ὁ μὲν — ἕτερος δέ.

845. Οἴμω-

Ἕτερον δ' ἄνωθεν αὖ παρ' ἀνθρώπους κάτω,
Κἀκεῖθεν αὖθις παρ' ἐμέ. Επ. σὺ δέ γ' αὐτοῦ μένων
Οἴμωζε παρ' ἐμ'. Πει. ἴθ', ὦ 'γαθ', οἷ πέμπω σ' ἐγώ.
Οὐδὲν γὰρ ἄνευ σοῦ τῶνδ', ἃ λέγω, πεπράξεται.
Ἐγὼ δ' ἵνα θύσω τοῖσι καινοῖσιν θεοῖς,
Τὸν ἱερέα πέμψοντα τὴν πομπὴν καλῶ.
Παῖ, παῖ, τὸ κανοῦν αἴρεσθε, καὶ τὴν χέρνιβα.

Χο. Ὁμοῤῥοθῶ, συνθέλω,
Συμπαραινέσας ἔχω,

845. Οἴμωζε παρ' ἐμ'. Παίζων τοῦτό φησιν, ἐπειδὴ εἶπεν αὐτῷ παρ' ἐμέ. Schol. Οἴμωζε autem pro χαῖρε poſitum eſt, conſueta ſalutandi formula, vt in Plut. 58. 877. Ach. 1034.

846. πεπράξεται pro πραχθήσεται. Sic et πεπράσομαι, Moer. p. 29[illegible]. — Mox πέμπειν πομπὴν eſt ducere, inſtituere pompam ſacram, vt Acharn. 247. Eccl. 751. Spanh. ad Callim. T. II. p. 554.

849. Cl. Abreſch. ad Aeſchyl. T. I. p. 503. ſſ. docet, αἴρειν κανοῦν eſſe adferre caniſtrum, ſed αἴρεσθαι κ. portandum illud ſuſcipere in pompa; et παῖ, παῖ, αἴρ. dici pro ὑμῶν, ὦ παῖδες, ὁ μὲν αἰρέσθω τὸ κανοῦν, ὁ δὲ ἕτερος, τ. χ. Τὴν Χέρνιβα apud Hom. eſſe ὕδωρ, Χέρνιβον autem vas, quo aqua ad abluendas manus continetur, conſtat, v. Intpp. Polluc. p. 1292. Tamen h. l. Χέρνιψ videtur pro Χερνίβῳ poni. Polubro autem ſiue trulla non minus, quam caniſtro, opus erat in pompis et ſacrificiis. v. Pac. 954. Pollux 10, 65. Χέρνιβες et κανοῦν iunguntur et in loco Demoſth. c. Androt. ap. Harpocr., qui et noſtrum laudat, p. 346.

850. Κορωνὶς καὶ εἴσθεσις μετὰ χοροῦ καὶ στροφὴ κώλων διαφόρων θ': ὧν τὸ α' περίοδος ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκῆς καταληκτικῆς· τὰ ἑξῆς τρία τροχαϊκὰ, τὸ μὲν ἑφθημιμερὲς, τὸ δὲ πενθημιμερὲς, τὸ δ' ἀκατάληκτον δίμετρον, ὡς καὶ τὸ η'· τὸ ϛ' ἀναπαιστικὴ βάσις· τὸ ζ' ἰαμβικὸν ἑφθημιμερὲς, καὶ τὸ θ'. τινὲς δὲ προστιθέασι καὶ ᾠδὰν, ὑφ' ὃ κορωνίς. Biſetus ad hunc Schol. locum habet haec: Ἐν τούτων τῶν στίχων ἀριθμῷ, διαιρέσει, καὶ μετρήσει, τὰ Σχόλια οὐ συνᾴδει τοῖς τοῦ ποιητοῦ μέτροις. ἴσως δὲ καὶ ταῦτα τὰ μέτρα καὶ τὰ Σχόλια οὕτω γραπτέον·

Ὁμοῤῥοθῶ, συνθέλω,
Συμπαραινέσας ἔχω,
Προσόδια μεγάλα
Σεμνὰ προσιέναι θεοῖσιν
Ἅμα δὲ προσέτι χάριτος ἕνεκα
Πρόβατόν τι θύειν. (Haec ſi baſis anapaeſt. eſt, delendum τι.)
Ἴτω, ἴτω δὲ Πυθιὰς
Βοὰ τῷ θεῷ. (Haec potius baſis iambica.)
Συνᾳδέτω δὲ Χαῖρις ᾠδάν.

450. Ὁμοῤῥοθῶ] Κορωνὶς καὶ εἴσθεσις μετὰ χοροῦ καὶ στροφὴ κώλων διαφόρων ἐννέα· ὧν τὸ α' περίοδος ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκῆς καταληκτικῆς. τὰ ἑξῆς δύο τροχαϊκὰ, τὸ μ. ἑφθ. τ. δ. πενθ.

Προσόδια μεγάλα
Σεμνὰ προσιέναι θεοῖσιν·
Ἅμα δὲ προσέτι χάριτος ἕνεκα
Πρόβατόν τι θύειν.
Ἴτω, ἴτω δὲ Πυθιὰς
Βοὰ τῷ θεῷ·
Συναδέτω δὲ Χαῖρις [ᾠδάν].

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ, ΕΠΟΨ, ΙΕΡΕΥΣ.

Πει. Παῦσαι σὺ φυσῶν. Ἡράκλεις, τουτὶ τί ἦν,
Τουτί; μὰ Δί' ἐγὼ πολλὰ δὴ καὶ δεῖν' ἰδὼν,
Οὔπω κόρακ' εἶδον ἐμπεφορβιωμένον.
Επ. Ἱερεῦ, σὸν ἔργον, θῦε τοῖς καινοῖς θεοῖς.

τὸ δ' ἀκατάλ. δίμ. ὡς καὶ τὸ έ. τὸ ϛ' ἀνακ. β. ὡς καὶ τὸ ή. τὸ ζ' ί. ἐφθ. —

450. Ὁμοῤῥοθοῦ. κυρίως, τὸ ἅμα καὶ συμφώνως ἐρέσσειν. Sch. v. Orph. Arg. 254. Scilicet ῥόθος eſt ſtrepitus, quem pulſantes maria remi efficiunt. vid. Heſ. h. v. Tropice ὁμοῤῥοθεῖν eſt conſentire, vt ap. Soph. Antig. 536. vbi paullo poſt v. 541. non multum diuerſa metaphora, ξύμπλουν ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη.

851. Συμπ. ἔχω, ἀντὶ τοῦ συμπαρήνεσα Sch. bene. Sic Eccl. 952. Διακναίσας ἔχει.

852. Προσόδια. ἀπὸ τῶν προσόδων. οὕτω δὲ ἔλεγον τὰς προσαγομένας τοῖς θεοῖσιν θυσίας. καὶ προσόδια τὰ εἰς πανηγύρεις τῶν θεῶν ποιήματα, παρὰ τῶν λυρικῶν λεγόμενα. Schol. Cf. Spanh. ad Callim. in Iov. 1.

856. Πυθιὰς βοὰ, ἡ μετ' αὐλοῦ γενομένη βοὴ, τὸ Πύθιον μέλος. Sch. ſed malim ſimpliciter de αὐλήσει accipere. v. Pollux 4, 79. 81. — Chaeris fuit ineptus tibicen (optime cognoſcendus e Pac. 951.) auctore Schol.; qui etiam monet, magnam verborum Ariſtophanis hoc in loco partem translatam eſſe e Sophoclis Peleo.

859. Εἴσθεσις συστηματικὴ ἀμοιβαίας ἓξ περιόδους ἔχουσα. τῆς δὲ πρώτης στίχοι τρεῖς ἰαμβικοὶ ἀκατάληκτοι, καὶ ἐν ἐκθέσει ἕτερος ὁμοίως· ὑφ' ὃν παράγραφος.

859. φυσᾶν *inflare tibiam*, vt Acharn. 863. Pac. 954. Supplendum αὐλόν. — πολλὰ καὶ δεῖν' pro πολλὰ δεινά. Sed ſic ſolent καὶ inſerere. δὴ eſt h. l. ἤδη, iam. cf. Cl. Steinbrychel in Muſeo Turic. Vol. I. p. 187.

861. Prodit cum ſacrificulo tibicen ſpeciem corui gerens, vel plumis corui diſtinctus, et capiſtratus. Φορβειὰ dicebatur corium, quo muniebatur tibicinis os, ne nimium inflare genas poſſet. v. Schol. Veſp. 579. Heſ. h. v. ibique intpp. Itaque ἐμπεφορβιωμένος eſt τῇ φορβειᾷ κατειλημμένος, vt bene Pollux 4, 70.

Ἱερ. Δράσω τάδ᾽, ἀλλὰ πῦ 'ϛὶν ὁ τὸ κανῦν ἔχων;
Εὔχεσθε τῇ Ἑϛίᾳ τῇ ὀρνιθείῳ
Καὶ τῷ ἰκτίνῳ τῷ ἑϛιάχῳ
Καὶ ὄρνισιν Ὀλυμπίοις
Καὶ Ὀλυμπίῃσιν
Πᾶσι καὶ πάσῃσιν.
Ὦ Σουνιέρακε χαῖρ᾽ ἄναξ πελαργικέ.
Καὶ κύκνῳ Πυθίῳ καὶ Δηλίῳ,
Καὶ Λητοῖ ὀρτυγομήτρᾳ,
Καὶ Ἀρτέμιδι ἀκαλανθίδι.
Πει. Οὐκέτι Κολαινὶς, ἀλλ᾽ Ἀκαλανθὶς Ἄρτεμις.

863. Ἡ δευτέρα περίοδος κώλων καὶ ϛίχων ἐϛὶ δέκα· ὧν ὁ πρῶτος ἰαμβικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος. τὸ β´ ἀντισπαϛικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτων καὶ σπονδείου (f. δισπονδείου). τὸ γ´ ὅμοιον, ἐξ ἐπιτρίτων, καὶ αὐτὸ τρίμετρον βραχυκατάληκτον, τὸ τέταρτον ὅμοιον, δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ε´ καὶ ϛ´ δίμετρα βραχυκατάληκτα τροχαϊκὰ, ὁ ζ´ ὅμοιος τῷ α´, τὸν β´ ἔχων πόδα χορεῖον. τὸ η´ ὅμοιον τῷ γ´, τὸ θ´ ἀναπαιϛικὸν ἐφθημιμερὲς, τὸ ι´ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος τρίμετρον βραχυκατάληκτον. ἐν εἰσθέσει δ᾽ ἴαμβος, τῷ πρώτῳ ὅμοιος· ὑφ᾽ ὃν παράγραφος.

864. Ἐμιμήσατο τὰ τῶν ἀνθρώπων ἤθη. καὶ γὰρ ἔθος ἀπὸ τῆς ἑϛίας ἀπάρχεσθαι ἐν ταῖς θυσίαις. ἔμιξε δὲ τὰ ἐπίθετα τῶν θεῶν τοῖς ὀρνέοις. Schol. ἑϛιοῦχος eſt ſimpl. praeſes loci, vt Ceres Eur. Suppl. 1. dicitur ἑϛιοῦχος Ἐλευσῖνος. Fere ita dicitur Iupiter.

867. Hunc verſum a praecedenti ſeparaui, cum quo olim male coniunctus erat, metri cauſa. In precibus ſolebant nominare deos et deas. vid. Theſm. 338. Menander apud Athen. 14. p. 659. E. et Spanh. ad Plut. v. 1.

869. Haec verba malim Piſthetaero tribuere; ſaltem in parentheſi ponenda ſunt. Σουνιέρακε compoſitum ex Σούνιον, quod erat Atticae promontorium, et ἱέραξ, ſed alludit ad Neptuni cognomen Σουνιάρατος quod eſt in Eqq. 556. Sic mox πελαργικὲ alludit ad πέλαγος. Proprie volebat poeta dicere: Σουνιάρατε, ἄναξ πελάγους, immutauit vocabula, quia de auibus loquitur. Ἄναξ dicitur Neptunus etiam Veſp. 143. et ποντομέδων ib. 1521.

871. ὀρτυγομήτρα eſt Germ. Wachtelkoenig. Ariſtot. H. A. 8, 12. Plin. 10, 23. Buffon Nat. der Voeg. T. IV. p. 116. Alludit autem et hic ad Ortygiam inſulam, h. e. Delum, in qua peperiſſe Latona traditur. vid. Spanh. ad Callim. p. 115. ſ.

872. Ἀκαλανθὶς genus auium, carduelis. De Diana Κολαινίδι et nominis cauſa multa ad h. l. Schol. congeſſit, quaedam et Suidas habet.

Ιερ. Καὶ Φρυγίλῳ Σαβαζίῳ,
Καὶ στρουθῷ, μεγάλῃ
Μητρὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων.
Δέσποινα Κυβέλη, στρουθὲ, μῆτερ Κλεοκρίτου.
Διδόναι Νεφελοκοκκυγιεῦσιν
Ὑγίειαν, καὶ σωτηρίαν,
Αὐτοῖσι καὶ Χίοισιν.
Πει. Χίοισιν ἥσθην πανταχοῦ προσκειμένοις.
Ιερ. Καὶ ἥρωσι καὶ ὄρνισι καὶ ἡρώων παισὶν,

874. Ἡ γ΄ περίοδος κώλων καὶ στίχων ἐστὶν ἑπτά· ὧν τὸ α΄ χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ β΄ δακτυλικὸν πενθημιμερές. τὸ γ΄ ἑφθημιμερὲς, τὸ δ΄ ἰαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ ε΄ ἀναπαιστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἔχον τὸν β΄ πόδα τρίβραχυν· εἰ δὲ βούλει, Ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάττονος, τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παιῶνος. τὸ ϛ΄ ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ ζ΄ ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές. ἐν εἰσθέσει ἴαμβος τρίμετρος ἀκατάληκτος· ὑφ᾽ ὃν παράγραφος.

Φρυγίλος eſt fringilla, quae h. l. Σαβάζιος vocatur, quoniam Phryges Dionyſum Σαβάζιον dicebant. v. Schol. Heſ. h. v. et Intpp.

875. Intelligit ſtruthiocamelum (Strauſs), Attici στρουθὸν appellabant, vid. Heſych. h. v. conf. Buffon. H. N. Au. T. II. p. 129. ſſ. Dicebatur etiam στρουθὸς μεγάλη, Ael. N. A. 14, 7. vnde patet, cur h. l. comparetur cum magna deûm matre, h. e. Cybele. — τὸ δὲ μῆτερ Κλεοκρίτου παρ᾽ ὑπόνοιαν ἐπήγαγεν, βουλόμενος αὐτὸν διαβάλλειν ὡς στρουθόποδα, τουτέστι μεγαλόπουν. ἐκωμῳδεῖτο δὲ ὡς ξένος, καὶ τάχα ὑποκριτής. νῦν δὲ ἐμφαίνεται, ὅτι καὶ τὴν ὄψιν στρουθώδης. ὁ δὲ Δίδυμος μητέρα Κλεοκρίτου, ὅτι ὡς γυναικίας καὶ κίναιδος κωμῳδεῖται. ἐν δὲ τοῖς μυστηρίοις τῆς Ῥέας μαλακοὶ πάρεισι. Schol.

880. Καὶ τοῦτο ἀφ᾽ ἱστορίας εἴληφεν. ηὔχοντο γὰρ Ἀθηναῖοι κοινῇ ἐπὶ τῶν θυσιῶν ἑαυτοῖς τε καὶ Χίοισι, καθάπερ Θεόπομπος ἐν τῷ δυοδεκάτῳ τῶν Φιλιππικῶν φησὶν — Schol. Chii autem Athenienſibus multum profuerant in variis bellis (vid. Diodor. S. 12, 27.) Etiam priori belli Pelop. tempore faciebant cum Athenienſibus, et his parebant, Thuc. 4, 51. vnde ſequitur: Χίοισιν — προσκειμένοις, in quo verbo eſt ambiguitas; nam προσκεῖσθαι ſignificat cum *adiici, addi*, tum *ab alicuius partibus ſtare.*

882. Ἡ τετάρτη περίοδος κώλων καὶ στίχων ὀκτώ. ὁ πρῶτος ἀντισπαστικὸς τετράμετρος βραχυκατάληκτος. ὁ δεύτερος Ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος τρίμετρος καταληκτικός. τὸ γ΄ ὅμοιον δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ παιῶνος. τὸ δ΄ ὅμοιον, δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ πέμπτον χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν· εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν τρίμετρον. τὸ ἕκτον ὅμοιον δακτυλικὸν ἑφθημιμερές. τὸ ἕβδομον χοριαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν,

Καὶ πορφυρίωνι, καὶ πελεκᾶντι,
Καὶ πελεκίνῳ, καὶ φλέξιδι,
Καὶ τέτρακι, καὶ ταῶνι,
Καὶ ἐλεᾶ, καὶ βάσκα,
Καὶ ἐλασᾶ, καὶ ἐρωδιῷ,
Καὶ καταράκτῃ, καὶ μελαγκορύφῳ,
Καὶ αἰγιθάλλῳ.

Πει. Παῦ' ἐς κόρακας· παῦσαι καλῶν, ἰοὺ, ἰού.
Ἐπὶ ποῖον, ὦ κακόδαιμον, ἱερεῖον καλεῖς
Ἁλιαιέτους καὶ γῦπας; οὐχ ὁρᾷς, ὅτι
Ἴκτινος εἷς ἂν τοῦτό γ' οἴχοιθ' ἁρπάσας;
Ἄπελθ' ἀφ' ἡμῶν καὶ σὺ καὶ τὰ στέμματα.
Ἐγὼ γὰρ αὐτὸς τουτοισὶ θύσω μόνος.

ληκτικὸν, τὸ ὄγδοον, ἰαμβικὸν πενθημιμερὲς, ὑφ' ὃ παράγραφος.

882. Haec quoque ex conſuetis apud Athenienſes precum formulis petita ſunt. — πελεκᾶντι eſt Attica forma pro πελεκᾶνι Sch. — πελεκῖνος alias eſt herbae nomen, v. Cl. Niclas ad Geopon T. I. p. 199. h. l. auis nomen. Τέτραξ eſt *tetrao minor*, Birkhuhn mit geſpaltenem Schwanze oder *Trappe*, Buff. T III. p. 134. cf. Athen. IX. p. 398. vbi hic ipſe locus laudatur. Pro Ἐλεᾷ Bergl. mauult Τελεᾷ, vt habet Schol. ad v. 168. neque tamen hoc vocab. de aue interpretatur, ſed de helluone quodam, qui ſaepe in foro, aues emturus, conſpiciebatur. v. Pac. 1005. At ſeries loci non niſi de aue cogitare ſinit. Quaenam autem intelligatur, incertum eſt. Καταράκτης pertinet ad falcones, μελαγκόρυφος eſt ficedula, et αἰγίθαλλος parus, quae auis eſt apibus inimica. v. Ael. N. A. 1, 58. Geopon. 15, 2.

890. Ἡ ε' περίοδος ἐκ στίχων ἐστὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ς' ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

Formula παῦ' ἐς κόρακας legitur etiam Acharn. 864. In his παῦε habet nouam quandam notionem, multumque diſtat, quod mox ſequitur, παῦσαι καλῶν, aut quod Plato comicus ap. Poll. 3, 124. dicit παῦσαι δυσωνῶν. — ἱερεῖον eſt i. q. θῦμα. v. Moeris pag. 204. Pierſ. et Ammon. h. v. Ἁλιαίετος eſt aquila marina (Fiſchadler) Ariſt. H. A. 9, 34. et γὺψ vultur, (der groſse Geyer). v. Buffon. T. I. p. 90. et 129.

893. Vt hiatus vitaretur, inſerui γ' poſt τοῦτο cum Edd. antiquis et Bergl. Caeterum Schol. obſeruat, haec dici εἰς διαβολὴν τοῦ χορηγοῦ, ὅτι μικρὸν ἔδωκεν ἱερεῖον.

895. τουτοισὶ metro repugnare, ita manifeſtum eſt, vt mirer non vidiſſe Editores. Forte anti-

Ἱερ. Εἶτ' αὖθις αὖτ' ἄρα σοι
Δεῖ με δεύτερον μέλος
Χέρνιβι θεοσεβὲς
Ὅσιον ἐπιβοᾶν· καλεῖν δὲ
Μάκαρας, ἕνα τινὰ μόνον, εἴπερ
Ἱκανὸν ἕξετ' ὄψον.
Τὰ γὰρ παρόντα θύματ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν
Γένειόν τ' ἐστὶ καὶ κέρατα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ, ΠΟΙΗΤΗΣ.

Πει. Θύοντες εὐξώμεσθα τοῖς πτερίνοισι θεοῖς.

antiquitus lectum eſt τοῖς θεοῖς θῦσαι, vel τοῖςδε ποιῆσαι, et noſtra lectio e gloſſemate orta. αὐτὸς μόνος ſaepe iunguntur, etſi alterutrum ſufficit; vnde non erat, cur corrigeret locum Eurip. Phoen. 1235. Vir quidam doctus.

896. Ἡ ϛ' περίοδος ἐν ἐκθέσει κώλων ἐστὶν ὀκτώ. τὸ α' χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, τὸ β' τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς, τὸ γ' δακτυλικὸν δίμετρον, τοῦ α' (imo τοῦ β' — ſic et Kuſt. emendat) ποδὸς προκελευσματικοῦ. τὸ δ' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τῶν α' καὶ β' ποδῶν χορείων, τὸ ε' ὅμοιον, ἐκ χορείων, τὸ ϛ' τροχαϊκὸν ἰθυφαλικὸν, τοῦ α' ποδὸς χορείου, ὁ ζ' ἰαμβικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος, τὸ η' Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος, δίμετρον ὑπερκατάληκτον (ſed forte potius eſt iambicum dimetrum, omiſſo τ' ante ἐστὶ). ἐπὶ τῷ τέλει αἱ συνήθεις δύο διπλαῖ.

896. Vt prima verſus pars choriambum efficeret, ſcribi poſſet: Εἶτ' ἄρα σοί γ' αὖθις-αὖ.

900. Reiſkius aut μακάρων, aut μάκαρα, legi volebat. Sed vt prius metrum non patitur, poſterius, credo, linguae reſpuit. Neque enim deum μάκαρα dictum noui. Eſt autem in vita communi non rarum, Plurali ſic ſubiungere Singularem, et poterit locus commode explicari, modo poſt μάκαρας diſtinguatur, quod feci. — Ὄψον eſt, quidquid ad panem editur, προσφάγημα, Moer. et Thom. M. h. v.

903. Ἐπὶ τῶν ἱερείων τῶν μὴ ἐχόντων σάρκα τοῦτό φησιν. ἀπὸ παροιμίας οὖν. ὡσεὶ ἔλεγε τρίχας καὶ κέρατα Schol. Cf. Suid. V. Θύματα.

904. Εἴσθεσις ἑτέρας περιόδου ἀμοιβαίας κώλων καὶ στίχων ιζ'· ὧν οἱ α', ε', θ', ι', καὶ οἱ τελευταῖοι πέντε ἴαμβοι, οὗτοι μὲν ἀκατάληκτοι τρίμετροι· ὁ δὲ δ' ἑφθημιμερής· ὁ β' χοριαμβικὸς τρίμετρος καταληκτικὸς, τὸν α' ἔχων πόδα πεντασύλλαβον, τὸ γ' τροχαϊκὸν πενθημιμερές. ὁ ϛ' Ἰωνικὸς τετράμετρος βραχυκατάληκτος. τὰ ζ', ια', δακτυλικά· τὸ μὲν πενθημιμερές· τὸ δὲ τρίμετρον καταληκτικὸν εἰς δισυλλαβίαν. τὰ η', ιβ', ἀναπαιστικὰ ἑφθημιμερῆ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

905. Ἔρχε-

Ποι. Νεφελοκοκκυγίαν τὰν εὐδαίμονα
Κλῆσον, ὦ μοῦσα,
Τεαῖς ἐν ὕμνων ᾠδαῖς.
Πει. Τουτὶ τί τὸ πρᾶγμα; ποδαπὸς, εἰπέ μοί, τις εἶ;
Ποι. Ἐγὼ μελιγλώσσων ἐπέων ἱεὶς ἀοιδὰν,
Μουσάων θεράπων
Ὀτρηρὸς, κατὰ τὸν Ὅμηρον.
Πει. Ἔπειτα δῆτα, δοῦλος ὢν, κόμην ἔχεις;
Ποι. Οὔκ· ἀλλὰ πάντες ἐσμὲν οἱ διδάσκαλοι
Μουσάων θεράποντες
Ὀτρηροὶ, κατὰ τὸν Ὅμηρον.
Πει. Οὐκ ἐτὸς ὀτρηρὸν καὶ τὸ ληδάριον ἔχεις.

905. *Ἔρχεταί τις ποιητὴς, ὡς ἐπὶ νεοκτίστου πόλεως ἐγκώμια λέξων.* Fuerunt enim tum, vt ſemper, poetae, qui quauis data occaſione, lucri cauſa, verſus pangerent. Κλῄζειν eſt celebrare, canere, vt Theſm. 123. Orph. Argon. 614. Homerus hoc dixit κλείειν. ἐν eſt *per*.

908. Τις cum ποδαπὸς iungendum eſt, et redundat; alias enim ſcribi debuiſſet: τίς καὶ ποδαπὸς, vt Plat. Apol. Socr. c. 3. Sed τις a Graecis eleganter addi ſolet Adiectiuis, ita vt verti non poſſit, vt v. 900. ἕνα τινὰ, Plut. 163. φιλότεκνός τις. —

909. Μελίγλωσσα ἔπεα ſunt *mellita*, ſuauia, *carmina*. Ducta eſt imago ex Homero, apud quem de Neſtore (Il. 1, 249.) Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. — Ὀτρηροὶ ap. Hom. ſaepius dicuntur ſerui gnaui et ſtudioſi; vt Il. 1, 321. Od. 1, 109. 4, 23. 38. Sed verba ὀτρηρὸς Μουσάων θεράπων lecta fuiſſe dicuntur in Homeri Margite, poemate, quod teſte Ariſtotele (de Poet. p. 26. ed. Harles.) proxime ad comoedias ſerioris aetatis accedebat. vid. Schol. h. l.. et Euſtratius apud Cel. Ruhnken. ad Vellei. Paterc. p. 20.

912. διὰ τὸ θεράπων, δοῦλος εἶπεν. ἦν δὲ τῶν ἐλευθέρων τὸ κομᾷν. Schol.

913. Διδάσκαλοι appellabantur cum ii, qui chorum docebant, et qui ſumtus ſuppeditabant ad agendas fabulas ornandamque ſcenam, tum ipſi etiam poetae Comici, Tragici, et dithyrambici. De his h. l. Vid. Poll. 4, 106. Suid. et Harpocr. h. v. Kuſter. ad Heſ. T. I. p. 978. et Cl. Harles ad Ariſt. Poet. p. 141. Nam διδάσκειν de poetis, eſt, edere fabulam, Ran. 1058.

916. Οὐκ ἐτὸς Grammatici antiqui dupliciter exponunt, οὐκ ἀληθῶς, vt ἐτὸς dictum ſit pro ἐτῶς ex ἐτεῶς contractum (Sch. Plut. 404.), vel οὐ ματαίως, οὐκ ἀλόγως. Sic h. l. accipiendum. Vid. Ruhnk. ad Tim. gloſſ. Plat. p. 144. Alb. ad Heſ. II. p. 811. — Ὀτρηρόν· παίζει παρὰ τὸ ὀτρηροί.

Ἀτὰρ, ὦ ποιητὰ, κατὰ τί δεῦρ' ἂν ἐφθάρης;
Ποι. Μέλη πεποίηκ' ἐς τὰς Νεφελοκοκκυγίας
Τὰς ὑμετέρας, κύκλιά τε πολλὰ καὶ καλὰ,
Καὶ παρθένεια, καὶ κατὰ τὰ Σιμωνίδου.
Πει. Ταυτὶ σύ ποτ' ἐποίησας ἀπὸ ποίου χρόνου;
Ποι. Πάλαι, πάλαι δὴ τήνδ' ἐγὼ κλήζω πόλιν.

ροι· ὅτι τετρημμένον ἦν αὐτοῦ καὶ τὸ ἱμάτιον Schol.

917. κατὰ τί ad quod conſequendum, quo conſilio? Sic Nub. 238. Pac. 191. Eccl. 600. Mox Bergl. ex antiquis edd., vti dicit, recepit ἀνεφθάρης. Sed rectius ſcribitur diuiſim, monente etiam Biſeto. Nam φθείρεσθαι, non ἀναφθείρεσθαι, ſignificat *ire, abire, venire*; ſed adiunctam hoc verbum habet aliquam moleſtiae et indignationis notionem, vt in formula φθεῖρε (Tho. Mag.) et ap. Demoſth. p. 560. ed. Reiſk. δεινοί τινές εἰσι φθείρεσθαι πρὸς τοὺς πλουσίους.

919. Κύκλια ἔλεγον τὰ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ἔχοντα. Sch. Melius alter Schol. κατάτεχνα, ποικίλα. Nam κύκλια μέλη ſunt carmina ex vario metrorum genere compoſita, h. e. dithyrambica, in honorem Bacchi edita, et κύκλιοι χοροὶ (Nub. 337. Ran. 369.) Baccho ſacrati ſunt etiam dithyrambicorum poetarum. vid. praeter Grammaticos, Perizon. ad Ael. V. H. 10, 6, 3. Iam hoc carminum genere excelluit inprimis Simonides, v. Bentlei. Reſp. ad Boyl. p. 320. ſ. ed. Lipſ., vnde intelligitur, cur additum ſit: καὶ κατὰ τὰ Σιμων. h. e. facta ad modum, ad exemplum, Simonidis. Haec enim eſt part. κατὰ vis. Sic Plat. Apol. 1, 7. ὁμολογοίην ἂν ἔγωγε οὐ κατὰ τούτους εἶναι ῥήτωρ, vbi v. Cl. Fiſcher., Lennep. ad Phalar. Epp. p. 94. et Cl. Wyttenb. ad Plut. de S. N. Vind. p. 85. — Παρθένεια Schol. alter dixit eſſe ἃ αἱ παρθένοι ᾖδον, alter τὰ εἰς παρθένους ᾀδόμενα. Poſterior explicatio vana eſt; itaque, niſi malis παρθένεια ſimpliciter intelligere *elegantia*, prior explicatio praeferenda. Nam in plurium deorum ſacris chori virginum circulares inſtituebantur. v. Spanh. ad Call. Dian. p. 293. et 342. ed. Ern. Vocabulum τὰ παρθένεια ipſum rarius eſt; in Graecis V. T. intpp. legitur ita, vt ſit ipſa virginitas. v. Biel. Theſ. philol. ſ. v.

920. Καὶ deleri vult Reiſk. metro repugnante.

921. Ἐντεῦθεν διαιρεῖται τὰ πρόσωπα εἰς συστηματικὰς περιόδους ἀμοιβαίας η'· καὶ ἔστιν ἡ πρώτη περίοδος στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων τεσσάρων, ἡ β' στίχων καὶ κώλων ἑπτά· ὧν ὁ πρῶτος χοριαμβικὸς τρίμετρος καταληκτικὸς, τὸ β' ὅμοιον, δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸν δεύτερον ἔχων πόδα πεντασύλλαβον. τὸ γ' περίοδος ἐξ ἰαμβικῆς καὶ τροχαϊκῆς βάσεως, τὸ δ' ἀσυνάρτητον ἐξ ἀναπαιστικῆς καὶ ἰαμβικῆς βάσεως. τὸ ε' τροχαϊκὴ βάσις ἐκ χορείων. τὸ ϛ' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, εἰ δὲ βούλει, Ἰωνικὸν ἑφθημιμερές· τὸ ζ' Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· ὑφ' ὃ παράγραφος.

923. θύειν

Πει. Οὐκ ἄρτι θύω τὴν δεκάτην ταύτης ἐγώ;
Καὶ τοὔνομ᾽ ὥσπερ παιδίῳ νῦν δὴ 'θέμην.
Ποι. Ἀλλά τις ὠκεῖα Μουσάων φάτις
Οἷα πὲρ ἵππων ἀμαρυγά.
Σὺ δ᾽ ὦ πάτερ, κτίστορ Αἴτνας,
Ζαθέων ἱερῶν ὁμώνυμε,
Δὸς ἐμὶν ὅ,τι περ

923. *θύειν* h. l. ſimpliciter eſt celebrare feſtum diem ſacrificiis aliisque ritibus; vt Aelian. V. H. 1, 15, 15. *θύειν ἀναγώγια*. Poſſis etiam *διὰ* ſupplere, vt in Noſtri Eqq. 653. *θύειν εὐαγγέλια*, cf. Verheyck. ad Ant. Lib. p. 7. vel intelligere dictum pro *ὑπὲρ τῆς δεκάτης*. v. Muſgrav. ad Eur. Hel. 1132. Ad ſenſum loci cf. Suid. V. Δεκάτην ἑστιᾶσαι. — *νῦν δὴ* eſt *nunc primum, nunc demum*, modo. In Pac. v. 5. ſimiliter ſcribendum: *ἣν νῦν δὴ 'φερες*· Bene ibi Schol.: Οὕτως Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἀρτίως. Vid. Ruhnk. ad Tim. Gloſſ. Plat. V. Νῦν δὴ, Cl. Fiſcher. ad Plat. Polit. 2, 8.

925. *φάτις* eſt poeticum verbum, idem quod *φήμη* valens, Heſ. cum Intpp. Μουσάων redundat; dithyrambici enim poetae, quos hoc loco noſter ridet, ſolebant multa vocabula adhibere, quorum nulla vis eſſet. Caeterum ſupplendum *ἦλθε*. — Ἀμαρυγὴ translatum a radiis lucis (Intpp. Heſ. h. v. Hom. hymn. Mart. 45.) velocitatem indicat. Suidas: Ἀμαρυγὴ, λαμπηδὼν, καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἡ κίνησις.

927. Ἐκ τῶν Πινδάρου Ὑπορχημάτων· Ξύνες ὅ,τι λέγω ζαθέων ἱερῶν ἐπώνυμε (etiam Schol. Pind. Pyth. 2. legit ἐπώνυμε, ſed Schol. Pind. Nem. 7. ὁμώνυμε, quod monuit iam Bergl.) πάτερ, κτίστορ Αἴτνας. Ἐπειδὴ ὁ Ἱέρων ἔκτισεν αὐτήν. Schol. Scilicet Poeta ieiunus donum petit a conditore vrbis Nephelococcygiae, ſed appellat eum verbis, quibus Pindarus Hieronem. Aetna eſt h. l. oppidum Siciliae, v. Strabo 6, p. 185. et Cell. Geogr. p. 1002. Duck. et Waſſ. ad Thucyd. p. 439. Weſſel. ad Diod. S. T. I. p. 461. Pindarus autem ſolebat in hymnis ſaepius laudare conditores, aut reges, vrbium, vnde victores oriundi erant, vt Hieronem Olymp. Od. 1. init. Od. 6. Antiſtr. 6. inprimisque Pyth. 1. ſtr. 4. vbi Hieron etiam dicitur Aetnam condidiſſe; cf. Nem. Od. 11.

929. In ed. Kuſt. erat ὅτι. Haec centies confuſa ſunt. Etiam v. 946. correxi. Ad ἐμὶν, τεὶν notauit Schol. haec: Χλευάζει τῶν Διθυραμβοποιῶν τὸν συνεχῆ (f. συνήθη) τοῖς τοιούτοις δωρισμόν· καὶ μάλιστα τὸν Πίνδαρον συνεχῶς λέγοντα ἐν ταῖς αἰτήσεσι τὸ ἐμὶν. v. Koen. ad Greg. Cor. p. 122. ſ. Pro τεὶν fere dicunt Dores τὶν, vt Pind. Ol. 5, 16. Theocrit. paſſim. Sed τεὶν etiam Doribus, et vel ipſi Homero vſitatum fuit. V. Alb. ad Heſ. T. II. p. 1356, 25. et Toup. Opuſc. Crit T. I. p. 466. Etiam πρόφρων, h. e. εὔνους, vocabulum eſt Pindaricum (Pyth. 9. ſtr. 3. v. 11. etc. etiam ap.

Τεᾷ κεφαλῇ θέλῃς
Πρόφρων δόμεν ἐμὶν, τεΐν.

Πει. Τϑτὶ παρέξει τὸ κακὸν ἡμῖν πράγματα,
Εἰ μή τι τϑτῳ δόντες ἀποφευξϑμεθα.
Οὗτος, σὺ μέντοι σπολάδα καὶ χιτῶν᾽ ἔχεις·
Ἀπόδυθι, καὶ δὸς τῷ ποιητῇ τῷ σοφῷ.
Ἔχε τὴν σπολάδα· πάντως δέ μοι ῥιγῶν δοκεῖς.
Ποι. Τόδε μὲν ϑκ ἀέκϑσα φίλα

Theocr. 1, 60. 25, 3. legitur.) Verba ſingula per ſe clara ſunt, ſed ſenſus totius loci facilitatem impediunt verba τεᾷ κεφαλῇ, quae quorſum pertineant, non ſatis apparet, tum et τεΐν. Vulgo locus vertitur: Largire mihi, quod tibimet ipſi tuoque capiti datum optes, libens id mihi praebere velis. Male! Equidem locum ſic intelligo: τεὶν redundat; adiecit enim poeta, vt occaſio eſſet exſibilandi Doriſmi; tum coniungenda puto verba τεᾷ κεφαλῇ πρόφρων, i. e. tibi ipſe beneuolus (quia ſcilicet Piſthetaerus, dato munere, laudabatur carmine poetae). An vero legendum ὅ, τι περ Τεὰ κεφαλὴ (tua ſapientia, tu) θέλῃ κ. τ. λ.? Caeterum probabile etiam eſt, poetam hic de induſtria obſcurius ſcripſiſſe.

932. Ἡ τρίτη περίοδος ςίχων ἐςὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ε΄· ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

932. Τϑτὶ τὸ κακὸν hic malus, importunus, homo; vt ap. Latinos Comicos *malum* ſaepius. V. Donat. ad Ter. Eun. 4, 7, 10. — ἀποφευξϑμεθα forma Attica, vt Plut. 447. Acharn. 1128.

934. Alloquitur ſacerdotem. σπολὰς erat veſtis ſuperior ex pelle confecta. Heſ. Σπολὰς, χιτωνίσκος βαθὺς, σκύτινος. Vid. Schol. h. l. et Pollux 1, 135. 7, 70. (vbi locus Sophoclis laudatur, quem et Schol. h. l. exhibet). Σοφοὶ antiquitus non ſolum philoſophi, ſed et artifices, muſici, poetae, dicti ſunt, vt Theocr. 17, 6. σοφοὶ ἀοιδοὶ, vnde h. l. σοφῷ ποιητῇ. Moeris p. 26. Ἀπόθυδι A. Ἀπόδυσαι E.

936. ῥιγῶν Grammatici tradunt eſſe Doricam formam, Atticis vſurpatam pro ῥιγϑν, v. Schol. h. l. Moer. p. 339. cum Pierſ. Sed Lamb. Boſſius Obſſ. Critt. p. 48. praeeunte Tho. Mag. p. 782. diſcrimen facit inter ῥιγέω et ῥιγόω.

937. Ἡ δ΄ περίοδος κώλων ἐςὶ παιωνικῶν, μεμιγμένη κρητικοῖς καὶ παλιμβακχείοις, τεσσάρων· ὧν τὸ α΄ τρίμετρον καταληκτικὸν, τὸ β΄ τρίμετρον βραχυκατάληκτον, τϑ β΄ ποδὸς παλιμβάκχϑ (παλιμβακχείϑ), τὸ γ΄ δίμετρον ἀκατάληκτον διὰ τὴν ἀδιάφορον. ἐν ἐκθέσει δὲ ςίχος ἰαμβικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. ἑξῆς δὲ ἡ ε΄ περίοδος κώλων (ἀναπαιςικῶν *) ε΄· ὧν τὸ α΄ δίμετρον καταληκτικὸν, τϑ α΄ ποδὸς πεντασυλλάβϑ, τὸ β΄ πενθημιμερὲς, ὃ καλεῖται δοχμαϊκὸν, τὸ γ΄ ἰωνικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον,

Μῦσα τόδε δῶρον δέχεται.
Τὺ δὲ τεᾷ φρενὶ μάθε
Πινδάρειον ἔπος.
Πει. Ἄνθρωπος ἡμῶν ἐκ ἀπαλλαχθήσεται.
Ποι. Νομάδεσι γὰρ ἐν Σκύθαις
Ἀλᾶται Στράτων·
Ὃς ὑφαντοδίνητον ἔσθος ἐ πέπαται·
Ἀκλεὴς δ᾽ ἔβα σπολὰς ἄνευ χιτῶνος.
Ξύνες, ὅ, τι λέγω.
Πει. Ξυνίημ᾽, ὅτι βύλει τὸν χιτωνίσκον λαβεῖν.

ληκτον, τῦ α´ ποδὸς πεντασυλλάβυ, τὸ δ´ ὅμοιον, τὸ ε´ δίμετρον βραχυκατάληκτον παιωνικὸν, ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

*) hoc vocabulum delendum.

939. τεᾷ (h. e. σᾷ) φρενὶ redundat, vt ap. antiquos poëtas non raro. Pindar. Ol. 8. ſtr. 2. v. 3. διακρίνειν φρενί.

941. Ἄνθρωπός h. l. in malam partem. v. Valcken. ad Eran. Phil. p. 156.

942. Καὶ ταῦτα παρὰ τὰ ἐκ Πινδάρυ· ἔχει δὲ ὕτως· Νομάδεσι γὰρ ἐν Σκύθαις ἀλᾶται Στράτων, ὃς ἁμαξηφόρητον οἶκον ὐ πέπαται· ἀκλεὴς δ᾽ ἔβα (exhibeo verba ex veriſſimà Bentleii emendatione) λαβὼν δ᾽ ἡμιόνυς παρ᾽ Ἱέρωνος ᾔτει αὐτὸν καὶ ἱμάτιον. δῆλον δὲ, ὅτι χιτῶνα αἰτεῖ τῇ σπολάδι. Schol. Scythae Νομάδες commemorantur etiam ab Herod. 4, 11. et 19. Hi ſolebant tentoria imponere quadrigis, et, qui curru carebat, infamis erat. v. Schol. Aeſch. Prom. 715. (ed. Brunk.) Σκύθας δ᾽ ἀφίξῃ νομάδας, οἳ πλεκτὰς στέγας πεδάρσιοι ναίυσ᾽ ἐπ᾽ εὐκύκλοις ὄχοις. Seneca Herc. Fur. 533. appellat Scythiae multiuagas Domos. v. Weſſ. ad D. S. II. p. 424. — Πέπαται Schol. explicat κέκτηται. v. omnino Valck. Anim. ad Ammon. p. 187. ſ. ad Theocr. Adon. p. 383. et Erneſt. ad Callim. in Cer. 128. Pro Ὑφαντοδίνητον Suid. habet Ὑφαντοδόνητον h. v. quod non explicat; vtrouis modo ſcribatur, ſenſus manet idem; neque enim aliud ſignificat, quam ὑφαντὸν (vt ὑφαντὰ εἵματα Hom. Od. ν, 116.), legit autem poeta hoc compoſitum, vt Pindarum notaret, qui ſaepe *per audaces noua dithyrambos verba deuoluit* (Horat. Od. 4, 2, 11.).

947. Ἡ ἕκτη περίοδος ἡνωμένη ὖσα, κώλων καὶ στίχων ἐστὶν η´· ὧν οἱ πρῶτοι τέσσαρες ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι. μίαν γὰρ τὰ δύο πρόσωπα τὴν τοιαύτην ποιεῖ περίοδον. τὰ δὲ ἑξῆς τέσσαρα ἀναπαιστικὰ κῶλα, ὧν τὸ α´ ἑφθημιμερὲς, τὸ β´ ἀναπαιστικὴ βάσις, τὸ γ´ δίμετρον βραχυκατάληκτον, τῶν πρώτων δύο ποδῶν ὄντων προκελευσματικῶν, τὸ δ´ ὅμοιον τῷ β´· ὑφ᾽ ὃ παράγραφος.

947. χιτωνίσκος eſt *ſubucula.* V. Pierſ. ad Moer. p. 416. Verſus 950. Schol. dicit ſenſum eſſe: ἀπελθὼν ποιήσω τὰ ποιή-

Ἀπόδυθι. δεῖ γὰρ τὸν ποιητὴν ὠφελεῖν.
Ἄπελθε τȣτονὶ λαβών. Ποι. ἀπέρχομαι,
Κἀς τὴν πόλιν γ᾽ ἐλθὼν ποιήσω δὴ ταδί·
Κλῇσον, ὦ Χρυσόθρονε, τὰν
Τρομεράν, κρυεράν.
Νιφοβόλα πεδια πολύσπορα
Τ᾽ ἤλυθον· ἀλαλάν.
Νὴ τὸν Δί᾽ ἀλλὰ γὰρ πέφευγα ταυταγὶ
Τὰ κρυερά, τονδὶ τὸν χιτωνίσκον λαβών.
Πει. Τȣτὶ μὰ Δί᾽ ἐγὼ τὸ κακὸν ȣδέποτ᾽ ἤλπιζα,

ματα ἐς τὴν πόλιν. Equidem ſimplicius acciperem ita: cum venero in vrbem, carmina pangam haec. Nam Piſthetaerus et poeta non erant in vrbe noua. vid. v. 1118. ſſ. Ποιεῖν autem eſt carmina pangere, vt Platon. Apol. 7, 4. Phaed. 4, 6. vid. ad vtrumque locum Cl. Fiſch.

951. In componendis his verbis iungendisque epithetis poeta noſter obſcurus ineptusque eſſe ſtuduit, vt poetas dithyrambicos, qui tum ſe Pindari ſpiritus imitari crederent, ſi a nemine intelligerentur, notaret. Nam *νιφόβολα* et *πολύσπορα πεδία* inepte iungi, quivis videt. *Νιφόβολα* ſunt niue tecta. Sic Eurip. Phoen. 214. *ὑπὸ δειράσι νιφοβόλοις Παρνασȣ̃.* *Νιφόβολον ὄρος* e Plutarchi Sertorio laudat Toupius Add. ad Theocr. p. 395, 1. Tales campi non poſſunt ſimul eſſe *πολύσποροι*, h. e. fertiles. Poſt *τρομερὰν, κρ.* volunt ſubintelligi *πόλιν*, quod v. 950. praecedit, et ante *νιφόβολα* ſupplendum *εἰς*. Cauſam epithetorum *τρομερὰν* et *κρυερὰν* reddidit Schol. ita: *ἐπειδὴ ἐν τῷ ἀέρι τὸ πλάσμα τῆς οἰκοδομῆς ὑποτίθεται, παίζων φησὶ, τὸ τρομερὰν μὲν, διὰ τὸ ἀστήρικτον· κρυερὰν δὲ, τὴν κρύος μεταλαμβάνȣσαν, διὰ τὸ ἐπ᾽ αὐτὴν καταρράσσειν καὶ τὴν δρόσον καὶ τὴν ψυχρότητα.* *Χρυσόθρονος* eſt Apollo. *Ἀλαλὰ* erat vox militum hoſtem adorientium (Etym. M.), vnde *ἀλαλάζειν* de militibus clamorem tollentibus, Xen. Cyrop. 3, 2, 4. Pollux 1, 163. ibique Not. H. l. eſt ſimpliciter exclamandi vox, vnde a praecedd. ſeparaui; nam apud Kuſt. poſt *ἤλυθον* non erat diſtinctum. Forte etiam rectius ſcriberetur *ἀλαλαὶ*, vt Lyſiſt. 1293.

955. *Ἡ ζ᾽ περίοδος ἐν ἐκθέσει ςίχων ἐςὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ε᾽. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι.*

955. ſſ. Mutaui hic perſonarum nomina. Vulgo enim etiam verſus hi omnes Piſthetaero tribuebantur; ſed tum ſaltem pro *πέφευγα* ſcribendum erat *πέφευγε*, aut cum Reiſkio *πέφευγας*. Ita, vt perſonarum nomina poſui, factum iam erat in ed. Lugd. a. 1624.

958. Haec

Οὕτω ταχέως τȣ̃τον πεπύσθαι τὴν πόλιν.
Αὖθις σὺ περιχώρει λαβὼν τὴν χέρνιβα.

ΙΕΡΕΥΣ, ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ, ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Ἱερ. Εὐφημία ᾽ςω. Χρ. μὴ κατάρξῃ τȣ̃ τράγȣ.
Πει. Σὺ δ᾽ εἶ τίς; Χρ. ὅςις; Χρησμολόγος. Πει. οἴμωζέ νυν.
Χρ. Ὦ δαιμόνιε, τὰ θεῖα μὴ φαύλως φέρε·

958. Haec verba explicant praecedentia τȣτὶ τὸ κακὸν, et docent, quodnam malum intelligatur. ἐλπίζειν autem (vt *ſperare* Latinis Virg. Aen. 1, 547. v. Lindenbr. ad Amm. Marc. 14, 7.) etiam in malam partem dicitur, pro *timere*. Vid. b. Triller. ad Tho. M. p. 299.

960. Εἴσθεσις περιόδȣ ἀμοιβαίας ςίχων λς΄, ὧν οἱ πρῶτοι ὀκτὼ ἰαμβικοὶ τρίμετροι. οἱ ἑξῆς δύο ἀσυνάρτητοι παντελῶς καὶ πολυσχημάτιςοι, ἀτάκτως τȣ̀ς πόδας κειμένȣς ἔχοντες (at ſunt hexametri dactylici.) μιμεῖται γὰρ τὸ ἀσυνάρτητον τῶν χρησμῶν, οἱ δ᾽ ἄλλοι, ὡς οἱ πρῶτοι. οἱ μέντοι χρησμοὶ ἐπικοί. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι καὶ τῷ τέλει παράγραφος.

960. Venit nunc vates, qui particeps epularum fieri cupit. Tales homines appellabantur χρησμολόγοι, (ut Pac. 1047. 1094. Xen. Hell. 3, 3, 3.) quia oracula (χρησμȣ̀ς, quae erant fere verſibus hexametris aut iambicis trimetris conſcripta, Schol. Nub. 144.) recitabant; et hoc ipſum eſt χρησμολογεῖν v. 965. 992. vnde hoc verbum apud interp. gr. Ierem. 38, 4. valet ſimpliciter *vaticinari*. Εὐφημία ἔςω, vel Εὐφημεῖτε (Pac. 433.) erat formula in ſacrificiis vſitata, qua ſilentium indicebatur, Theſm. 301. vid. Spanh. ad Callim. Apoll. 17. p. 90. Κατάρχεσθαι autem, *auſpicari*, etiam in Graecorum ſacris vſitatum eſt, v. Valck. ad Herod. p. 328. et complectitur ea omnia, quae initio ſacrificii fiunt, pilos e fronte victimae abſcindere, luſtrare eam, ferire etc. Docuit Kuſter. ad h. l.

962. δαιμόνιε non differt ab ἀγαθὲ, φίλε, quae alias vſurpantur, quo in vocabuli vſu reliquis praeiuit Homerus. Cf. Schol. min. Hom. Il. ζ. 407. Τὰ θεῖα h. l. ſunt oracula divina, ſed paullo poſt τὸ θεῖον ipſe deus, vt in formula κατὰ θεῖον. v. Verheyk. ad Anton. Lib. p. 8. Bene Schol. μὴ ἀμελῇς τοῖς χρησμοῖς. Nam φέρειν φαύλως eſt i. q. apud alios (Iſocr. Panath. pag. 301. Batt. Aelian. V. H. 14, 5.) φέρειν βαρέως. Pro φαύλως Cod. Vat. φλαύρως, quod ſine cauſa idonea praetulit Kuſt. Nam etſi alii quidem Grammatici (Tho. M. p. 889.) differre tradunt vocabula φαῦλον et φλαῦρον: tamen Moeris (p. 385.) iam obſeruauit, promiſcue ea uſurpaſſe

Ὡς ἐστὶ Βάκιδος χρησμὸς, ἄντικρυς λέγων·
Εἰς τὰς Νεφελοκοκκυγίας. Πει. κᾆπειτα πῶς
Ταῦτ' οὐκ ἐχρησμολόγεις σὺ, πρὶν ἐμὲ τὴν πόλιν
Τήνδ' οἰκίσαι. Χρ. τὸ θεῖον ἐνεπόδιζέ με.
Πει. Ἀλλ' οὐδὲν οἷόν ἐστ' ἀκοῦσαι τῶν ἐπῶν;
Χρ. Ἀλλ' ὅταν οἰκήσωσι λύκοι πολιαί τε κορῶναι
Ἐν ταυτῷ τὸ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος.
Πει. Τί οὖν προσήκει δῆτ' ἐμοὶ Κορινθίων;
Χρ. Ἠνίξαθ' ὁ Βάκις τοῦτο πρὸς τὸν ἀέρα.
Πρῶτον Πανδώρᾳ θῦσαι λευκότριχα κριόν.
Ὃς δέ κ' ἐμῶν ἐπέων ἔλθῃ πρώτιστα προφήτης,

paſſe Ariſtophanem, et docuit ibidem Pierſonus.

963. Pro *λέγων* Reiſkius coniicit *λέγω*. *λέγων* eſt *valens*, *ſpectans*. Sic ap. Diod. Sic. T. I. p. 442, 22. *εἰς οὐδὲν ἕτερον λέγειν*, vbi plura dedit Weſſeling. — *ἄντικρυς* eſt Grammaticis auctoribus, *διαῤῥήδην*, *φανερῶς*, v. Ammon. p. 17. — Bacidis nomen fuiſſe tribus vatibus dicitur, quorum vnus fuit Boeotius ex Eleone oriundus; huius *χρησμοὶ* commemorantur ap. Herod. p. 627. vbi v. Weſſel., alter Arcas, tertius Athenienſis, qui h. l. intelligitur et ſaepius a poeta commemoratur (Eqq. 123. 999. Pac. 1071. 1119.) vid. omnino Schol. h. l. et Ael. V. H. 12, 35. ad q. l. cf. Perizon.

967. *οὐδὲν οἷον ἀντὶ τοῦ οὐδὲν κωλύον*. Schol. Sic et in Lyſiſtr. 135. et apud Demoſth. p. 529. Reiſk.

969. *τὸ μεταξὺ Κορίνθου*. *Παρὰ τὸν λεγόμενον χρησμὸν* (oraculum Aeſopo datum, vt alter Schol. refert) · *Εἰς τὸ μέσον κτίσαι* (Ap. Suid. V. *Εἰ τὸ μέσον*, et Athen. l. 5, p. 219. eſt: *Εἰ τὸ μέσον κτήσαιο* — ſaltem vulgata in Schol. lectio metro repugnat) *Κορίνθου καὶ Σικυῶνος. ἐπεὶ καὶ ἡ πόλις μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς ἵδρυται*. Schol. Addit Berglerus, Orneas vrbem ſitam fuiſſe inter Corinthum et Sicyonem, et eo quoque hic reſpici.

970. *τί προσήκει ἐμοὶ Κορινθίων; quid ad me Corinthii?* vt Euripides in Philoctetа dixit: *τί σοι προσῆκε Παλαμήδους τύχης;* Vid. omnino Valck. Diatr. p. 123. *Αἰνίττεσθαι πρός τι* (fere ſimpliciter Accuſatiuus additur) eſt alludere ad aliquid, obſcure ſignificare aliquid. In Eqq. 1083. cum part. *εἰς* coniungitur.

972. Infinitiui pendent ab omiſſo *δεῖ*. *Πανδώρᾳ* Schol. explicat *τῇ γῇ, ἐπειδὴ πάντα κατὰ τὸ ζῆν δωρεῖται*, quae verba in Lexicon ſuum retulit Heſych. vbi vid. Edd. Sed puto poetam hoc numinis nomen legiſſe, quia vates volebat ſibi omnia dari, quibus opus habebat (*πάντα δωρεῖσθαι*).

973. *προφήτης* eſt interpres oraculorum, v. Pollux 1, 19. Vnde

Τῷ δόμεν ἱμάτιον καθαρὸν, καὶ καινὰ πέδιλα.
Πει. Ἔνεστι καὶ τὰ πέδιλα; Χρ. λάβε τὸ βυβλίον.
Καὶ φιάλην δοῦναι, καὶ σπλάγχνων χεῖρ' ἐπιπλῆσαι.
Πει. Καὶ σπλάγχνα διδόναι 'νεστι; Χρ. λάβε τὸ βυβλίον.
Κἂν μὲν, θέσπιε κοῦρε, ποιῇς ταδ', ὡς ἐπιτέλλω,
Αἰετὸς ἐν νεφέλῃσι γενήσεαι· αἰ δέ κε μὴ δῷς
Οὐκ ἔσει οὐ τρυγὼν, οὐδ' αἰετὸς, οὐ δρυκολάπτης.
Πει. Καὶ ταῦτ' ἔνεστ' ἐνταῦθα; Χρ. λάβε τὸ βυβλίον.
Πει. Οὐδὲν ἄρ' ὅμοιος ἔστ' ὁ χρησμὸς τουτῳί,
Ὃν ἐγὼ παρὰ τοῦ 'πόλλωνος ἐξεγραψάμην·
Αὐτὰρ ἐπὴν ἄνθρωπος ἰὼν ἄκλητος, ἀλαζὼν,
Λυπῇ θύοντας, καὶ σπλαγχνεύειν ἐπιθυμῇ,

Vnde Pythia etiam dicta eſt προφῆτις, Weſſel. ad Diod. §. II. p. 102. Πέδιλα Homero erant ὑποδήματα, v. Alb. ad Heſ. h. v. Sed poſtea Graecis fere de talaribus deorum dictum eſt, v. Noſt. Theſm. 1110. Caeterum conferendus cum noſtro locus plane ſimilis Eqq. 121. ſſ.

975. βυβλίον. Τινὲς τὸ μὲν βυβλίον λέγουσιν εἶναι χάρτην ἄγραφον· τὸ δὲ βιβλίον, διὰ τοῦ ι, χάρτην ἔγγραφον. ἡ δὲ βύβλος πάπυρος καλεῖται. ἀλλὰ ταύτην τὴν διαφορὰν οὐκ ἀεὶ φυλάττομεν. καὶ γὰρ θάτερον ἀντὶ θατέρου πολλάκις λαμβάνομεν. Biſetus ad v. 1037. Cf. Etym. M. h. v. Dicitur autem βυβλίον et βιβλίον de quibusuis libellis, etiam de epiſtolis. — φιάλην *poculum*, nempe vino plenum. De variis φιαλῶν generibus agit Pollux Onom. 6, 95. ſ. σπλάγχνα autem, vt Lat. *viſcera*, h. l. de carne victimarum dicitur, vt Hom. Odyſſ. 20, 252. Σπλάγχνα δ' ἄρ' ὀπτήσαντες ἐνώμων κ. τ. λ.

979. Αἰετὸς ἐν νεφέλῃσι γενήσεαι. Οὐχ ἁπλῶς τοῦτό φησιν, ἀλλ' ὅτι χρησμὸς ἦν Ἀθηναίοις δεδομένος, τοσοῦτον αὐξηθήσεσθαι, ὅσον αἰετὸς τῶν ἄλλων ὀρνέων ἐν ταῖς νεφέλαις προὔχει. Sch. Idem oraculum memoratur in Eqq. 1085. vbi poeta, vt h. l., ridet vates Athenienſes. Θέσπιε κοῦρε blandiendi cauſa dicitur. Illuſtrauit Wartonus ad illud Theocriti (17, 66.) ὄλβιε κοῦρε γένοιο.

983. Vulgo erat παρὰ τ' Ἀπόλλ. et τ' accipiendum pro τοῦ, ſed ita diphthongos elidere Atticis poetis non licebat. Itaque mutaui. ἐξεγραψάμην eſt acceptum deſcripſi. In Ran. 151. ἢ Μορσίμου τις ῥῆσιν ἐξεγράψατο.

984. Cod. Vat. immutato ordine ἄκλητος ἰὼν ἄνθρωπος. — Σπλαγχνεύειν mox Schol. bene explicat σπλάγχνων μεταλαβεῖν. Sic Dion. Caſſ. 37, 30. vid. Grotius ad 2. Macc. 6, 8. Δὴ τότε ſaepe in oraculis ita poſt ἐπὰν, ὅτε et ſimilia legitur, vt ap. Socrat. H. E. 4, 8. ἀλλ' ὅτε δὴ — δὴ τότε. Eunap. Aedeſ. p. 42. ἢν ποιμαίνῃς — δὴ τότε,

Δὴ τότε χρὴ τύπτειν αὐτὸν πλευρῶν τὸ μεταξύ.
Χρ. Οὐδὲν λέγειν οἶμαί σε. Πει. λάβε τὸ βυβλίον.
Καὶ Φειδοῦ μηδὲν, μηδ᾽ αἰετοῦ ἐν νεφέλῃσι,
Μήτ᾽ ἢν Λάμπων ᾖ, μήτ᾽ ἢν ὁ μέγας Διοπείθης.
Χρ. Καὶ ταῦτ᾽ ἔνεστ᾽ ἐνταῦθα; Πει. λάβε τὸ βυβλίον.
Οὐκ εἶ θύραζ᾽ ἐς κόρακας; Χρ. οἴμοι δείλαιος.
Πει. Οὔκουν ἑτέρωσε χρησμολογήσεις ἐκτρέχων;

ΓΕΩΜΕΤΡΗΣ, ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Γεω. Ἥκω παρ᾽ ὑμᾶς. Πει. ἕτερον αὖ τουτὶ κακόν.
Τί δ᾽ αὖ σὺ δράσων; τίς δ᾽ ἰδέα βουλήματος;
Τίς ἡ ᾽πίνοια; τίς ὁ κόθορνος τῆς ὁδοῦ;
Γε. Γεωμετρῆσαι βούλομαι τὸν ἀέρα

988. μηδ᾽ αἰετοῦ ἐν νεφ. Haec verba per ſe nihil hic valent, vbi de vatibus ſermo eſt, ſed adiecit poeta ob verba prioris oraculi v. 979. Similiter πλευρῶν τὸ μεταξὺ dixit ob v. 969. De Diopithe multus eſt ad h. l. Scholiaſtes. Fuit vates eo tempore nobilis, qui et Veſp. 379. 1081. commemoratur. Apud Athen. 1, pag. 20. A. occurrit praeſtigiator quidam Diopithes Locrenſis, qui forte idem cum noſtro eſt.

991. Nunc vatem ferit, ex mente oraculi. — θύραζε eſt i. q. ἔξω. Moer. p. 185. cum not. Pierſ. et ἑτέρωσε eſt ἀλλαχοῦ Schol. Noſt. Acharn. 828.

993. Εἴσθεσις ὁμοίας ἑτέρας περιόδου ἐκ στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ξ΄· ὧν τελευταῖος· Θύσοντες εἴσω τοῖς θεοῖσι τὸν τράγον. Μετὰ μέντοι τὸν μθ΄, κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον (imo δίμετρον) βραχυκατάληκτον· καὶ μετὰ τὸν νβ΄, ἀσυνάρτητοι δύο. ὧν ὁ πρῶτος (1047) σύγκειται ἐξ ἀναπαιστικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκῆς ὁμοίας βάσεως· ὁ δέ τοι νδ΄ (1049) σύγκειται ἐξ ἰαμβικοῦ ἑφθημιμεροῦς καὶ τροχαϊκῆς βάσεως. ὁ δὲ νε΄ (1050) ἐξ ἰαμβικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ ἀναπαιστικῆς βάσεως. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς ἐξιόντων τῶν ὑποκριτῶν.

994. ἰδέα eſt in vniuerſum i. q. μορφὴ forma, ſpecies (ſic v. 1001.) et dicitur etiam de forma humana. Vid. omnino Intpp. Tho. M. p. 464. ſ. et Alb. ad Heſ. In Noſt. Ran. 385. ἑτέρα ὕμνων ἰδέα ſunt ἕτεροι ὕμνοι. Eodem modo h. l. periphraſi inſeruit. Κόθορνος autem erat calceamenti genus vtrique pedi aptum (Schol. Ran. 47.), et quadratum (Etym. M.) atque altius vulgaribus calceis. Vnde non modo transfertur ad hominem, qui omnibus inſeruire ſtudet (vt Euagr. Hiſt. Eccl. 3, 17. add. Ven. Morus Exam. loc. quor. Xen. hiſt. p. 34.) ſed etiam ad elatum, et ſuperbum, vt h. l. Senſus: Cur tam elate, ſuperbe, incedis?

996. γεωμετρῆσαι h. l. eſt ſimpliciter

Ὑμῖν, διελεῖν τε κατ᾽ ἀγυιάς. Πει. πρὸς τῶν θεῶν,
Σὺ δ᾽ εἶ τίς ἀνδρῶν; Γε. ὅς τις εἰμ᾽ ἐγώ; Μέτων,
Ὃν οἶδεν Ἑλλὰς χὠ Κολωνός. Πει. εἰπέ μοι,
Ταυτὶ δέ σοι τί ἐστι; Γε. κανόνες ἀέρος.
Αὐτίκα γὰρ ἀήρ ἐστι τὴν ἰδέαν ὅλος
Κατὰ πνιγέα μάλιστα. προσθεὶς οὖν ἐγὼ
Τὸν κανόν᾽ ἄνωθεν τουτονὶ τὸν καμπύλον,
Ἐνθεὶς διαβήτην· μανθάνεις; Πει. οὐ μανθάνω.

pliciter μετρῆσαι, vt ap. Xen. Symp. 6, 8. Plat. Theaet. p. 127. Fiſch. Saepe enim altera notionis verborum pars negligitur. Exemplorum omnia plena ſunt.

997. Ἀγυιαὶ ſunt vici vrbium. Iam Daweſius Miſc. Crit. p. 296. ſ. (ed. ant.) non putabat id in h. l. cadere; nam geometras non ſolere terram diuidere in compita, et alteram huius vocabuli ſyllabam produci ſemper. Itaque corrigit κατὰ γύας. At primo in aëre h. l. fingitur vrbs condi, itaque eius vicos definire metiendo vult. Deinde, vt v. 230. hui. fab. γυίας legebatur prima ſyllaba breui, (neque enim placet, tales locos corrigere cum Valck. ad Eur. Phoen. p. 248. ſ.) ita et h. l. altera in ἀγυιὰς recte breuis eſſe poteſt.

998. Meton erat celebris eo tempore aſtronomus, et geometra, ex pago Leucone (Λευκωνεύς), cuius erat Coloni ἀνάθημα quoddam ἀστρολογικόν (Schol. h. l.). Celebrabatur inprimis ob illam enneadecaeterida, periodum 19. annorum, cuius ope ludorum Olympicorum habendorum tempus optime inueniri poſſet. v. Diod. S. 12, 36. p. 501. ibique omnino Weſſel. Aelian. V. H. 10, 7. —

Pro εἶδεν, quod eſt verbum leuitate ſua non aptum huic loco, malim ᾖδεν. Quaeuis celebrata, decantata, dicuntur ᾀδόμενα. vt Ael. V. H. 7, 14. 12, 45.

1000. Κανόνες ἀέρος regulae, normae ad dimetiendum aërem. Vid. de voc. κανὼν omnino Valcken. ad Eurip. Hipp. p. 218. ſ. — Αὐτίκα γὰρ, nam *vt ita dicam.* Πνιγεὺς eſt ὁ κρίβανος, ἢ ἡ κάμινος. Schol. Iam ex Noſtri Nub. 95. ſ. et Sch. ad illum locum diſcimus, quosdam philoſophos et nominatim Hipponem, philoſophum Pythagoreum, comparaſſe coelum cum fornace. [κατὰ πνιγέα eſt ὅμοιος πνιγεῖ Didymus ap. Schol. h. l.] Eosdem igitur et h. l. petit, ſequentibus autem verbis (quae, vt Schol. monet, ſunt ἀδιανόητα, vel plane inepta, id quod vel κανὼν καμπύλος et κύκλος τετράγωνος docet) obſcuritatem et ineptias geometrarum. Διαβήτης eſt ἐργαλεῖον τῷ Λ στοιχείῳ παρεοικὸς, τούτου τὸ ἓν ἐνθέντες μέρος καὶ τὸ ἕτερον περιάγοντες καὶ χαράσσοντες τὸ ὑποκείμενον, τὸ ἴσον τηροῦσι διάστημα τοῦ κύκλου ἐκ τοῦ κέντρου Schol. Nub. 178. Circinum deſcribi quiuis videt. Cf. Cl. Fiſcher. ad Plat. Phileb. 34. p. 179. vbi etiam κανὼν et διαβήτης iunguntur.

Γε. Ὀρθῷ μετρήσω κανόνι, προστιθεὶς, ἵνα
Ὁ κύκλος γένηταί σοι τετράγωνος· κἀν μέσῳ
Ἀγορὰ, Φέρουσαι δ' ὦσιν εἰς αὐτὴν ὁδοὶ
Ὀρθαὶ, πρὸς αὐτὸ τὸ μέσον. ὥσπερ δ' ἀστέρος,
Αὐτοῦ κυκλοτεροῦς ὄντος, ὀρθαὶ πανταχῇ
Ἀκτῖνες ἀπολάμπωσιν. Πει. ἅνθρωπος Θαλῆς,
Μέτων. Γε. τί ἐστιν; Πει. οἶσθ' ὁτιὴ Φιλῶ σ' ἐγώ;
Κἀμοί γε πειθόμενος, ὑποκίνει τῆς ὁδοῦ.
Γε. Τί δ' ἐστὶ δεινόν; Πει. ὥσπερ ἐν Λακεδαίμονι,
Ξενηλατοῦνται, καὶ κεκίνηνταί τινες,
Πληγαὶ συχναὶ κατ' ἄστυ. Γε. μῶν στασιάζετε;
Πει. Μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ'. Γε. ἀλλὰ πῶς; Πει. ὁμοθυμαδὸν
Σποδεῖν ἅπαντας τοὺς ἀλαζόνας δοκεῖ.
Γε. Ὑπάγοιμι γὰρ ἄν γε νὴ Δί'. Πει. ὡς οὐκ οἶδ' ἄρ', εἰ
Φθαίης ἄν· ἐπίκεινται γὰρ ἐγγὺς αὐταιί.

1008. Secutus ſum Kuſterum, qui, lectoribus tamen non monitis, ἀστέρος edidit. Nam etſi in Codd. et Edd. hactenus collatis eſt ἀστέρες, tamen Schol. iam ἀστέρος legiſſe videtur (verba eius ſunt: ἵνα τοῦ μέσου κυκλοτεροῦς ὄντος αἱ ὁδοὶ αὐτῷ παρεκταθῶσιν, ὡς ἀκτῖνες ἀστέρων), nec apparet, quomodo vulgata lectio explicanda ſit. Neque enim viis ipſis aut foro orbiculari tribui radii poſſunt. Verba αὐτοῦ κυκλοτεροῦς ὄντος refero ad ἀστέρος, et Coniunctiuo ἀπολάμπωσιν poeta vſus eſt, quia partim ad vias vrbis, partim ad ſidera pertinet.

1012. ὑποκινεῖν vt Medium adhibetur, *cedere*. In Ran. 655. eſt eodem modo παρακινήσαντα, vbi Suidas ὑποκινήσαντα legit. Theſm. 931. eſt ὑπαποκινητέον.

1014. ξενηλατοῦνται. Nam aliquando omnes peregrini Spartа eiecti ſunt, vt refert Theopompus ap. Schol. Add. Xenoph. de rep. Laced. 14, 4. Periz. ad Ael. V. H. 13, 16, 7. Duker. ad Thuc. 1, 144. De la Nauze Mem. de la loi des Lacedémoniens, qui defendoit l'entrée de leur Pays aux Etrangers, dans les Mem. de l'Acad. d. Inſcr. T. XII. p. 159. ſſ. Κινεῖσθαι eſt per ſeditionem eiici.

1016. ὁμοθυμαδὸν h. l. vnanimi conſenſu. Alias eſt ſimpliciter *ſimul*, vt Pac. 483. Cf. Interpp. Act. 2, 1. — σποδεῖν Grammatici, vt Suidas, interpretantur τύπτειν, quo ſenſu ſaepius ap. Noſtrum legitur, vt Nub. 1379. Cf. Alb. ad Heſ. T. II. p. 1250.

1019. αὐταιί. αἱ πληγαί. ἅμα δὲ ἔτυπτεν αὐτόν. bene Schol. πάλαι eſt non, iam dudum, vt vulgo vertitur, ſed *modo, iam, paullo*

Γε. Οἴμοι κακοδαίμων. Πει. οὐκ ἔλεγον ἐγὼ πάλαι;
Οὐκ ἀναμετρήσεις σαυτὸν ἀπιὼν ἀλλαχῆ;

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ, ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Επ. Ποῦ πρόξενοι; Πει. τίς ὁ Σαρδανάπαλος οὑτοσί;
Επ. Ἐπίσκοπος ἥκω δεῦρο, τῷ κυάμῳ λαχὼν,
Ἐς τὰς Νεφελοκοκκυγίας. Πει. ἐπίσκοπος;
Ἔπεμψε δὲ τίς σε δεῦρο; Επ. Φαῦλον βιβλίον

paullo ante. Photius Lex. Mſ. ap. Valck. ad Eur. Hipp. 1085. τὸ ἤδη λέγειν εἰώθασι πάλαι. In verbo ἀναμετρεῖν haeſit Schol. et alii Intpp. Valet h. l. ſimpliciter ἀναχωρεῖν retroire, ſed vſus eſt illo verbo poeta, quia cum *geometra* loquitur. Alio modo in Nub. 203. eſt γῆν ἀναμετρεῖσθαι. v. Bos. Obſſ. Crit. p. 64.

1022. Ἐπίσκοπος. οἱ παρ' Ἀθηναίων ἐς τὰς ὑπηκόους πόλεις ἐπισκέψασθαι τὰ παρ' ἑκάστοις πεμπόμενοι, ἐπίσκοποι καὶ φύλακες ἐκαλοῦντο, οὓς οἱ Λάκωνες ἁρμοστὰς ἔλεγον. Harpocr. et ex eo Suidas, et Schol. ad h. l. Hi, vt alii magiſtratus Athenis, ſolebant ſorte eligi, et ſortis loco adhibebantur fabae, vnde intelligitur formula κυάμῳ λαχών. Phot. Lex. Mſ. Κυάμῳ λαχεῖν. νόμος ἦν Ἀθήνησιν, ἄρχοντάς τινας κυάμῳ λαχεῖν. vid. Alb. ad Heſ. p. 362. Nam λαγχάνειν eſt in hac formula ſorte accipere (infra 1111. ἀρχίδιον λαχόντες), et ſortis nomen Ablatiuo exprimitur, vt Ael. V. H. 7, 18. λαχοῦσα κλήρῳ. Πρόξενοι dicebantur, qui ab Athenienſibus, Lacedaemoniis et aliis publice conſtituti et iuſſi erant excipere peregrinos. Schol. Προξένους ἐκάλουν, τοὺς τεταγμένους εἰς τὸ ὑποδέχεσθαι τοὺς ξένους τοὺς ἐξ ἄλλων πόλεων ἥκοντας. Erant igitur πόλεως καὶ ἔθνους, cum ξένοι eſſent ſingulorum. Ammon. h. v. Tho. M. V. Προξενῶ, Alb. ad Heſ. h. v. Spanhem. ad Noſtri Ran. 460. p. 305. Valck. ad Herod. p. 463. et Animadv. ad Ammon. p. 198. ſſ. Abreſch. Dil. Thuc. p. 275. Sardanapalus erat Aſſyriae vel Nini vrbis rex, de quo mirae extant veterum et diſcrepantes narrationes (Schol. h. l.) nunc non excutiendae. Collegerunt eas et examinarunt *Freretus*, *De Broſſes*, et *de Guignes*, qui accurate Aſſyriacam tractarunt hiſtoriam in Comm. Acad. Pariſ. (v. Abhandl. der Pariſ. Acad. Alte Geſch. Aſiens Vol. I. p. 106. 191. ſſ. et 459. ſſ. add. Neue Welt vnd Menſcheng. P. II. p. 155. ſſ.) Quomodo autem cum hoc rege ille Athenienſium ἐπίσκοπος comparari poſſet, non vidi. Dubitabam igitur, an non legendum potius eſſet Σαρδανάφαλος. Heſych. Σαρδανάφαλος· ὁ γελωτοποιός. Saltem vulgatum ita intelligendum puto.

1025. De Telea v. 168. Pac. 1008. φαῦλον βιβλίον libellus (Diploma), quo declarabatur, ipſum eſſe ἐπίσκοπον. φαῦλον dicitur,

Τελέου. Πει. τί βούλει δῆτα; τὸν μισθὸν λαβὼν
Μὴ πράγματ' ἔχειν, ἀλλ' ἀπιέναι; Επ. νὴ τοὺς θεούς·
'Εκκλησιάσαι δ' οὖν ἐδεόμην οἴκοι μένων.
῎Εστι γὰρ ἃ δι' ἐμοῦ πέπρακται τῷ Φαρνάκῃ.
Πει. ῎Απιθι λαβών· ἔστιν δ' ὁ μισθὸς ουτοσί.
Επ. Τουτὶ τί ἦν; Πει. ἐκκλησία περὶ Φαρνάκου.
Επ. Μαρτύρομαι τυπτόμενος, ὢν ἐπίσκοπος.
Πει. Οὐκ ἀποσοβήσεις, οὐκ ἀποίσεις τὼ κάδω; —

citur, i. e. *leuis*, *vilis*, nullius pretii. Sic φαῦλον πρᾶγμα Lyſiſtr. 14. — πράγματα h. l. ſunt moleſtiae, incommoda; nam alias πράγματα ἔχειν valet etiam *diuitem* eſſe, Abreſch. ad Aeſch. T. I. p. 12. ſſ. Et πράγματα ἔχειν per ſe idem eſt, quod πράγματα λαμβάνειν Xen. de rep. Lac. 2, 10. (Herodot. 1, 154. πρήγματα παρέχοντες καὶ ἔχοντες). Minatur Piſthetaerus, ſe hunc quoque hominem verberibus eiecturum eſſe, vt vatem illum; quae verbera v. 1030. dicuntur eſſe μισθὸς, ita vt ἐπίσκοπος tamen non caruerit incommodis. Ergo πράγματα ἔχειν non poteſt proprie explicari, ſed acciperem equidem pro πράγματα παρέχειν moleſtiam creare, moleſtum eſſe, nempe Piſthetaero.

1028. Senſus: ſi non aliam mercedem conſecuturus eram, oportebat me domi manere, et concioni intereſſe. Nam Athenienſes etiam, omiſſis domeſticis negotiis, ſolebant lubenter intereſſe concionibus, in quibus publicae res tractarentur. — Pharnaces erat dux vel ſatrapa Perſarum. Eo enim tempore plerique duces Perſarum faciebant cum Lacedaemoniis. vid. Thuc. 8, 6. ibique de Pharnace Ducker. p. 510. Itaque Athenienſes eos in ſuam partem trahere ſtudebant. πράττειν τινὶ τὶ valet clam cum aliquo de re aliqua agere, transigere cum aliquo aliquid. vid. Abreſch. Anim. ad Aeſch. T. I. p. 11. ſ. Vulgo articulus ante Φαρνάκῃ deerat, itaque metrum laborabat, cui ſubueniri poſſet, ſi ſcriberetur ἐστὶν, (quod v. ſequ. feci), ſed tum periret verſus caeſura, et genius linguae articulum poſtularet.

1032. Μαρτύρομαι τυπτόμενος h. e. ἐμὲ τύπτεσθαι, quaſi in iudicio loquitur. Sic Pac. 1119. παῖε, παῖε τὸν Βάκιν. Μαρτύρομαι, ſcil. ἐμὲ παίεσθαι. Eodem iudiciali ſenſu verbum μαρτύρεσθαι ſaepius apud Noſtrum dicitur, Nub. 1224. 1300. Plut. 933. Ran. 531. — ἀποσοβεῖν h. l. et v. 1425. explicandum eſt, vt verbum neutrum. Tho. Magiſter: ἀποσοβῶ, οὐ μόνον τὸ ἀποδιώκω, ἀλλὰ καὶ τὸ σεσοβημένως καὶ θαῤῥαλέως ἀπέρχομαι (proripio me), v. ibi Hemſterh. p. 102. quem noſter locus non fugit. Κάδοι h. l. ſunt ſitulae, in quas coniiciuntur calculi. Ex mente Grammaticorum ſcribere poeta debuiſſet καδίσκω. v. Ammon. p. 79.

1034. Haec

Οὐ δεινά; καὶ πέμπουσιν ἤδη 'πισκόπους
Εἰς τὴν πόλιν, πρὶν καὶ τεθῦσθαι τοῖς θεοῖς.

ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ, ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ, ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ, ΙΕΡΕΥΣ.

Ψη. Ἐὰν [δ'] ὁ Νεφελοκοκκυγιεὺς τὸν Ἀθηναῖον [ἀδικῇ].
Πει. Τουτὶ τί ἐστιν αὖ κακὸν τὸ βυβλίον;
Ψη. Ψηφισματοπώλης εἰμὶ, καὶ νόμους νέους
Ἥκω παρ' ὑμᾶς δεῦρο πωλήσων. Πει. τὸ τί;
Ψη. Χρῆσθαι Νεφελοκοκκυγιέας τοισίδε τοῖς
Μέτροισι, καὶ σταθμοῖσι, καὶ ψηφίσμασι,
Καθάπερ Ὀλοφύξιοι.
Πει. Σὺ δέ γ' οἷσί περ Ὀτοτύξιοι χρήσει τάχα.
Ψη. Οὗτος, τί πάσχεις; Πει. οὐκ ἀποίσεις τοὺς νόμους;

1034. Haec ſecum loquitur Piſthetaerus, et improbare videtur Athenienſium morem, in vrbes vix captas ἐπισκόπους mittendi, vt vbique democratia introducatur. Ariſtot. Polit. 5, 7. extr.

1036. Homo ille, dum accedit, legit ψήφισμα Athenienſium. Particulam δ' et verbum ἀδικῇ iambicum metrum abeſſe iubebat. ἀδικῇ e margine, cui gloſſator adſcripſerat, in texta venit; ſed recte omitti poteſt, quoniam oratio hominis interrumpitur.

1039. πωλήσων. Poterat dicere ἄγων, vel φέρων, ſed ſimul, credo, ſignificat, Athenienſes tales leges, et pſephiſmata, pecunia corruptos, conficere. — Mox ſcripſi, metri cauſa, τοισίδε τοῖς pro vulg. τοῖσδε τ.. Nimirum Nephelococcygia videbatur eſſe colonia Athenienſium, condita quippe ab Athenienſibus duobus. Iam vero coloni debebant iis menſuris, ponderibus, legibus, magiſtratibus vti, quibus patria. Igitur hoc et in Nephelococcygiam h. l. transfertur. Vid. Duker. ad Thucyd. p. 186. tum ii, qui vberius de coloniis veterum egerunt, *Spanhemius* (Diſſ. de Pr. et V. Num. p. 570. ſſ. T. I.) *Bougainville*, et L. B. *de Sainte Croix*. — Ὀλοφύξιοι vt mox Ὀτοτύξιοι ficta nomina ſunt. Illud ad ὀλοφύρεσθαι vel ὀλόφυς (Heſ. Ὀλόφυς· οἶκτος, ἔλεος, θρῆνος) alludit, hoc ductum eſt ab ὀτοτύζειν *eiulare*, quo verbo poeta ſaepius vtitur. Vid. Alb. ad Heſ. p. 800. T. II.

1044. Τί πάσχεις *quid facis?* Vid. Schol. Nub. 233. Sequentem verſiculum ſpurium eſſe cenſeo. Nam vt taceam, verba eſſe frigidiſſima, ſenſus ipſe non ſatis commodus videtur. Quomodo enim dicere poterat,

[Πικροὺς ἐγώ σοι τήμερον δείξω νόμους.]
Επ. Καλοῦμαι Πεισθέταιρον ὕβρεως
Ἐς τὸν Μουνυχιῶνα μῆνα.
Πει. Ἄληθες· οὗτος ἔτι γὰρ ἐνταῦθ᾽ ἦσθά σύ;
Ψη. Ἐὰν δέ τις ἐξελαύνῃ τοὺς ἄρχοντας,
Καὶ μὴ δέχηται κατὰ τὴν στήλην.
Πει. Οἴμοι κακοδαίμων, καί σύ γὰρ ἐνταῦθ᾽ ἦσθ᾽ ἔτι;
Επ. Ἀπολῶ σε, καὶ γράφω σε μυρίας δραχμάς.
Πει. Ἐγὼ δὲ σοῦ γε τὼ κάδω διασκεδῶ.
Επ. Μέμνησ᾽, ὅτε τῆς στήλης κατέτιλας ἑσπέρας.
Πει. Αἰβοῖ, λαβέτω τις αὐτόν. οὗτος, οὐ μενεῖς;
Ἱερ. Ἀπίωμεν ἡμεῖς ὡς τάχιστ᾽ ἐντευθενί,
Θύσοντες εἴσω τοῖσι θεοῖσι τὸν τράγον.

rat, ſe *δείξειν πικροὺς νόμους*, cum iam verberibus eum affeciſſet? Ex Schol. metrico ad h. l. plane nihil confici poteſt. Nam verba eius haud dubie deprauata ſunt aliquo modo, nec conueniunt ſatis his verſibus. Forte ea ſic corrigenda; *μετὰ τὸν νβ´ ἀσυνάρτητοι δύο, ὧν ὁ πρῶτος ἰαμβικὸς βραχυκατάληκτος* (1046.) *ὁ δεύτερος σύγκειται κ. τ. λ.* ſic ſequeretur, eum verſum 1045. non legiſſe.

1046. *Καλεῖσθαι* ſenſu forenſi Athenienſibus erat, *in ius vocare*, *ὕβρεως* *propter iniuriam illatam* (nam inter cauſas publicas Athenis erat etiam *γραφὴ ὕβρεως* Poll. 8, 40.) *ἐς τὸν Μουνυχ.* vt cauſam agat Munychione menſe, qui reſpondebat fere noſtro Aprili. Eodem modo Nub. 1224. *καλοῦμαι Στρεψιάδην ἐς τὴν ἕνην καὶ νέαν.* Veſp. 1410. *προσκαλοῦμαί σε ὕβρεως* (nam et *προσκαλέσασθαι* eo ſenſu dicebatur, v. Intpp. Poll. p. 877, 63.)

1050. *Στήλη* eſt columna publica, cui foedera, leges et ſimilia inſcribebantur, aut in tabula ſcripta appendebantur; vt Acharn. 513. add. Reiſk. Ind. Demoſth.

1052. *γράφεσθαι* eſt accuſare, v. Moer. et Tho. Mag. vnde *γραψάμενοι* ſunt actores, Veſp. 875. ſed *γράφειν τινὰ δραχμὰς* mulctam dicere drachmarum. — *Διασκεδῶ* mox ponitur pro *διασκεδάσω*. Forma futuri Attica Grammaticis dicitur. v. Pierſ. ad Moer. p. 17. Cl. Fiſch. ad Weller. p. 193 ſ. — Verba *ὅτε τῆς στήλης κ. ἑ.* ad praeſens tempus refert Schol. Malim de facinore olim perpetrato accipere. Verbum *κατατιλᾶν* occurrit et Ran. 369. vbi illuſtrauit Bergl. et Eccl. 330.

1057. *εἴσω* in interiori theatri parte. Bene Schol. monuit: *Σκήπτεται ποιεῖν εἴσω τὴν θυσίαν, ἵνα μὴ σφάξῃ τὸ πρόβατον.* Scribendum *τὸν τράγον.* Alterum petitum eſt ex Pac. 1021. qui locus conferendus.

1058. Εἰώ-

Χο. Ἤδη μοι τῷ παντόπτᾳ,
Καὶ παντάρχᾳ θνητοὶ πάντες
Θύσουσ' εὐκταίαις εὐχαῖσι.
Πᾶσαν μὲν γὰρ γᾶν ὀπτεύω,
Σώζω δ' εὐθαλεῖς καρποὺς,
Κτείνων παμφύλων γένναν
Θηρῶν, οἳ πάντ' ἐν γαίᾳ
Ἐκ κάλυκος αὐξανόμενα γένυσιν πολυφάγοις,

1058. Εἰώθασι μετὰ τὴν τελείαν Παράβασιν, ἐπιῤῥηματικὴν ποιεῖσθαι συζυγίαν, ὥσπερ καὶ ἐν Ἱππεῦσιν πεποίηκεν. Ἡ Παράβασις αὕτη οὐκ ἔχει πάντα τὰ μέρη, ἀλλὰ μόνον τέσσαρα, τὴν ᾠδὴν καὶ στροφὴν, τὸ ἐπίῤῥημα, τὴν ἀντῳδὴν, καὶ τὸ ἀντεπίῤῥημα. ἔστι γοῦν ἡ ᾠδὴ καὶ στροφὴ κώλων καὶ στίχων δακτυλικῶν καὶ παιωνικῶν ιδ'. τὰ α', ε', ϛ', ζ', δακτυλικὰ ἑφθημιμερῆ· τὰ β', γ', δ', ι', ια', τετράμετρα· τὰ δ' ἄλλα παιωνικὰ, τετράμετρα καὶ ἀκατάληκτα, τὰ η', θ'. τὸ δὲ ιβ', τρίμετρον. τὸ ιγ', δίμετρον. τὸ δὲ ιδ', ἑφθημιμερὲς ἐκ κρητικῶν. ὑφ' ὃ παράγραφος, καὶ διπλῆ ἔσω νενευκυῖα.

1058. Imitatur hymnos aliorum poeta; itaque et Dorica vtitur, in talibus hymnis vſitata, dialecto. Tribuit autem chorus primo ſibi Iouis epitheta. Soph. Oed. Col. 1080. ὦ Ζεῦ γε παντάρχα θεῶν, παντόπτα — Etiam πανόπτην nominabant, Ecclef. 81. Heſych. h. v. cum Alb. Sol quoque Homero et aliis dictus eſt πάντων ἐπόπτης. V. Lennep. ad Phal. Epp. p. 152. Tum dicit, ipſis nunc ſacra et preces facturos eſſe homines. Vocabulum εὐκταῖος copioſe illuſtrarunt Intpp. Moerid. p. 137. et Tho. M. p. 388. neque tamen docuerunt, quid h. l. eſſent εὐχαὶ εὐκταῖαι. Fere εὐκταῖον dicitur res optabilis atque pretioſa, vt Eurip. Or. 214. ſed rarius etiam id ipſum, quod quis precatur. Pollux p. 546. ἃ δέ τις εὐχόμενος αἰτεῖ, εὐκταῖα λέγει ἀγαθά. Itaque εὐκταῖαι εὐχαὶ ſunt preces, quas quis fundit, et θύειν εὐχαῖσι εὐκτ. valet *ſacrificare additis precibus*. Alio modo dii dicuntur εὐκταῖοι, qui preces audiunt, et ratas habent, vt χάριτες εὐκταῖαι Orph. hymn. 59, 6. Θέμις εὐκταία Eur. Medc. 168. vbi v. Muſgr. Ἐριννὺς εὐκταία Aeſch. Sept. c. Th. 725 (Br.)

1062. εὐθαλεῖς. V. Pollux I, 230. et Tho. Mag. p. 433. Olim male erat. εὐθαλλεῖς. Kuſt. auctoritate codicis mutauit. Πάμφυλοι θῆρες omnis generis animalcula. Nam θῆρες non ſunt h. l. ferae, ſed quae nos dicimus *Inſecten*. Sic in Geopon. 8, 21, 4. occurrunt θηρία ἐν τοῖς ἐντέροις τρεφόμενα. γέννα autem poetis eſt i. q. γένος, vt Eur. Or. 970. γέννα Πέλοπος. Mox Reiſk. recte pro οἱ legit ἡ.

1065. Reuocaui antiquum αὐξανόμενα, quod Kuſt. praeeunte cod. Vat. mutauerat in αὐξανόμενον et referebat ad καρπόν. Nimirum ſtructuram verborum volebat eſſe: Κτείνων γένναν θηρῶν παμφύλων, οἳ ἐν γαίᾳ

Δένδρεσί τ' ἐφεζόμενα καρπὸν ἀποβόσκεται.
Κτείνω δ' οἳ κήπους εὐώδεις
Φθείρουσιν λύμαις ἐχθίσταις·
Ἑρπετά τε καὶ δάκεθ', ὁπόσα περ ἂν
Ἔστιν, ὑπ' ἐμᾶς πτέρυγος
Ἐν φοναῖς ὄλλυται.

Χο. Τῇδε μέντοι θ' ἡμέρα μάλιστ' ἐπαναγορεύεται,
Ἣν ἀποκτείνῃ τις ὑμῶν Διαγόραν τὸν Μήλιον,
Λαμβάνειν τάλαντον· ἤν τε τῶν τυράννων τις τινὰ

γαίᾳ, δένδρεσί τ' ἐφεζόμενα ἀποβόσκεται γένυσι πολυφάγοις πάντα καρπὸν αὐξανόμενον ἐκ κάλυκος. Perperam. Diſtinguuntur h. l. animalcula, quae fruges terrae, et quae fructus arborum laedant. Δένδρεσι ἐφεζόμενα autem dicitur, quaſi praeceſſerit θηρία, quod non rarum eſt. γένυσιν et v. 1068. φθείρουσιν ſcripſi metri cauſa. vulgo ν deerat. Κάλυξ proprie dicitur Graecis de flore roſae nondum expanſo. Cyrill. Lex. mſ. ap. Biel. Theſ. Philol. T. II. p. 103. Κάλυξ· ἄνθος ῥόδου μήπω ἀνοιχθέν. Add. Suid. Heſ. H. l. eſt flos cuiusuis plantae ſimpliciter, αὐξανόμενα autem cum πάντα coniungendum. Πάντα ἐν γαίᾳ αὐξανόμενα ἐκ κάλυκος ἀποβόσκεται. Γένυς, quod proprie de mento, de maxilla, de gutture dicitur, h. l. eſt *os*, fere ſic Eur. Phoen. 1389. de apris θήγειν ἀγρίαν γένυν.

1067. Εὐώδης eſt bonum odorem ſpargens, vt κυπάρισσος εὐώδης Hom. Od. 5, 64. φθείρειν λύμαις eſt quod alibi λυμαίνεσθαι vel βλάπτειν. Nam λύμη eſt βλάβη, φθορὰ Heſ. et Schol. Aeſch. Prom. 891. Et mox ἐν φοναῖς ὄλλυται (Cod. Vat. ἐξόλλυται) eſt φονευόμενα ὄλλυται. Paullo ante Reiſk. εἶσιν (*it*) ὑπ' ἐμὰς πτέρυγας.

1072. Diagoras fuit Melius (non Mileſius, v. Weſſ. ad D. S. T. I. p. 405.) qui dicebatur atheus (nam, an fuerit, multi veterum iam dubitarunt, Cic. N. D. 3, 37. Weſſ. l. l. p. 546.) et contemſit myſteria Athenienſium (Schol. h. l. et ex eo Suidas); timore populi fugit ex Attica. Itaque Athenienſes publice edixerunt (id eſt ἐπαναγορεύεσθαι; nam male olim erat ἐπαναχορεύεται in antiquis ante Kuſt. edd.; eſt enim ἀναγορεῦσαι praeconum publice aliquid pronuntiantium, vid. Poll. 8, 138. Reiſk. Ind. Dem. atque eodem modo compoſitum accipio; neque enim aſſentiri poſſum Abreſchio Diſſ. Thuc. p. 624. qui locum ita interpretabatur: ἀναγορεύεται ἐπὶ Διαγόρᾳ τῷ Μηλίῳ, τάλαντον λαμβάνειν, ἤν τις ὑμ. ἀποκτ. αὐτόν), vt talentum daretur ei, qui Diagoram interficeret, duo ei, qui adduceret viuum. vid. Diod. S. 13, 6. L. Bos Obſſ. Crit. p. 74. Obiter Diagoram commemorauit etiam Lyſias c. Andoc. p. 214. T. V. Oratt. Reiſk.

1074. λαμβάνειν Grammatici expli-

Τῶν τεθνηκότων ἀποκτείνῃ, τάλαντον λαμβάνειν.
Βουλόμεσθ' οὖν νῦν ἀνειπεῖν ταῦτα χ' ἡμεῖς ἐνθάδε·
Ἤν ἀποκτείνῃ τις ὑμῶν Φιλοκράτη τὸν Στρούθιον,
Λήψεται τάλαντον· ἢν δὲ ζῶντ' ἀγάγῃ, τέτταρα·
Ὅτι συνείρων τοὺς σπίνους πωλεῖ καθ' ἑπτὰ τοῦ 'βολοῦ·
Εἶτα φυσῶν τὰς κίχλας δείκνυσι, καὶ λυμαίνεται·
Τοῖς τε κοψίχοισιν εἰς τὰς ῥῖνας ἐγχεῖ τὰ πτερά·

explicant λαμβανέτω. v. Moer. p. 242. Subintelligi potius poteſt ὥστε; etſi per ſe verum eſt, Infinitiuos interdum Imperatiuorum gerere vicem. vid. Hemſterh. ad Plut. p. 196. Bergl. ad Ran. 133. 170. Koen. ad Greg. Cor. p. 198. — Quid verba ſequentia ἤντε τῶν τυρ. — λαμβ. hic ſibi velint, non video; nam cum Diagora non cohaerent et frigidiſſima ſunt haec τεθνηκότων ἀποκτείνῃ. Temere enim Schol. τεθνηκότων explicat ἐπὶ θανάτῳ φευγόντων. Alter Schol. legiſſe videtur ἀνηκόντων pro τεθνηκότων (neceſſariorum, affinium, tyranni). Verba eius ſunt: τινὲς, τινὰ (haec corrupta), ὡσεὶ ἔλεγε, τινὰ τῶν ἀνηκόντων αὐτῶν ὃς ἐὰν φονεύσῃ. Sed nihil definio. De legibus Atticis contra eos, qui tyrannidem affectarent, cf. Petitus p. 313. ſſ.

1076. ἀνειπεῖν etiam eſt, per praeconem edicere. v. Poll. et Abreſch. l. l. Xen. Cyrip. 4, 5, 18. Exp. Cyr. 2, 2, 10. 5, 2, 14. Hellen. 3, 1, 20. Philocrates Στρούθιος eſt venditor paſſerum. vid. v. 14. Mox Kuſt. edidit e Cod. Vat. σπίνους pro vulg. σπίνγους. Etiam Pac. 1149. σπίνω, vbi Schol. σπίνος· εἶδος στρουθοῦ. Add. verſus Eubuli ap. Athen. 2, p. 65. et Aelian. N. A. 4, 60. καθ' ἑπτὰ *ſeptenos*. Haec eſt vis part. κατὰ in numeralibus.

1081. ἐγχεῖ h. l. ſimpliciter immittit, iniicit. Magis proprie hoc verbo vſus eſt Ran. 631. ἐπί τε τὰς ῥῖνας ὄξος ἐγχέων, vbi Daweſius M. Crit. p. 238. ex h. l. legi vult ἔτι δ' εἰς ῥ. ὄ. ἐ. Bene vnus Scholiaſtarum (nam reliqui nugantur): μετὰ τὸ σφάξαι πτερὰ ἐπιβάλλουσιν, ὥστε ἐξ αὐτῶν αὐτοὺς κρεμαμένους ὁραθῆναι πᾶσιν. — Παλεύειν eſt, auctoribus Grammaticis, θηρεύειν, ἀγρεύειν, diciturque de auibus, quibus aliae alliciuntur, quae ipſae aues Graecis παλεύτριαι vocantur, Latinis *illices*. (Plaut. Aſin. 1, 3, 68. Aedis nobis area eſt, auceps ſum ego, eſca eſt meretrix, lectus illix eſt, amatores aues.) v. Alb. ad Heſ. h. v. et Schol. h. l. Vnus Scholiaſtarum: οὐ περὶ κοψίχων δὲ τοῦτο, ἐπεὶ δεδεμένους ἂν εἶπεν· ἀλλὰ μετέβη ἐπὶ τὰς περιστερὰς, ἢ φάττας· vt videri poſſit verſum 1082. non legiſſe. Sed puto hoc potius vitium commentatoris, qui neglexit verſum, quam codicis, quo vſus, eſſe. Idem valet de verſu 1088., vbi, ſi quis verba Scholiaſtae (ἐν σχήματι δὲ εἴρηται ὁ λόγος· Εὔδαιμον φῦλον οἱ χειμῶνος. πρὸς γὰρ τὸ σημαινόμενον τοῦ φύλου πληθυντικὸν ἔφη τὸ οἱ) legerit, facile ſuſpicari poſſet, eum non vidiſſe verba, πτηνῶν οἰωνῶν. Αὐλὴ pr. dicebatur ὁ διαπνεόμενος τόπος. Athen. Dipnoſ. 5,

Τὰς περιστερὰς θ' ὁμοίως ξυλλαβὼν, εἵρξας ἔχει,
Κἀπαναγκάζει παλεύειν, δεδεμένας ἐν δικτύῳ.
Ταῦτα βουλόμεσθ' ἀνειπεῖν· κεἴ τις ὄρνιθας τρέφει
Εἱργμένους ὑμῶν ἐν αὐλῇ, φράζομεν μεθιέναι.
Ἢν δὲ μὴ πείθησθε, συλληφθέντες ὑπὸ τῶν ὀρνέων
Αὖθις ὑμεῖς αὖ παρ' ἡμῖν δεδεμένοι παλεύσετε.

Χο. Εὔδαιμον φῦλον πτηνῶν
Οἰωνῶν, οἳ χειμῶνος μὲν
Τὰς χλαίνας οὐκ ἀμπισχνοῦνται·
Οὐδ' αὖ θερμὴ πνίγους ἡμᾶς
Ἀκτὶς τηλαυγὴς θάλπει·
Ἀλλ' ἀνθηρῶν λειμώνων
Φύλλων κόλποις ἐνναίω,
Ἡνίκ' ἂν ὁ θεσπέσιος ὀξυμελὴς ἀχέτας,

p. 189. B. Deinde veſtibulum (non atrium, quae erat pars aedium) locus ante ianuam domus vacuus, vbi gramen virebat et pecudes alebantur. vid. Hom. Il. 11, 773. Gell. N. A. 16, 5. Periz. ad Ael. V. H. 3, 4, 3.

1088. Ἡ ἀντῳδὴ καὶ ἀντιστροφὴ ὁμοία ἐστὶ τῇ ᾠδῇ καὶ στροφῇ. καὶ αὐτὴ γὰρ κώλων καὶ στίχων ἐστὶν ιδʹ, καὶ τὰ μὲν ἔχει δακτυλικὰ ἰσόμετρα τοῖς ἐκείνοις· τὰ δὲ παιωνικὰ ἐπιμεμιγμένα κρητικοῖς. ἐπὶ τῷ τέλει αἱ συνήθεις δύο διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι.

1090. Τὰς χλαίνας ſcripſi, metro iubente. Vulgo τὰς deerat. cf. Strophen. Mox obſeruanda commutatio orationis in verbis ἀμπισχνοῦνται (i. e. περιβάλλονται Heſ.) et θάλπει ἡμᾶς. Sed ſolet ita communis vita variare orationem. Pro πνίγους Schol. haud dubie πνίγουσ' legit. Adſcripſit enim haec: Τινὲς τοῦ πνίγους κατὰ ἑνικήν φασιν· ἵνα ᾖ, οὐδὲ θέρους θερμασία ἐπίκειται ἡμῖν. Eſt vero πνίγους verior lectio, quia concinniorem reddit orationem. Hinc nec πνίγους cum ἀκτὶς coniungendum, cum ne dici quidem poſſit ἀκτὶς πνίγους, verum πνίγους eſt caloris tempore, aeſtate, vt χειμῶνος hieme, qui notiſſimus eſt Genitiui vſus. V. 1708. legitur ἡλίου τηλαυγὲς ἀκτίνων σέλας. Τηλαυγὲς eſt πόρρωθεν φαῖνον, λίαν λαμπρὸν Suid., quod τηλέσκοπον dixit Heſiod. Theog. 566. Conf. Biel. Theſ. phil. V. Τηλαυγής.

1094. Vulgo ante κόλποις legebatur ἐν. Et ſolent ſic verbis a praepoſitione compoſitis addi illae ipſae praepoſitiones, vt v. 1108. ἐν βαλαντίοις ἐννεοττεύω. Sed h. l. praepoſitionem illam adeſſe vetabat metrum. Antiqui interpretis errorem in vertendo verbo ἐνναίω commiſſum notauerat iam Bos Obſ. Crit. p. 87.

1095. ἀχέτας pro ἠχέτης eſt

pr. epi-

Θάλπεσι μεσημβρινοῖς ἡλιομανὴς βοᾷ.
Χειμάζω δ' ἐν κοίλοις ἄντροις
Νύμφαις ὀρείαις ξυμπαίζων
Ἠρινά τε βοσκόμεθα παρθένια
Λευκότροφα μύρτα, Χαρί-
Των τε κηπεύματα.

Χο. Τοῖς κριταῖς εἰπεῖν τι βυλόμεσθα, τῆς νίκης πέρι,

pr. epitheton cicadae, τέττιγος. Heſiod. Opp. 580. ἠχέτα τέττιξ. Eſt enim *vocalis*, *canorus*, et de aliis quoque rebus dicitur. v. Alb. ad Heſ. I. p. 658. Sed deinde de ipſa cicada dictum eſt ἀχέτας. Heſ. Ἀχέτας· ὁ ἄῤῥην τέττιξ, ὁ λαλίςατος. Idem: ἠχέται· ἡδύφθογγοι τέττιγες. Ariſtot. H. A. 5, 30. p. 653. E. καλῦσι δέ τινες τὺς μὲν μεγάλυς καὶ ᾄδοντας (τέττιγας) ἀχέτας — add. Ael. N. A. 10, 44. Plin. H. N. 11, 26, 32. Noſt. Pac. 1159. θεσπέσιος propter cantum dicitur, eſtque *eximius*, praeſtans ſuo in genere. Θεσπεσίη βοὴ Hom. Od. lib. vlt. v. 49. magnus clamor.

1096. Vulgo erat ὑφ' ἡλίῳ μανεὶς, quod et verſui et linguae repugnabat. Debebat enim certe eſſe ἐφ' ἡ. μ. Reſtitui ex ingenio exquiſitam et genuinam vocem, cuius vulgata lectio erat gloſſema. Biſetus iam aliter ſcriptum inuenit: Γράφεται καὶ μιᾷ λέξει, ὑφηλιομανής. Tum Suidas haud dubie ex h. l. habet: Ἡλιομανὴς, ὁ τέττιξ. ἐπιμαίνεται γὰρ τῷ ἡλίῳ. Dicuntur autem μαίνεσθαι ἐπί τινι, qui ſtudioſiſſime aliquid cupiunt et appetunt. v. Warton. ad Theocr. 30, 30. Spanh. ad Callim. Cer. 30. Valck. ad Theocr. 2, 48. Sed compoſita a verbo μαίνεσθαι vel eius rei, quae priori parte compoſiti vocabuli exprimitur, abundantiam indicant, vel nimium rei potiundae amorem. Vid. Toup. Emend. in Suid. II. p. 39. (p. 181. ſ. T. I. ed. Lipſ.) Sic ὑλομανὴς, ὁ ταῖς ὕλαις χαίρων Heſ. Ἑλλὰς δοριμανὴς nimium appetens belli, Eurip. Suppl. 485. vbi Marklandus ex Anthol. Reiſk. comparauit δυρομανῆ πόλεμον. Sic θυρσομανὴς Eurip. Phoen. 819. Muſgr. (798. Valck. 802. Brunk.) ὀρνιθομανεῖν infra v. 1284. ff. Λακωνομανεῖν v. 1290. Χρυσομανῶ Suid. h. v. Ergo ἡλιομανὴς eſt, qui maxime appetit ſolem. — χειμάζειν eſt h. l. *hibernare*, vt Dion. Halic. Antt. R. 10, 18. βόσκεσθαι pro ἀποβόσκεσθαι (1066.) dicitur. παρθένια μύρτα ſunt aut baccae myrti, quibus virgines delectantur, vt Schol. intellexit, aut potius *delicatulae*. Idem Schol. recte monuit, λευκότροφα eſſe i. q. λευκά. Ἠρινὰ pro ἦρος *vere*. Vocabulum κηπεύματα, paullo rarius, enotauit Pollux Onom. 1, 222. 7, 140. Nec videtur illud magnopere a κήπῳ differre.

1102. Πολλάκις ἐν ταῖς Παραβάσεσι καὶ οἱ ποιηταὶ λέγυσί τινα εἰς τὰ ἑαυτῶν χρήσιμα, διὰ τῦ χορικῦ προσώπυ· ὡς νῦν πρὸς τὺς κριτὰς ἀποτείνει τὸν λόγον, ὅπως ἂν αὐτοῖς ψηφίσωνται τὴν νίκην. Ergo

Οἷς ἀγάθ', ἢν κρίνωσιν ἡμᾶς, πᾶσιν αὐτοῖς δώσομεν,
Ὥςε κρείτ]ω δῶρα πολλῷ τῶν Ἀλεξάνδρε λαβεῖν.
Πρῶτα μὲν γὰρ, ὃ μάλιςα πᾶς κριτὴς ἐφίεται,
Γλαῦκες ὑμᾶς ὄ ποτ' ἐπιλείψεσι Λαυριωτικαὶ,
Ἀλλ' ἐνοικήσεσιν ἔνδον, ἔν τε τοῖς βαλαντίοις
Ἐννεοττεύσεσι, κἀκλέψεσι μικρὰ κέρματα·

Ergo *νίκη* eſt victoria theatralis. Vid. ad v. 445. Similis parabaſis eſt Nub. 518. ſſ. vbi Spanhemius laudauit locum Ariſtidis Oratoris, qui (T. I. p. 504. Iebb.) *Καὶ ὁπόση τις*, inquit, *ἔν γε ταῖς καλεμέναις παραβάσεσι νεθεσία καὶ παίδευσις ἦν, ἐῶ λέγειν.*

1103. *κρίνειν* h. l. eſt victoriam adiudicare. vid. Schol. v. 1114. Significatione conuenit, ſed conſtructione differt illud Sophocleum (Aiac. 444.) *κρίνειν ἔμελλε κάρτος ἀριςείας τινί.* — Formula *οἷς ἀγαθ' — αὐτοῖς δώσομεν* offendit Daweſium Miſc. Cr. p. 299. qui pro *οἷς* legit *ὅσ'*. Sed *ὅσα* huic loco non conuenit. Aliter eſt in Plut. 112. *Σὺ δ' ὡς ἂν εἴδῃς, ὅσα παρ' ἡμῖν ἢν μένῃς Γενήσετ' ἀγαθὰ* — quem locum fruſtra etiam ſollicitauit idem Daweſius. Neque nouum eſt, *αὐτὸς* ſic poſt *ὃς* redundare. Infra v. 1237. *οἷς θυτέον αὐτοῖς*; fere vt Apoc. Ioh. 7, 9. *ὃν ἀριθμῆσαι αὐτὸν* — Aliis etiam modis *αὐτὸς* pleonaſtice ponitur, vt Ioſeph. Arch. 12, 3, 3. *Τὰς γὰρ Ἰεδαίες — ἔτυχεν αὐτὲς* — Thucyd. 4, 93. *Τῷ δὲ Ἱπποκράτει — ὡς αὐτῷ ἠγγέλθη*, vbi Duck. et Intpp. Matth. 4, 16. 5, 40. et 21, 41. Inprimis poſt Genitiuos, quos conſequentiae vocant, redundat, vt Thuc. 1, 114. 6, 82.

1104. *τῶν Ἀλεξάνδρε.* *Τῦ Πάριδος, ὧν ἔλαβε παρὰ τῆς Ἀφροδίτης.* v. Dorv. ad Char. p. 169. Mox *πρῶτα* pro *πρῶτον* e cod. Vat. recepit Kuſt. Similiter Plut. 711. V. Spanh. ad Plut. 46.

1106. *Ἡ γλαὺξ ἐπὶ χαράγματος ἦν τετραδράχμε, ὡς Φιλόχορος. ἐκλήθη δὲ τὸ νόμισμα τὸ τετράδραχμον τότε ἡ γλαὺξ (ἦν γὰρ γλαὺξ ἐπίσημον, καὶ πρόσωπον Ἀθηνᾶς) τῶν προτέρων διδράχμων ὄντων, ἐπίσημόν τε βῦν ἐχόντων.* Schol. Vid. omnino Hemſterh. ad Poll. Onom. p. 1029. et 1032. vbi etiam numi tales conſpici poſſunt, Eiſenſchmid. de Menſ. et Pond. p. 42. et 144. aliique Atticarum Antiquitatum ſcriptores. Vocantur hi numi *γλαῦκες Λαυριωτικαὶ*, a Laurio monte, vbi metalli fodinae Athenienſium erant. vid. Schol. Veſp. 361. Herod. 7, 144. Non ipſa res publica, ſed ſinguli quidam ciues, metalla erui per ſeruos curabant, et eo modo ante bellum Peloponneſiacum diteſcebant. Nam poſt illud bellum exigui inde ſperari poterant reditus. V. Weſſ. ad Diod. S. T. I. p. 359. et Cl. Meiners Comm. de luxu Athenienſium p. 56. ſ.

1108. *ἐκλέπειν* eſt *excludere*, vt gallinae dicuntur excludere oua, vt Cratinus ap. Athen. l. 9. p. 373. extr. *ἐπὶ τῷδ' ἐπώαζεσαν, ὡς ἂν ἐκλέψῃς* (vel *ἐκλέπειν καλόν*). Et Ariſtoteles ap. eundem Athen. 9, p. 397. B. *ἐκλέπει δὲ καὶ ἐπωάζει ὥσπερ ἡ*

ἀλεκτο-

Εἶτα πρὸς τούτοισιν, ὥσπερ ἐν ἱεροῖς οἰκήσετε.
Τὰς γὰρ ὑμῶν οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς αἰετόν.
Κἂν λαχόντες ἀρχίδιον, εἶθ᾽ ἁρπάσαι βούλησθέ τι,
Ὀξὺν ἱερακίσκον ἐς τὰς χεῖρας ὑμῖν δώσομεν.
Ἢν δέ που δειπνῆτε, πρηγορεῶνας ὑμῖν πέμψομεν.
Ἢν δὲ μὴ κρίνητε, χαλκεύεσθε μηνίσκους φορεῖν,
Ὥσπερ ἀνδριάντες· ὡς ὑμῶν, ὃς ἂν μὴ μήνην ἔχῃ,
Ὅταν ἔχητε χλανίδα λευκήν, τότε μάλιστ᾽ οὕτω δίκην
Δώσεθ᾽ ἡμῖν πᾶσι τοῖς ὄρνισι κατατιλώμενοι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ, ΑΓΓΕΛΟΣ.

Πει. Τὰ μὲν ἱερ᾽ ἡμῖν ἐστὶν, ὦ ὄρνιθες, καλά.

ἀλεκτορίς. cf. Intpp. Heſ. T. I. p. 1139. et Ariſtot. H. A. 6, 8. Κέρματα numuli minores, vt Plut. 379.

1110. Ἀετοὶ erant faſtigia templorum, ſculptis imaginibus ornata. V. Valck. Diatr. in fr. Eur. p. 214. ſ. Harpocration: Ἀετὸς τῶν οἰκοδομημάτων τὸ κατὰ τὸν ὄροφον, ὅ τινες ἀέτωμα λέγουσιν. Laudatur ibi locus noſter. Etiam Heſ. habet haec: Ἐρέψομεν πρὸς αἰετόν· στεγάσομεν πρὸς ἀέτωμα. add. Pollux 7, 119. Suid. V. Ἀετώματα. Ἐρέφειν πρὸς αἰετὸν non poteſt aliter explicari, quam, conficere aquilam, tecti faſtigium. Conuenit quodammodo Solini (c. vlt. Polyhiſt.) aedes ad culmen faſtigiata.

1112. ὀξὺν ἱερακίσκον, qui ſcil. rapiat. Didymus ap. Schol. haec non intellexit, dum interpretabatur: τάχος ὡς ἱέρακος, ἵνα ταχέως φύγῃ. Ὀξὺς eſt celer, vel celeriter rapiens. Cf. Tho. M. p. 651. — Mox Didymus ap. Schol. tradit πρηγορεῶνας vocari proprie τοὺς βρόγχους τῶν ὀρνέων τοὺς λεγομένους προλάβους· ὅτι συλλέγεται ἐν αὐτοῖς τὰ σιτία. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων πρηγορεὼν πάλιν ὁ βρόγχος. ἑκάτερον δὲ ἀπὸ τοῦ συναθροίζειν ἐκεῖ τὴν τροφήν. Eſt igitur noſtrum *Kropf*. Add. Heſ. p. 1018. Poll. 2, 204. Μηνίσκοι et μῆναι ſunt τὰ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς τῶν ἀνδριάντων τιθέμενα, ἵνα μὴ τὰ ὄρνεα ἐπικαθέζηται, Heſ. vbi v. Alb. et Schol. h. l. Sed χαλκεύεσθαι μηνίσκους eſt ποιεῖσθαι (*ſibi* confici iubere) χαλκοῦς μηνίσκους. Sic χαλκεύειν ex aere conficere Plut. 163. 513. Iliad. Σ, 400. — φορεῖν pro ὥστε φορεῖν *geſtandos*. Notus eſt vſus Infinitiui vel ex Vigero de Idiot. p. 201. vbi non ſuo loco verba Lyſiae laudauit Cl. Zeunius.

1115. ἂν poteſt corripi, etiam ſequente μή. Malim tamen pro hoc οὐ. Nimia eſt medela, quam Kuſt. ſuadet: Ὥσπερ ἀνδριάντες· ὡς μήνην ἐάν τις μὴ φορῇ. Mox debebat proprie eſſe ἔχῃ et δώσει, ſed verba ὡς ὑμῶν — ἔχῃ ſunt collectiua. Itaque recte Pluralis ſequitur.

1118. Κορωνὶς εἰσιόντων αὖθις ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμε-

'Αλλ' ὡς ἀπὸ τȣ̃ τείχȣς πάρεςιν ἄγγελος
Οὐδεὶς, ὅτȣ πευσόμεθα τἀκεῖ πράγματα;
'Αλλ' ȣ̔τοσὶ τρέχει τις 'Αλφειὸν πνέων.
Αγ. Πȣ̃, πȣ̃ 'ςι; πȣ̃, πȣ̃, πȣ̃ 'ςι; πȣ̃, πȣ̃, πȣ̃, 'ςι, πȣ̃;
Πȣ̃ Πεισθέταιρός ἐςιν ἄρχων; Πει. ȣ̔τοσί.
Αγ. Ἐξῳκοδόμηταί σοι τὸ τεῖχος. Πει. εὖ λέγεις.
Αγ. Κάλλιςον ἔργον καὶ μεγαλοπρεπέςατον.
Ὥς' ἂν ἐπάνω μὲν Προξενίδης ὁ Κομπασεὺς

τρίμετροι ἀκατάληκτοι ο' ἂν τελευταῖος· Τόξευε πᾶς τις· σφενδόνην τίς μοι δότω. Ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

Sacrificio facto redit Piſthetaerus in ſcenam. καλὰ ἱερὰ ἡμῖν eſt Lat *litauimus*, quod Graecis vno verbo καλλιερεῖν dicitur; vt Xen. Cyr. 3, 2, 2. et Exp. Cyr. 4, 3, 7. καλὰ ἦν τὰ ἱερὰ αὐτῷ, quod l. 1, 5, 6. καλλιερεῖσθαι. — Poſt verſum 1120. poſui interrogationis notam, quam ſenſus, credo, poſtulabat. Sed part. ὡς ante ἀπὸ redundat. Fere particulis εἰς, ἐπὶ, et πρὸς pleonaſtice additur. v. Cl. Fiſch. Ind. Aeſch. Socr. S. V. Morus Ind. Xenoph. Hell. et Erneſti ad Mem. Xen. 2, 7, 2. Reiſkius putabat, ὡς hic valere ὅτι, *quod. miror, quod nullus* — aut legendum ἄλλως δ' ἀπὸ *de caetero vero* — Vtrumque non placet.

1121. 'Αλφειὸν πνέων. Symmachus apud Schol. explicat: ȣ̔́τω συντόνως τρέχει, ὡσεὶ 'Ολυμπιακὸς ςαδιοδρόμος. Sed addit Schol. ἢ ἀπὸ τȣ̃ παραῤῥέοντος ποταμȣ̃. ἀντὶ τȣ̃ δίκην ῥεύματος ταχέως φερόμενος. Vtrumuis probetur, manet imago celeritatis in currendo et anhelitus inde ſequentis, quam etiam ſequentia verba monſtrant. Praefero tamen Symmachi rationem. Nimirum 'Αλφειὸς fluuius Elidis (Virg. Georg. 3, 19.) ponitur pro curſu, apud eum fluuium inſtituto. Iam πνεῖν τινὸς dicuntur, qui aliqua re pleni ſunt et referti, qui redolent aliquid; πνέειν τι, qui cogitant aliquid, cupiunt, affectant; vt Simon. in Anthol. 3, 25, 49. μέλη πνείοντα χαρίτων καὶ ἐρώτων, Eqq. 435. κακίας πνεῖν καὶ συκοφαντίας. Anacr. Od. 9, 5. πνέειν μύρων. (Ad hunc modum et hic ſcribi poſſit 'Αλφειȣ̃.) Ran. 1088. δόρυ πνέοντας καὶ λόγχας. add. Lyſiſtr. 276. πνέειν μένεα apud Hom. ſaepius. Itaque πνέειν 'Αλφειȣ̃ (nam ita malim pro 'Αλφειὸν) referre, redolere, curſum Olympicum, tam celeriter cucurriſſe, ita anhelare, vt curſor in ſtadio Olympico.

1126. Proxenides et Theagenes homines vani erant et oſtentatores, vnde ille dicitur κομπασεὺς, a κόμπῳ iactantia. De Theagene vid. ad v. 821. de Proxenide Sch. ad Veſp. 324. Hinc intelligitur, etiam muri latitudinem fictam eſſe. Ἐκ τȣ́των πιςȣ̃ται τὸ ἀνυπόςατον τȣ̃ τείχȣς· ἐπειδὴ καπνοὶ ἦσαν, καὶ κομπασαί. καὶ μόνον ὑπόσχεσις. τοιαύτη δὲ καὶ ἡ τȣ̃ τείχȣς οἰκοδομή. Schol. Caeterum ipſa latitudo muri non videtur nimia

eſſe,

Καὶ Θεαγένης ἐναντίω δύ' ἅρματε,
Ἵππων ὑπόντων μέγεθος ὅσον ὁ Δούριος,
Ὑπὸ τοῦ πλάτους ἂν παρελασαίτην. Πει. Ἡράκλεις.
Αγ. Τὸ δὲ μῆκός ἐστι, καὶ γὰρ ἐμέτρησ' αὔτ' ἐγώ,
Ἑκατοντόργυιον. Πει. ὦ Πόσειδον τοῦ μάκρους.
Τίνες ᾠκοδόμησαν αὐτὸ τηλικουτονί;
Αγ. Ὄρνιθες, οὐδεὶς ἄλλος, οὐκ Αἰγύπτιος
Πλινθοφόρος, οὐ λιθουργὸς, οὐ τέκτων παρῆν,
Ἀλλ' αὐτόχειρες, ὥστε θαυμάζειν ἐμέ.
Ἐκ μέν γε Λιβύης ἧκον ὡς τρισμύριαι
Γέρανοι, θεμελίους καταπεπωκυῖαι λίθους.

esse, si compararetur cum iis, quae de muris Nini Diodorus Sic. (2, 4.) et Babylonis Herodotus (1, 179.) tradiderunt. παρελαύνειν h. l. actiue legitur, cum alias ſit praeteruehi (Hom. Od. μ, 186.) vel praeterire (Iliad. ψ, 382.) Sed hic eſt agitare currus ita, vt ſe praetereant. Pro ὥστ' ἂν ἐπάνω (vt Kuſt. e Cod. Vatic. edidit) olim legebatur: ὥστ' ὑπεράνω — ſed ὑπεράνω dicitur de iis, quae ſunt euecta ſupra locum aliquem. Ad Δούριος Schol. adſcripſit haec: Οὐ πιθανὸν κοινῶς λέγειν αὐτὸν, ἀλλὰ περὶ τοῦ χαλκοῦ, τοῦ ἐν Ἀκροπόλει. ἀνέκειτο γὰρ ἐν Ἀκροπόλει Δούριος ἵππος (Pauſan. Att. 1, 23. Alb. ad Heſ. h. v.), ἐπιγραφὴν ἔχων· Χαιρέδημος Εὐαγγέλου ἐκ Κοίλης ἀνέθηκε. δύναται δὲ ὁ ἐν Ἰλίῳ λαμβάνεσθαι. ἐν Ἀκροπόλει δὲ χαλκοῦς ἵππος ἀνέκειτο κατὰ μίμησιν τοῦ Ἰλιακοῦ. Malim hunc poſteriorem intelligere, cuius magnitudo celebrior fuit. v. Eur. Troad. 14.

1131. Ὀργυιὰ eſt ſpatium, quod abſoluunt expanſa brachia, et 100. ὀργυιαὶ efficiunt, auctore Herodoto, ſtadium 600. pedum. V. Weſſel. ad Diod. S. 1. p. 290, 67. Quarta ſyllaba in ἑκατοντόργ. breuis eſt, quo confirmatur obſeruatio Toupii ad Theocr. 26, 21. μάκρους neminem interpretum offendit, praeter Reiſkium, qui ſubſtituit μάκους, ſed haec eſt Dorica forma, in ſenario iambico vix ferenda. Inuſitatum quidem eſt τὸ μάκρος, nec analogiae bene conuenit, legit tamen illud Scholiaſtes.

1133. Αἰγύπτιος πλινθοφόρος· οἱ Αἰγύπτιοι κωμῳδοῦνται ὡς ἀχθοφόροι. Schol. Conf. Ran. 1453. ibique Spanhem. Αὐτόχειρ proprie eſt, qui ſua aliquid facit manu. Herodian. p. 474. Pierſ. αὐτοχειρίᾳ πράττειν ἐπὶ παντὸς αὐτουργοῦντος. Sic Lyſiſtr. 269. H. l. ſimpliciter vertendum: *ipſae*.

1137. Γέρανοι θεμελίους. Διὰ τὸ ἐν ὕψει πέτεσθαι, καὶ τῇ εἰς εὐθὺ ὁρμῇ τὴν ἐπὶ τὰ κάτω θέαν ἐμποδίζεσθαι, λίθους βαστάζουσιν, ὅπως κάμνουσαι τῇ πτήσει ῥίπτοιεν καὶ αἴσθοιντο, πότερον ἐπὶ γῆς ἢ ἐπὶ θαλάσσης φέρωνται, καὶ εἰ μὲν ἐπὶ θαλάσσης ἦχοι ὁ λίθος, ἀνύουσι τὴν ὁδὸν, εἰ δὲ ἐπὶ γῆς, ἀναπαύονται. Schol. Alia attulit

Τῦτυς δ' ἐτύκιζον αἱ κρέκες τοῖς ῥύγχεσιν·
Ἕτεροι δ' ἐπλινθοφόρυν πελαργοὶ μυρίοι·
Ὕδωρ δ' ἐφόρυν κάτωθεν εἰς τὸν ἀέρα
Οἱ χαραδριοὶ, καὶ τἄλλα ποτάμι' ὄρνεα.
Πει. Ἐπηλοφόρυν δ' αὐτοῖσι τίνες; Αγ. ἐρωδιοὶ
Λεκάναισι. Πει. τὸν δὲ πηλὸν ἐνεβάλλοντο πῶς;
Αγ. Τῦτ' ὦ 'γάθ' ἐξεύρητο καὶ σοφώτατα.
Οἱ χῆνες ὑποτύπτοντες, ὥσπερ ταῖς ἄμαις,
Ἐς τὰς λεκάνας ἐνέβαλλον αὐτοῖν τοῖν ποδοῖν.
Πει. Τί δῆτα πόδες ἂν ὐκ ἂν ἐργασαίατο;
Αγ. Καὶ νὴ Δί' αἱ νῆτταί γε περιεζωσμέναι

Schol. ad v. 1429. Πολλάκις καὶ χειμῶνος ἕνεκα περιφέρυσι τὺς λίθυς αἱ γέρανοι πρὸς τὸ μὴ παραφέρεσθαι ἀνέμοις. Sed iam Ariſtoteles haec omnia ad fabulas retulit, Hiſt. An. 8, 12. αἱ γέρανοι — πέτονται πρὸς τὸ πνεῦμα. τὸ δὲ περὶ τῦ λίθυ ψεῦδός ἐστι. Θεμέλιοι λίθοι lapides, qui fundamenti loco ponuntur. Habet, forte ex h. l., Pollux 7, 123.

1137. Τύκος ἐργαλεῖόν τι, ᾧ τὺς λίθυς περιτύκυσι καὶ ξέυσιν. ἐπιτήδειον δὲ ἔργον τοῖς μακρὸν ἔχυσαις ῥύγχος. Κρὲξ δὲ εἶδος ὀρνέυ, ὀξὺ πάνυ τὸ ῥύγχος καὶ πριονῶδες ἔχον. Auis haec commemoratur ap. Herodot. 2, 76. vbi gloſſarium dicit eſſe ὄρνεον δυσοιώνιστον τοῖς γαμυμένοις. Ergo videtur fuiſſe ſpecies cornicis, coll. Aelian. N. A. 3, 9. De τυκίζειν v. Poll. 7, 125.

1144. Malim: Εὖ, ὦ 'γαθ', ἐξ. — Alias καὶ ante σοφώτατα non ſatis commodum eſt. Sic v. 361. εὖ γ' ἀνεῦρες αὐτὸ καὶ στρατηγικῶς, vbi v. Not. Nolui tamen aliquid mutare hic; ſed v. 1147. ſcripſi αὐτοῖν partim quia ita legitur in ed. a. 1624., partim quia αὐτοῖς non habet, quo recte referatur (nam τοῖς ἐρωδιοῖς nimis remotum eſt), partim quia τοῖν ποδοῖν ſimpliciter, omiſſa part. σὺν, non dicitur graece. Sed ante Subſtant. cum αὐτὸς ſolet haec praepoſitio ſaepius omitti Atticis. v. Schol. Eurip. Phoen. 3. Xen. Cyrop. 1, 4, 7. αὐτοῖς τοῖς ἵπποις. Exp. Cyr. 1, 3, 17. αὐταῖς ταῖς τριήρεσι. add. Veſp. 1440. Wart. ad Theocr. 22, 16. Verbum ὑποτύπτειν illuſtrauit poſt Kuſterum copioſiſſime Valck. ad Herod. p. 264, 45. docuitque valere *eruere, egerere*. Ἄμη vel Ἄμη non ſolum eſt falx, ſed etiam ligo, inſtrumentum fodiendi. v. Photius ap. Alb. ad Heſ. h. v. Ducker. ad Thuc. p. 254. Caeterum recte Schol. monuit, anſeres huic negotio adhiberi potuiſſe, διὰ τὸ πλατύποδας τῶν ἄλλων μᾶλλον εἶναι.

1147. Παρὰ τὴν παροιμίαν· Τί δῆτα χεῖρες ὐκ ἂν ἐργασαίατο. Schol. Habet hinc Eraſmus p. 368. De duplici ἂν Gregor. Cor. p. 18.

1148. Ἡ νῆττα εἶδος ὀρνέυ, ἔχον τὴν πτέρωσιν ἐκ φύσεως ὥσπερ ζώνην λευκήν. τῦτο ὖν ἔπαιξεν, ὡς ἂν ἐζωσμένην εἰρηκὼς αὐτήν.

Ἐπλινθοφόρουν· ἄνω δὲ τὸν ὑπαγωγέα
Ἐπέτοντ' ἔχουσαι κατόπιν, ὥσπερ παιδία
Τὸν πηλὸν ἐν τοῖς στόμασιν, αἱ χελιδόνες.
Πει. Τί δῆτα μισθωτοὺς ἂν ἔτι μισθοῖτό τις;
Φέρ' ἴδω· τί δαί; τὰ ξύλινα τοῦ τείχους, τίνες
Ἀπειργάσαντ'; Αγ. ὄρνιθες ἦσαν τέκτονες
Σοφώτατοι πελεκᾶντες, οἳ τοῖς ῥύγχεσιν
Ἀπεπελέκησαν τὰς πύλας· ἦν δ' ὁ κτύπος
Αὐτῶν πελεκάντων, ὥσπερ ἐν ναυπηγίῳ.
Καὶ νῦν ἅπαντ' ἐκεῖνα πεπύλωται πύλαις,

αὐτήν. Schol. Vereor, ne haec ratio nimis longe repetita ſit. Ὑπαγωγέα dicunt Scholl. eſſe inſtrumentum quoddam, et alter quidem eorum, ξυστῆρα, πλατὺ σίδηρον, ᾧ ξύουσι τὸν πηλὸν, alter σιδηροῦν τι, οἷον πτυΐδιον, ᾧ ἐχρῶντο οἱ κονιαταὶ, aut ἐργαλεῖον οἰκοδομικὸν, ᾧ ἀπευθύνουσι τὰς πλίνθους πρὸς ἀλλήλας, quod et παράξυστον vocetur. Sed addit: εἰ μὴ ἄρα πηλόν τινα ὑπαγωγέα καλοῦσι. τοιοῦτον γάρ τι καὶ Ἕρμιππος ἐν τοῖς Τριμέτροις ἐμφανίζει. Et ſi ὑπαγωγέα coniungitur cum πηλόν, quod vulgaris interpunctio ſuadet, non poteſt aliter accipi. Etiam Heſych. ita interpretatur, ad quem v. Alb. add. Suidas, qui auctioribus vſus eſt Scholiis in Ariſtoph. Sed non video, quomodo χελιδόνες dici poſſint geſtaſſe πηλὸν ὑπαγωγέα et κατόπιν et ἐν στόμασι. (Reiſkius malebat ἔν τε τόμασιν, tam in dorſo, quam in roſtris.) Ergo haec diſtinguenda, et verba τὸν πηλὸν ἐν τοῖς στόμασιν a reliquis ſeparanda ſunt, vt ordo inſtituatur hic: αἱ χελιδόνες ἄνω ἐπέτοντο, ἔχουσαι τὸν (μὲν) ὑπαγωγέα κ. ὥ. π., τὸν (δὲ) πηλὸν ἐν τ. σ. ὑπαγωγεὺς autem eſt inſtrumentum, quo in poliendis parietibus, caemento obductis, vtebantur. v. Pollux.

1152. μισθωτοὶ ſunt homines mercede conducti, atque adeo μισθωτοὺς μισθοῦσθαι pro μισθωτοὺς λαβεῖν vel μισθοῦσθαι ſimpliciter dicitur. Mox τί δαὶ, vt Lat. *quid vero*, eſt *porro*. v. Hemſterh. ad Plut. 906. Ad πελεκᾶντες bene monuit Schol.: παρὰ τὸ πελεκᾶν τὰ ξύλα, τῷ ὀνόματι τῆς ὄρνιθος πιθανῶς ἐχρήσατο παίζων· καὶ ὅτι ῥάμφος ἔχει μέγα. Antonin. Lib. f. 11. Πολύτεχνος δὲ μεταβαλὼν ἐγένετο πελεκᾶν, ὅτι Ἥφαιστος αὐτῷ ἔδωκεν πέλεκυν τεκταίνοντι. Eſt autem πελεκᾶς auis, quae Plinio (10, 40.) platea, Ciceroni (N. D. 2, 49.) platalea dicitur. Add. Bochart. Hieroz. P. II. L. II, c. 24. πελεκᾶν et ἀποπελεκᾶν non tam ſecuri caedere, quam dolare (behauen) eſt. vid. Hom. Od. 5, 244. Bene autem pro πελεκάντων Daweſius p. 300. et Reiſk. emendant πελεκώντων. Ναυπήγιον locus, vbi naues conſtruuntur (Schiffswerfte).

1158. πυλοῦν aditum munire (Xen. Hell. 5, 4, 34.), h. l. eſt ſimpliciter munire. Sic mox βαλανοῦν partem notionis, quam

Καὶ βεβαλάνωται, καὶ φυλάττεται κύκλῳ,
Ἐφοδεύεται, κωδωνοφορεῖται, πανταχῆ
Φυλακαὶ καθεστήκασι, καὶ φρυκτωρίαι
Ἐν τοῖσι πύργοις. ἀλλ᾽ ἐγὼ μὲν ἀποτρέχων
Ἀπονίψομαι· σὺ δ᾽ αὐτὸς ἤδη τἄλλα δρᾶ.

ΧΟΡΟΣ, ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ, ΕΤΕΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ.

Χο. Οὗτος, τί ποιεῖς; ἆρα θαυμάζεις, ὅτι
Οὕτω τὸ τεῖχος ἐκτετείχισται ταχύ;
Πει. Νὴ τοὺς θεοὺς ἔγωγε· καὶ γὰρ ἄξιον·
Ἴσα γὰρ ἀληθῶς φαίνεταί μοι ψεύδεσιν.
Ἀλλ᾽ ὧδε φύλαξ γὰρ τῶν ἐκεῖθεν ἄγγελος
Ἐσθεῖ πρὸς ἡμᾶς δεῦρο, πυῤῥίχην βλέπων.

proprie habet, amittit. Βάλανοι autem ſunt τὰ μάγγανα τῆς κλειδώσεως, Schol. *Obices*. Thuc. 2, 4. p. 100. τὰς πύλας ἔκλεισε στυρακίῳ ἀκοντίου χρησάμενος ἀντὶ βαλάνου εἰς τὸν μοχλὸν, vbi vid. Schol. et Ducker. Annot. ad Schol. p. 623. etiam Spanh. Add. ad Thuc. p. 627. Etiam Veſp. 200. καὶ βάλανον ἔμβαλλε εἰς τὸν μοχλόν. Ad v. 155. eiusd. fab. Schol. notauit βάλανον κυρίως eſſe τὸ εἰς τὸν μοχλὸν σιδήριον. — Κύκλῳ ex omni parte. Ἐφοδεύεσθαι eſt obire, circuire excubias (viſitiren). Xen. Hell. 2, 4, 15. δι᾽ ἀπιστίαν ἐφωδεύοντο. 5, 3, 22. ἐφοδεύων τὰς φυλακάς. Φρυκτωρίαι dicuntur proprie ii, qui in turribus ſpeculantur, num hoſtes aduenіant, vt eorum aduentum ignibus ſublatis (qui φρυκτοὶ dicuntur) indicare poſſint. Suidas: φρυκτωρία· ἡ διὰ τῶν πύργων παραφυλακὴ νυκτερινὴ, ἢ λαμπὰς, ἢ καῦσις, παρὰ τὸ πυρσὸν (l. φρυκτὸν, ἤγουν πυρσὸν) καὶ τὸ ὁρεῖν, ὅ ἐστι φυλάττειν. Conf. Stanlei. ad Aeſch. Agam. 1. Intpp. Heſ. V. Ἐφρυκτωρήθησαν.

1163. Ἀπονίψομαι. ἦν (vel ἦλθεν) γὰρ ἀπὸ πηλοῦ, ἢ κονίας, ὡς ἀπὸ τῶν ἔργων. Schol.

1166. ἄξιον ſcil. θαυμάζειν, aequum eſt, oportet, mirari. vt v. 547. οὐ ζῆν ἄξιον. Mox Pluralis ἴσα pro Sing. ἴσον ponitur, vt ſaepe Plurales Adiectiuorum in neutro genere leguntur. Sic Eurip. Hipp. 269. ἄσημα ἡμῖν ἥτις ἐστὶν νόσος, vbi v. Schol. Valck. ad Hipp. 371. Weſſel. ad Herod. pag. 386. Barneſ. ad Eurip. Herc. F. 583.

1169. πυῤῥίχην βλέπων. ἔνοπλον καὶ πολεμικόν τι. Ἐνόπλιος γὰρ ὄρχησις ἡ πυῤῥίχη. Schol. De Pyrrhiche haec ſcripſit Athenaeus L. 14. p. 630. πυῤῥίχη, γυμνοπαιδικὴ (ſcil. ὄρχησις)· καὶ ἔστιν ὁμοία ἡ πυῤῥίχη τῇ σατυρικῇ· ἀμφότεραι μὲν γὰρ διὰ τάχους. πολεμικὴ δὲ δοκεῖ εἶναι ἡ πυῤῥίχη. ἔνοπλοι γὰρ αὐτὴν παῖδες

Αγ. Ἰοὺ, ἰοὺ, ἰοὺ, ἰοὺ, ἰοὺ, ἰού.
Πει. Τί τὸ πρᾶγμα τουτί; Αγ. δεινότατα πεπόνθαμεν.
Τῶν γὰρ θεῶν τις ἄρτι τῶν παρὰ τοῦ Διὸς,
Διὰ τῶν πυλῶν εἰσέπτατ᾽ εἰς τὸν ἀέρα,
Λαθὼν κολοιοὺς φύλακας ἡμεροσκόπους.
Πει. Ὦ δεινὸν ἔργον καὶ σχέτλιον εἰργασμένος.
Τίς τῶν θεῶν; Αγ. οὐκ ἴσμεν· ὅτι δ᾽ εἶχε πτερὰ,
Τοῦτ᾽ ἴσμεν. Χο. οὔκουν δῆτα περιπόλους ἐχρῆν
Πέμψαι κατ᾽ αὐτὸν εὐθύς; Αγ. ἀλλ᾽ ἐπέμψαμεν
Τρισμυρίους ἱέρακας ἱπποτοξότας·
Χωρεῖ δὲ πᾶς τις ὄνυχας ἠγκυλωμένος,

δες ὀρχοῦνται. Conf. Spanh. ad Callim. Iov. 52. et omnino Periz. ad Aelian. V. H. 3, 8, 5. Βλέπειν autem in tali loquendi forma eſt, vultum habere, vt Plut. 328. βλέπειν Ἄρη, Acharn. 565. βλέπειν ἀστραπάς. ad quem locum plura congeſſit Bergl. δεινὸν βλέπειν Theocr. Id. 23, 12. φόβον βλ. Aeſch. S. C. Th. 500. Paullo ante v. 1168. reuocaui γὰρ, quod eſt in omnibus edd., praeter Kuſter. nec poteſt recte abeſſe per metri leges. Prima enim voc. φύλαξ ſyllaba breuis eſt. v. Eur. Hipp. 1399. Malim tamen pro γὰρ legi τις. Sic dicitur τις τῶν ἔνδοθεν, τις τῶν ἐκεῖθεν, v. Daweſ. M. Crit. p. 212.

1173. εἰς τὸν ἀέρα. Δέον εἰπεῖν εἰς τὴν πόλιν, Schol. Mox ἡμεροσκόποι ſunt οἱ ἐν ἡμέρᾳ φρουροῦντες, Schol. add. Lyſiſtr. 849. Xen. Hell. 1, 1, 2. Plane, vt noſter, Euripides dixit λεληθέναι σκοπούς Helen. 1190.

1175. Reiſkius malebat: Ὁ δεινὸν ἔργον σχέτλιόν τ᾽ εἰργασμένος Τίς τῶν θεῶν; Non vidi cauſam mutationis. Nam εἰργασμένος recte poteſt pro εἰργασμένου dici. Si quid mutandum ſit, malim ſcribi εἰργασμένοι, vt referatur ad φύλακας.

1177. περίπολοι ſunt tirones, qui non in bella, extra fines Atticae gerenda, educebantur, ſed Atticum agrum obibant et defendebant. Vid. Harpocr. h. v. Pollux 8, 105. et quos laudant Waſſius et Ducker. ad Thuc. p. 276. ſ. Apud Thucyd. 8, 92. commemoratur et περιπόλαρχος. Ἱπποτοξόται erant equites ſagittarii, Athenienſibus vſitati, qui et ἀφιπποτοξόται vocantur. V. Weſſ. ad D. S. T. II. p. 339. Argute magis, quam vere, Schol. ſcripſit: Ἀπὸ τοῦ ἵππου τὴν ὀξεῖαν αὐτῶν πτῆσιν δηλοῖ· ἀπὸ δὲ τοῦ τόξου τὸ ἐπικαμπὲς τῶν ὀνύχων. Paullo ante κατ᾽ αὐτοῦ aut μετ᾽ αὐτὸν ſcribi Reiſk. iubebat. Sed κατὰ etiam Accuſatiuo iunctum, etſi paullo rarius, eſt *contra*; vt Xen. Hell. 4, 3, 12. ἐξ φυλαὶ κατὰ τοὺς Λακεδαιμονίους ἐγένοντο. Conf. Abreſch. Dil. Thuc. p. 41.

1180. πᾶς τις, ſcil. ὄρνις, et πᾶς τις eſt vnusquisque, quilibet, vt Theſm. 793. Etiam πᾶς ſeqq. verſibus eodem ſenſu legitur. Neſcio autem, quomodo

Κερχνὴς, τριόρχης, γὺψ, κύμινδις, αἰετός·
Ῥύμῃ τε καὶ πτεροῖσι καὶ ῥοιζήμασιν
Αἰθὴρ δονεῖται, τȣ̃ θεȣ̃ ζητȣμένȣ.
Κἄςʼ ȣ̓ μακρὰν ἄπωθεν, ἀλλʼ ἐνταῦθά πȣ
Ἤδη ʼςιν. Χο. ȣ̓κȣ̃ν σφενδόνας δεῖ λαμβάνειν,
Καὶ τόξα. Αγ. χώρει δεῦρο πᾶς ὑπηρέτης.
Τόξευε πᾶς τις· σφενδόνην τίς μοι δότω.
Χο. Πόλεμος αἴρεται,
Πόλεμος ȣ̓ φατὸς,
Πρὸς ἐμὲ καὶ θεȣ́ς.
Ἀλλὰ φύλαττε πᾶς
Ἀέρα περινέφελον,
Ὃν γʼ Ἔρεβος ἐτέκετο,
Μή σε λάθῃ θεῶν
Τίς ταύτῃ περῶν.

modo v. 1187. Kuſt. praeferre potuerit lectionem Cod. Vat. παῖς τις, propterea, quod πᾶς praeceſſerit. ἠγκυλωμένος ὄνυχας, eſt, qui alio vocabulo γαμψώνυξ. Τριόρχης eſt *buteo* (Buſshard, aus dem Weyhengeſchlecht), quem putarunt habere 3. teſticulos (vnde intelligitur v. 1206. vbi bene Schol.: Ἐπεὶ ἑταίρα ἦν, ἔπαιξε τὸ τριόρχος.) Ariſtot. H. A. 9, 36. τριόρχην dixit eſſe τῶν ἱεράκων κράτιςον. Cf. Buffon. Hiſt. Av. T. I. p. 166. Pro κύμινδις Sch. ſcribendum ſuſpicatur κίμινδις. Neſcio, quae auis ſit. Κερχνὴς forte, qui alias Κεγχρὶς *timunculus* (Kirchenfalke) v. Buff. T. II. p. 37.

1182. Ῥύμη eſt impetus, φορὰ βιαία. Schol. Conf. Heſ. In Pac. 85. eſt ῥύμη πτερύγων. Ῥοῖζον et inde ducta verba ſaepius ap. Hom. dici de *ſtridore* conſtat. Orph. hymn. 37, 19. Ἠχὼ δʼ ȣ̓ρανία κελαδεῖ ῥοιζήμασι φύλλων. Δονεῖσθαι eſt agitari, commoueri. vid. Weſſel. ad Herod. p. 505, 13. vbi: ἡ πᾶσα Ἀσία ἐδονέετο. τȣ̃ θεȣ̃ de *dea*.

1188. Εἴσθεσις χορȣ̃ ἐπῳδικὴ κώλων τροχαϊκῶν ἐπιμεμιγμένων χορείοις, ἤτοι τριβραχέσι, καὶ δακτύλοις, πενθημιμερῶν ή· ὧν τὰ μὲν πρῶτα τρία καὶ παιωνικὰ, εἰ βȣ́λει, ποιήσει (ποιήσεις) ἡμιόλια· τὸ δʼ τροχαϊκὸν ἐκ δακτύλȣ πενθημιμερές. τὸ έ καὶ ς́ Ἰθυφαλλικά. τὸ ζ́ καὶ ή τροχαϊκὰ πενθημιμερῆ. ἐν ἐκθέσει δὲ ἰαμβικὰ τρία, ὧν τὸ ά δίμετρον ἀκατάληκτον· οἱ δὲ δύο τρίμετροι ἀκατάληκτοι. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1189. ȣ̓ φατὸς, i. e. grauiſſimum, infandum. Sic Callim. in Del. 60. Σπερχομένη μέγα τι καὶ ȣ̓ φατόν.

1195. ταύτῃ περῶν hac via tranſeat per aerem, vel *huc accedat*. nam περᾷν eſt ſimpliciter venire, vt Euripid. Or. 1572. δόμων ἔσω περᾷν. λάθῃ σε

Ἄθρει δὲ πᾶς κύκλῳ σκοπῶν,
Ὡς ἐγγὺς ἤδη δαίμονος πεδαρσίε,
Δίνης πτερωτὸς φθόγγος ἐξακέεται.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ, ΙΡΙΣ.

Πει. Αὕτη σὺ, ποῖ ποῖ ποῖ πέτει; μέν' ἥσυχος,
Ἔχ' ἀτρέμας· αὐτε ςῆθ'· ἐπίσχες τε δρόμε.
Τίς εἶ; ποδαπή; λέγειν ἐχρῆν, ὁπόθεν ποτ' εἶ.
Ιρ. Παρὰ τῶν θεῶν ἔγωγε τῶν Ὀλυμπίων.
Πει. Ὄνομα δέ σοι τί ἐςι; πλοῖον, ἢ κυνῆ.

te clam. Ἀθρεῖν eſt diligenter videre, vt Theſm. 669. *Ζητεῖν εἴπε κἄλλος τις ἀνὴρ εἰσελήλυθε, καὶ περιθρέξαι τὴν Πνύκα πᾶσαν — καὶ τὰς διόδες ἀθρῆσαι.*

1198. *Δίνης πτερωτὸς φθόγγος* eſt dictum pro *δίνης πτερωτῆς φθόγγος*, i. e. *πτερῶν δινεμένων*. Nam ſaepe poetae Adiectiua iungunt non ei Subſtantiuo, ad quod proprie pertinebant. Anacr. Od. 3, 21. ſ. *ἐκ χαίτης ἀπέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.* Ouid. Amor. 2, 4. ignaua Veneris ceſſamus in vmbra. In talibus locis librarii plerumque epitheton mutarunt in caſum illius Subſtantiui, ad quod pertinet. Vid. Obſeruatt. Miſcell. T. I. Vol. I. p. 24. Cf. Drakenb. ad Liu. 1, 9, 13. 2, 50, 1. 4, 8, 6. Bos Animadv. ad ſcr. Lat. p. 46. Vulp. ad Catull. 63, 50. et 396. Hinc male apud Propert. 4, 11, 61. pro generoſos veſtis honores Koppierſius Obſ. Philol. p. 167. corrigit generoſae v. h. *Πεδάρσιος* eſt Aeolica forma pro *μετάρσιος*, i. e. *μετέωρος*. Eandem in ſenariis adhibuit Aeſchylus Prometh. 269. 709. 915. vt Euripides in choricis verbum *πεδαίρειν*. Vid. Valcken. ad Phoen. p. 373.

1199. *Κορωνὶς εἰσιόντων αὖθις τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ ςίχοι ἴαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ξγ'· ὧν τελευταῖος· καταιθαλώσεις τῶν νεωτέρων τινά· ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.*

1200. *ἀτρέμας* eſt proprie *ſine timore* (vt Eur. Or. 149. *πρόσιθ' ἀτρέμας*) ſed deinde *tacite*, quiete. Nam cum *σῖγα* commutatur ap. Plutarch. de S. N. V. p. 9. coll. p. 6. Wytt. Etiam Heſ. *Ἀτρέμας· ἡσύχως, ἡσυχῆ.* Ad *ἔχε* ſupplendum *σαυτὸν*, quod diſerte additur Theſm. 237. Formula autem ipſa legitur et Nub. 260. 741. Ran. 342. et ap. alios poetas. Eodem modo *ἔχ' ἥσυχος, ἔχ' ἄφοβος.* v. Markland. ad Eur. Suppl. 305.

1203. Schol.: *Πλοῖον μὲν, καθὸ ἐπτέρωται, καὶ τὰ πτερὰ διαπέταται ὡς κώπη·* (alter Schol. etiam aliam cauſam addidit: *διὰ τὸ ἐν δρόμῳ αὐτῆς κεκολπῶσθαι τὸν χιτῶνα.*) *κυνῆ δὲ, ὅτι ἔχει περικεφαλαίαν τὸν πέτασον· ὡς Ἑρμῆς ἄγγελος ὢν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ ἐπὶ τῆς Ἴριδος· Γυνὴ τίς ἥδε Κολῃνᾶς Ἀρκάδος κυνῆ. φασὶ δὲ καὶ κυνέαν τὸν πέτασον λέγεσθαι ἐν Πελοποννήσῳ.* Conf. Heſ. V. *Κυνῆ.*

1204. Πάρα-

Ιϱ. Ἶϱις ταχεῖα. Πει. Πάϱαλος, ἢ Σαλαμινία;
Ιϱ. Τί δὲ τοῦτο; Πει. ταυτηνί τις οὐ ξυλλήψεται
Ἀναπτάμενος τϱίοϱχος; Ιϱ. ἐμὲ ξυλλήψεται;
Τί ποτ᾽ ἐςὶ τουτὶ τὸ κακόν; Πει. οἰμώξει μακϱά.
Ιϱ. Ἄτοπόν γε τουτὶ τὸ πϱᾶγμα; Πει. κατὰ ποίας πύλας
Εἰσῆλθες εἰς τὸ τεῖχος, ὦ μιαϱωτάτη;
Ιϱ. Οὐκ οἶδα, μὰ Δί᾽, ἔγωγε κατὰ ποίας πύλας.
Πει. Ἤκουσας αὐτῆς, οἷον εἰϱωνεύεται;
Πϱὸς τοὺς κολοιαϱχὰς πϱοσῆλθες; οὐ λέγεις;
Σφϱαγῖδ᾽ ἔχεις παϱὰ πελαϱγῶν; Ιϱ. τί τὸ κακόν;
Πει. Οὐκ ἔλαβες; Ιϱ. ὑγιαίνεις μέν; Πει. οὐδὲ σύμβολον
Ἐπέβαλεν ὀϱνίθαϱχος οὐδείς σοι παϱών;
Ιϱ. Μὰ Δί᾽, οὐκ ἔμοι γ᾽ ἐπέβαλεν οὐδεὶς, ὦ μέλε.
Πει. Κᾄπειτα δῆθ᾽ οὕτω σιωπῇ διαπέτει
Διὰ τῆς πόλεως τῆς ἀλλοτϱίας καὶ τοῦ χάους;

1204. Πάϱαλος ἢ Σ. Ἐπεὶ ταχεῖαν αὐτὴν εἶπεν· αὗται δὲ αἱ τϱιήϱεις ὡς ἂν ὑπηϱετίδες οὖσαι, ταχεῖαι ἦσαν. Schol. Vid. ad v. 147. add. Harpocr. V. Πάϱαλος.

1207. Οἰμώξει. Forma haec non minus vſitata, quam altera illa οἰμώξεις. Sic Nub. 217. οἰμώξεσθε. Ran. 179. Οὐκ οἰμώξεται. — μακϱὰ Kuſt. recepit e cod. Vat. pro μακϱὰν vulgato. Illud magis conuenit conſuetudini Ariſtophaneae. Sic μακϱὰ κλαίειν Plut. 612. et alibi. Idem Kuſt. recte monuit, mox metri cauſa legendum eſſe τοῦτο τὸ πϱᾶγμα. Ἄτοπον — quia nempe dea eſt. Nam ἄτοπα dicuntur quaeuis παϱάδοξα et ἄλογα Tho. M. p. 121. ſ.

1211. οἷον, i. e. quantopere, vt Pac. 233. οἷον ἐσθίει. — Σφϱαγῖδα, οἷον σύμβολον ἐπὶ τῷ συγχωϱηθῆναι παϱελθεῖν. Schol. In his autem, et ſeqq. σύμβολον ἐπέβαλεν reſpicitur v. 570. vnde recte ad ἐπέβαλεν adſcripſit Schol. ὅτι καὶ νῦν ἐπὶ τοῦ συνουσιάσαι. Σύμβολον eſt quoduis ſignum, quo aliquid indicatur. Bene Tho. M. Σύμβολον καὶ σύμβολα τὰ σημεῖα. H. l. ſignum, quo indicatur, aliquem amicum eſſe. Caeterum paullo ante in cod. Vat. erat: Πϱὸς τοὺς κολοιοὺς πῶς πϱοσῆλθες; quae lectio, non inepta (cf. v. 1175.), neſcio quam habuerit originem, forte e correctione Grammatici, quem κολοιαϱχὰς offendit, ſed nec illud deterius. Vtraque autem forma in compoſitis, et αϱχης et αϱχος vſitata eſt. In formula Comicorum τί τὸ κακόν eſt κακὸν i. q. χϱῆμα, πϱᾶγμα, *quid hoc ſibi vult.* Ὑγιαίνεις *ſana mente es?* Sic Nub. 1278. Plut. 507. Ὦ μέλε *o miſer*, a μέλεος, per apocopen factum. v. Schol. Nub. 33.

1218. Hic verſus lectus iam fuit

Ιρ. Ποία γὰρ ἄλλη χρὴ πέτεσθαι τοὺς θεούς;
Πει. Οὐκ οἶδα μὰ Δί᾽ ἔγωγε· τῇδε μὲν γὰρ οὔ.
Ἀδικεῖς δὲ καὶ νῦν· ἆρά γ᾽ οἶσθα τοῦθ᾽, ὅτι
Δικαιότατ᾽ ἂν ληφθεῖσα πασῶν Ἰρίδων
Ἀπέθανες, εἰ τῆς ἀξίας ἐτύγχανες;
Ιρ. Ἀλλ᾽ ἀθάνατός εἰμ᾽. Πει. ἀλλ᾽ ὅμως ἂν ἀπέθανες.
Δεινότατα γάρ τοι πεισόμεσθ᾽, ἐμοὶ δοκεῖ,
Εἰ τῶν μὲν ἄλλων ἄρχομεν· ὑμεῖς δ᾽ οἱ θεοὶ
Ἀκολαστανεῖτε, κοὐδέπω γνώσεσθ᾽, ὅτι
Ἀκροατέον ὑμῖν ἐν μέρει τῶν κρειττόνων.

fuit ſupra v. 192. et forte, quod nunc demum in mentem venit, ibi ſpurius eſt. Nam eo loco ſenſus optime conſtat omiſſis verbis: Διὰ τῆς πόλεως κ. τ. λ. et ἀλλοτρίας ne recte quidem ſe habet, cum potius dici ibi debuiſſet ἡμετέρας, vel ὑμετέρας. Forte igitur ibi ad διαφρήσετε Grammaticus quidam adſcripſit verſum ex h. l. Conſtat autem, librarios e praecedentibus et ſequentibus ſaepe vnum pluresue verſus male repetiiſſe. Vid. omnino Pierſ. Veriſ. p. 58. ſſ. et noſtra etiam Diatribe de Euripidis Rheſo.

1222. Δικαιότατα ad vtrumque verbum ληφθεῖσα et ἀπέθανες referendum. Ἀποθνήσκειν autem eſt interfici, vt Eqq. 284. Paullo ante σιωπῇ aduerbialiter poſitum eſt, *tacite*, *clam*, vt σιγῇ Pac. 1053. σπουδῇ Eurip. Hipp. 903. et alia. — πασῶν Ἰρίδων· ἢ ὡς τοῦ ἀέρος ποικίλας Ἴριδας ποιοῦντος, ἢ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν πασῶν θεαινῶν. Schol. Poſterior ratio vnice vera eſt, et haec verba non niſi Superlatiui vim augent. Sic Plat. Phaedr. p. 204. αὕτη πασῶν τῶν ἐνθουσιάσεων ἀρίστη. Ad τῆς ἀξίας Schol. ſupplet τιμωρίας. Sed ἡ ἀξία etſi per ſe eſt Adiectiuum (hinc ἡ ἀξία τιμὴ Xen. Anab. 1, 4, 9.) tamen Subſtantiui naturam induit, et eſt digna, iuſta, merces. Sic κατὰ τὴν ἀξίαν ap. Iſocr. Buſir. p. 165. Battier. Aelian. V. H. 2, 3, 1. *pro merito*.

1225. ἐμοὶ δοκεῖ. ſolet reliquae orationi eleganter interſeri, vt Aeſch. Socr. 2, 19. et ap. Platonem in dialogis ſaepius. Ἀκολαστανεῖτε Schol. bene interpretatur ἀκόλαστα καὶ ἄτακτα πράξετε. Eſt enim ἀκολασταίνειν petulanter, pro lubitu agere, id quod vel oppoſitum docet. Sic ἀκόλαστος τοὺς τρόπους effraenis homo dicitur Plut. 1050. Apud Heſ. V. Ληδὸς ἐν μεσημβρίᾳ — οἱ αἰπόλοι ἀκολασταίνουσιν. Ἀκροατέον *obediendum*, vt ἀκρόασις τῶν ἐν ἀρχῇ ὄντων *obedientia*, Thucyd. 2, 37. ἐν μέρει non recte Schol. explicuit κατὰ τὸ μέρος. Eſt *viciſſim*; vt nos olim paruimus diis, ſic viciſſim hos oportet nobis obedire. Sic ἐν μέρει eſt ap. Eurip. Phoen. 1442. Xen. Hell. 2, 1, 4. add. Weſſel. ad Herod. p. 605. Οἱ κρείττονες autem ſunt potentiores, digniores imperio.

1229. Ἔπαιξεν

Φράσον δέ μοι, τὼ πτέρυγε ποῖ σὺ ναυστολεῖς;
Ιρ. Ἐγώ; πρὸς ἀνθρώπους πέτομαι παρὰ τοῦ πατρὸς,
Φράσουσα θύειν τοῖς Ὀλυμπίοις θεοῖς,
Μηλοσφαγεῖν τε βουθύτοις ἐπ' ἐσχάραις,
Κνισσᾶν τ' ἀγυιάς. Πει. τί σὺ λέγεις; ποίοις θεοῖς;
Ιρ. Ποίοισιν; ἡμῖν τοῖς ἐν οὐρανῷ θεοῖς.
Πει. Θεοὶ γὰρ ὑμεῖς; Ιρ. τίς γὰρ ἔστ' ἄλλος θεός;

1229. Ἔπαιξεν ὡς ἐπὶ νεῶν. Ποῦ παρασκευάζῃ, καὶ ἐπὶ ποίαν ὁδὸν τὴν πτῆσιν ἔχεις; Schol. Ναυστολεῖν eſt fere *naui vehere aliquid*, vt Eurip. Or. 739. ſed deinde vt Medium vſurpatur, naui proficiſci, vt Theſm. 1113. Eurip. Hipp. 35. Sed h. l. quoniam Accuſatiuus additur πτέρυγε, ναυστολεῖν eſt ſimpliciter στέλλειν mittere, et στέλλειν πτέρυγε i. q. πέτεσθαι. Sic remi alarum dicuntur Ouid. Met. 5, 558. Virg. Aen. 1, 300. Volat remigio alarum. cf. Bergl. ad h. l., qui et Aeſchyli ſimiles attulit locos. Add. Dorvill. ad Char. p. 104. qui docuit remos dici πτερά.

1230. Παρὰ τοῦ πατρὸς ſcil. πεμφθεῖσα. — Μηλοσφαγεῖν eſt σφάττειν μῆλα (pecudes). Heſ. neſcio ex quo auctore enotauit Μηλοσφαγίαι· θυσίαι προβάτων. Verbum μηλοσφαγεῖν occurrit et in Lyſiſtr. 189. vbi reſpicitur ad Aeſch. S. C. Theb. 43. in quo tamen eſt ταυροσφαγεῖν. Ad illum Aeſch. locum verbum μηλοσφαγεῖν illuſtrauit et Abreſch. T. I. p. 72. Eurip. in Pliſthene ap. Ammon. V. Βωμός· Μηλοσφαγεῖται δαιμόνων ἐπ' ἐσχάραις. Ἐσχάραι (arae humiliores Stoeber. ad Feith. Antt. Hom. p. 19.) βούθυτοι ſunt ἐφ' αἷς βοῦς θύονται, vt βούθυτος ἑστία Soph. Oed. Col. 1491. βούθυτοι προτροπαὶ Eur. Alc. 1156. Formula κνισσᾶν ἀγυιὰς occurrit et Eqq. 1317. conf. Reiſk. Ind. Demoſth. Sed in ſcribenda ea et explicanda veteres Grammatici ipſi non conſenſerunt. Nam alii ſcripſerunt ἀγυιὰς ita vt compita intelligerentur, (v. Kuſt. ad Eqq. l. l.) alii ἀγυιᾶς ab ἀγυιεὺς et explicuerunt τοὺς ἀγυιεῖς θεοὺς (Schol. Eqq.); Harpocration p. 9. et ipſe ſcribit ἀγυιᾶς, ſed dicit, ἀγυιέα eſſe κίονα εἰς ὀξὺ λήγοντα, ὃν ἱστᾶσι πρὸ τῶν θυρῶν, interdum vero etiam βωμοὺς πρὸ τῶν οἴκων ita appellari. Heſ. Ἀγυιεὺς ὁ πρὸ τῶν θυρῶν ἑστὼς βωμὸς ἐν σχήματι κίονος. Sic Veſp. ὦ δέσποτ' ἄναξ, γεῖτον Ἀγυιεῦ τοῦ 'μοῦ προθύρου προπύλαιε v. 870. vbi Schol. monuit ſingulatim ita dici aram Apollonis (hinc Phoebe Agyieu Hor. Od. 4, 6, 28. vbi vid. Cl. Iani p. 420. Conf. Euripid. Phoen. 634. ibique Valck. et Spanh. ad Callim. in Dian. 144.), ſed Atticis ἀγυιᾶς omnino appellari τοὺς πρὸ οἰκιῶν βωμούς. Laudatur ibidem et Sophoclis locus: Λάμπει δ' Ἀγυιεὺς βωμός. add. Alb. ad Heſ. (Inſtituebantur enim ante fores aedium talia ſacrificia. v. Pac. 941. 1023.) Haec verbo notio h. l. tribuenda videtur, (v. Dorvill. ad Char. p. 247.), vbi diſtinguitur ab ἐσχάραις, eſtque κνισσᾶν ἀγυιᾶς replere nidore aras.

1237. Iocoſe

Πει. Ὄρνιθες ἀνθρώποισι νῦν εἰσὶν θεοὶ,
Οἷς θυτέον αὐτοῖς· ἀλλὰ μὰ Δί᾽ ȣ̓ τῷ Διΐ.
Ιρ. Ὦ μωρὲ, μωρὲ, μὴ θεῶν κίνει φρένας
Δεινὰς, ὅπως μή σȣ γένος πανώλεθρον
Διὸς μακέλλη πᾶν ἀνασρέψῃ δίκῃ,
Λιγνὺς δὲ σῶμα καὶ δόμων περιπτυχὰς,
Καταιθαλώσει σȣ Λικυμνίαις βολαῖς.
Πει. Ἄκȣσον αὕτη· παῦε τῶν παφλασμάτων·

1237. Iocoſe Ariſtoph. dicit μὰ Δί᾽, quod et Schol. obſeruauit: ἔπαιξε πάλιν, μὰ Δία εἰπὼν, ὡς ἐν κωμῳδίᾳ. κινεῖν mox eſt commouere, ad iram concitare. Conf. V V. C C. Valck. ad Xenoph. Mem. 4, 2, 2. Wytenb. ad Plut. de S. N. V. p. 11. Heynius ad Epictet. 1, 4. p. 7.

1240. Διὸς μακέλλῃ. Τȣτό φησι παρὰ τὸ Σοφόκλειον·
Χρυσῇ μακέλλῃ Ζηνὸς ἐξαναστραφῇ. Schol.

Metaphorice Διὸς μακέλλη dicitur et ap. Aeſch. Agam. 535. Proprie μάκελλα vel μάκελα eſt *ligo*, vt Hom. Iliad. φ'. 259. Moſch. Idyll. 4, 94. Bos Obſſ. Critt. p. 171. ſ. — In edit. Lugd. a. 1624. elegantius legitur: Διὸς μακέλλη π. ἀ. δίκῃ. Tum δίκῃ eſt pro δικαίως. Πανώλεθρος proprie eſt, qui prorſus periit. Illuſtrauit vocabulum Herodoto et Tragicis vſitatum Weſſel. ad Herod. p. 454. Etiam de hominibus prorſus perditis dicitur, vt Lyſiſtr. 1038. Sed h. l. pro πανωλέθρως *ad internecionem*. Λιγνὺς proprie eſt fumus, qui ex flamma oritur, fuligo, vt Aeſch. S. C. Theb. 496. (ed. Brunk.) Noſt. Theſm. 288. Lyſiſtr. 320. Polyb. 1, 48. ſed deinde ipſa flamma; Heſ. interpretatur etiam per φλόξ. Καταιθαλȣ̃ν eſt *comburere*, vt Eurip. Ion. 212. Troad. 60. et ap. Lucian. T. I. p. 215. Hemſt. Vulcanus dicitur κατηθαλωμένος τὸ πρόσωπον ὑπὸ τῆς ἀσβόλȣ. Etiam formula περιπτυχὰς (complexus) δόμων pro δόμȣς e Tragico petita eſt. Sic Eur. Phoen. 1366. τειχέων περιπτυχαὶ, vbi Schol. ἡ περίφρασις ἐκ τȣ̃ οἷον περιπτύσσεσθαι καὶ κυκλȣ̃ν τὴν πόλιν. Quae ad explicanda verba Λικυμνίαις βολαῖς attulit Schol., ſunt paullo obſcuriora. Euripides fabulam compoſuit Λικύμνιος inſcriptam (Valck. Diatr. in fr. Eurip. p. 17. ſ.), in ea quis introducebatur fulmine ictus (Schol. h. l.), aut nauis fulmine tangebatur (Heſ. h. v. ibique Alb.). Igitur nunc Λικυμνίαις βολαῖς prouerbialiter dicitur, vt λιμῷ Μηλίῳ in hac fabula, de horrendis fulminibus. Nam βολαὶ ſunt h. l. βολαὶ κεραυνῶν.

1243. Παφλάσματα pr. ſunt ebullitiones, aeſtus maris: nam παφλάζειν dicitur et de fonte ebulliente (Valck ad Herod. p. 361.), et de mari aeſtuante (Hom. Il. N, 798. Alb. ad Heſ. h. v.), ſed metaphorice de quouis tumore, et inani ſtrepitu, et tumultu, vt Pac. 313. vnde h. l. παφλάσματα verba inſolentia, tumida. παῦε autem

Ἔχ' ἀτρέμας. φέρ' ἴδω, πότερα Λυδὸν, ἢ Φρύγα,
Ταυτὶ λέγουσα, μορμολύττεσθαι δοκεῖς.
Ἀρ' οἶσθ', ὅτι, Ζεὺς εἴ με λυπήσει, πέρα,
Μέλαθρα μὲν αὐτοῦ καὶ δόμους Ἀμφίονος
Καταιθαλώσω πυρφόροισιν αἰετοῖς·
Πέμψω δὲ πορφυρίωνας ἐς τὸν οὐρανὸν,
Ὄρνις ἐπ' αὐτὸν, παρδαλᾶς ἐνημμένους

eſt pro πάνυ vid. Erneſt. ad Hom. Il. 9, 260.

1245. μορμολύττειν vel μορμολύττεσθαι eſt territare aliquem, et proprie quidem infantes obiectis terriculamentis pauefacere, ſed deinde in vniverſum territare, vt ap. Lucian. Dial. Deor. 19, 1. T. I. p. 251. Vid. omnino Ruhnken. ad Tim. gl. Pl. p. 131. Valck. ad Theocr. Adon. pag. 348. Fiſcher. Ind. Aeſch. Socr. Verbis autem Λυδὸν ἢ Φρύγα reſpicitur ad Eur. Alc. 675. Ibi dicit Pheres: πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα κακοῖς ἐλαύνειν (ἐλαύνων Valck. e cod. Flor.) ἀργυρώνητον σέθεν; Οὐκ οἶσθα Θεσσαλόν με — Ergo et h. l. verba ita intelligenda: num putas, me ſeruum Lydum aut Phrygem eſſe, (i. e. ſimpliciter, eum, tam timidum, eſſe) quem territare his minis poſſis. δοκεῖς *putas*. v. Periz. ad Ael. V. H. 9, 45. Verheyck. ad Ant. Lib. p. 33. ſ.

1246. πέρα. Ἀντὶ τοῦ πέρα τοῦ δέοντος. Παρατραγῳδεῖ καὶ αὐτός. Schol. At πέρα etiam in aliis formulis, non addito Subſtantiui caſu, eſt vlterius, porro; vt Soph. Philoct. 1269. μὴ λέξῃς πέρα. v. Valck. ad Eur. Hipp. 1032.

1247. Ex Aeſchyli Niobe deſumta tradit Schol. verba καὶ δόμους Ἀμφίονος; nam proprie ea huic loco non conueniunt. Mihi etiam praecedentia verba videntur Aeſchyli fuiſſe; nam μέλαθρον eſt vocabulum Tragicis vſitatum, idem valens ac οἴκημα. v. Intpp. Heſ. Occurrit et ap. Lucian. Necyom. T. I. p. 455. Πυρφόροι ſunt οἱ πῦρ (flammas, faces ardentes) φέροντες, qui in bellis apud Graecos adhibebantur, erantque ſacroſancti. v. Stanlei. ad Aeſch. S. C. Th. 438. (434. Brunk.) Dorv. ad Char. p. 178. Valck. et Weſſ. ad Herod. p. 622. Hi non h. l. intelligi poſſunt; ſed commemorantur a veteribus etiam πυρφόρα βέλη, πυρφόροι ὀϊστοὶ (pro hoc dixit poeta ἀετοὶ, quia aquilis vſurus erat eandem in rem), tela ignea (feruefacta iacula dixit Caeſar B. G. 5, 43.) quae mittebantur ab obſidentibus in vrbes obſeſſas, et contra ab obſeſſis in opera obſidentium. Vid. Bos Anim. ad ſcr. Lat. p. 19. ſ. Wolf. Not. ad Caſauboniana p. 284. Weſſ. ad Diod. S. T. II. p. 442.

1250. Ὄρνις pro ὄρνιθας, vt Eurip. Hipp. 1059. παρδαλᾶς ἐνημμένοι ſunt circumdati panthérina pelle. Schol. παρδαλᾶς· παρδάλων δοράς. ἔπαιξε πρὸς τὴν πτέρωσιν αὐτῶν. κυάνεοι γάρ. Παρδαλῆ ap. Hom. aliquoties legitur, vt Iliad. 3, 17. Formulam autem

Πλεῖν ἢ ᾽ξακοσίȣς τὸν ἀριθμόν. καὶ δή ποτε
Εἷς Πορφυρίων αὐτῷ παρέσχε πράγματα.
Σὺ δ᾽ εἴ με λυπήσεις τι, τῆς διακόνȣ
Πρώτης ἀνατείνας τὼ σκέλη, διαμηριῶ
Τὴν Ἶριν αὐτήν· ὥςε θαυμάζειν, ὅπως,
Οὕτω γέρων ὤν, ςύομαι τριέμβολον.
Ιρ. Διαῤῥαγείης, ὦ μέλ᾽, αὐτοῖς ῥήμασι.

autem ἐνῆφθαι παρδαλῆν copioſe illuſtrauit Valck. ad Herod. p. 541. add. Noſt. Eccl. 80. Nub. 72. Sequenti verſu recepi certiſſimam emendationem Pierſoni pro vulgata lectione Πλεῖν ἑξακοσίȣς Vid. V. D. ad Moer. p. 294. vbi Grammatici verba ſunt: Πλεῖν ἢ μύριοι· Ἀττικῶς. πλέονες ἢ μύριοι, Ἑλληνικῶς. add. Thomas Mag. p. 719. Verba τὸν ἀριθμὸν redundant, vt poſt numeralia ſaepius. Mox diuiſim ſcripſi, ſenſus cauſa: καὶ δή ποτε *atqui aliquando*, *atqui olim*. Vulgo δήποτε. Nam καὶ δήποτε eſt *atqui adeo*. v. Toup. ad Longin. p. 162. Intelligitur vero Porphyrion, gigas, quem Venus ſuperaſſe traditur. v. Schol. Claudian. Gigant. 114. Hor. Od. 3, 4, 54. Eodem, quo noſter poeta, modo in his nominibus luſit Martialis Epigr. 13, 78. Nomen habet magni volucris tam parua gigantis etc.

1254. διακόνȣ. quia ſcilicet Iris erat Iunonis miniſtra, vnde Iunonia dicitur Ouid. Met. 14, 85. πρώτης pro πρῶτον *primum*, i. e. priusquam reliqua faciam, quae minatus ſum. ἀνατείνειν ſurſum extendere, tollere, vt Lyſiſtr. 229. Ad hoc refertur αἴρειν σκέλη Eccleſ. 265.

1256. τριέμβολον. Metaphora a naui petita. Ἔμβολα dicuntur roſtra nauium. v. Dorv. ad Char. p. 626. Sed et hoc vocabulo noſter in re obſcoena vſus eſt. Nam in Theſmophoriazuſis ſecundis dixit ὅςις ἐπεγείρει τὸ ἔμβολον ap. Athen. 1, p. 29. et Heſych. T. I. p. 1190. Τριέμβολον dicitur ad magnitudinem exprimendam, πολλάκις ἐμβαλεῖν δυνάμενον Schol. Add. Suid. h. v. qui pro σύομαι (vt vulgo legebatur) habet ςύωμαι, ſed Biſetus tertiam adnotauit ſcripturam ςύομαι, vſui Ariſtophanis conuenientem. vid. Lyſ. 152. Acharn. 1218. Id repoſui, cum σύομαι, praeſens, ne vſitatum quidem ſit, licet tempora inde ducta apud principem poetarum legantur.

1257. αὐτοῖς ῥήμασι, et hic σὺν deeſt, vt v. 1146. add. Weſſ. ad Herod. p. 126. Εὐρὰξ, πατάξ· Ἐπιῤῥήματά τινα ἀνέπλασεν εἰς τὸ κακέμφατον· παρὰ τὸ εὐρέως συμμιγήσομαι, καὶ τὸ πατάξαι. ὅθεν καὶ χαμαιτύπαι, αἱ πόρναι. καὶ Μένανδρος· Πρώην Ἄρης ἐπάταξα. Schol. Volebat igitur ex mente Schol. dicere, obſcoeno ſenſu, εὐρέως πατάξω. Sed tum haec a praecedentibus ȣ ταχέως ſeparari debebant. quod placet, vt poſt ταχέως repetatur ἀποσοβήσεις. Reiſkius ſcribit εὐρὰξ, πλατὰξ in die Weite vnd Breite, non video, quo ſenſu. — παύσῃ τῆς ὕβρεως iubeat ab hac inſolentia deſiſtere, compeſcat

Πει. Οὐκ ἀποσοβήσεις; ϰ ταχέως εὐρὰξ πατάξ;
Ιρ. Ἤν μή σε παύσῃ τῆς ὕβρεως οὑμὸς πατήρ.
Πει. Οἴμοι, τάλας. ϰκϰν ἑτέρωσε πετομένη
Καταιθαλώσεις τῶν νεωτέρων τινά.

Χο. Ἀποκεκλήκαμεν
Διογενεῖς θεϰς
Μηκέτι γε τὴν ἐμὴν
Διαπερᾶν πόλιν·
Μηδέ τιν᾽ ἱερόθυ-
Τον ἀνὰ δάπεδον ἔτι
Τῇδε βροτὸν θεοῖσι πέμπειν ἂν καπνόν.

eam, vt Eqq. 427. παύσω σὲ τϰ θράσυς. Iſocr. Paneg. 15. p. 41. Mor. κἀκεῖνον τῆς ὕβρεως ἔπαυσαν.

1261. καταιθαλώσεις Bergler. interpretatur: minaberis talia iunioribus; nam ego ſenex noui, quanti aeſtimanda ſint fulmina. Rectius Schol.: πρὸς τὴν Ἶριν λέγει, ὡς ἑταιρίδιον. Καταιθαλώσεις ϰν τῷ ἔρωτι; vt vrere Latinis de amore, et πυρϰν Anacr. Od. 10, 15.

1262. Κορωνὶς δὲ καὶ εἴσθεσις μέλυς χορϰ μεσῳδικὴ κώλων παιωνικῶν ϛʹ· ὧν τὸ αʹ καὶ βʹ δίμετρα βραχυκατάληκτα, ἤτοι ἡμιόλια. τὸ γʹ δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερές. τὸ δʹ ὅμοιον τῷ αʹ. τὸ εʹ ὅμοιον τῷ γʹ. τὸ δὲ ϛʹ δίμετρον ἀκατάληκτον διὰ τὴν ἀδιάφορον. ἐν τισι δὲ βʹ κῶλα συνῆπται ταῦτα. ἐν ἐκθέσει δὲ ϛίχος ἰαμβικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος ὅμοιος τοῖς ἑξῆς. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

Ἀποκεκλήκαμεν Schol. reddit ἀπηγορεύσαμεν. Inde habet Suid. Rarior hic verbi vſus (nam alias eſt *reuocare*, v. Ven. Morus Ind. Xen. Hell.) mouit Berglerum, vt legendum crederet ἀποκεκλείκαμεν. Poſt eum etiam Reiſk. coniecit ἀποκεκλήκαμεν *excluſimus*. Sic Veſp. 772. Οὐδείς σ᾽ ἀποκλείσει. Sed dubito, an dici poſſit, ἀποκεκλείκαμεν μηκέτι διαπερᾶν. Itaque nihil muto.

1263. Διογενεῖς, i. e. a Ioue geniti. v. Aeſch. Sept. c. Theb. 129. cum Schol. Deinde in vniuerſum idem valuit, quod εὐγενεῖς, ἀγαθοί. Heſych. h. v.

1267. ἱερόθυτον refero ad καπνὸν, non cum interprete vulgari ad δάπεδον. Neque enim huic apte conuenit epitheton illud (quod tum valere debet, in qua mactatae ſunt victimae), rectius autem vocabulo καπνόν; ἱερόθυτος καπνὸς, qui ex victimis ſacrificatis oritur. ἀνὰ δάπεδον non *per terram*; quomodo enim hoc intelligatur, fumum *per terram* hac via (τῇδε, i. e. per aërem) mittere diis? ſed *in terra*? καπνὸς ἱερόθ. ἀνὰ δάπεδον (ἐν δαπέδῳ) fumus ortus ex immolatione victimarum in terra mactatarum. ἀνὰ autem pro ἐν poni notum eſt, vt in formulis ἀνὰ μέρος, ἀνὰ κράτος.

1269. Εἴσθε-

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ, ΚΗΡΥΞ.

Πει. Δεινόν γε τὸν κήρυκα, τὸν παρὰ τὰς βροτὰς
Οἰχόμενον, εἰ μηδέποτε νοςήσει πάλιν.
Κη. Ὦ Πεισθέταιρ', ὦ μακάρι', ὦ σοφώτατε,
Ὦ κλεινότατ', ὦ σοφώτατ', ὦ γλαφυρώτατε,
Ὦ τρισμακάρι', ὦ κατακέλευσον. Πει. τί σὺ λέγεις;
Κη. Στεφάνῳ σε χρυσῷ τῷδε, σοφίας ἕνεκα,
Στεφανᾶσι καὶ τιμῶσιν οἱ πάντες λεῴ.

1269. Εἴσθεσις τῆς διπλῆς ἀμοιβαίας τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ ςίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι μδ'· ὧν τελευταῖος· Ἐγὼ δ' ἐκείνων τὰς προσιόντας δέξομαι. Ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα. Schol.

Δεινὸν τὸν κήρυκα. Τᾶτο Ἀττικὸν τὸ σχῆμα. ἔςι γὰρ αἰτιατικὴ ἀντὶ εὐθείας, ἀντὶ τᾶ ὁ κῆρυξ. Schol. add. Gregor. Cor. de Dial. p. 57. et qui plura ad illuſtrandum hoc genus dicendi attulerunt Spanh. ad Nub. 1113. 1147. Kuſt. ad Plut. 55. atque Dorvill. ad Char. p. 642. ne innumeros alios laudem. Νοςεῖν apud principem poetarum fere eſt *redire*, ſed valet etiam *venire* ſimpliciter, vnde recte h. l. additur πάλιν, vid. Plut. 610. Ach. 29. vt νόςος dicitur de itinere quocunque, v. Muſgrav. ad Eur. Rheſ. 428. νοςεῖν πάλιν eſt *redire*, vt πάλιν ἔρχεσθαι, χωρεῖν. Heſ. πάλιν· εἰς τὀπίσω.

1271. Ἄγγελος πεμφθεὶς εἰς ἀνθρώπας ἐξ ὀρνίθων ὑποςρέφει λέγων, ὅτι πάντες ἥδονται οἱ ἄνθρωποι, ὄρνιθας κρατεῖν. Schol. — γλαφυρώτατε *elegantiſſime*, vel etiam *ſuauiſſime*; nam vtramque voc. γλαφυρὸς ſignificationem habet, v. Heſ. h. v. et Suid. Κατακέλευσον Schol. interpretatur σιωπὴν κήρυξον. οἱ γὰρ κελευςαὶ πολλάκις σιωπὴν καταγγέλλειν εἰώθασιν, σιώπα, λέγοντες — ἐπειδὴ πολλάκις εἴρηται τὸ ὦ, καὶ ἀκ ἐπίσχει αὐτὸν ὁ Πεισθέταιρος, ὁ ἄγγελος φησὶ κατακέλευσον, ὥσπερ τοῖς ἐρέσσεσι, καὶ ὦ λέγει, παύσασθαι παρακέλευσαί μοι. Eſt vero κατακελεύειν nauticum verbum, valens in vniuerſum hortari, incitare, ad aliquid faciendum (non ad deſinendum), vt κελευςαὶ dicebantur, qui remiges inſtigabant ad officia ſedulo obeunda. v. Intpp. Polluc. 1, 96. Pierſ. Veriſ. p. 186. Muſgr. ad Eur. Hel. 1595. quosque laudat Leiſner. ad Bos. Antt. Gr. p. 197. Vnde et h. l. malim explicare: hortare, vt pergam in laudibus tuis, ſuggere verba, quibus te extollam. Conſentit mecum Reiſkius.

1275. Στεφάνῳ χρυσῷ σε ςεφανᾶσι. Petita haec ſunt ex Athenienſium moribus. Demoſthenes p. 256. ed. Reiſk. ςεφανᾶν Ἀθηναίων τὴν βαλὴν καὶ τὸν δῆμον χρυσῷ ςεφάνῳ. — φέρεσθαι τιμὴν mox eſt reportare, conſequi, gloriam. nam φέρειν τιμὴν dicitur id, quod affert honorem, Eurip. Suppl. 306. Weſſ. ad Herod. p. 6. et 265. De φέρεσθαι monuit Abreſch. Dil. Thuc. p. 809.

Πει. Δέχομαι, τί δ' ὅτως οἱ λεῴ τιμῶσί με;
Κη. Ὦ κλεινοτάτην αἰθέριον οἰκίσας πόλιν,
Οὐκ οἶσθ', ὅσην τιμὴν παρ' ἀνθρώποις φέρει,
Ὅσους τ' ἐραστὰς τῆσδε τῆς χώρας ἔχεις.
Πρὶν μὲν γὰρ οἰκίσαι σε τήνδε τὴν πόλιν,
Ἐλακωνομάνουν ἅπαντες ἄνθρωποι τότε,
Ἐκόμων, ἐπείνων, ἐρρύπων, ἐσωκράτουν,
Σκυτάλι' ἐφόρουν· νυνὶ δ' ὑποστρέψαντες αὖ
Ὀρνιθομανοῦσι· πάντα δ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς
Ποιοῦσιν ἅπερ ὄρνιθες ἐκμιμούμενοι.
Πρῶτον μὲν εὐθὺς πάντες ἐξ εὐνῆς ἅμα
Ἐπέτονθ' ἕωθεν ὥσπερ ἡμεῖς ἐπὶ νομόν·
Κἄπειτ' ἂν ἅμα κατῆραν ἐς τὰ βιβλία·

1281. Ἐλακωνομάνουν. Τῆς τῶν Λακώνων ἤρων πολιτείας (immo, vt e ſequentibus patet, eſt: cupidi erant vitae priuatae Laconum imitandae, cf. Veſp. 473. ſ.) τοῦτο δὲ εἶπε διὰ τὸ ὑπερέχειν τοὺς Λάκωνας τῷ πολέμῳ τότε. De ſordido Laconum vitae genere eſt elegans locus ap. Plutarch. vit. Alcib. Add. is, qui Plutarchi nomen mentitus de Inſtitutis Laconicis ſcripſit, ab initio. ῥυπᾶν dicitur de ſordibus corporis vel veſtium, vt Hom. Od. ζ, 59. 87. Noſt. Plut. 266. Lyſ. 279. Socrates autem et philoſophi notabantur, vt ſordido vtentes veſtitu. v. Nub. 103. 834. Xen. Mem. 1, 6, 2.

1283. Σκυτάλαι et σκυτάλια dicebantur non modo epiſtolae Laconicae ſingulari modo conuolutae, ſed et ſcipiones. Bene Schol. Σκυτάλη, ἡ Λακωνικὴ ἐπιστολὴ ἢ βακτηρία, vbi plura. H. l. ſunt ſcipiones. Deſcripſit ſcytalas omnium optime Gellius N. A. 17, 9. add. Intpp. Corn. Nep. 4, 3, 4. Heſ. h. v. cum intpp. Moeris Att. p. 346. Noſt. Lyſ. 991. Eccl. 76. Hudſon. Annotat. ad Schol. Thuc. p. 619.

1283. ὑποστρέψαντες a prioribus ſtudiis. Notatur Athenienſium inconſtantia. Ὀρνιθομανοῦσι cupiunt auibus ſimiles eſſe. Dixi de hoc v. μαίνεσθαι vſu iam ſupra. Eiusdem generis eſt μουσομανεῖν Lucian. Ner. 6. T. III. p. 639. ἐκμιμούμενοι, ſcil. αὐτούς. Heſ. Ἐκμιμούμενος interpretatur ὁμοιούμενος, nempe qui aliquem imitatur, fit ei ſimilis.

1287. Ludit h. l. in ambiguitate vocabulorum νομὸς et νόμος, notatque Athenienſium auiditatem noua ferendi pſephiſmata. Eodem modo Veſp. 40. Eqq. 949. in vocabulis δῆμος et δημὸς luſit. Ἕωθεν eſt primo diluculo, vt Plut. 1122. Nub. 1197. εὐνὴ autem eſt *lectus*, vt Veſp. 550. ἕρπειν ἐξ εὐνῆς.

1288. Κατῆραν εἰς τὰ βιβλία. Δέον εἰπεῖν, εἰς τοὺς λειμῶνας. ἔπαιξε δὲ εἰς τὸ φιλόδικον, εἰπὼν

εἰς

Εἶτ' ἀπενέμοντ' ἐνταῦθα τὰ ψηφίσματα.
Ὀρνιθομανῦν δ' ὕτω περιφανῶς, ὥςε καὶ
Πολλοῖσιν ὀρνίθων ὀνόματ' ἦν κείμενα.
Πέρδιξ μὲν εἷς κάπηλος ὠνομάζετο
Χωλός· Μενίππῳ δ' ἦν Χελιδὼν τὔνομα·
Ὀπῦντίῳ δ' ὀφθαλμὸν ὐκ ἔχων Κόραξ·

εἰς τὰ βιβλία, τυτέςι τὰ ψηφίσματα. Schol. Καταίρειν proprie eſt naui appellere in locum aliquem, vt Polyb. 3, 36. Diod. Sic. 12, 47. 73. v. Dorvill. ad Char. p. 661. Sed valet etiam *venire* quouis modo in locum aliquem. Conf. Periz. ad Ael. V. H. 4, 14, 4. Contra ἀπαίρειν *abire* vid. Ruhnk. ad Tim. p. 111. ψηφίσματα decreta in concione populi facta, Nub. 1431. qui locus aeque elegans eſt ac Noſter. Omnis autem huius loci allegoria nihil indicat, niſi, Athenienſes a primo mane iam litibus et iudiciis intentos eſſe. Sequentibus verſibus indicatur, Athenienſibus quibusdam auium nomina impoſita eſſe, κείμενα. περιφανῶς eſt i. q. φανερῶς Schol. cod. Dorvill. Plut. 950.

1292. Schol. ad h. l. Ὁ μὲν Πέρδιξ σαφῶς ὄνομα κύριον. Μενίππῳ δὲ ἐπώνυμον ἦν Χελιδών. τὸ δὲ ἑξῆς κατὰ τὸ οἰκεῖον (mores cuique proprios) εἴληπται, τῷ Ὀπυντίῳ λέγω (ſcil. ὄνομα ἦν) τὸ κόραξ, ὅτι ἅρπαξ καὶ ἀηδής. ὅτι δὲ καὶ μονόφθαλμος ὗτος, προείρηται (ad v. 153.). ὐ πάντως δὲ ὡς ἐπώνυμον. Κάπηλος idem Schol. interpretatur μάγειρος; ſed proprie κάπηλος eſt ὁ τὰ πρὸς κάπην, i. e. τροφὴν, πιπράσκων, Heſ. Alii nomen ducunt ab πηλὸς, i. e. οἶνος, vt ſit, qui vendit vinum. Schol. Plut. 435. Sic καπηλεῖα dicuntur loca, vbi vinum venditur, ganeae, Ael. V. H. 3, 14. Deinde κάπηλοι de iis, qui quaecunque, ſed fere fraude adhibita, vendunt, vt κάπηλοι ἀσπίδων Pac. 446. ὅπλων 1208. κάπηλοι λόγων Toup. Cur. Nou. in Suid. T. II. p. 296. ed. Lipſ. De Perdice plura ex aliis locis Schol. Add. Athen. 9, p. 388. extr. Cur Menippus dictus fuerit χελιδὼν, ridiculam et ineptam cauſam alter Sch. attulit.

1294. ὀφθαλμὸν ὐκ ἔχων. Haec verba propric ad Opuntium pertinebant, de quo homine, vt iam ſupra monui, incerta omnia ſunt. Sic nec ſequentium cognominum cauſa nunc ſatis patet. Ad Κορυδὸς Schol. ſcripſit haec: μήποτε ὀξυκέφαλος ἦν ἐν τῷ ἄνω καὶ ὀρνιθώδης τὴν κεφαλήν. ὅτι δὲ καὶ αἰσχρὸς ἦν, ἐν Θεσμοφοριαζύσαις δηλοῖ (v. 175. vbi v. Schol.) De Philocle dictum etiam ad v. 282. De voc. χηναλώπηξ Schol. notauit: πανῦργος ἦν· διὸ ἀλώπηξ. καὶ ὅτι ὐ μόνον ἀναίσθητον (vel ἀναίσθητος, vnempfindlich, vnde χὴν dicitur) ἀλλὰ καὶ πονηρόν (πονηρός.) ὁ δὲ Δίδυμος Θεαγένη καὶ Φιλοκλέα φησὶν ὀρνιθώδεις εἶναι. Χηναλώπηξ legitur et Lyſ. 956. vbi tamen Schol. κυναλώπηξ, quod eſt in Eqq. 1066. Nomen autem χηναλώπηξ non eſt fictum, ſed verum, v. Herodot. 2, 72. Ariſtot. H. A. 6, 2. Ael. N. A. 5, 30. 10, 16. 11, 38. Plin. H. N. 10, 2. Heſych. χηνέλοπες. ὄρνεα ποιά. ὅπερ ἔνιοι

Κορυδὸς Φιλοκλεῖ· Χηναλώπηξ Θεαγένει·
Ἶβις Λυκούργῳ· Χαιρεφῶντι Νυκτερίς·
Συρακουσίῳ δὲ Κίττα· Μειδίας δ' ἐκεῖ

χηναλώπεκες, *vulpanſeres*. Theagenes iam in hac fabula occurrit. add. Pac. 927. Lyſ. 63. Per Lycurgum h. l. intelligi oratorem ex Plutarchi vit. Lycurg. p. 843., vbi h. l. laudatur, monuerunt Kuſt. et Bergl. Sed miror, eos non animaduertiſſe, hoc verum eſſe non poſſe, quum haec fabula acta fuerit Ol. 91. a. 2. et Lycurgus demum natus Ol. 93. (v. Taylor. praef. ad Lyc. c. Leocr. p. 110. T. IV. Oratt. Reiſk.) Itaque alius haud dubie intelligitur. Nec quemquam mouere debet auctoritas illius libelli de X. rhetoribus, qui Plutarchi nomen gerit, ſed ab eo profectus non eſt. Cur Ibin nominauerit, non ſatis apparet. Schol. putat, voluiſſe eum notare, vt Aegyptium hominem atque adeo peregrinum. Callimachus contra Apollonium ſcripſit carmen nomine *Ibis* inſignitum, et illum imitatus eſt Ouidius. v. Callim. Erneſt. p. 464. De Ibide, Aegyptia aui, veteres multa. v. inprimis Aelian. N. A. 10, 29. vbi dicitur callidiſſimum animal eſſe. Chaerephon mox eſt Socraticus ille, (v. Schol.), qui in Nub. v. 104. et ſeqq. commemoratur, celebratusque eſt etiam eo, quod oraculum de Socrate conſuluit (Athen. p. 218. extr.) Dicitur Νυκτερὶς διὰ τὸ μέλας (nam ita ex Schol. Nub. in Schol. ad h. l. legendum pro μέγας) καὶ ἰσχνὸς (gracilis) εἶναι. Νυκτερὶς eſt veſpertilio, v. Ael. V. H. 3, 42.

1297. Syracuſius erat ex eorum numero, qui frequentiſſime tribunal conſcendebant, aut circa illud verſabantur; auctor etiam fuiſſe fertur pſephiſmatis, quo vetabatur quemquam nominatim traducere in comoedia. v. Schol. h. l. Sed in Schol. ad Acharn. 1149. auctor illius pſephiſmatis Antimachus fuiſſe dicitur. Cum κίττα (pica, v. Ariſtot. H. A. 9, 13.) comparatur propter dicacitatem. Midiam plures veterum Comicorum notarunt, vt hominem improbum, ſycophantam, furem. v. Schol., qui et cauſam attulit, cur Ὄρτυξ dictus ſit: διὰ τὸ κυβευτὴν εἶναι καὶ ἐν πυρῷ τὰς ὄρτυγας κόπτειν. Sed alia, credo, cauſa cognominis continetur verbis ſeqq. Ariſtoph. Pro ἦκεν Daweſius, vt temporum ratio ſervaretur, maluit ᾔκειν (quae eſt 3. Perſ. Plusquamp. v. Daweſ. M. Crit. p. 231. ſſ. Valck. ad Eur. Hipp. p. 309.) in Miſc. p. 301. Eſt autem i. q. ἐῴκει, *ſimilis erat*. Confirmari videtur Daweſii emendatio eo, quod Suid. legit ᾔκει ſub h. v., vbi vid. Portus. Potuit tamen ᾔκει aeque ex ἦκεν ac ex ᾔκειν oriri. Sequentis verſus lectio iam antiquis temporibus varia fuit. Editur στυφοκόμπου. Sed Schol. legit ὀρτυγοκόπου, idemque adnotauit tertiam etiam lectionem Dionyſii Zopyrii ὀρτυγοκόμπου, μ inſerto, addiditque σαφὲς οὐδέν ἐστιν εὑρεῖν. Mihi tamen στυφοκόμπου verius videtur; nam eſt et exquiſitior lectio et inuenta iam antiquis Grammaticis in h. l. Poll. Onom. 9, 107.

Καὶ

Ὄρτυξ ἐκαλεῖτο· καὶ γὰρ ἦσεν ὄρτυγι,
Ὑπὸ συφοκόμπου τὴν κεφαλὴν πεπληγμένῳ.
Ἦιδον δ' ὑπὸ φιλορνιθίας πάντες μέλη,
Ὅπου χελιδὼν ἦν τις ἐμπεποιημένη,
Ἢ πηνέλοψ, ἢ χήν τις, ἢ περιστερά,
Ἢ πτέρυγες, ἢ πτεροῦ τι καὶ μικρὸν προσῆν.
Τοιαῦτα μὲν τὰ 'κεῖθεν. ἓν δέ σοι λέγω·

Καὶ μέντοιγε καὶ τὸ ὀρτυγοκοπεῖν παιδιὰ, καὶ τὸ πρᾶγμα ὀρτυγοκοπία, καὶ οἱ παίζοντες ὀρτυγοκόποι, καὶ συφοκόμποι ἐκαλοῦντο. Cf. idem 7, 136. Heſ. Στυφόκομπος ὁ μάχιμος ἀλεκτρυών. ἢ ὄρτυξ, quae parum vera videntur, etſi et Schol. (Suid. Etym. M.) explicat ὁ μάχιμος ὄρτυξ. Credo enim ex Polluce, antiquiore Grammatico, patere, fuiſſe ludum, in quo aliquis cogeretur coturnicem in medio poſitam ferire, et hunc dictum fuiſſe συφοκόμπον. Nam ita Pollux (l. 9, 102.) Καίτοι με οὐ λέληθεν, ὅτι καὶ ὄρτυγα ἐνιστάντες τῷ περιγραπτῷ κύκλῳ, ὁ μὲν ἔκοπτε τὸν ὄρτυγα τῷ δακτύλῳ, ὁ δὲ πρὸς τὴν πληγὴν ἐνδοὺς ἀνεχαίτισεν ἔξω τοῦ κύκλου, καὶ ἡττᾶτο ὁ τοῦ ὄρτυγος δεσπότης. Idem de ea re vberius locutus eſt ſect. 108. vbi addidit, etiam coturnices comparatas fuiſſe: κύκλον ἐμπεριγράψαντες ἐνίστασαν τοὺς ὄρτυγας ἐπὶ ταῖς μάχαις ταῖς πρὸς ἀλλήλους. ὁ δὲ ἀνατραπεὶς καὶ ἐκπεσὼν τοῦ κύκλου, ἡττᾶτο. Itaque duplex erat ludi cum coturnice genus, ſed in priori tantum homines, qui feriunt auem, dicuntur συφοκόμποι (§. 107.). Caeterum ex praeced. verſu patet etiam, vanam eſſe obſeruationem Grammaticorum ap. Athen. 9, p. 393. qui tradiderunt, alteram ſyllabam in ὄρτυγι Atticis productam eſſe.

1301. ὅπου, i. e. ἐν οἷς μέλεσι *in quibus odis*, ἐμπεποιημένη *inſerta*, commemorata. nam ποιεῖν ſimpliciter de poetis dicitur. v. Clar. Fiſch. ad Plat. Apol. 7, 4. Phaed. 4, 6. Ἐμποιεῖν autem proprie valet, inſerere, inducere, vt Iſocr. ad Demon. pag. 20. Batt. ἐμποιῆσαι λήθην, Panath. p. 208. ἐμποιῆσαι ὀργήν.

1302. Ὁ μὲν Πηνέλοψ νήσσῃ μὲν ὅμοιον (ſcil. ὄρνεον), περιστερᾶς δὲ μέγεθος. Schol. Scribitur et Πηνελὸψ Alb. ad Heſych. T. II. p. 956. Eſt vero auis marina, Ariſtot. H. A. 8, 3. Commemorauit eam et Ibycus ap. Athen. 9, p. 388. Add. Plin. 37, 2.

1304. τὰ 'κεῖθεν, ſcil. πράγματα. *Haec ibi* (Athenis) *fiunt.* Πτερῶν δεόμενοι *cupientes alas*, vt ſupra v. 47. πυθέσθαι δεομένω. Sed mox δεῖ πτερῶν σοι ποθὲν *alae tibi alicunde comparandae ſunt*. Nam ποθὲν eſt alicunde, ex aliquo loco. V. Cl. Villoiſon. ad Long. p. 29. τοῖς ἐποίκοις, *quas tribuas aduenis*. Nam aduenae, coloni, ſunt ἔποικοι. vid. Tho. Mag. pag. 361. Waſſius ad Thucyd. p. 114. γαμψώνυχες proprie ſunt aues quaedam, vid. ad v. 358. Sed h. l. Subſtantiuum illud Adiectiui naturam induit, vt

Ἥξουσ᾽ ἐκεῖθεν δεῦρο πλεῖν ἢ μύριοι,
Πτερῶν δεόμενοι καὶ τρόπων γαμψωνύχων·
Ὥστε πτερῶν σοι τοῖς ἐποίκοις δεῖ ποθεν.
Πει. Οὐκ ἄρα μὰ Δί᾽ ἡμῖν ἔτ᾽ ἔργον ἑστάναι.
Ἀλλ᾽ ὡς τάχιστα σὺ μὲν ἰὼν τὰς ἀῤῥίχους,
Καὶ τοὺς κοφίνους ἅπαντας ἐμπίπλη πτερῶν.
Μανῆς δὲ φερέτω μοι θύραζε τὰ πτερά.
Ἐγὼ δ᾽ ἐκείνων τοὺς προσιόντας δέξομαι.
Χο. Ταχὺ δ᾽ ἂν πολυάνορα τάνδε πόλιν

Σκύθης οἶμος Aeſch. Prom. 2. eſt Σκυθικός. Similia Ἕλλην στρατός, Θετταλὴ τόπος etc. illuſtrauit Weſſ. ad Diod. Sic. l. pag. 483. add. Drak. ad Liv. 6, 2, 13.

1308. *ἑστάναι ceſſare*, vt v. 206. qui locus huic ſimillimus. ἔργον autem eo ſenſu hic adhibetur, quo alias ὥρα. Non nunc licet ſtare. Sic Lyſiſt. 425. Ἀλλ᾽ οὐδὲν ἔργον ἑστάναι, ibid. 615. οὐκέτ᾽ ἔργον ἐγκαθεύδειν.

1309. τὰς ἀῤῥίχους. Attici hoc nomine vt feminino vtebantur, Iones maſculino, v. Euſtath. ad Hom. Odyſſ. E. p. 221. Grammatici vero monent, differre ἄῤῥιχον et κόφινον. Vid. Moeris Attic. p. 55. (qui dicit eſſe κόφινον πυκνὸν, et noſtrum locum laudat) ibique Pierſon. et Weſſ. ad Diod. Sic. T. II. p. 435. Ad ἐμπίπλη Schol. notauit haec: Ἐμπίπλη Ἀττικόν· ἦν γὰρ τὸ κοινὸν, ἀπὸ τοῦ πίμπλημι, πίπλαθι. — Ἀττικοὶ γὰρ οὐ τρέπουσιν ἐπὶ τῶν εἰς μι, τὸ μι εἰς τὸ θι ἐν τοῖς προστακτικοῖς, καὶ συστέλλουσι τὴν παραλήγουσαν, ὡς οἱ κοινοὶ (ita lego pro ἡ κοινὴ)· ἀλλὰ τελείαν ἀποβολὴν τῆς μι ποιούμενοι, πίμπλη καὶ ἵστη λέγουσιν, ὥσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ τῆμι τῆ. Cf. Schol. Nub. 633. Differunt non multum Imperatiui Dorici in η, qui ducuntur a verbis in αω, vt κίρνη Dorv. ad Char. p. 718. (640. Lipſ.) et alia ap. Koen. ad Greg. p. 79. — ἐκείνων τοὺς προσιόντας *eos ex hominibus, qui adueniant*, vt Plut. 345. εἰ τῶν φίλων.

1313. Ἡ ἀμοιβαία αὕτη περίοδος ἔοικεν ἐκθέσει διπλῆς, κώλων οὖσα ἀναπαιστικῶν καὶ ἰαμβικῶν ιζ΄· ὧν τὸ πρῶτον ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ β΄ ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς, ὃ καλεῖται Ἀνακρεόντειον. τὸ γ΄ ὅμοιον, τὸ δ΄ ὅμοιον τῷ α΄, τὸ ε΄ ὅμοιον τῷ β΄, τὸ ς΄ καὶ τὸ ζ΄ ἀναπαιστικὰ πενθημιμερῆ, τὰ η΄, θ΄, ιγ΄, ὅμοια τῷ α΄. τὰ δ᾽ ἄλλα τῷ β΄. ἐπὶ τῷ τέλει αἱ συνήθεις διπλαῖ. Πολυάνωρ eſt incolis abundans. Ap. Aeſch. Agam. 72. mulier, quae multis viris nubit, dicitur πολυάνωρ. v. ibi Stanlei. Καλεῖ ἂν, i. e. καλέσει. Eſt enim καλεῖ h. l. ipſum futurum (vid. Moeris p. 216.). Si enim praeſens eſſet, deberet Optatiuus legi (v. Cl. Fiſch. ad Plat. Euthyphr. p. 14.), ſed futura Indicatiui cum part. ἂν Atticis iungi accurate docuit Markl. ad Eur. Iph. Taur. 894.

1316. Κατέ-

Καλεῖ τις ἀνθρώπων ἄν.
Πει. Τύχη μόνον προσείη.
Χο. Κατέχουσι δ' ἔρωτες ἐμᾶς πόλεως.
Πει. Θᾶττον φέρειν κελεύω.
Χο. Τί γὰρ οὐκ ἔνι ταύτῃ
Καλὸν ἀνδρὶ μετοικεῖν;
Σοφία, πόθος, ἀμβροσία, χάριτες,
Τό τε τῆς ἀγανόφρονος ἡσυχίας
Εὐήμερον πρόσωπον.
Πει. Ὡς βλακικῶς διακονεῖς.

1316. Κατέχουσιν. λείπει ἄνθρωποι. — ἀντὶ τοῦ ἐρῶσιν οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐμῆς πόλεως. Schol. Sic eſt *tenere*, vt Diod. Sic. 12, 46. τὸ ϛρατόπεδον ἀθυμία κατεῖχε. Poteſt tamen etiam κατέχουσι vt neutrum accipi, *inualuit* amor vrbis meae, vt κληδὼν, φήμη κατέχειν dicitur. v. Valck. ad Eur. Hipp. 1465. Ad Θᾶττον φέρειν Schol. bene: τοὺς κοφίνους τῶν πτερῶν. δῆλον δὲ, ὅτι ταῦτα πρὸς τὸν Μανῆν. Mox καλὸν μετοικεῖν ponitur pro πρὸς τὸ μετοικεῖν, bonum ad inhabitandum, i. e. *quod inuitet hominem ad frequentandam hanc vrbem.* Μετοικεῖν autem proprie de eo dicitur, qui, mutata patria, in alium locum migravit. v. Iſocr. Paneg. 30. quales homines appellabantur μέτοικοι. v. Harpocr. h. v. Weſſ. ad Diod. S. T. I. p. 437. Πόθος eſt *amor*, vt Eurip. Hipp. 526. ἔρως ὃς ϛάζεις πόθον, Bion. Id. 1, 58. πόθος μοι ἔπτη. Πρόσωπον ἡσυχίας eſt per periphraſin pro ἡσυχία dictum. Εὐήμερος eſt proprie *laetus*, *ſerenus*, *tranquillus*, deinde fauſtus, felix, in vniuerſum. v. omnino Spanh. ad Callim. in Cer. 136. p. 834. ſ. T. II. Ern. Ἀγανόφρων, *lenis*, *placidus*, vt Hom. Il. υ'. 467. Ita ſenſus verborum: apud nos eſt laeta et placida tranquillitas; quoniam ſcil. non bella geruntur, non lites quotidie intenduntur; qualis locus v. 44. dicebatur ἀπράγμων.

1323. βλακικῶς Schol. interpretatur βραδέως. Nempe βλὰξ et βλακικὸς et inde ducta dicebantur de *homine otioſo et inerte*, vt βλακεύειν Lucian. Bis Accuſ. T. II. p. 794. Plut. 325. καταβεβλακευμένως, vbi v. Sch. et Spanh., Ruhnken. ad Tim. p. 44. ſ. Stoeber. ad Tho. M. p. 154. Ern. ad Xen. Mem. 3, 13, 4. Ἐγκονεῖν eſt *properare*, Homericum verbum (Iliad. ω', 648. et alibi, cf. Heſ.). Schol. Plut. 255. Ἐγκονεῖτε· ἀντὶ τοῦ ἐνεργεῖτε, ταχύνατε· ἐπεὶ οἱ τρέχοντες κόνεως πληροῦνται. ἢ ἀπὸ τῶν ἀθλητῶν· ἐν κόνει γὰρ ἐκείνων τὸ ἔργον. Κάλαθον πτερῶν *plenum* alis. De *calatho* copioſiſſime egit Spanh. ad Callim. p. 734. ſſ. Ἐξόρμα *impelle*, nempe ſeruum, vt citius afferat alas. Sic ἐξορμᾶν ſimpl. ſine adiecto caſu eſt etiam ap. Xen. Anab. 3, 1, 16. nam alias etiam vt verbum neutrum legitur.

Pro

Οὐ θᾶττον ἐγκονήσεις;
Χο. Φερέτω κάλαθον ταχύ τις πτερῶν.
Σὺ δ' αὖθις αὖ γ' ἐξόρμα
Τύπτων γε τοῦτον ὡδί.
Πάνυ γὰρ βραδύς τις ἐστὶν [ὥσπερ ὄνος].
Πει. Μανῆς γάρ ἐστι δειλός.
Χο. Σὺ δὲ τὰ πτερὰ πρῶτον
Διάθες τάδε κόσμῳ·
Τά τε μουσικ' ὁμοῦ, τά τε μαντικὰ, καὶ
Τὰ θαλάσσι'. ἔπειτα δ' ὅπως φρονίμως
Πρὸς ἄνδρ' ὁρῶν πτερώσεις.
Πει. Οὔτοι μὰ τὰς κερχνῄδας ἔτι σοῦ σχήσομαι,
Οὕτως ὁρῶν σε δειλὸν ὄντα καὶ βραδύν.

Pro αὖ γ' Reiſk. malebat αὔτ', rectius hoc, quam quod v. ſeq. corrigit τοῦτον ποδί.

1328. Verba ὥσπερ ὄνος, quia metro inimica, et haud dubie a ſciolo quodam inuecta ſunt, parentheſeos ſignis eiicienda eſſe docui. Τις autem poſt βραδὺς eleganter additur, ita vt ſignificationem augeat, *ſegniſſimus, tardiſſimus*, vt Theſm. 759. φιλότεκνός τις, admodum liberorum ſtudioſus, Aeſchin. Socr. 3, 17. γαληνός τις βίος. Δειλὸς eſt idem fere, quod βραδὺς ignauus, vt v. 1336.

1329. Εἴσθεσις χοροῦ ἐπῳδικὴ μὲν διὰ τὸ μετὰ τὴν διπλῆν τίθεσθαι· προῳδικὴ δὲ, διὰ τὸ προτίθεσθαι ἑτέρας περιόδου· κώλων ἀναπαιστικῶν ε'· ὧν τὰ α', β', πενθημιμερῆ· τὰ γ'. δ'. δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ ε' ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές. ἐν εἰσθέσει δὲ τρίμετρα δύο. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1331. Διάθες. ἀντὶ τοῦ διάκρινον τὰ πτερὰ κατὰ τάξιν, ἑκάστῳ ἀνδρὶ προσοικειώσας. Μουσικὰ δὲ λέγει (nempe μουσικὰ πτερὰ ponitur pro πτερὰ μουσικῶν ὀρνέων), κύκνων καὶ ἀηδόνων, ὅτι μάλιστα εὔφωνά ἐστι. Μαντικὰ δὲ κοράκων καὶ ἀετῶν, καὶ τῶν λοιπῶν, ὅσοις οἰωνίζεται. Θαλάττια δὲ λάρων καὶ αἰθυιῶν καὶ τῶν ὁμοίων. Διατιθέναι valet *diſponere*, conſtituere, vt Xen. Ageſ. 11, 6. πολλὰ κακῶς διατιθέναι. Κόσμῳ eſt i. q. κοσμίως *ordine ſuo*, Polyb. 1, 21. ἐν κόσμῳ καὶ τάξει. vid. Duker. ad Thuc. p. 233. Ante ὅπως ſupplendum ὅρα, vel ſimile quid; vt in Plut. 326. ὅπως δέ μοι συμπαραστάται ἔσεσθε. Solet autem ὅπως cum Futuro Indic. ſemper iungi, non ſolum apud Noſtrum (Eqq. 1008. Nub. 490. et alibi), ſed et apud alios. v. Abreſch. Diluc. Thuc. p. 445. Toup. in Suid. I. p. 31. Daweſ. M. Crit. p. 227. omninoque Valck. ad Theocr. 1, 112. Πρὸς ἄνδρ' ὁρῶν eſt *natura, indole, cuiusque conſiderata*, ita, vt cuiusque ingenio conuenit.

1335. Τύπτων τὸν δοῦλον τὸν Μανῆν ταῦτα λέγει ὁ Πεισθέταιρος. Schol. Placui Valckenario ad

ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ, ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Πα. Γεινοίμαν αἰετὸς ὑψιπέτας,
Ὡς ἂν ποταθείην ἀτρυγέτου
Γλαυκᾶς ἐπ' οἶδμα λίμνας.
Πει. Ἔοικεν οὐ ψευδαγγελὴς εἶναι ἄγγελος.
Ἄιδων γὰρ ὅδε τις αἰετοὺς προσέρχεται.
Πα. Αἰβοῖ: Οὐκ ἔστιν οὐδὲν τοῦ πέτεσθαι γλυκύτερον,
Ἐρῶ δ' ἔγωγε τῶν ἐν ὄρνισιν νόμων.

ad Eurip. Phoen. 455. et Οὔτοι ex ſcholiis pro vulgato Οὔτι, quod metrum violat, recepi. σου σχήσομαι *manus a te abſtinebo*. Conf. Weſſ. ad Herod. p. 617.

1337. Εἴσθεσις ἑτέρας περιόδου κώλων καὶ στίχων λϛ΄· ὧν τὰ α΄, β΄, ἀναπαιστικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ τρίτον ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές. (Sequentes duo verſus ſunt iambici trimetri.) τὸ ϛ΄ κώλων μονόμετρον βραχυκατάληκτον. οἱ δ' ἄλλοι τρίμετροι. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι καὶ τῷ τέλει παράγραφος. ἐν τοῖς Καλλιστράτου δὲ τὰ ἐξ Οἰνομάου τοῦ Σοφοκλέους. Πρόσεισι πατραλοίας ἀκηκοὼς τὰ ἐν Ὄρνισι νόμιμα, ὅτι ἐξὸν τὸν πατέρα τύπτειν. Πατραλοῖαι ſunt, qui patrem aut percutiunt, aut interficiunt. V. Intpp. Tho. M. p. 695 et VV. DD. ad 1 Tim. 1, 9. V. 1338. vulgo erat γενοίμαν contra metrum. Igitur ſcripſi γεινοίμαν, vt eſſet primus pes ſpondeus. Caeterum ſimilia vota et apud alios inueniuntur poetas, vt Theocr. 3, 12. αἴθε γενοίμαν ἁ βομβεῦσα μέλισσα, vbi ineditum epigramma contulit Wartonus. Ὑψιπέτης· εἰς ὕψος πετόμενος Heſ. Vocabulum legitur Hom. Il. N, 822. et Lucian. Icarom. 11. T. II. p. 763. Differt ab ὑψιπετὴς, auctore Suida. ποταθείην *volare poſſim*. ἐπ' οἶδμα λίμνας eſt ſimpliciter *ſuper mare*. Formula eſt Tragicis inprimis vſitata. Vid. omnino Cl. Steinbrychel in Muſeo Turic. Vol. I. p. 189. Sed et in aliis formulis λίμνη *mare* indicat, vt Eur. Hipp. 745. Neptunus ποντομέδων λίμνης, Hom. Il. 13, 21. Ex eodem Homeri fonte ducta etiam ſunt epitheta maris ἀτρύγετος et γλαυκή Iliad. 1, 316. ἁλὸς ἀτρυγέτοιο, vbi Schol. min. ἀκαταπονήτου, πολλῆς· ἤ, ὥς ἔνιοι φασὶ, τῆς ἀκάρπου. Duplex enim iam olim erat vocabuli interpretatio. v. Euſtath. ibid. Poſterior videtur eſſe verior. add. Il. ξ΄. 204. Idem Il. π΄. 34. γλαυκὴ δέ σε τίκτε θαλάσση. Sic *coerulum mare* Senec. Agam. 441.

1340. ψευδαγγελὴς ἄγγελος pro ψευδὴς vel ψευδάγγελος ſimpliciter, quod legitur Hom. Il. ο΄. 169. Reſpicitur v. 1300. ὅδε τις, vt Plut. 166. nempe τις redundat. Verſum 1342. illuſtrat Toup. ad Longin. p. 162.

1343. Ἐρῶ κ. τ. λ. Hic verſiculus non videtur Ariſtophaneus eſſe. nam ad praecedentem Schol. adnotauit haec: Μετὰ τοῦτον ἑνὸς στίχου φέρουσί τινες διάλειμμα, καὶ Ἀριστοφάνης (leg. Ἀριστοφάνους) πλήρωμα, οὕτως· Ἐρῶ — νόμων.

Ὀρνιθομανῶ γὰρ, καὶ πέτομαι, καὶ βϗλομαι
Οἰκεῖν μεθ' ὑμῶν, κἀπιθυμῶ τῶν νόμων.
Πει. Ποίων νόμων; πολλοὶ γὰρ ὀρνίθων νομοί.
Πα. Πάντων· μάλιϛα δ' ὅτι καλὸν νομίζεται
Τὸν πατέρα τοῖς ὄρνισιν ἄγχειν καὶ δάκνειν.
Πει. Καὶ νὴ Δί', ἀνδρεῖόν γε πάνυ νομίζομεν,
Ὃς ἂν πεπλήγῃ πατέρα, νεοττὸς ὤν.
Πα. Διὰ ταῦτα μέντοι δεῦρ' ἀνοικισθεὶς ἐγὼ
Ἄγχειν ἐπιθυμῶ τὸν πατέρα, καὶ πάντ' ἔχειν.
Πει. Ἀλλ' ἔϛιν ἡμῖν τοῖσιν ὄρνισιν νόμος
Παλαιὸς, ἐν τοῖς τῶν πελαργῶν κύρβεσιν·

νόμων. Deinde ſententia horum verborum continetur etiam v. 1345. itaque recte h. l. abeſſe poteſt. Mox *πέτομαι* eſt volare cupio vel conor. Quem verborum vſum, ne ipſe exempla afferre cogar, illuſtrarunt Weſſ. ad Herod. p. 34. et ad Diod. Sic. T. I. p. 544. Valck. ad Herod. p. 269. Hindenb. ad Xen. Mem. p. 26.

1346. Ludit et hic, vt v. 1287. in verbis *νόμος* et *νομὸς*, vnde bene Schol. ad *ὀρνίθων νομοὶ* adſcripſit: *Γῦπες καὶ κόρακες περὶ νεκρὰς νέμονται, οἱ δὲ λάροι τὴν θάλατταν. ποίας ὖν νομῆς ἐπιθυμεῖς*; *Νομὸς* autem non ſolum eſt ipſa *βοσκὴ*, ſed etiam *τόπος*, locus, vbi paſcuntur. v. Suid. et Alb. ad Heſ. p. 686, 32. Mox *ὅτι* explicandum eſt ſic: *eius legis, ex qua* — Sic non opus emendatione Reiſkii: *μάλιϛα δ' ᾧ καλὸν* — Tum poſt *νομίζεται* deleui comma, quod in ed. Kuſt. erat, nam *ὄρνισιν* ad verba *καλὸν νομίζεται* referri debet. *Νομίζεσθαι* autem de iis dicitur, quae vel lege aliqua vel diuturno vſu recepta et introducta ſunt. vid. Plut. 625. Nub. 959. Xen. Hell. 2, 4, 26. *Ἄγχειν* Atticis erat idem quod *πνίγειν*, v. Tho. M. p. 9. ibique Intpp. *conſtringere fauces*. Sic eſt in Ran. 461. et alibi apud Noſtrum. Vt h. l. cum *δάκνειν* coniungitur, ita Demoſth. p. 1157. Reiſk. dixit: *ἄγχοντες καὶ τύπτοντες τὴν γραῦν*. Ad ſenſum cf. Nub. 1420.

1351. *Ἀνοικίζεσθαι* (Medium, nam participia Aor. Paſſ. apud Graecos Mediorum vim habent) eſt, in alium, et proprie quidem ſuperiorem (vel etiam a mari remotiorem) locum migrare; vt Pac. 206. v. Valck. ad Herod. p. 289. — *πάντα ἔχειν*, ſc. *χρήματα*. Sic Theocr. 27, 33. *πάντ' ἄλσεα καὶ νομὸν ἕξεις*. Alio ſenſu formula illa v. 1460. accipitur.

1354. *Κύρβεις* dicebantur proprie vel columnae vel tabulae triangulares, quibus inſcribebantur leges de ſacris, cum contra *ἄξονες* eſſent tabulae quadratae, quae continebant leges ciuiles; ſed deinde haec vocabula promiſcue de tabulis ligneis, quibus antiquitus inſcribebantur leges, vſurpata ſunt. Heſ. *Κύρβις· ϛήλη τρίγωνος*,

Ἐπὴν ὁ πατὴρ ὁ πελαργὸς ἐκπετησίμους
Πάντας ποιήσῃ τοὺς πελαργιδεῖς τρέφων,
Δεῖ τοὺς νεοττοὺς τὸν πατέρα πάλιν τρέφειν.
Πα. Ἀπέλαυσα γὰρ νὴ τὸν Δί' ἐλθὼν ἐνθαδὶ,
Εἴπερ γέ μοι καὶ τὸν πατέρα βοσκητέον.
Πει. Οὐδέν γ'· ἐπειδήπερ γὰρ ἦλθες, ὦ μέλε,

νος, ἢ ξύλινος ἄξων, ἐν ᾧ τὸ παλαιὸν οἱ νόμοι ἐγράφοντο. Sch. Platon. Mſ. Auguſt. ad Polit. 37. p. 173. (vbi Platonis verba ſunt: τὰ δὲ τῷ πλήθει δόξαντα — γράψαντας ἐν κύρβεσι καὶ ϛήλαις — quibus illuſtrari poſſunt verba poetae Noſtri v. 1050.) in nota Cl. Fiſch. Τρίγωνοι πίνακες, ἐν οἷς οἱ περὶ τῶν ἱερῶν νόμοι· — ἄξονες δὲ τετράγωνοι ἐν οἷς οἱ περὶ τῶν ἰδιωτικῶν· τινὲς δὲ ἀδιάφορα ταῦτα φασίν. Vid. omnino Plutarch. vit. Sol. p. 201. ed. Bryan. Schol. Nub. 447. et ad eundem loc. Spanhem. Ammonius V. Ἄξονες et ad eum Valck. Iam vero ciconiae (πελαργοὶ) dicebantur parentes alere. Ariſtot. H. A. 9, 13. περὶ μὲν οὖν τῶν πελαργῶν, ὅτι ἀντεκτρέφονται, θρυλλεῖται πολλοῖς· φασὶ δέ τινες καὶ τοὺς μέροπας (hinc corrigendus Sch. h. l. in quo male eſt ἀέροπας) ταυτὸ τοῦτο ποεῖν κ. τ. λ. vid. omnino Aelian. N. A. 3, 23. 10, 16. Plin. 10, 23. Suidas V. Ἀντιπελαργεῖν. Ἐκπετήσιμος eſt *qui euolare poteſt* (flick), vnde puellae nubiles dicuntur ἐκπετήσιμοι Poll. Onom. 2, 18. Πελαργιδεῖς autem ſunt pulli ciconiarum. Attigit hanc formam Aelian. N. A. 7, 47. ſed copioſe illuſtrauit Valck. Comm. ad Theocr. Adon. p. 401. ſ. et ad Herod. p. 252. τρέφων vertendum: *alendo*; et mox πάλιν τρέφειν eſt *viciſſim alere*. Sic Aelian. V. H. 4, 8, 1. αὐτοὶ πάλιν (viciſſim) ἐχειρώθησαν. Pro δεῖ Reiſk. coniicit δεῖν. At referuntur ipſa verba legis.

1358. Ἀπέλαυσα γὰρ *vtilitatem ſcilicet caperem* (da würde ich etwas gewinnen). γὰρ ironiae inſeruit, vt v. 471. Plut. 273. Ἀπολαύειν iungitur fere cum caſu vocabuli eius rei, ex qua quis fructum in vtramque partem capit, vel quam quis percipit. v. Toup. in Suid. III. p. 149. Ad ἀπέλαυσα autem ſupplendum ἂν, quod ſaepe omittitur in Aoriſtis. v. Villoiſ. ad Long. Paſt. p. 178. Sine idonea cauſa Reiſk. corrigit: Ἀπελαυσάμην νὴ κ. τ. λ. Mox βοσκητέον τὸν πατέρα pro ὁ πατὴρ βοσκητέος. Nam verbalia ea conſtructione vti ſolent, qua verba, vnde ducta ſunt, vt Thuc. 8, 65. ὡς οὔτε μισθοφορητέον εἴη ἄλλους, ἢ ϛρατευομένους, οὔτε μεθεκτέον τῶν πραγμάτων πλείοσιν. Βόσκειν autem eſt τρέφειν *alere*, etiam de hominibus, vt Veſp. 312. 719. Nub. 336.

1360. Οὐδέν γ', ſcil. βοσκητέον, et οὐδὲν etiam h. l. pro οὐ, vt Nub. 538. vbi v. Schol. Εὔνους nempe ἡμῖν. Ad ὀρφανὸν ὄρνιν Schol. notauit: ὡς μὴ ἔχοντα πατέρα. θάῤῥει οὖν, οὐ γὰρ θρέψεις τὸν πατέρα. ἢ ὅτι καὶ οὕτως (Bergl. legit ὄντως, male: nam οὕτως refertur ad καλούμενος· eſt auis *ita*, nempe ὀρφανὸς, dicta) ἐϛὶν ὄρνις καλούμενος.

1362. Ὑπο-

Εὔνους, πτερώσω σ', ὥσπερ ὄρνιν ὀρφανόν.
Σοὶ δ', ὦ νεανίσκ', οὐ κακῶς ὑποθήσομαι·
Ἀλλ' οἷά περ αὐτὸς ἔμαθον, ὅτε παῖς ἦ. σὺ γὰρ
Τὸν μὲν πατέρα μὴ τύπτε. ταύτην δέ γε λαβὼν
Τὴν πτέρυγα, καὶ τουτὶ τὸ πλῆκτρον θητέρᾳ,
Νομίσας ἀλεκτρυόνος ἔχειν γε τὸν λόφον,
Φρούρει, στρατεύου, μισθοφορῶν σαυτὸν τρέφε·
Τὸν πατέρ' ἔα ζῆν. ἀλλ' ἐπειδὴ μάχιμος εἶ,
Εἰς τἀπὶ Θρᾴκης ἀποπέτου, κἀκεῖ μάχου.

1362. Ὑποθήσομαι Heſ. forte ex h. l. interpretatur *διδάξω*. Eo ſenſu verbum legitur Eccl. 1146. Lyſ. 522. add. Tho. M. p. 876. Praeiuit aliis et in hoc verbi vſu Homerus Od. *α'*. 279. *β'*. 194. et alibi. Ergo *οὐ κακῶς ὑποθήσομαι*: non male tibi conſulam, ſuadebo, monebo. Eandem vim v. 1370. habet *λέγειν*. — *ἦ* ex Attica ratione eſt *eram*, nempe ex *ἔα* factum. Vid. omnino Schol. Plut. 77. Pierſ. ad Moer. p. 172. Iam arma ei dat, quibus vtatur in bello. *Καθοπλίζει αὐτὸν τῇ πτέρυγι ὡς ἀσπίδι· τῷ δὲ πλήκτρῳ, ὡς ξίφει· τῷ δὲ λόφῳ, ὡς περικεφαλαίᾳ*, vt Symmachus antiquus Grammaticus, ap. Schol. auctor eſt; ſed alius, Didymus, ibidem dicit, ſibi videri Piſthetaerum non dediſſe alam aut calcar, ſed *ἀσπίδα* et *ξίφος*. *Πλῆκτρον* eſt calcar, *ὅπερ περιετίθεσαν τοῖς ἀλεκτρυόσι χαλκοῦν ἐν τῷ μάχεσθαι*. Conf. v. 760. *θητέρᾳ*, i. e. *τῇ ἑτέρᾳ χειρί*. Nam vt ex *τὸ ἱμάτιον* fecerunt Attici *θοἰμάτιον*, ita etiam contraxerunt *τῇ ἑτέρᾳ* et *τὸ ἕτερον* in *θάτερον*, v. Eccl. 494. Valck. ad Eur. Hipp. 349.

1367. *Παρακελεύεται αὐτῷ στρατεύεσθαι καὶ μισθὸν λαμβάνειν* (hoc enim eſt *μισθοφορεῖν*, ſtipendia accipere, Weſſ. ad D. S. II. p. 297.), *καὶ ἐκ τούτου ἀποτρέφεσθαι. μισθοῦ γὰρ στρατεύονται ὑπὲρ ἄλλων πόλεων. κωμῳδεῖ δὲ Ἀθηναίους* (iuniores nempe) *ὡς μὴ στρατεύονται. φρουρεῖν* ſimpliciter ſine caſu nominis poſitum, valet, *in praeſidio eſſe*, et *στρατεύεσθαι* *expeditionem ſuſcipere*, vt Nub. 692. Ran. 1144. (in Acharn. 126. pro *στρατεύομαι* recte Kuſt. conieciſſe videtur *στραγγεύομαι*, quod eſt i. q. *διατρίβω*, et ſaepe in *στρατεύομαι* mutatum. v. Toup. Opuſc. Crit. I. p. 442.)

1368. *Μάχιμος* bellicoſus et ad pugnam aptus, vt Ach. 152. Thuc. 4, 125. *Τἀπὶ Θρᾴκης* autem ſunt *vrbes Thraciae*. Ita eae dicuntur ap. Thuc. 2, 9. In Pac. 283. additur *χωρία*. Scilicet tempore belli Pelop. Athenienſes ſaepe expeditiones ſuſceperunt in Thraciam contra Perdiccam Macedoniae regem et Lacedaemonios, quod et monuit Schol. ad h. l. et docet Thucyd. 4, 75. ſſ. et alibi. *Νοῦν ἕξεις* *ſapies*, vt Nub. 833. Iſocr. Panath. p. 184. Batt.

Πα. Νὴ τὸν Διόνυσον εὖ γέ μοι δοκεῖς λέγειν,
Καὶ πείσομαί σοι. Πει. νῦν ἄρ' ἕξεις, νὴ Δία.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ, ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Κι. Ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὄλυμπον
Πτερύγεσι κούφαις· πέτομαι δ' ὁδὸν
Ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν μελέων.
Πει. Τουτὶ τὸ πρᾶγμα φορτίου δεῖται πτερῶν.
Κι. Ἀφόβῳ φρενὶ

1372. Ἡ ἀμοιβαία αὕτη περίοδος προῳδῷ χοροῦ ἔοικε, κώλων καὶ στίχων οὖσα ἀναπαιστικῶν καὶ ἰαμβικῶν ι', ἐπιμεμιγμένων τετραβραχέσιν, ὧν τὸ α' ἀναπαιστικὸν πενθημιμερὲς, τοῦ α' ποδὸς τετραβραχέος. τὸ β' δίμετρον καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, τὸ τρίτον τρίμετρον βραχυκατάληκτον. οἱ δ', ζ', η', ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι. τὸ ε' ἀναπαιστικὴ βάσις, καταληκτικὴ εἰς δισύλλαβον. τὸ ϛ' ὅμοιον τῷ γ'. τὸ θ' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ι' ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές. Sch. Idem monet, initium huius Odae imitari verba Anacreontis (P. Stephani coll. Lyricor. T. II. p. 218.) Ἀναπέτομαι πρὸς Ὄλυμπον πτερύγεσσι κούφαις διὰ τὸν ἔρωτα· οὐ γὰρ ἐμοὶ τέλει συνηβᾶν. (Sic ap. Schol. noſtr. verba ſcribuntur, ſed corrupta vltima eſſe vix monendum eſt. Forte pro τέλει legendum θέλει, quod referatur ad amorem.) Comparauit autem haec Noſtri verba cum ſimilibus Odis poetarum orientalium Iones in Comm. de poeſi Aſiatica p. 90. ed. Eichh. Pro vulg. πτερύγεσσι ſcripſi πτερύγεσι, vt eſſet tetrabrachys.

1374. Ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν. τὸ ἀπ' ἄλλων εἰς ἄλλα μέλη τρέπεσθαι βούλεται δηλοῦν. Sch. Nempe ὁδὸς μελέων tropice eſt *genus carminum*, modus et ratio carminum. Non multum abhorret ὁδὸς θεσφάτων Euripid. Phoen. 918. ὁδὸς λόγων, γνώμης, βουλευμάτων, qualia illuſtravit Kuſter. ad Eqq. 1012. pl 114. πέτομαι ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν ὁ. μ. *vtor nunc hoc nunc alio carminum genere.* Eo ſenſu ponitur ἄλλοτε ἄλλος. v. Viger. de Idiot. pag. 74. cum Zeun. Τουτὶ τὸ πρᾶγμα *hic homo*, cum ſignificatione indignationis. v. Toup. in Suid. I. p. 13. (17. Lipſ.) III. p. 112. φορτίου πτερῶν onere alarum, i. e. plurimis pennis, vt Ach. 212. ἀνθράκων φορτίον. Cauſam, cur haec dicta ſint, habet Schol.: διὰ τὸ συνεχῶς αὐτὸν λέγειν, πέτομαι καὶ πτερύγεσσι.

1376. Bene ſenſum horum verborum declarauit Schol., qui, ἐπίτηδες, inquit, ἀδιανοητεύεται (obſcure loquitur), θέλων διαβαλεῖν (f. διαβάλλειν) τὰ Κινησίου ποιήματα. ἀσυνάρμοστον δὲ τοῦτο τὸ κῶλον προσέρραπται (f. προσέρριπται adiectum eſt). ἔδει γὰρ εἰπεῖν Ἀφόβῳ σώματι (leg. φρενὶ καὶ σώματι) πέτομαι, γενεὰν ὀρνίθων ἐφέπων, ἀντὶ τοῦ μετρῶν. Quando in iisdem Sch.

Σώματι γενεὰν ἐφέπων.

Πει. Ἀσπαζόμεσθα φιλύρινον Κινησίαν.

dicitur, quoſdam habere ἰσθίων, haec non videtur eſſe varia lectio (vt accepit Bergl.), ſed potius interpretamenti cauſa adſcriptum ad γενεάν. Ergo ex mente Schol. γενεὰ h. l. eſt *genus auium*, i. e. aues, vt v. 686. φύλλων γενεά. Nam dicitur γενεὰ pro γένος, vt Orph. hymn. 36, 6. Ἐφέπειν autem eſt ſequi, inſequi, v. Intpp. Heſ. p. 1544. Haud ſcio tamen, an γενεὰν corruptum ſit. Saltem in cod. Vat. quem Kuſt. contulit, eſt τε νέαν. Tum σώματι non careret copula ſua, et νέαν referri poſſet ad ὁδὸν μελέων. Videtur vero in hoc νέαν aliud quid latere, ſed nolo diuinare. Ἄφοβος *intrepidus*, vt Epictet. 12, 1.

1378. Cineſias erat Thebanus, Meletis citharoedi filius, dithyrambicus poeta, isque tumidus. v. Ran. 153. 1485. et ad vtrumque locum Schol. Cur φιλύρινος (i. e. proprie tiliaceus, v. Periz. ad Ael. V. H. 14, 12. p. 946.) dictus fuerit, duas cauſas commemorauit Schol. ex Calliſtrato et Euphronio, antiquis poetae noſtri interpretibus: Καλλίστρατος χλωρόν. ἡ γὰρ φιλύρα χλωρά. χλωρὸς δὲ ὤχρος. Εὐφρόνιος κοῦφον, ὡς ἂν διθυραμβοποιὸν εὐτελῆ καὶ κοῦφα ποιοῦντα. τοιοῦτον γὰρ τὸ ξύλον κοῦφον καὶ ἐλαφρόν. Tertiam, eamque probabiliorem cauſam tradidit Athenaeus l. 12. p. 551. vbi et alia de hoc Cineſia dixit: ἦν δ᾽ ὄντως μακρότατος καὶ λεπτότατος ὁ Κινησίας, εἰς ὃν καὶ ὅλον δρᾶμα γέγραφε Στράττις. — ἄλλοι δ᾽ αὐτὸν, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης, πολλάκις εἰρήκασι φιλύρινον Κινησίαν, διὰ τὸ φιλύρας τοῦ ξύλου λαμβάνοντα σανίδας συμπεριζώννυσθαι, ἵνα μὴ κάμπτηται διά τε τὸ μῆκος καὶ τὴν ἰσχνότητα. Hinc etiam Aelianus V. H. 10, 6. retulit Cineſiam inter eos, qui ob gracilitatem a Comicis exagitati fuerint. Ad illum locum plura de eo collegit Periz. p. 652. Heſ. quoque: φιλύρινον· ἀσθενές. Ἀσπαζόμεσθα *ſalutamus*, vt Plut. 324. 1043. Κυλλὸς (pro quo et κυλλοποδίων dicitur, Hom. Il. 18, 371.) eſt *claudus*. v. Dorv. ad Char. p. 723. Schol. Noſtri Eqq. 1083. Κυλλοὺς δὲ Ἀττικοὶ καλοῦσιν ἐπὶ ποδῶν καὶ χειρῶν ὁμοίως. add. Pollux 4, 188. qui h. l. laudat. Itaque, cum h. l. poeta tribuat Cineſiae κυλλὸν πόδα, multi veterum iam putarunt indicari, *claudum*, ſed Schol. monuit, non videri Cineſiam fuiſſe claudum, verum Ariſtophanem adieciſſe κυλλὸν, vt rideret dithyrambicos poetas, qui ſaepe dicant ποδὶ λευκῷ, ποδὶ κούφῳ, πόδα τιθεὶς et ſimilia. Et profecto ſaepiſſime in carminibus tragicis et lyricis ποῦς pleonaſtice ponitur, vt Eur. Hipp. 661. μολεῖν σὺν πατρὸς ποδὶ, Phoen. 1333. βαίνειν κοινῷ ποδὶ, ib. 1713. πόδα τιθέναι, Suppl. 172. ξένον πόδα τιθέναι. ἡσύχῳ ποδὶ Oreſt. 136. βοηδρόμῳ ποδὶ ib. 1290. τυφλῷ ποδὶ Phoen. 842. Cf. Markl. ad Suppl. 90. Muſgr. ad Phoen. 819. Sic Horatius *aequo pede*, et ſimilia dixit. Κυκλεῖν πόδα ἀνὰ κύκλον (h. e. ἐν κύκλῳ) eſt *pedem mouere in orbem*, i. e. ire, quatenus eundo pedes veluti in orbem *voluuntur*. Sic Soph. Aiac. 19.

βάσιν

Τί δεῦρο πόδα σὺ κυλλὸν ἀνὰ κύκλον κυκλεῖς;
Κι. Ὄρνις γενέσθαι βούλομαι
Λιγύμυθος ἀηδών.
Πει. Παῦσαι μελῳδῶν· ἀλλ' ὅ, τι λέγεις, εἰπέ μοι.

βάσιν κυκλεῖν. Eur. Oreſt. 631. ποῖ σὸν πόδα κυκλεῖς (wo rollſt du deinen Fuſs hin?) Vſus autem noſter hac phraſi potiſſimum, quia de cyclico poeta, h. e. dithyrambico, ſermo eſt, quod monuit Didymus apud Schol.

1381. Schol. legit λιγύφθογγος, addiditque haec: λιγύφθογγος ἔφη, διὰ τὸν μόχθον, ἢ τὸν θρῆνον τὸν ἡδυτάτως ἐξ αὐτῆς εἰς τὸν παῖδα γενόμενον· γράφεται λιγύμυθος ἢ λιγύμοχθος. Eadem eſt editionum varietas, v. Kuſt. Senſus non magnopere mutatur, vtrumuis praeferas. Λιγὺς ap. Hom. de acuta et ſuaui voce dicitur. v. Iliad. 1, 248. et Heſ. Hinc ab eodem poeta cum variis compoſitum eſt nominibus. Leguntur apud eum λιγύφθογγος, Λιγύμολποι, Λιγύπνοιοι, Λιγύφωνος. Apud Theocr. 12, 7. luſcinia λιγύφωνος dicitur. Inter noſtras autem lectiones omnium optime *dithyrambicae* orationi conuenit λιγύμοχθος, quod et Schol. explicuit, et inuenit Suidas. Λιγύμυθος et multo magis λιγύφθογγος ſunt interpretamenta. Eſt autem λιγύμοχθος ἀηδὼν *quae verno nobile carmen Ramo cantat triſtis Aëdon* Senec. Agam. 670.

1382. Εἴσθεσις περιόδου ἀμοιβαίας στίχων καὶ κώλων κη΄· ὧν οἱ μὲν πρῶτοι ια΄, ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι, τὰ ἑξῆς ὀκτὼ κῶλα ἀναπαιστικὰ ἐπιμεμιγμένα χορείοις ἢ τριβράχεσι, καὶ προκελευσματικοῖς, ἤτοι τετραβραχέσιν· ὧν τὰ δ΄, δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ ε΄ τρίμετρον βραχυκατάληκτον. τὰ δὲ ἑξῆς τρία δίμετρα ἀκατάληκτα. οἱ ἑξῆς δὲ τούτων θ΄ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1382. λέγεις, *intelligis*, ſignificas, vis. v. Valck. ad Herod. p. 338. ad Eurip. Hipp. 856. Μετάρσιος i. q. μετέωρος ſublimis (vid. ad v. 1197.) et μεταρσ. ἀναπτ. pro ἀναπετόμενος εἰς τὸ μετέωρον. Bene Schol ſenſum eſſe dicit: Βούλομαι πτερωθῆναι ὑπὸ σοῦ, ἵνα διὰ τοῦ ἀέρος πετάμενος ἐξεύρω εἰς τὰ προοίμια λέξεις νιφοβόλους καὶ ἀεροδινήτους. παίζει δὲ πρὸς τὰ ποιήματα τῶν Διθυραμβοποιῶν. ἔθος γὰρ αὐτοῖς τοιαῦτα ἐπίθετα λέγειν. ἅμα δὲ καὶ πρὸς τὸ κοῦφον αὐτῶν. Ἀναβολαὶ ſunt proprie, quae nunc dicimus *praeludia*, de quibus etiam ἀναβάλλεσθαι vſurpatur. v. Tho. M. p. 65. ibique Hemſt. et Witter. et Cel. Valck, ad Theocr. 6, 20. Itaque h. l. exordia carminum. Dicuntur et εἰσβολαί. V. Markl. ad Eurip. Suppl. 93. νιφόβολοι *niuoſa*, i. e. frigidiſſima. Pro Ἀεροδονήτους Schol. legit Ἀεροδινήτους. Similis varietas erat v. 944. Nec multum ea ſenſu differunt Δονεῖσθαι eſt agitari, concuti, commoueri (vid Weſſ. ad Herod. p. 505.), δινεῖσθαι in orbem agitari, circumagi, rotari (v. Valck. ad Theocr Adon. p. 376.) Magis tamen commodum h. l. putarem ἀεροδινήτους, aëre in orbem agitata; quia coelum et nubes in orbem moueri videntur; ſi metrum pateretur; at

Κι. Ὑπὸ σοῦ πτερωθεὶς βούλομαι μετάρσιος
Ἀναπτόμενος ἐκ τῶν νεφελῶν καινὰς λαβεῖν
Ἀεροδονήτους καὶ νιφοβόλους ἀναβολάς.
Πει. Ἐκ τῶν νεφελῶν γὰρ ἄν τις ἀναβολὰς λάβοι;
Κι. Κρέμαται μὲν οὖν ἐντεῦθεν ἡμῶν ἡ τέχνη.
Τῶν διθυράμβων γὰρ τὰ λαμπρὰ γίγνεται
Ἀέρια καὶ σκότιά γε καὶ κυαναυγέα,
Καὶ πτεροδόνητα· σὺ δὲ κλύων, εἴσει τάχα.
Πει. Οὐ δῆτ' ἔγωγε. Κι. νὴ τὸν Ἡρακλέα σύ γε.

quarta ſyllaba in ἀεροδινήτους longa eſt, quod iam Kuſt. monuit. Recte autem v. 1390. ſe habet πτεροδόνητα, *alis agitata*, h. e. velocia, leuia.

1387. Senſus: e nubibus certe quidem (μὲν οὖν) pendet noſtra ars; h. e. ſublimia et tumida conficimus carmina. Τὰ λαμπρὰ, ſcil. ποιήματα vel μέλη. λαμπρὰ autem ſplendida, magnifica, ob inanem verborum tumorem (κόμπον ὀνομάτων, quem Dithyrambicis tribuit Dion. Hal. Ep. ad Pompeium p. 763. T. VI. Reiſk.) Κυαναυγὴς eſt i. q. κυάνεος, h. e. μέλας, σκοτεινὸς Heſ. Sic Plutoni κυαναυγέες ὀφρῦς tribuuntur Eurip. Alceſt. 260. Τάχα eſt v. 1390. pro ταχέως *ſtatim* poſitum, ex more poetarum, auctore Tho. Mag. p. 835.

1391. ἔγωγε, ſcil. *audiam*. Nunc Cineſias obtrudit carmina ſua, id quod facere mali poetae ſolent. Sequentibus verbis multis non multus ineſt ſenſus; id quoque conueniebat poematis dithyrambicorum. Notauit Schol.: πλείστη γὰρ αὐτῶν ἡ λέξις τοιαύτη· ὁ δὲ νοῦς ἐλάχιστος, ὡς ἡ παροιμία· Καὶ διθυραμβοποιῶν νοῦν ἔχεις ἐλάττονα. Vid. Toup. Ep. Crit. (T. II. p. 84. ſ. Lipſ.) vbi et ſpecimen dithyrambici carminis exſtat. Male autem idem Schol. δίειμι interpretatus eſt διεξέρχομαι: imo διεξελεύσομαι, vt omnia praeſentia verbi εἶμι et inde compoſitorum Atticis vſurpantur ſenſu Futurorum. v. Moeris p. 16. ſ. ibique Pierſ. Σοὶ h. l. redundat, vt in vitae communis oratione. v. Toup. ad Long. p. 176. Εἴδωλα — ταναοδείρων deeſt verbum *ſequens*, aut *imitans*, aut ſimile. εἴδωλα πετεινῶν periphraſtice dicitur, ſed periphraſis eſt paullo durior. nam εἴδωλον eſt proprie imago, ſpecies; vt Nub. 972. Hom. Od. δ'. 824. Αἰθερόδρομα quae per aërem currunt, h. e. volant. Sic θῆρες ὑλοδρόμοι Theſmoph. 49. ſunt ferae, per ſyluas currentes. Si huc ſpectaret gloſſa Heſ. Αἰθερονόμων· τῶν ἐν ὕψει τὴν νομὴν ἐχόντων, videri ille poſſet legiſſe ita; ſed ea forte ex alio poeta petita eſt. Ταναόδειροι quibus procerum eſt collum, vt v. 255. Paullo ante vltimam ſyllabam vocabuli αἰθεροδρόμων, quae vulgo v. 1393. legebatur, retuli ad hunc verſum, vt ambo verſus, ex mente Schol., eſſent anapaeſti dimetri acatalectici.

Ἅπαντα γάρ δίειμί σοι τὸν ἀέρα,
Εἴδωλα πετεινῶν. αἰθεροδρό-
Μων οἰωνῶν ταναοδείρων.
Πει. Ὠόπ. Κι. τὸν ἀλαδρόμον ἁλάμενος
Ἅμ' ἀνέμων πνοιαῖσιν βαίην.
Πει. Νὴ Δί' ἐγώ σου καταπαύσω τὰς πνοιάς.
Κι. Τοτὲ μὲν, νοτίαν στείχων πρὸς ὁδὸν,

1395. Παρακελεύεται αὐτῷ παύσασθαι τοῦ ᾄδειν, ὡς οἱ ἐρέσσοντες. κέλευσμα γὰρ τῶν ἐρεσσόντων τὸ ὠὸπ, καταπαῦον τὴν κωπηλασίαν. Sic eſt haec vocula Ran. 182. Ἀλαδρόμον Sch. interpretatur: τὸν εἰς ἅλα δρόμον. λείπει γὰρ ἡ εἰς· (intellexit igitur quaſi diuiſim ſcriptum ἅλα δρόμον.) ἔνια δὲ τῇ συνθέσει ἀδιανόητα. ταῦτα δὲ οὐδὲ ταῖς λέξεσι συνετά. χλευάζει δὲ τοὺς Διθυραμβοποιούς. Quae etſi vera eſſe poſſunt, tamen non video, quid hic ſibi velit curſus verſus mare vel marinus (nam ita vulgo explicatur ἀλαδρόμος), cum et in praecedentibus et in iis, quae ſequuntur, de volatu per aerem ſermo ſit. Deinde etiam ἀλαδρόμος (vel, vt alias ſcribitur, ἀλιδρόμος) ne eſt quidem per naturam ſuam Subſtantiuum, verum Adiectiuum, vt αἰθεροδρόμος et ſimilia. Videtur igitur corruptum eſſe hoc vocabulum. Scripſitne poeta τὸν ἄνω δρόμον? Librarius, reſpiciens ad ſequens ἁλάμενος, aberrare facile potuit. In reliquis etiam explicandis a vulgaribus interpretibus diſcedendum mihi puto. δρόμον (vel ἀλάδρομον) iungo cum βαίην. βαίνειν δρόμον inſtituere curſum, vel profectionem; fere vt mox στείχειν ὁδὸν ingredi, inſtituere, iter. Verba ἁλάμενος ἅμ' ἀ. π. ſeparatim pono, atque ἁλάμενος (quod vulgo vertitur *vagabundus*) non duco ab ἀλᾶσθαι; tum enim ſcribi deberet ἀλώμενος (πλανώμενος Heſ. ex Hom.) quod et Reiſk. reponi volebat; verum ab ἡλάμην verbi ἅλλεσθαι *ſalire*. Sic Theocr. 5, 144. ἐς οὐρανὸν ἁλεῦμαι. Metrum me iuſſit ſcribere πνοιαῖσιν, cum vulgo eſſet πνοιαῖσι, et v. ſequ. πνοιὰς pro πνοάς. Ibi, cum librarius Cod. Vatic. putaret eſſe verſum ſenarium, exhibuit eum ita ſcriptum: Νὴ τὸν Δί' ἦ 'γώ σου καταπαύσω τὰς πνοάς. At Scholiaſtes iam obſeruauit, eſſe anapaeſticum trimetrum brachycatalectum. Πνοιαὶ vero ſunt *ſpiritus, flatus*. Hom. Il. ω'. 342. ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο. Καταπαύειν πνοιὰς ſpiritus compeſcere et delere. In hac conſtructione et ſignificatione ſimplex παύειν eſt ap. Noſtr. Eqq. 858. 873. et καταπαύειν Eccl. 713. Conf. Hom. Od. β'. 168. 244.

1398. ff. Senſus eſt, remotis poeticis verbis: nunc verſus auſtrum, nunc verſus boream, per aërem migrans. Nam νοτία h. l. ducitur a Νότος. Opponitur enim Βορέα. Ariſtot. Meteor. 3, 6. ὁ νότιος ἀὴρ εἰς ὕδωρ μᾶλλον μεταβάλλει τοῦ πρὸς ἄρκτον. Πελάζειν valet *admouere*; verbum Homero et Tragicis vſitatiſſimum; v. Iliad. 5, 766.

Τοτὲ δ' αὖ βορέα σῶμα πελάζων,
Ἀλίμενον αἰθέρος αὔλακα τέμνων.
Χαρίεντά γ', ὦ πρεσβῦτ', ἐσοφίσω καὶ σοφά.
Πει. Οὐ γάρ συ χαίρεις πτεροδόνητος γενόμενος;

conf. Muſgr. ad Eur. Iph. Taur. 891. Sequens verſus coniungit metaphoras varii generis audaciſſimas, quod erat vitium dithyrambicorum poetarum. Ἀλίμενος proprie de mari dicitur, quod portubus caret, vt Eurip. Alc. 596. Polyb. 1, 53. vnde ἀλιμενότης ap. Xen. Hell. 4, 8, 7. Id h. l. transfertur ad aërem, qui caret locis, vbi requieſcere quis poſſit. Tum αὖλαξ *eſt ſulcus* (τὸ σχίσμα τοῦ ἀρότρου), ſed h. l. ipſa *via*, vt Noſt. Theſm. 789 ὁποίαν αὔλακα βάσκετε, atque adeo αὔλακα τέμνειν id. quod alias ὁδὸν τέμνειν, quae formula etiam proprie valet ſecare viam in orbitas (Weſſ. ad Herodot. p. 340.), deinde eſt *iter facere*. v. Eur. Phoen. 1. cum Valck. Nunc percutit Piſthetaerus Cineſiam ita, vt exſiliat, et quaſi volare videatur. Hinc ſequentia intelliguntur; in quibus χαρίεντα et σοφὰ ponuntur pro Aduerbiis. Χαριέντως aliquid facere eſt lepide, feſtiue, cum gratia, vt χ. διαλέγεσθαι Iſocr. Panath. pag. 319. ἐπαινεῖν ib. p. 199. Sic Noſt. Eccl. 789. χαριέντα πάθοιμ' ἄν. Itaque χαριέντως σοφίζεσθαί τι eſt lepide aliquid excogitare, inuenire; quale inuentum Xen. Exp. Cyr. 3, 5, 7. dicitur χαρίεν ἐνθύμημα. Nam σοφίζομαι inter alia eſt etiam ἐφευρίσκω καὶ μηχανῶμαι, vt indicauit Thomas M. p. 803. Illuſtrauit hoc verbum Cl. Villoiſon. ad Long. Paſt. p. 170. ὦ πρεσβῦτα *o ſenex!* vt Nub. 357. Aliis dicitur ὦ πρέσβυ, vt Eur. Alc. 707. Caeterum hic verſus 1401. cum ſono quodam ironiam indicante prolatus eſt. Scholia ad h. l. bene emendauit Valck. ad Herod. p. 436. ſed ea nunc non tractamus.

1402. πτεροδόνητος γενόμενος pro σὲ πτεροδόνητον γενέσθαι, vt in Plut. 247. χαίρω φειδόμενος. Iam πτερὰ erant lora flagelli, vt v. 1463. Vnde πτεροδόνητος dicitur, quatenus eum ita ceciderat flagellis, vt quaſi volaret. ταυτὶ πεποίηκας *ita tractare ſoles*. Sic Veſp. 695. οὐκ οἶδ' ὅ τι με ποιεῖς neſcio, quid mihi facturus ſis. Κυκλιοδιδάσκαλος poeta cyclicus, h. e. dithyrambicus, qui ſimul modum chororum cyclicorum oſtendebat. v. ad v. 913. Emendandus haud dubie Heſychius ita: Κυκλιοδιδάσκαλον· κύκλιον χορὸν διδάσκοντα. Cf. ibi Alb. et Spanh. ad Callim. in Dian. p. 364. Ern. Schol. ad h. l. habet quaedam de origine chororum orbicularium non ſpernenda: Ἀντίπατρος καὶ Εὐφρόνιος ἐν τοῖς ὑπομνήμασί φασι τοὺς Κυκλίους χοροὺς στῆσαι πρῶτον Λασὸν τὸν Ἑρμιονέα· οἱ δὲ ἀρχαιότεροι Ἑλλάνικος καὶ Δικαίαρχος, Ἀρίονα τὸν Μηθυμναῖον· Δικαίαρχος μὲν ἐν τῷ περὶ Διονυσιακῶν ἀγώνων· Ἑλλάνικος δὲ, ἐν τοῖς Κυρηναϊκοῖς. Περιμάχητος dicitur de omnibus, de quibus multi inter ſe certant, quaeque adeo ſumma cupiditate expetuntur, vt πόλις περιμάχητος Theſm. 326. et

Κι. Ταυτὶ πεποίηκας τὸν κυκλιοδιδάσκαλον,
Ὃς ταῖσι φυλαῖς περιμάχητός εἰμ' ἀεί;
Πει. Βούλει διδάσκειν, καὶ παρ' ἡμῖν οὖν μένων,
Λεωτροφίδῃ χορὸν πετομένων ὀρνέων,
Κεκροπίδα φυλήν; Κι. καταγελᾷς μου, δῆλος εἶ.

Diod. Sic. 16, 8. περιμάχητος ἔσται Lucian. Charid. 17. T. III. p. 628. περιμάχητοι ἀρχαὶ Iſocr. Panath. p. 286. add. Cl. Wyttenb. ad Plut. de S. N. Vind. p. 60. Ad ταῖσι φυλαῖς Schol. adſcripſit: Ἑκάστη γὰρ φυλὴ Διονύσου τρέφει διθυραμβοποιόν. Scilicet ſolebant Athenienſium tribus (interdum tamen aliquis ex iis ſumtus ſuppeditabat, qui dicebatur χορηγὸς) ſingulis feſtis, maxime Dionyſiis, exhibere choros, qui erant varii generis dithyrambici (vt h. l.), vel tragici, vel comici, et in iis exornandis nullis parcere ſumtibus. Vt autem chori perſonae recte ſuas partes agerent, tradebantur magiſtro cuidam (poetae), qui doceret omnem rationem et diſciplinam chori. Is dicebatur διδάσκαλος χοροῦ et διδάσκειν χορὸν (v. ſequ.) et apud Demoſth. in Mid. p. 612. E. ὁ ἡγεμὼν τῆς φυλῆς κορυφαῖος. Heſ. Διδάσκαλος· ὁ ἐνεργῶν τι περὶ τὰν δραματοποιὸν καὶ τῶν κυκλίων χορῶν κατασκευήν. conf. Schol. Nub. 311. Eqq. 586. Theſm. 94. Caſaub. Anim. ad Athen. p. 413. ſ. p. 719. et 903. Periz. ad Ael. V. H. 3, 40. p. 302. Spanh. ad Callim. in Dian. 266. p. 364. Erneſt. ad Xen. Mem. p. 119. ſ. (edit. non mutilatae). Hinc intelliguntur etiam ſequentia verba, et apparet, Λεωτροφίδῃ, qui Datiuus me olim offendit, eſſe in vſum Leotrophidae, *choragi* ſcilicet, qui impenſas faciebat in chorum ſuae tribus (Poll. 3, 67. et Hemſterh. ad Plut. p. 331. ſ.). Verba autem φυλὴν Κεκροπ. per appoſitionem adiecta puto ad χορὸν π. ὀ. Debebant proprie Genitiui eſſe, ſed mutauit in Accuſatiuos, ioci cauſa, vt indicaret illam tribum eſſe auibus ſimilem, inconſtantem; in qua inconſtantiae notione verbum πέτεσθαι iam adhibuit Noſter v. 169. Leotrophides dicitur homo gracilis fuiſſe, commemoratus et aliis Comicis ap. Schol. h. l. Fuit haud dubie cauſa quaedam tum, nunc nobis ignota, cur Leotrophidem et tribum illam poeta nominauerit. Pro Κεκροπίδα Palmerius Κερκωπίδα, vt ſimul alluderetur ad Cecropiam tribum et ad caudas (κέρκους) auium, vel κερκώπας cicadarum ſpeciem. Non male, ſi codices addicant.

1407. Aliis locis formula δῆλος εἶ coniungitur cum verbi alius participio, non, vt h. l., cum verbo finito, et δῆλος tum per aduerbium reddendum; vt Lucian. Tim. 53. T. I. p. 169. δῆλος εἶ συκοφαντῶν. add. Xen. Mem. Socr. 3, 3, 10. Igitur h. l. ante καταγελᾷς ſuppleo ὅτι (ſic Plut. 333. δῆλος δ' ἐστὶν, ὅτι εὕρηκεν, cf. Pac. 1048. Xen. Oec. 7, 8. et Hoogev. ad Vig. p. 84. Zeun.) atque verba ita ſtruenda cenſeo: δῆλος εἶ, ὅτι μου κ. Eodem modo ſequentia inuertenda ſunt, ſic: τοῦτ' ἴσθ' (hoc *ſcias* — ſic ἴσθι etiam ap. Aeſch.

Ἀλλ᾽ οὐν ἔγωγ᾽ οὐ παύσομαι τοῦτ᾽ ἴσθ᾽ ὅτι,
Πρὶν ἂν πτερωθεὶς διαδράμω τὸν ἀέρα.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ, ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Συ. Ὄρνιθες τίνες οἵδε,
Οὐδὲν ἔχοντες πτεροποίκιλοι,
Τανυσίπτερε ποικίλα χελιδοῖ;
Πει. Τουτὶ τὸ κακὸν οὐ φαῦλον ἐξεγρήγορεν.

Prom. 288.) ὅτι οὐ παύσομαι, et παύσομαι ſimpliciter, non adiecto nominis caſu, poſitum valet, deſiſtam, quieſcam, vt Hom. Il. φ΄. 384. οἱ μὲν ἔπειτα παυσάσθην. Caeterum alio ſenſu πτερῶσαι Κινησίαν eſt Ran. 1485. vbi Bergl. recte pro πτεράσας legi iubet πτερῶσαι. Διατρέχειν τὸν ἀέρα idem quod antea διιέναι. Verbum legitur et Pac. 838.

1410. Συκοφάντης τις πενόμενος καὶ εἰς τὴν αὐτοῦ πενίαν ᾄδων, ἐπειδὴ μηδὲν εἶχεν, ἐκ πρώτων λόγων συκοφαντεῖ τοὺς ὄρνιθας, ὡς ἐναντίως ἐχόντων τὸ σχῆμα τῆς τῶν ὀρνέων φύσεως. Schol. Idem monet priores hos verſus factos eſſe ad ſimilitudinem verſuum Alcaei et Simonidis: εἴη δ᾽ ἂν εἰς τὸ σχῆμα τοῦ πρεσβυτέρου ἀφορῶν· τινὲς δὲ παρὰ τὰ Ἀλκαίου· Ὄρνιθες τίνες οἵδε; ὠκεανῶ γὰρ ἀπὸ περάτων ἦλθον πανέλοπες ποικιλόδειροι τανυσίπτεροι. Καὶ παρὰ τὰ Σιμωνίδου· Ἄγγελε κλητὰ (f. κλυτὰ) ἔαρος καὶ ἀδυόδμου κυανέα χελιδοῖ. Excidit autem in Sch. indicatio metri horum verſuum. Συκοφάνται quinam proprie dicti fuerint, copioſe tradidit Schol. Plut. 31. In vniverſum ita appellabantur falſi accuſatores, calumniatores. v. Lyſ. Orat. 25. p. 207. Taylor. minor. ed. — Οὐδὲν ἔχοντες, h. e. *inopes*. Sic οὐκ ἔχοντες Eurip. Suppl. 240. Contra ἔχοντες ſunt diuites. Plut. 596. add. Valck. ad Herod. p. 447. Τανυσίπτεροι ſunt aues, quae expanſas alas habent (quae ingentibus alis patulae atque porrectae volant Gell. N. A. 6, 6. extr.). Vſi ſunt hoc vocab. Homerus Od. l. 5, 265. hymn. in Lunam v. 1. Ibycus ap. Athen. l. 9. p. 388. cf. Abreſch. ad Aeſch. T. II. p. 54.

1413. τουτὶ τὸ κακὸν *hoc malum*, haec moleſtia, quod ſcil. plures homines adeunt nouam auium vrbem. οὐ φαῦλον *non leue*, h. e. grauiſſimum. Sic Lyſiſtr. 14. βουλευσαμέναισιν οὐ περὶ φαύλου πράγματος, *de re grauiſſima*. ἐξεγρήγορεν *euigilauit*, h. e. excitatum, ortum eſt. Mox ſcripſi Ὅδ᾽ pro vulgato Ὁ δ᾽. Recte enim Hemſterh. ad Plut. p. 26. monuit, Ariſtophanem non poſuiſſe Ὁ pro Ὅδε. Coniungendum autem Ὅδε cum τις, de quo dicendi genere iam alias monitum. Μινυρίζειν eſt voce tenui et lugubri cantare. Sic Veſp. 219. μινυρίζοντες μέλη. Theſm. 106. τι διαμινυρίζεται, vbi Schol. habet haec: Μινυρίζειν σημαίνει θρηνεῖν, τὸ ἠρέμ᾽ ᾄδειν, παρὰ τὸ μεῖον ὀλίγῃ φωνῇ καὶ κατοικτρᾷ χρῆσθαι — καὶ γὰρ μινύρεσθαι σημαίνει κλαίειν, θρηνεῖν

Ὁ δ' αὖ μινυρίζων δεῦρό τις προσέρχεται.
Συ. Τανυσίπτερε ποικίλα μάλ' αὖθις.
Πει. Ἐς θοἰμάτιον τὸ σκολιὸν ᾄδειν μοι δοκεῖ·
Δεῖσθαι δ' ἔοικεν ἐκ ὀλίγων χελιδόνων.
Συ. Τίς ὁ πτερῶν δεῦρ' ἐστὶ τὲς ἀφικνεμένες;
Πει. Ὁδὶ πάρεστιν. ἀλλ' ὅτε χρὴ, δεῖ λέγειν.
Συ. Πτερῶν, πτερῶν δεῖ· μὴ πύθῃ τὸ δεύτερον.
Πει. Μῶν εὐθὺ Πελλήνης πέτεσθαι διανοεῖ;

νεῖν, καὶ ὀδύρεσθαι. Tamen et μινύρεσθαι dicitur eo ſenſu, quo hic μινυρίζεσθαι, Eccleſ. 875. Ap. Hom. contra (vt Iliad. 5, 889.) eſt μινυρίζειν, lamentari. vnde apparet, vanum eſſe, quod Ammonius ſtatuit, verborum μινυρίζεσθαι et μινύρεσθαι diſcrimen. V. omnino ad eum Valck. V. C.

1415. Τῦτό φησι πρὸς τὸ ῥυπαρὸν καὶ ποικίλον τῦ ἱματίυ αὐτῦ, bene Schol. Nam veſtem gerebat ποικίλην *variam*, h. e. laceratam et variis pannis ſartam et ſordidam. Μάλ' αὖθις bene interpres reddidit *iterum iterumque*, nempe ſupplendum χαῖρε. Σκολιὰ dicebantur proprie odae in conuiuiis inter pocula decantatae, τὰ παροίνια ᾄσματα, μέλη ἐν συμποσίοις γινόμενα. v. Schol. Ariſt. Theſm. 1337. Erant ex antiquiſſimo et ſimpliciſſimo odarum genere. V. omnino Athen. 15. p. 693. ſſ. Cf. Bergl. ad Veſp. 1220. Tum quaeuis odae breuiores natiua quadam ſimplicitate ornatae, dicebantur Scolia, qualia nuper plura Anacreontis carminibus adiecit V. Cel. Brunckius. Sequentia explicuit bene Scholiaſtes: ἐπειδὴ συνεχῶς χελιδόνας λέγει, τοιῦτόν τι φησιν· ἔαρος χρήζει. παλαιὸν γὰρ χιτῶνα ἔχει. τὸν νῦν δὲ τῆς παροιμίας μετείληφε τὸ, Μία χελιδὼν ἔαρ ἐ ποιεῖ. Ergo, quoniam aduentus plurium hirundinum certiſſimum eſt veris imminentis proxime ſignum (Ael. N. A, 1, 52.), ſenſus horum verborum eſt: Opus ipſi eſt vere quam proxime, ob laceram nempe veſtem, qua frigus defendere non poteſt.

1418. Τίς ὁ πτερῶν ἐστι. Παρὰ τὸ σχῆμα, ᾧ χρῶνται συνεχῶς οἱ νέοι συγγραφεῖς. Τίς ὁ πτερῶν (ἐστι) ἀντὶ τῦ, τίς πτεροῖ. Schol. Attici enim hoc modo ſolebant participia verborum cum verbo Subſtantiuo iungere. v. Pſeudodidymus ad Hom. Iliad. θ'. 307. δεῦρο cum ἀφικνεμένες iungendum. Prima verba v. 1420. Schol. monet eſſe ſimilia iſtis in Aeſchyli Myrmidonibus: Ὅπλων, ὅπλων δεῖ. Μὴ πύθῃ τὸ δεύτερον idem eſt ac in Ran. 438. μή μ' αὖθις ἐπανέρῃ noli iterum quaerere.

1421. εὐθὺ Π. *recta Pellenen*. Sic vſurpantur εὐθὺ Λυκείυ, εὐθὺ Ἐφέσυ et alia ap. Platonem, quae copioſe illuſtrauit Ruhnk, ad Tim. p. 98. Conf. Abreſch. Dil. Thuc. p. 797. Pellene erat vrbs Achaiae (nam Pallene erat in Arcadia ſita, v. Schol. Apoll. Rhod. 1, 177.), caſtello munita. v. Ven. Morus Exam. quor. loc.

Συ. Μὰ Δί', ἀλλὰ κλητήρ εἰμι νησιωτικὸς,
Καὶ συκοφάντης. Πει. ὦ μακάριε τῆς τέχνης.
Συ. Καὶ πραγματοδίφης, εἶτα δέομαι πτερὰ λαβὼν
Κύκλῳ περισοβεῖν τὰς πόλεις καλούμενος.
Πει. Ὑπαὶ πτερύγων τι προσκαλεῖν σοφώτερον;
Συ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἵν' οἱ λῃσταί γε μὴ λυπῶσί με,

Xen. H. Gr. c. 9. p. 46. In ea tempore ludorum in honorem Iunonis celebratorum (in Sch. vno loco dicuntur Ἡραια, altero Ἑρμαια ludi Mercurii; prius praefero, quoniam in Achaia Iuno colebatur) *laena* (veſtis craſſior et hiemi apta) proponebatur praemium. v. Schol. et Bergl. Sic in aliis ludis Iunonis Argiuae clypeus erat victoris praemium. v. Spanh. ad Callim. p. 647. ſſ. Ergo ſenſus eſt: num vis recta Pellenen volare, vt laenam capias. διανοεῖ h. l. vt Theſm. 77. *cogitas, vis*. Eſt haec forma Attica, quae librarios ſaepe ita fefellit, vt talia mutarent in Actiua, addita littera ς. vid. Koen. ad Greg. Cor. pag. 49. Brunk. ad Aeſch. Prom. 293.

1422. Μὰ Δί' ſcripſi pro Μ. Δία, metri cauſa. Valet autem *non*, vt v. 1427. Κλητὴρ eſt vel qui alios in ius vocat, vel teſtis. Heſ. Κλητήρ· ὁ εἰς δίκην καλῶν, ὁ κλητεύων, καὶ μαρτυρῶν τοῖς καλοῦσιν εἰς δίκην. vbi vide, quos laudat Alb. et Schol. h. l. add. Ruhnk. ad Tim. p. 116. H. l. priori ſenſu accipiendum; et κλητὴρ νησιωτικὸς eſt qui incolas inſularum Athenis ſubditarum illuc in ius vocabat. Nam Athenienſes inſulanos, quos ſocios vocabant, cogebant Athenas nauigare, ibique ius ſibi dici curare. v. Valck. ad Herod. p. 413. ſ. vt contra Lacedaemonii ἄρχοντας in vrbes ſubditas miſerunt, vt ibi ius dicerent. v. Thucyd. 4, 52. — τῆς τέχνης propter artem, ἕνεκα ſupplendum. Πραγματοδίφης eſt ὁ διφῶν πράγματα *quaerens lites*. Nam διφᾶν etiam Heſ. interpretatur ζητεῖν, ἐρευνᾶν. Callim. Ep. 33, 2. Sic in Nub. 192. ἐρεβοδιφῶσιν eſt τὰ ὑπὸ γῆν ζητοῦσι. Conf. Hemſterh. ad Poll. 9, 124. περισοβεῖν Schol. περιίπτασθαι. Nam σοβεῖν et omnia inde ducta, quibus proprie quidem eſt Actiui notio, vſurpantur vt Neutra pro ἔρχεσθαι. Vid. omnino Villoiſ. ad Long. Paſt. p. 168. Περισοβεῖν igitur πόλεις, eſt περιέρχεσθαι vel περιτρέχειν, vt Heſ. auctor eſt. Καλούμενος in ius vocans. Eodem ſenſu mox προκαλεῖν (Athenas vocare) adhibetur, quod alias eſt προσκαλεῖσθαι, vt Nub. 1280. Veſp. 1325.

1426. Ὑπαὶ πτερύγων Schol. monuit valere μετὰ πτερύγων. Sic eadem verba leguntur Acharn. 969. Sic ὑπ' αὐλητῆρος ἀείδειν eſt μετὰ α. v. Pierſon. Veriſ. p. 726. ſ. Pindar. Olymp. 4, 4. ὑπὸ πολυφόρμιγγος ἀοιδᾶς. — σοφώτερόν τι *multo* ſapientius. Haec enim eſt vis vocabuli τις Adiectiuis additi. v. Weſſ. ad Herod. p. 368. *Sapientius* autem h. l. eſt rectius, melius. ſenſus: poteſne alatus melius in ius vocare?

1428. τη

Μετὰ τῶν γεράνων τ' ἐκεῖθεν ἀναχωρῶ πάλιν,
'Ανθ' ἕρματος πολλὰς καταπεπωκὼς δίκας.
Πει. Τουτὶ γὰρ ἐργάζει σὺ τοὔργον, εἰπέ μοι;
Νεανίας ὢν, συκοφαντεῖς τοὺς ξένους;
Συ. Τί γὰρ πάθω; σκάπτειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.
Πει. 'Αλλ' ἔστιν ἕτερα νὴ Δί' ἔργα σώφρονα,
'Αφ' ὧν διαζῆν ἄνδρα χρὴ τοσουτονὶ,

1428. *τε* ita explicandum: vt latrones effugere poſſim *et* cum gruibus redire. De gruum migrationibus et opinione, ad quam hic reſpicitur, dictum v. 1137. Ἕρματα antiquiſſimis Graecis erant trabes, quae ſubiiciebantur nauibus, *palangae*. v. Hom. Il. 1, 486. 2, 154. Tum *fulcra* ita dicta ſunt, quibus aliquid ſuſtinetur. Sic ἕρματα θεμελίων vrbis Diod. Sic. 5, 70. vnde ἀνερμάτιστος eſt ἀβέβαιος Weſſ. ad D. S. T. II. p. 317. Singulatim *ſaburra* et lapilli, quibus onerantur inferiores nauium partes, dicta ſunt ἕρματα. Vid. Kuhn. ad Polluc. 1, 94. p. 65. Et de tali quidem ſaburra h. l. intelligitur. Sic Ael. N. A. 1, 11. de apibus dicit geſtare interdum lapillos, καὶ τρόπον τινὰ τοῦτο ἕρμα ἑαυταῖς ἐπιτεχνῶνται πρὸς τὸν ἐμπίπτοντα ἄνεμον. Καταπίνειν deglutire, vt v. 1137. et Ran. 1512.

1430. Rectius interrogationis nota ponetur poſt τοὔργον, vt εἰπέ μοι ad ſequentia referantur: dic mihi, cum iuuenis ſis, atque adeo labore victum quaerere poſſis, calumniaris peregrinos? Nam illi Sycophantae et delatores praemio ornabantur. Τί γὰρ πάθω; *quid enim faciam?* vt Eccl. 855. Aelian. V. H. 9, 27.

1432. οὐκ ἐπίσταμαι· ἀντὶ τοῦ οὐ δύναμαι. εἴρηται δὲ παρὰ τὴν παροιμίαν· Πεζῇ βαδίζων σκάπτειν οὐκ ἐπίσταμαι. Schol. Illuſtrauit Eraſmus Adag. p. 750. B. Similia ſunt illa Lucae 16, 3. σκάπτειν οὐκ ἰσχύω, vbi vid. Wetſten. Noſt. Veſp. 753. 783. κιθαρίζειν οὐκ ἐπίσταμαι. Subintelligendum ibi vno loco ἀλλὰ κλέπτειν, altero ἀλλὰ κλέπτειν, et h. l. ἀλλὰ συκοφαντεῖν. Ἐπίσταμαι vero et alii Grammatici monent interdum valere idem quod δύναμαι. v. Suid. V. Ἐπιστῶ et Οὐκ Ἐπίσταμαι, Schol. Hom. Il. δ'. 404. Alb. ad Heſ. p. 1388. Stephanus ad Callim. in Iov. 95. Abreſch. Dil. Thuc. pag. 448. Ἔργα σώφρονα ſunt *honeſta negotia*. Ἀφ' ὧν διαζῆν quibus vitam ſuſtentare, victum quaerere, decet. — Sic διαζῆν eſt Plut. 907. Eurip. Iph. Aul. 923. Verba verſus ſequentis non cum vulgari interprete ita intelligenda ſunt: Ἐκ τοῦ δικαίου μᾶλλον χρῆν διαζῆν, ἢ ἐκ τοῦ δικοῤῥαφεῖν, ſed μᾶλλον δικοῤῥ. pertinent ad διαζῆν, et ἐκ τοῦ δικαίου poſitum eſt pro δικαίως. Sic Plut. 755. ἐκ δικαίου τὸν βίον κεκτημένοι, vbi Hemſt. laudauit Lyſiae locum, in quo ſimiliter eſt ἐκ τοῦ δικαίου. Solet enim in his nunc addi articulus, nunc omitti. Vid. quae collegit Cl. Fiſch. ad Weller. p. 357. Δικοῤῥαφεῖν lites conſuere, vt Nub. 1485.

1436. Πτε-

Ἐκ τȢ̃ δικαίȣ μᾶλλον, ἢ δικοῤῥαφεῖν.
Συ. Ὦ δαιμόνιε, μὴ νȣθέτει μ᾽, ἀλλὰ πτέρȣ.
Πει. Νῦν ταῦτα λέγων πτερῶ σε. Συ. καὶ πῶς ἂν λόγοις
Ἄνδρα πτερώσειας σύ; Πει. πάντες τοῖς λόγοις
Ἀναπτερȣ̃νται. Συ. πάντες; Πει. ȣ̓κ ἀκήκοας,
Ὅταν λέγωσιν οἱ πατέρες ἑκάστοτε
Τοῖς μειρακίοις ἐν τοῖσι κȣρείοις ταδί·
Δεινῶς τέ μȣ τὸ μειράκιον ὁ Διϊτρέφης
Λέγων ἀνεπτέρωκεν, ὥσθ᾽ ἱππηλατεῖν.
Ὁ δέ τις τὸν αὐτȣ̃ φησιν ἐπὶ τραγῳδίᾳ

1436. Πτερȣ̃ν eſt proprie alas addere, ſed tropice excitare aliquem ad aliquid ſuſcipiendum. Sic mox πτερȣ̃ν et ἀναπτερȣ̃ν λόγοις dicitur. Vid. Eur. Oreſt. 874. Suppl. 89. Helen. 639. Sic ap. Lucian. de domo c. 4. T. III. p. 192. eſt πτερωθῆναι πρὸς τὴν τȣ̃ πολέμȣ ἐπιθυμίαν. Cf. Heſ. V. Ἀναπτερώσω et Ἀναπτερωμένος, et Cel. Villoiſon. ad Long. pag. 91. ſ. Eodem ſenſu et alia ſimilia vſurpantur. Congeſſit ea Markland. ad Suppl. 89.

1440. Ἑκάστοτε, id eſt, πάντοτε *ſemper*, ap. Atticos. vid. Tho. Mag. p. 678. et reliqui Atticiſtae. Datiuum autem τοῖς μειρακίοις accipio poſitum pro περὶ τῶν μειρακίων, nam quae ſequuntur, parentes non dicunt ad filios, ſed de iis. Poteſt etiam Datiuus hic accipi pro Genitiuo οἱ πατέρες τοῖς μειρακίοις ὄντες pro πατέρες τῶν μειρακίων. Nam et eo modo Datiui vſurpantur. v. Hemſterh. ad Plut. p. 2. Κȣρεῖα tonſtrinae, in quibus et capilli et barba ſolebat tonderi. In iisdem homines otioſi et garruli ſolebant deſidere. v. Plut. 348. Periz. ad Ael. V. H. 3, 7. p. 209. 6, 12. p. 465. atque Cl. Fiſch. Ind. Theophr. Char. Diitrephes intelligitur ille, qui ſupra dictus eſt euaſiſſe tandem hipparchus v. 799. vnde Sch. h. l. adſcripſit: Ἵππαρχος γὰρ γενόμενος, καὶ εὐτυχήσας συνεβȣ́λευσε καὶ ἄλλοις ἱππαρχεῖν (potius ἱππηλατεῖν). Ἱππηλατεῖν eſt ἐλαύνειν ἵππȣς. Ex Nub. v. 15. ſſ. patet, fuiſſe hoc equos alendi et agitandi ſtudium iuuenibus Athen. familiare. Δεινῶς *valde*, mirum in modum. Pro τε f. leg. τι.

1444. Ὁ δέ τις h. l. recte ſe habet. Nam ſaepe ὁ δὲ ponitur, vbi praecedunt verba, quibus commemorantur homines, ab illo, de quo ὁ δὲ dicitur, diverſi. Ergo eſt *alius quis*. ἐπὶ τραγῳδίᾳ ad componendam tragoediam. quo ſenſu (vt conſilium indicet) fere haec praepoſ. ἐπὶ iungitur cum Accuſ. (vid. ad v. 77.) Sed ſolet et in aliis formulis addi Datiuus, vt ἐπὶ θανάτῳ λαμβάνειν τινὰ comprehendere ad poenam mortis infligendam. vid. Weſſ. ad Diod. S. II. p. 86. ἐπὶ ξενίᾳ παρακαλεῖν ad faciendum hoſpitium inuitare, v. Periz. ad Ael. 3, 37, 2. ἐπ᾽ ἀγαθῷ Xen. Cyrip. 7, 4, 2. ad vtilitatem afferen-

Ἀνεπτερῶσθαι καὶ πεποτῆσθαι τὰς φρένας.
Συ. Λόγοισί τ' ἆρα καὶ πτεροῦνται; Πει. Φήμ' ἐγώ.
Ὑπὸ γὰρ λόγων ὁ νοῦς τε μετεωρίζεται,
Ἐπαίρεταί τ' ἄνθρωπος· οὕτω καί σ' ἐγὼ
Ἀναπτερώσας βούλομαι χρηστοῖς λόγοις
Τρέψαι πρὸς ἔργον νόμιμον. Συ. ἀλλ' οὐ βούλομαι.
Πει. Τί δαὶ ποιήσεις; Συ. τὸ γένος οὐ καταισχυνῶ.

afferendam. πεποτῆσθαι τὰς φρένας abreptum eſſe animum, quod poſtea dicitur νοῦς μετεωρίζεται. Nam φρένες ap. Tragicos ponitur pro φρὴν. vid. Eur. Hipp. 188. 256. Oreſt. 1204. et alibi. Sic Ran. 538. φρένας ἔχων καὶ νοῦν. Simillimus autem locus eſt Nub. 813. Τοῦτ' ἆρ' ἀκούσας αὐτῶν τὸ φθέγμ' ἡ ψυχή μου πεπότηται, vbi Sch. explicat ἀνέπτη καὶ ἀνεκουφίσθη καὶ μετέωρα φρονεῖ. etiam Theocr. Id. 2, 19. (quem iam Biſetus laudauit). V. Valk. ad Id. 11, 72.

1446. Non video, quid ſibi hic velit τ'. Nam pro τοι non accipi poteſt. Neque enim Attico poetae licet ita diphthongos elidere. Puto olim lectum fuiſſe λόγοισιν et vltimam litteram huius vocabuli abiiſſe in τ'. φημ' ἐγώ, aio, recte. v. Cl. Fiſch. Ind. Aeſch. Socr. h. v. μετεωρίζεται euebitur, effertur. Illuſtrauit verbi vſum Weſſel. ad D. S. I. p. 436. Sic Lucian. Icarom. 3. T. II. p. 755. μετέωρός εἰμι ὑπὸ τῶν λόγων. Non alio ſenſu adhibetur ἐπαίρεσθαι, vt Nub. 42. vbi vid. Kuſt, et Ruhnken. ad Tim. p. 87.

1449. χρηστοὶ λόγοι ſunt conſilia honeſta et vtilia: Τρέψαι πρὸς ἔργον νόμιμον conuertere, h. e. adducere ad negotia, legibus conuenientia, h. e. iuſta et decora. Hinc τρέπεσθαι (ſc. conuertere) πρός τι eſt ſuſcipere aliquid, vt Iſocr. Panath. p. 238. Lyſ. Orat. p. 24. Tayl. Theophr. Char. Prooem. τρέψομαι ἐπὶ τὸν λόγον.

1451. τὸ γένος οὐ καταισχυνῶ nihil committam gente mea indignum. Ita Nub. 1222. οὐδέ ποτε τὴν πατρίδα καταισχυνῶ. Eurip. Or. 1153. ἢ κατῄσχυνεν γένος; et ephebi Athenis iurare debebant οὐ καταισχυνῶ ὅπλα ap. Stob. S. 41. p. 243: Παππῷος ὁ βίος *auitum vitae genus, auita viuendi et victus comparandi ratio.* Ἀλλὰ *igitur, quare;* vt Plut. 539. Theſm. 605. Pac. 509. Ἐγκεκληκὼς Sch. non recte interpretatur ἔγκλημα κατ' αὐτῶν γραψάμενος βρεδυτῆτος, et ἐνθαδὶ, εἰς τὸ δικαστήριον. Nimirum καλέσασθαι eſt citare Athenas, ſed ἐγκαλεῖν accuſare, litem intendere. Thom. M. p. 261. ἐγκαλῶ, τὸ κατηγορῶ, vbi v. Interpp. Iſocr. Paneg. c. 10. et ἐνθαδὶ eſt hic, non huc, ἐν Ἀθήναις, nam opponitur inſulis; vnde apparet quoque, vanam eſſe Reiſkii coniecturam ἐκκεκληκώς. Nam hoc, quod exprimitur verbis ἐγκ. ἐ. fieri Athenis, docent etiam ſequentia πέτωμαι αὖ κεῖσε. Alterum κᾆτ' redundat, vt ſaepius in hac fabula. Sic et in αὖ πάλιν alterutrum omitti poterat, ſed iunguntur eo modo etiam

Plut.

Παππῷος ὁ βίος συκοφαντεῖν ἐςί μοι.
Ἀλλὰ πτέρυ με ταχέσι καὶ κϑφοις πτεροῖς
Ἱέρακος, ἢ κερχνῆδος, ὡς ἂν τὺς ξένυς
Καλεσάμενος, κᾆτ' ἐγκεκληκὼς ἐνθαδὶ,
Κᾆτ' αὖ πέτωμαι πάλιν ἐκεῖσε. Πει. μανθάνω.
Ὡδὶ λέγεις· ὅπως ἂν ὠφλήκῃ δίκην
Ἐνθάδε πρὶν ἥκειν ὁ ξένος. Συ. πάνυ μανθάνεις.
Πει. Κᾄπειτ' ὁ μὲν πλεῖ δεῦρο· σὺ δ' ἐκεῖσ' αὖ πέτει
Ἁρπασόμενος τὰ χρήματ' αὐτῦ. Συ. πάντ' ἔχεις.
Βέμβικος ὐδὲν διαφέρειν δεῖ. Πει. μανθάνω
Βέμβικα· καὶ μὴν ἔςι μοι νὴ τὸν Δία
Κάλλιςα Κερκυραῖα τοιαυτὶ πτερά.

Plut. 662. et in Nub. 971. eſt αὖ πάλιν αὖθις. ἐκεῖσε *illuc*, nempe in inſulas.

1456. Μανθάνω intelligo, vt Ran. 1491. et ſupra v. 1004. Ὡδὶ λέγεις ſic dicis, i. e. haec eſt ſententia tua, tu vis celeriter redire et eum Athenis accuſare (ἐγκαλεῖν) ὅπως κ. τ. λ. vt condemnetur, priuſquam huc venerit. Nam haec non cum verbis proxime praecedentibus, ſed cum v. 1455. cohaerent. Bene Schol.: τοιῦτόν τι θέλει λέγειν· ἵνα καλεσάμενός τινα εἰς δίκην, σὺ μὲν ὡς ἂν πετόμενος φθάσῃς πρὸ αὐτῦ· εἶτα καταδικάσας αὐτὸν ἐξ ἐρήμυ, πάλιν ἐπὶ τὰ αὐτῦ πέτῃ, ἐν ὅσῳ ἐκεῖνος πλέων, ἐνθάδε παραγίνεται. Idem ad ὠφλήκῃ adſcripſit ἀντὶ τῦ δικασθείη (recte Pierſ. ad Moer. emendat καταδικασθείη) πρὶν φθάσαι ἐν τῇ Ἀττικῇ. Formulae ὠφληκέναι δίκην et ὄφλειν δίκην leguntur et Nub. 34. Eccl. 651. Moeris: Ὤφειλε δίκην λέγυσιν, ἀντὶ τῦ ἡττήθη δίκην καὶ ἡττηθεὶς τὸ ἐκ τῆς καταδίκης ἐπιτίμιον ὤφειλεν. Vid. ibi Pierſ. p. 427. et Ruhnk. ad Tim. p. 146. Ἐνθάδε ad ἥκειν referendum, eſtque *Athenas*.

1459. ὁ μὲν π. δ. *dum* ille huc nauigat. Schol.: ἵνα, φησὶν, ἐκεῖσε ὢν, ὑπεύθυνος καὶ ἑτέρας (leg. ἐρήμης) δίκης γένηται ὑπὸ τῦ βράδυς, σῦ φθάσαντος αὐτὸν ἐνθάδε. Πάντ' ἔχεις *omnia tenes*, i. e. vides, intelligis. Sic Plat. Eutyphr. 3. ὅ τι περ ἔχω, quodcunque teneo, noui.

1461. β. ὐδὲν διαφέρειν. Εὔςροφον καὶ εὐκίνητον δεῖ εἶναι. ὁ δὲ βέμβιξ ἐργαλεῖόν ἐςιν, ὃ μάςιγι ςρέφυσιν οἱ παῖδες Sch. trochus, turbo. In Veſp. 1520 eſt βέμβικες ἐγγενέσθων fiant turbines. Scribitur et βέμβηξ. Sch. Veſp. 1508. Vid. omnino Intpp. Heſ. p. 719. T. I. h. v. et Schol. Aeſch. Prom. 886. Οὐδὲν διαφέρειν, h. e. non differre, diverſum eſſe.

1463. Κερκυραῖα πτερὰ intelligit μάςιγα, vt e ſeqq. apparet. Erat autem Κερκυραία μάςιξ flagellum admodum graue et duplex, vt intelligi etiam poteſt e verbis, quamuis confuſis et corruptis, Schol., melius

Συ. Οἴμοι τάλας, μάστιγ᾽ ἔχεις. Πει. πτερὼ μὲν ἄν,
Οἷσί σε ποιήσω τήμερον βεμβικιᾶν.
Συ. Οἴμοι τάλας. Πει. ὐ πτερυγιεῖς ἐντευθενί;
Οὐκ ἀπολιβάξεις, ὦ κάκις᾽ ἀπολύμενος;
Πικρὰν τάχ᾽ ὄψει στρεψοδικοπανυργίαν.
Ἀπίωμεν ἡμεῖς ξυλλαβόντες τὰ πτερά.
Χο. Πολλὰ δὴ καὶ καινὰ καὶ θαύ-

lius ex Heſ. qui ita: περιττήν τινα κατασκευὴν εἶχον αἱ Κερκυραῖαι μάστιγες. οἱ δὲ καὶ διπλᾶς αὐτὰς ἔφασαν εἶναι. εἶχον δὲ ἐλεφαντίνυς κώπας, καὶ τὰ μεγέθη περιτταὶ ἦσαν. Quia duplici loro conſtabat μάστιξ Κερκυραία, propterea mox dicit πτερὼ in Duali. τήμερον, i. e. σήμερον Tho. M. p. 845. Βεμβικιᾶν Sch. Veſp. 1508. vbi ſimili ſenſu βεμβηκίζειν legitur, interpretatur περιστρέφεσθαι, ſe turbinis modo circumagere. Πτερυγίζειν eſt proprie pullorum, qui tentant volare. v. Schol. Plut. 575. et ibidem Spanh. ac Heſych. h. v. Deinde iisdem auctoribus omnino de iis dicitur, qui aliquid conantur facere, quod perficere nequeunt. H. l. nonne mouebis alas, proſilies, h. e. ſtudebis auolare? Verbi ἀπολιβάξεις duplex eſt ap. Sch. interpretatio. Primum deducit a voc. λιβὰς, quae eſt ἡ σταγὼν, ἧς ὐδὲν ταχύτερον ἐν τῷ πίπτειν, ita vt verbum ſignificet proprie guttatim decidere, deinde celerrime, abire aufugere. Altera explicatio (ἢ, ὐκ ἐς κόρακας εἰς Λιβύην ἀποφθερῇ) nemini facile probabitur. Heſ. Ἀπολειβράξαι (ſed monuerunt iam VV. DD. legendum ἀπολιβάξαι), ἐκνοτίσαι. ἄλλοι πορρωτέρω ἀπελθεῖν. Cf. id. v. Λιβάξει, et Suid. V. Ἀπολιβάξεις et Οὐκ ἀπολιβάξεις.

1468. Schol. adnotauit aliam lectionem: Διχῶς (dupliciter, nempe γράφεται) στρυθοδικοπανυργίαν. ἀναχωρήσαντος δὲ αὐτῦ τῦτό φασι (leg. φησί). συνέθηκεν δὲ (nunc explicat vulgatam lectionem) τὴν λέξιν παρὰ τὸ στρεβλὸν ἦθος, καὶ συκοφαντικὸν, καὶ τὴν δίκην καὶ τὴν πανυργίαν. Eſt igitur ſtudium peruertendae calliditate iuſtitiae. Similia vocabula ex pluribus compoſita leguntur Veſp. 135. 220. πικρὰν, i. e. ingratam, moleſtam, vt Theſmoph. 860. πικρὰν Ἑλένην ὄψει τάχ᾽ — ὦ κάκ. ἀπολύμενος pro Vocatiuo, vt ſupra 1175. εἰργασμένος. Similia iam ex Nub. 1171. et Aeſch. S. C. Th. 1415. laudauit Bergl.

1470. Ἡ στροφὴ αὕτη κώλων ἐστὶ τροχαϊκῶν καὶ ἰαμβικῶν ιβ´· καὶ ἡ ἀντιστροφὴ τοσύτων. καὶ ἰαμβικὰ μὲν δίμετρα τὰ ϛ´, ιβ´· τὰ δ᾽ ἄλλα τροχαϊκὰ, τὰ μὲν δίμετρα, τὰ δ᾽ Εὐριπίδεια. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος, τῆς δὲ ἀντιστροφῆς κορωνίς.

1470. Πολλὰ δὴ καὶ — multa eaque — vt ſupra. Schol. Τὸ ἑξῆς· Ἔπτημεν εἰς πολλὰ, καὶ παράδοξα εἴδομεν, καὶ θαυμάσια. βύλεται δὲ κωμῳδῆσαί τινας. Pro ἐπεπτόμ. olim erat ἐπετόμεσθα, quod recte mutauit Kuſt. auctoritate cod. Vatic. Ἐπιπέτεσθαι eſt volare in locum vel ſuper eum. conf. ad v. 48. Mox καὶ ante

Μαϛ' ἐπεπτόμεσθα, καὶ
Δεινὰ πράγματ' εἴδομεν.
Ἔϛι γὰρ δένδρον πεφυκὸς
Ἔκτοπόν τι καρδίας
Ἀπωτέρω, Κλεώνυμος·
Χρήσιμον μὲν ȣ̓δὲν, ἄλ-
λως δὲ δειλὸν καὶ μέγα.
Τȣ̃το μὲν (γὰρ) ἦρος αἰεὶ
Βλαϛάνει, καὶ συκοφαντεῖ·

ante δεινὰ retuli ad verſum 1471. metro et antiſtropha docente. Δεινὰ πράγματα *res admodum mirae*. Sic δεινὸν κάλλος Xen. Cyrip. 5, 2, 3. mira pulchritudo.

1473. Hominem cum arbore comparauit iam Homerus (Il. N, 437.), qui locus non latuit Scholiaſten ad h. l. Ἀλλ' ὥϛε ϛήλην ἢ δένδρον ὑψιπέτηλον, Ἀτρέμας ἑϛηκότα κ. τ. λ. Sed alia cauſa imaginis adhibendae Homero fuit, alia noſtro poetae. Ille indicare vult hominem immotum, hic procerae ſtaturae virum (διὰ τὸ μακρὸν εἶναι Schol. vnde Veſp. 817. comparatur cum heroe, add. Acharn. 88.), et dixit etiam δένδρον, quia in arbores volare ibique conſidere ſolent aues (Schol. ἔπαιξε δὲ, ὡς ὀρνίθων πετομένων ἐπὶ τὰ δένδρα. Sic ſcribendum.) Ἔκτοπον eſt proprie, quod non ſuo loco exſtat, peregrinum (ξένος Heſ.) deinde, quicquid inuſitatum, admodum magnum eſt (v. Suid. et Toup. Op. Crit. p. 127.), et τι etiam h. l. vim augendi habet. ἐϛὶ πεφυκὸς pro πέφυκε; eſt. Cardia erat vrbs in iſthmo Cherſoneſi Thracicae ſita, cui a figura cordis nomen fuiſſe dicitur, v. Cellar. Not. Orb. p. 1304. T. I. Ven. Morus ad Xen. Hell. 1, 1, 7. itaque videtur de arbore loqui, ab illa vrbe longius remota (ἀπωτέρω, vt Nub. 769.) ſed intelligit animum, atque adeo indicat, Cleonymo animum (καρδίαν) defuiſſe, quia ſcilicet timidus erat, vt et ſequentia docent. ȣ̓δὲν pro ȣ̓, vt Nub. 538. vbi vid. Schol. ἄλλως δὲ caeterum vero, alioquin. Sic ἄλλως legitur Theocr. Id. 21, 34.

1478. Τȣ̃το μὲν γὰρ ἦρος. Τῷ γὰρ μȣνυχιῶνι μηνὶ τȣ̃ ἔαρος δικάζονται οἱ πρὸς τȣ̀ς ξένȣς. Ergo ſenſus eſt: *veris quidem tempore* (et domi pace fruens) *viget, atque peregrinos in ius vocat*. τȣ̃ χειμῶνος, h. e. remoto tropo, tempore belli. Manſit autem in metaphora, vnde mox dixit ἀσπίδας φυλλοῤῥοεῖ pro ἀποβάλλει ἀσπίδα *abiicit clypeum*. nam φυλλοῤῥοεῖν proprie dicuntur arbores, quando folia amittunt (Poll. 1, 231. 2, 26.), et ἀσπίδας dixit pro ἀσπίδα, quia arbores *plura* folia amittunt. Cleonymus vero aliquando abiecto clypeo fugit. v. ad v. 291. et Nub. 352. Metri autem cauſa inſerui poſt μὲν particulam γάρ.

Τῦ δὲ χειμῶνος πάλιν
Τὰς ἀσπίδας φυλλοῤῥοεῖ.
Ἔςι δ' αὖ χώρα πρὸς αὐτῷ   Ἀντιςροφή.
Τῷ σκότῳ πόῤῥω τὶς ἐν
Τῇ λύχνων ἐρημίᾳ·
Ἔνθα τοῖς ἥρωσιν ἄνθρω-
ποι συναριςῶσι, καὶ
Ξύνεισι, πλὴν τῆς ἑσπέρας.
Τηνικαῦτα δ' ὐκέτ' ἦν
Ἀσφαλὲς ξυντυγχάνειν.
Εἰ γὰρ ἐντύχῃ τὶς ἥρῳ

1483. πρὸς h. l. apud, prope, et ὁ σκότος dicebatur Atticis, quod reliquis Graecis τὸ σκότος. vid. Tho. Mag. p. 800. Sallier. et Pierſ. ad Moer. p. 355. Valck. ad Eur. Phoen. 388. Τὶς cum χώρα iungendum. λύχνων ἐρημία. Schol., cuius nota in ed. Kuſt. male ad v. 1487. relata eſt, ἐν τῇ σκοτίᾳ. πέπαικται δὲ, ἀπὸ τῦ Σκυθῶν ἐρημία. χαριέντως δὲ τῦτο, ὅτι σκότυς Ὀρέςης ὁ Τιμοκράτυς λωποδυτεῖ τὺς προστυγχάνοντας. τὰς νύκτας γὰρ μόνας ἐλῄςευεν Ὀρέςης. Σκυθῶν ἐρημία dicebatur de loco deſerto, ſolitudine; et petitum erat prouerbium a fuga Scytharum ex Aſia. Heſ. Σκυθῶν ἐρημία. παροιμία, ἀπὸ τῶν φυγόντων ἐξ Ἐφέσυ Σκυθῶν διαδοθεῖσα. φοβηθέντες γὰρ καὶ ταραχθέντες κατὰ γνώμην ἀπῆλθον. τίθεται τοίνυν ἐπὶ τῶν ἐρημυμένων ὑπό τινων. add. Noſt. Acharn. 704. ibique Interpp. H. l. λύχνων ἐρημία locus carens luminibus. Comparat autem poeta hunc hominem cum heroibus propter nomen, quia Oreſtes erat vnus ex antiquis illis heroibus. Similis ambiguitas eſt Acharn. 1166. Συναριςᾷν vna prandere. Τηνικαῦτα *tum*, eo tempore, vt Pac. 1171. et Lucian. T. I. p. 837. τηνικαῦτα τῦ ἔτυς. συντυγχάνειν et ἐντυγχάνειν idem valent, *occurrere alicui.*

1490. ἥρω ſine iota ſcribi iuſſit Pierſ. ad Moer p. 177. Saltem metrum volebat, ἥρωϊ pro diſyllabo accipi, quod iam monuit Bergl. Sed ipſe Moeris auctor eſt: Ἥρω χωρὶς τῦ ι, Ἀττικῶς dici, vt Hom. Od. θ'. 483. quem laudat. Malim tamen ἥρῳ ſcribi, vt diſtinguatur ab ἥρω, h. e. ἥρωα, Tho. M. p. 424. Γυμνὸς nudus, i. e. ſpoliatus ab eo veſtibus ſuperioribus (v. ad v. 713.) Heroes nempe dicebantur iis moleſti eſſe, qui ipſis noctu occurrerent, inprimisque iis apoplexiam immittere; hinc intelliguntur ſequentia: πληγεὶς κ. τ. λ. quae quaſi dicta ſunt pro ἀπόπληκτος γενόμενος — Structura autem verborum eſt: Εἰ γάρ τις βροτῶν νύκτωρ ἐντύχοι ἥρωϊ Ὀρέςῃ, Γυμνὸς ἦν πληγεὶς (h. e. ἐπλήττετο) ὑπ' αὐτῦ (κατὰ) π. τἀπιδέξια. v. Schol. h. l. Pro τὰ

Τῶν βροτῶν νύκτωρ Ὀρέςῃ
Γυμνὸς ἦν πληγεὶς ὑπ' αὐ-
Τῦ πάντα τἀπιδέξια.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ, ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Πρ. Οἴμοι τάλας γ', ὁ Ζεὺς ὅπως μή μ' ὄψεται.
Πῦ Πεισθέταιρός ἐςιν; Πει. ἔα τυτὶ τί ἦν;
Τίς ὁ συγκαλυμμός; Πρ. τῶν θεῶν ὁρᾷς τινα
Ἐμῦ κατόπιν ἐνταῦθα; Πει. μὰ τὸν Δί' ἐγὼ μὲν ὔ.
Τίς δ' εἶ σύ; Πρ. πηνίκ' ἐςιν ἄρα τῆς ἡμέρας;
Πει. Ὁπηνίκα; σμικρόν τι μετὰ μεσημβρίαν.

'πιδέξια ſcripſi τἀπιδέξια, vt prima huius voc. ſyllaba produceretur, vt ſupra v. 1307. in τᾶνυ. Ad τὰ ἐπιδέξια Schol. addidit: Ὀφθαλμὺς, κεφαλήν. οἷον τὰ δεξιὰ τῆς φύσεως. ἐπλήττοντο γὰρ οἱ συντυγχάνοντες αὐτῷ. ἅμα δὲ, ἐπεὶ οἱ ἐντυγχάνοντες νυκτὸς ἥρωσι διέςρεφον τὰς ὄψεις. Nam ἐπιδέξια ſunt optimae, pulcherrimae corporis partes. Heſ. Ἐπιδέξιος· καλὸς, εὔμορφος.

1494. Κορωνὶς εἰσιόντων αὖθις τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ ςίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι νή· τὸ μέντοι ιζ, κῶλον ἐςὶν ἰαμβικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνίς.

1494. Prometheus venit proditurus conſilia Iouis, de pace cum auibus ineunda, capta; ſed ne conſpici poſſet, texerat ſe inuolucris (ἦν συγκεκαλυμμένος Schol.); qua ipſa re ridetur Iouis religio. Pro ὁ συγκαλυμμὸς Daweſius in Miſc. Crit. legi iubet ὀυγκαλυμμὸς, i. e. ὁ ἐγκαλυμμὸς — etiam in Plut. 707. pro συνεκαλυψάμην Daweſius M. Cr. p. 209. corrigit ἐνεκαλυψάμην. Iam vt hanc poſteriorem emendationem probauit Dorv. ad Char. p. 274. ſ., ita priorem improbat, et recte ſe h. l. habere συγκαλυμμὸς cenſet, quum etiam Xenophon et alii hoc vocabulo de tegumento vſi ſint.

1498. πηνίκ' ἐςὶν ἄρα τ. ἡ. ἀντὶ τῦ, ποία ἐςὶν ὥρα τῆς ἡμέρας. Schol. Valet enim *qua hora.* Thom. Mag. p. 713. πηνίκα μὴ εἴπῃς ἐπὶ χρόνυ. ἔςι γὰρ ὥρας δηλωτικόν. v. ibi Intpp. Contraria ſtatuit Hindenb. ad Xen. Mem. p. 175. in cuius editione (forte Geneuenſi) lectum fuit ὥρα pro ἄρα. Ab illo non differt ὀπηνίκα. Βυλυτὸς tempus ſub occaſum ſolis, quo ſolui ſolent boues. v. Hom. Il. π'. 779. Odyſſ. ι'. 58. Biſetus et Bergl. ad h. l. Apollon. Lex. Hom. et Alb. ad Heſych. Περαιτέρω aliquando vltra illud tempus. Βδελύττομαι abominor, execror, odi te (ſic ἐβδελύττετο Plut. 700. Sch. explicat ἐμίσει, add. Eqq. 251. 1285. Ach. 586. 599. 1131.), nempe quia bis interrogatus de nomine non reſponderat. ποιεῖν Iupiter dicebatur tempeſtatem, ergo τί ποιεῖ ὁ Ζεὺς valet: *quaenam eſt tempeſtas?* vid. Veſp. 261. et Kuſt. ad h. l.

1502. Ἀπαι.

Ἀλλὰ σὺ τίς εἶ; Πρ. βυλυτὸς, ἢ περαιτέρω;

Πει. Οἴμ' ὡς βδελύττομαί σε; Πρ. τί γὰρ ὁ Ζεὺς ποιεῖ;

Ἀπαιθριάζει τὰς νεφέλας, ἢ ξυννεφεῖ;

Πει. Οἴμωζε μεγάλ'. Πρ. ὕτω μὲν ἐκκαλύψομαι.

Πει. Ὦ φίλε Προμηθεῦ. Πρ. παῦε, παῦε, μὴ βόα.

Πει. Τί γάρ ἐςι; Πρ. σίγα, μὴ κάλει μυ τὔνομα.

Ἀπὸ γὰρ ὀλέσει, εἴ μ' ἐνθάδ' ὁ Ζεὺς ὄψεται.

Ἀλλ' ἵνα φράσω σοι πάντα τἄνω πράγματα,

Τυτὶ λαβὼν μυ τὸ σκιάδειον ὑπέρεχε

Ἄνωθεν, ὡς ἂν μή μ' ὁρῶσιν οἱ θεοί.

Πει. Ἰυ, ἰύ. Εὖ γ' ἐπενόησας αὐτὸ καὶ προμηθικῶς.

Ὑπόδυθι ταχὺ δὴ, κᾆτα θαῤῥήσας λέγε.

Πρ. Ἄκυε δὴ νῦν. Πει. ὡς ἀκύοντος λέγε.

Πρ. Ἀπόλωλεν ὁ Ζεύς. Πει. πηνίκ' ἄττ' ἀπώλετο;

1502. Ἀπαιθριάζει (male in Schol. ſcribitur ὑπαιθρ.) σκορπίζει (nempe νεφέλας), εὐδίαν ἄγει. Συννεφεῖ δὲ, συνάγει τὰ νέφη. ὐχ ὁρᾷ γὰρ αὐτὸν νεφελῶν ὄντων. Schol. Sic et ap. Ariſtot. Probl. ſ. 27. αἴθρια et ἐπινέφελα opponuntur. Οὕτω μ. ἐ. Haec Comice dicit, (ὕτω haec cum ita ſint) quaſi Piſthet. affirmaſſet, coelum eſſe nubilum, quum tamen ille dixerit: *male pereas* (οἴμωζε μεγάλ'.) ἐκκαλύψομαι me expediam ex inuolucris. Sic ἐκκαλύπτειν κρᾶτα Eur. Suppl. 111.

1506. Vnius cod. Vat. auctoritate Kuſter. recepit ἀπὸ γὰρ ὀλέσει, quod referatur ad Iovem, pro vulgato ὀλέσεις, quod praefero, quia rectius haec ad Piſthetaerum dici puto. Accedit, quod tum diphthongorum concurſus orationem ipſam redditurus eſſet parum ſuauem. Eſt autem hic tmeſis (pro ἀπολέσεις) etiam Atticis poetis vſitata, vt Nub. 1443. v. Villoiſ. ad Long. Paſt. p. 186. φράσω dicere poſſim. Ea eſt h. l. Futuri vis. v. Abreſch. Dil. Th. p. 374.

1508. Σκιάδειον. Κατασκεύασμά (leg. haud dubie κατασκέπασμα *tegumentum*, v. Schol. Eqq. 1345.) τι, ὅπερ ἔχυσιν αἱ Κανηφόροι ἀπιῦσαι εἰς τὰ Ἐλευσίνια ὑπὲρ τῦ μὴ καίεσθαι ὑπὸ τῦ ἡλίυ. Cf. Theſm. 830. 836. Eſt igitur *vmbella* (*Paraſol*). Vid. P. M. Paciaudi σκιαδοφόρημα ſ. de vmbellae geſtatione commentarius, Rom. 1753. editus: μυ referendum ad ὑπέρεχε *tene ſuper me*. Heſ. Ὑπερέχει — ὑπεράνω ἔχει. Sic Eqq. 1171. ὑπερέχει συ χύτραν, et ſaepius ap. Hom. ὑπερέχειν ita dicitur. Προμηθικῶς ducitur a προμηθὴς, atque adeo valet provide, ſed ſimul ad Promethei nomen alludit. ὑπόδυθι *ſubi* eam, vt Plut. 735. ὑπέδυνθ', vbi v. Schol. Mox poſt ἀκύοντος ſubintelligendum ἐμῦ.

1513. Ὅτι ὐκ Ἀττικὸν τὸ,

πηνίκ'

Πει. Ἐξ ὗπερ ὑμεῖς ᾠκίσατε τὸν ἀέρα·
Θύει γὰρ ὐδεὶς ὐδὲν ἀνθρώπων ἔτι
Θεοῖσιν· ὐδὲ κνίσσα μηρίων ἄπο
Ἀνῆλθεν ὡς ἡμᾶς ἀπ᾽ ἐκείνυ τῦ χρόνυ·
Ἀλλ᾽ ὡσπερεὶ Θεσμοφορίοις νηςεύομεν
Ἄνευ θυηλῶν· οἱ δὲ βάρβαροι θεοὶ,
Πεινῶντες ὥσπερ Ἰλλυριοὶ, κεκριγότες

πηνίκ᾽ ἄττ᾽ ἀπώλετο, ὐδὲ ἀρχαϊκόν, ὐδὲ ἀκριβές. ἔϛι δὲ ἀντὶ τῦ πότε δῆτα. (ex alio hand dubie Schol. ſunt ſequentia) παρέλκει γὰρ ἄττα νῦν. ἀλόγως γὰρ κεῖται. ὔτε γὰρ τὸ τινὰ σημαίνει, ὔτε τὸ ἄτινα. (Nam ἄττα eſt ἄτινα, ἄττα, τινά. v. Thom. Mag. et Koen. ad Greg. Cor. pag. 3.) ὐδὲν γὰρ τύτων ἁρμόζει τῷ πηνίκα. Schol. His verbis Schol. motus Toupius Em. in Suid. T. III. p. 5. emendabat πηνικᾆττα, i. e. πηνίκ᾽ εἶτα. Daweſius M. Crit. p. 301. ſ. item negat πηνίκ᾽ ἄττ᾽ proficiſci ab Ariſt. potuiſſe. Igitur legi vult Πηνίκα δῆτ᾽ vel πην. δήποτ᾽, vel potius πηνικαττ᾽, nam πηνικάττε dici poſſe pro πηνίκα ποτέ. Iam vero Scholiaſtae, etſi formam loquendi iſtam improbant, tamen non aliter legerunt, et Ariſt. etiam alio loco ita τῷ πηνίκ᾽ ἄττ᾽ pro π. ποτε vſus eſt. Laudarunt verba Ariſtoph. Harpocration V. Ἄττα et Euſtath. ap. Kuſterum: Πόθεν, χελιδὼν πηνίκ᾽ ἄττα φαίνεται. Itaque hanc potius inter dictiones Noſtro proprias referrem, quam emendarem. Sic etiam cenſuit Hemſterh. ad Tho. M. p. 122.

1516. κνίσσα μηρίων ἄπο — forma eſt Homerica, Il. 1, 317. Κνίσση δ᾽ ὐρανὸν ἧκεν pinguis fumus, nidor — Sic κνίσσα Noſt. Pac. 1050. μηρία autem, femora, imponebantur aris comburenda. v. Kuhn. ad Poll. 1, 27. ὡς ἡμᾶς *ad nos*, vt Plut. 32. 89.

1518. Theſmophoriis ſolebant per vnum, medium feſti, diem, h. e. tertium, ieiunare. Hinc etiam in Noſt. Theſm. 958. eſuriunt, vt h. l., non quidem ex religione, ſed quia nihil eſt, quod edant. Ille ipſe dies dicebatur Νηςεία. v. Athen. l. 7, c. 16. p. 307. ſ. Heſ. V. Τρίτη et eius Intpp. Spanhem. ad Callim. Cer. 7. p. 749. 12: pag. 757. Meurſ. Graec. Fer. p. 791. ſſ. T. VII. Gronov. Theſ. Ant. Gr. Kuſt. ad Theſm. 86. et Bergl. ad h. l. Θυηλαὶ ſunt non tantum primitiae victimarum (Hom. Il. ί. 220.) aut extiſpicia, ſed et ipſae victimae, quae diis immolantur. Arcadius Grammat. ap. Alb. ad Heſ. Θυηλή· ἡ θυσία. Simile vocabulum θυλήματα in Noſt. Pac. 1040. indicat τὰ τοῖς θεοῖς ἐπιθυόμενα ἄλφιτα.

1520. Graeciae ſitum transfert poeta h. l. ad ſedes deorum, et fingit eſſe barbaros deos, (h. e. peregrinos, non ad ciuitatem Deorum pertinentes proprie) vt erant barbari (h. e. non Graeci, nam omnes, qui non erant Graeci, dicebantur βάρβαροι. v. Ran. 736.) Illyrii. Schol.: Δίδυμος, ὥσπερ βάρβαροι. ἀνέπλασε δέ τι γένος

Θεῶν

Ἐπιϛρατεύσειν φασ' ἄνωθεν τῷ Διΐ,
Εἰ μὴ παρέξει τὰ 'μπόρι' ἀνεωγμένα,
Ἵν' εἰσάγοιντο σπλάγχνα κατατετμημένα.
Πει. Εἰσὶν γὰρ ἕτεροι βάρβαροι θεοί τινες
Ἄνωθεν ὑμῶν; Πρ. ἐ γάρ εἰσι βάρβαροι,
Ὅθεν ὁ πατρῷός ἐϛιν Ἐξηκεϛίδης;

θεῶν βαρβάρων Τριβαλλῶν ἀνώτατον, οἷον ὥσπερ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων βάρβαρα ἔθνη ποῤῥωτάτω καθεϛήκασι. περὶ δὲ Θρᾴκην εἰσὶν οἱ Ἰλλυριοί. τινὲς δὲ Περσίδος φασὶν αὐτὲς· οἳ γεωργεῖν μὲν ὐκ ἔχυσι γῆν· λῃϛεύοντες δὲ τρέφονται. τὸ δὲ κεκριγότες μίμησίς ἐϛιν ὐκ εἰς τὸν ἦχον, ἀλλ' εἰς τὴν ἀσάφειαν τῶν βαρβαρικῶν διαλέκτων. — — κρίγη γὰρ ὁ τῶν ἀποθνησκόντων (interfectorum) τρισμὸς τοῖς ὀδῦσι γενόμενος. ἀνωτέρω δέ φησιν αὐτὲς οἰκεῖν, ὡς τῶν Ἑλλήνων ἀνωτέρω (remotius a mari) οἰκῦσι καὶ ποῤῥωτέρω οἱ βάρβαροι. Pro κεκριγότες Kuſter. ex cod. Vat. malebat κεκραγότες. Haud ſcio, an barbarorum vox rectius exprimatur per κρίζειν, quod eſt etiam auium. Sed barbarorum lingua comparari ſolet cum auium voce. Herodotus l. 2, c. 57. ἕως δὲ ἐβαρβάριζε, ἐδόκεέ σφι ὄρνιθος τρόπον φθέγγεσθαι. Accedit, quod κεκριγότες ſit exquiſitius verbum, et ipſe Heſ. κεκριγότα (ita enim leg. pro Κεκρηγότα, conf. V. Κρίζειν) explicet κεκραγότα. Temere Reiſk. corrigit κ' (i. e. καὶ) ἀεργότες. Ἄνωθεν ex ſuperioribus locis. Sed v. 1525. ἄνωθεν eſt pro ἄνω. Ἐπιϛρατεύσειν, h. e. πολεμεῖν πρὸς τὸν Δία expeditionem ſuſcipere contra Iouem. Ita ἐπιϛρατεύεσθαι Veſp. II. 1119. Varia autem ſtructura adhibetur ἐπιϛρατεύειν, et cum Datiuo et cum Accuſ. v. Ducker. ad Thuc. pag. 272. Abreſch. Dil. Thuc. p. 82. et 429. τὰ ἐμπόρια ἀνεωγμένα. Quia ſcilicet iam bellum inter deos et aues erat, et hae clauſiſſe fingebantur aerem, vt belli tempore clauduntur emporia. v. Bergl., qui ſimillimum Demoſth. laudat locum. Bene Schol. ἐμπόρια explicat διόδευ τῶν ἐμπορίων tranſitum mercium. Nam proprie ἐμπόριον eſt locus, vbi mercatores merces exponunt, ſtationes nauium, portus, fora. Vid. omnino Mazoch. ad Tabb. Heracl. T. I. p. 37. ſed h. l. loca, per quae merces tranſeunt. παρέξει h. e. efficiet, vt aperiantur; vt ap. Aeſch. S. 3, 16. παρέχειν γνῶσιν τῶν λυπησόντων efficere, vt quis ſentiat incommoda. Εἰσάγοιντο introducere poſſint.

1526. ὅθεν ἐϛὶν e quorum numero eſt. ὁ πατρῷος Ἐξηκεϛίδης. Debebat proprie dici πατρῷος Ἀπόλλων, qui colebatur ab Athenienſibus, v. Sch., ſed quia Execeſtides, barbarus homo, volebat videri ciuis (v. II. 766.), propterea eum nominauit, loco Apollinis. Is dicebatur πατρῷος, vtpote pater Ionis, qui erat Athenienſium gentis auctor. v. Schol. Nub. 1470. ibidemque Spanh. In eius templum introducere ſolebant, qui ciuibus adſcriberentur. v. Hemſt. ad Pollux. 8, 85, p. 902. Colebantur vero

Πει. Ὄνομα δὲ τούτοις τοῖς θεοῖς τοῖς βαρβάροις
Τί ἐστιν; Πρ. ὅ,τι ἐστι; Τριβαλλοί. Πει. μανθάνω.
Ἐντεῦθεν ἆρα τἀπιτριβείης ἐγένετο.
Πρ. Μάλιστα πάντων. ἓν δέ σοι λέγω σαφές·
Ἥξουσι πρέσβεις δεῦρο περὶ διαλλαγῶν
Παρὰ τοῦ Διὸς, καὶ τῶν Τριβαλλῶν τῶν ἄνω.
Ὑμεῖς δὲ μὴ σπένδησθ', ἐὰν μὴ παραδιδῷ

Graecis et alii θεοὶ πατρῷοι. v. Periz. ad Ael. V. H. 3, 22, 4.

1529. ἆρα pro ἄρα ſcripſi metri cauſa. Ἐπιτρίβεσθαι eſt proprie verberibus affici, Nub. 1379. 1409. cf. Tho. M. p. 359. tum *perdi*, vt Plut. 351. Eccleſ. 1060. Hinc ἐπιτριβείης *pereas*; quod inepte et prorſus plebis more dicit ortum eſſe ex Τριβαλλὸς propter ſimilitudinem ſoni. Triballi in Moeſia habitarunt. vid. Thucyd. 2, 96. 4, 101. ſed habuit hoc voc. etiam vim quandam Comicam, quae et h. l. forte ſpectatur, Heſ. Τρίβαλλοι, συκοφάνται. οἱ δὲ τοὺς θωπευτικοὺς ἐν τοῖς βαλανείοις διατρίβοντας, καὶ ἐπὶ τὰ δεῖπνα ἑαυτοὺς καλοῦντας. V. ibi Alb. Σαφὲς pro σαφῶς (Plut. 40.) h. e. plane, perſpicue. περὶ διαλλαγῶν de pace tecum acturi. Sic Veſp. 470. Εἰς λόγους ἔλθωμεν καὶ διαλλαγὰς (ſcil. omittitur τῆς ἔχθρας.)

1533. σπένδησθ' *pacem ineatis*, quod dicitur σπονδὰς ποιεῖσθαι, v. 1598. Ach. 167. Ipſum σπένδεσθαι ita legitur Ach. 303. 727. Eur. Phoen. 1246. Xen. Exp. Cyr. 1, 9, 5. ſed proprio ſenſu Nub. 425. *libare*. Quia vero in foederibus pangendis libabant, propterea valet paciſci. Βασιλείαν. Σωματοποιεῖ τὴν Βασιλείαν, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ὡς γυναῖκα. Schol. Alii apud eum intelligunt ἀθανασίαν, ſed prior ratio verior eſt. ἔχειν *habendam*, ducendam. Pro vulgato κεραμεύει Kuſt. e cod. Vat. recepit ταμιεύει. Nam κεραμεύειν eſt opus figlinum facere, quod non conuenire ſceptro Iouis videtur, deinde etiam v. 1541. eſt ταμιεύει. Tamen κεραμεύει magis placet. Nam eſt Comico ingenio h. l. aptius verbum κεραμεύει κεραυνὸν, et ταμιεύει in cod. Vat. videtur ex illo ipſo v. 1541. petitum eſſe. Ταμιεύειν autem eſt aliquid reconditum ſeruare et diſpenſare. V. Heſ. V. Ταμιεύεται cum Alb. Pro τἄλλα ſcripſi τἄλλ'. Εὐβουλία eſt eodem Heſ. auctore, φρόνησις, σύνεσις. Εὐνομία etiam ap. Xen. Hellen. 4, 4, 6. dicitur auctoritas legum. Λοιδορίαν offendit Reiſkium, igitur coniicit τὴν ναυστολίαν. Non vidit Vir doctiſſ. eſſe Comice dictum, et petitam vocem ex Athenienſium moribus, atque ita ad Iouem translatam. Τὸν Κωλακρέτην. τὸν ταμίαν τῶν πολιτικῶν χρημάτων (pecuniae publicae) Ἀριστοφάνης ὁ Γραμματικὸς τούτους ταμίας εἶναί φησι τοῦ δικαστικοῦ μισθοῦ. οὐ μόνον δὲ τούτου τὴν ἐπιμέλειαν ἐποιοῦντο, ὥς φησιν, ἀλλὰ καὶ τὰ εἰς θεοὺς ἀναλισκόμενα διὰ τούτων ἀνηλίσκετο· ὡς Ἀνδροτίων γράφει οὕτως· Τοῖς δὲ ἰοῦσι Πυθῶδε θεωροῖς τοὺς Κωλακρέτας διδόναι ἐκ τῶν ναυκληρικῶν ἐφόδιον ἀργύρια, καὶ εἰς ἄλλο, ὅ τι ἂν δέῃ

Τὸ σκῆπτρον ὁ Ζεὺς τοῖσιν ὄρνισιν πάλιν,
Καὶ τὴν Βασιλείαν σοι γυναῖκ' ἔχειν διδῷ.
Πει. Τίς ἐϛιν ἡ Βασιλεία; Πρ. καλλίϛη κόρη,
Ἥπερ ταμιεύει τὸν κεραυνὸν τȣ̃ Διὸς,
Καὶ τἆλλ' ἁπαξάπαντα, τὴν εὐβȣλίαν,
Τὴν εὐνομίαν, τὴν σωφροσύνην, τὰ νεώρια,
Τὴν λοιδορίαν, τὸν κωλακρέτην, τὰ τριώβολα.
Πει. Ἅπαντά γ' ἆρ' αὐτῷ ταμιεύει; Πρ. Φημ' ἐγώ.
Ἣν γ' ἢν σὺ παρ' ἐκείνȣ λάβῃς, ἅπαντ' ἔχεις.
Τȣ́των ἕνεκα δεῦρ' ἦλθον, ἵνα φράσαιμί σοι·
Αἰεί ποτ' ἀνθρώποις γὰρ εὔνȣς εἰμ' ἐγώ.
Πει. Μόνον θεῶν γὰρ διά σ' ἀπανθρακίζομεν.
Πρ. Μισῶ δ' ἅπαντας τȣ̀ς θεȣ̀ς, ὡς οἶσθά συ.

δέῃ ἀναλῶσαι. ταμίαι δὲ ἦσαν καὶ προεϛῶτες τῆς δημοσίας σιτήσεως. Schol. Breuius Timaeus Gloſſ. Plat.: Κωλακρέται· οἱ ταμίαι τȣ̃ δικαϛικȣ̃ μισθȣ̃ καὶ τῶν εἰς θεȣ̀ς ἀναλωμάτων, vbi omnino cf. Nota Ruhnk. et Interpp. Heſ. Idem Sch. recte monuit etiam h. l. plura ab Athenienſibus translata eſſe ad deos, vt τριώβολα, quae erat merces iudicum, vnde et h. l. poſt κωλακρέτην, diſpenſatorem huius mercedis, aerarium, commemoratur. v. Pollux 8, 20.

1541. Pro γ' ἆρ' malim γὰρ, quod et antea in interrogatione adhibebatur. v. Raphel. ad Matth. 27, 2.

1543. Τȣ́των ἕνεκα explicatur ſequentibus, ἵνα φράσαιμί σοι, vt haec tibi dicere poſſem, veni. Prometheo vero etiam in Aeſch. Prom. pr. tribuitur φιλάνθρωπος τρόπος (v. ibi Schol.) quia hominibus commoda attulit. Iam quiuis expectaſſet, commemorari magna commoda, ſed more Comicorum nominat leuiſſima, ſed plebi grata.

1545. Ἀνθρακίζομεν Schol. interpretatur ἀνθρακίδας ἐσθίομεν. Nam ἀνθρακίδες, ἀπανθρακίδες, ἐπανθρακίδες dicebantur τὰ ἐπ' ἀνθράκων ὀπτώμενα ἰχθύδια. vid. Suid. V. Ἀνθρακίδες, Heſ. V. Ἐπανθρ. et Ἀπανθρ. Acharn. 670. Veſp. 1122. Deinde dicebantur ἀνθρακίδες omnia, quae carbonibus impoſita aſſantur, v. Schol. Ach. h. l. Iam hoc, ἐπ' ἀνθράκων ὀπτᾶν, dicebatur ἐπανθρακίζειν, vnde et h. l. Biſetus et poſt eum Reiſk. correxit ἐπανθρακίζομεν. Retinui autem vulgatum ἀπανθρακίζομεν, quia nitebatur omnium Codd. vsque ad Kuſt. collatorum, Edd. vett., et Suidae auctoritate. Senſus eſt: per te ſolum inter deos edimus piſces prunis toſtos. Prometheus dicebatur ignem ſurripuiſſe, v. Aeſch. Prom. v. 7. Ex eodem 974. ſ. etiam ſequentia intelligi poſſunt, quod ſe deos odio perſequi dicit.

Πει. Νὴ τὸν Δί' αἰεὶ δῆτα θεομισὴς ἔφυς.
Πρ. Τίμων καθαρός· ἀλλ' ὡς ἂν ἀποτρέχω πάλιν,
Φέρε μοι σκιάδειον, ἵνα με κἂν ὁ Ζεὺς ἴδῃ
Ἄνωθεν, ἀκολουθεῖν δοκῶ κανηφόρῳ.
Πει. Καὶ τὸν δίφρον γε διφροφόρει τονδὶ λαβών.

Χο. Πρὸς δὲ τοῖσι Σκιάποσι λί- Στροφή.
Μνη τίς ἐστ', ἄλουτος οὗ

1547. Schol. legi iubet θεομίσης, vt ſit ὑπὸ θεῶν μισούμενος diis exoſus, ſed illum intellexiſſe, velut θεομισὴς (oſor deorum) fuerit dictum. Ὁ μέν φησι τῷ Προμηθεῖ ἴσον τι τῷ ὑπὸ θεῶν μισούμενος, διὸ καὶ ὀξυτόνως ἀναγνωστέον. ὁ δὲ τὸ ἕτερον δέχεται, μισῶν θεοὺς, ὡς ὁ Τίμων ἀνθρώπους. Prorſus contrario modo diſcrimen illorum vocabulorum, quod accentu nititur, (vid. Cel Reiz Proſod. Graec. accent. inclinat. P. II. p. 10. ſſ.) extulit Suidas (in ed. Porti) κ Θεομισής, ὑπὸ θεοῦ μισούμενος. θεομίσης δὲ ὁ μισῶν τὸν θεόν. At etiam ex Poll. 1, 21. apparet θεομισὴς eſſe oſor deorum Timon ſatis celebratus eſt odio omnium hominum. Eius nomine inſcripſit Lucianus Dialogum. Ap. Noſt. Lyſiſt. 811. iocoſe dicitur viros odiſſe, feminas non item. καθαρὸς purus putus (ganz Timon). v. Ruhnk. ad Xen. Mem. 2, 2, 3. et Koppierſ. Obſſ. Phil. p. 17. ἀποτρέχω aufugere poſſim.

1550. Κανηφόρῳ. Ταῖς γὰρ Κανηφόροις σκιάδειον καὶ δίφρον ἀκολουθεῖ τις ἔχουσα. Schol., qui et locos Hermippi atque Nicophontis confert. add. Noſt. Eccl. 730. Κανηφόροι autem dicebantur puellae ingenuae et nobiles, quae in pompis, vt Panathenaica, geſtabant caniſtra. Photius Lex. Mſ. ap. Alb. ad Heſ. Κανηφόροι. παρθένοι αἱ τὰ κανᾶ φέρουσαι τῇ Ἀθηνᾷ ἐν τῇ Παναθηναίων πομπῇ. αὗται δὲ τῶν ἀστῶν καὶ τῶν εὐγενῶν ἦσαν. Cf. Schol. Theocr. Id. 2, 66. et omnino Spanh. ad Callim. Cer. 127. pag. 824. atque Meurſ. Panathen. c. 23.

1551. Olim pede carebat hic verſus: καὶ τὸν δίφρον φόρει τονδὶ λαβών. Suppleuit e cod. Vat. Kuſter. Heſych. Διφροφόροι· αἳ ταῖς κανηφόροις εἵποντο δίφρους ἐπιφερόμεναι. Vid. ibi Alb. et Spanh. ad Call. Iov. 67. p. 56. ſ.

1552. Ἡ παροῦσα στροφὴ κώλων ἐστὶ τροχαϊκῶν ἐπιμεμιγμένων χορείοις καὶ σπονδείοις ς'· καὶ ἡ ἀντιστροφὴ τοιούτων. ἐπὶ τοῦ τέλους τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος· τῆς δ' ἀντιστροφῆς κορωνίς.

1552. Perſtringit h. l. et Philoſophos et Piſandrum. Cauſſam, cur philoſophos nominaverit, tradit Schol.: Ἐπειδὴ λιτοί εἰσιν οἱ φιλόσοφοι καὶ ἄτροφοι, διὰ τοῦτο τοὺς Σκιάποδας παρέλαβεν. μυθευόμενον δέ τι καὶ τοῦτο τὸ γένος ἐστίν. Ἄλουτον δὲ εἶπε τὴν λίμνην, καθὸ ἀλουτοῦντες καὶ ῥυποφοροῦντες ἐφιλοσόφουν οἱ περὶ τὸν Σωκράτη. Idem Schol. plura de Sciapodibus dixit. Verba eius ex Suida aucta ita exhibuit Kuſt.: γένος δέ ἐστι τῶν

περὶ

Ψυχαγωγεῖ Σωκράτης.
Ἔνθα καὶ Πείσανδρος ἦλθεν
Δεόμενος ψυχὴν ἰδεῖν, ἣ
Ζῶντ' ἐκεῖνον προὔλιπεν·
Σφάγι' ἔχων κάμηλον, ἀ- Ἀντιστροφή.
Μνόν τιν', ἧς λαιμοὺς τεμὼν
Ὥσπερ Ὀδυσσεὺς ἀπῆλθεν·

περὶ τὸν δυτικὸν ὠκεανὸν πρὸς τῇ κεκαυμένῃ ζώνῃ, τούτους δὲ ἔχειν βήματα φασὶ τοῦ παντὸς σώματος μείζονα· διὰ δὲ τὸ μὴ ἔχειν οἴκους, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ καύματος ἀναλίσκεσθαι, τετραποδηδὸν βαδίζοντας ἀνορθοῦν τὸν ἕτερον τῶν ποδῶν, καὶ σκιάζειν τὸ λοιπὸν σῶμα. τοῦτο γὰρ ἐχαρίσατο αὐτοῖς ἡ φύσις, οὔσης τῆς γῆς αὐτῶν καὶ τραχείας, καὶ κατάδυσιν οὐκ ἐχούσης εἰς ἀποφυγὴν τοῦ καύματος. Etiam Heſ. Harp. et Plin. 7, 2. docuerunt, Σκιάποδας eſſe ἔθνος Λιβυκὸν πλατύπουν. Niti tamen vnice videntur auctoritate Cteſiae, qui de iis tradidit. Vocabulum λίμνη, h. l. indicat *lacum*. Nam ad tales lacus ſolebat animas ex orco ciere, vt ad lacum Auernum. Vid. Daviſ. ad Cic. Tuſc. 1, 16. et Weſſ. ad Diod. Sic. I. p. 267. Haec λίμνη dicebatur vulgo ἄλουτος, quod ne cogitari quidem poterat, ita vt ſum Schol. nugatus ſit in hoc explicando: Diſtinctione tantum mutata effeci, vt ſenſus eſſet; nempe comma ante ἄλουτος poſui, vt hoc ad Socratem referretur. Cf. omnino Nub. 835. ſſ. Caeterum haec omnia pendent a ſuperioribus v. 1470. ſſ. Ψυχαγωγεῖν habet quandam ambiguitatem. Eſt animum ducere, allicere, quod docendo, delectando et aliis modis fieri poteſt. v. Cuper. Obſſ. 2, 14. Sed h. l. ſimul indicat animas educere, euocare, V. Weſſ. ad D. S. I. p. 108.

1555. Piſander erat corpore magnus, ſed animo paruus atque timidus, itaque etiam propterea a pluribus notatus Comicis. v. Schol. et Biſetus. Eſt autem ille, qui belli Peloponneſ. tempore admodum nobilitabatur, et euertit aliquando popularem ciuitatis ſtatum, Thuc. 8, 65. et 68. ſed mutata reip. forma Olymp. 92, 2. fugit Deceleam, v. id. 8, 98.

1558. Σφάγι' ἔχων, vt ſolent ii, qui animas ex Orco euocant. Per κάμηλον intelligitur magna victima. Sic ſaltem Grammatici interpretantur. Sed dubito de lectionis veritate, quae nec metro, nec ſenſui, ſatisfacit. Num τῶν μήλων *ex pecudibus*? vt Hom. Od. 2, 494. Ἀρνειὸς μήλων. Reiſkio ἀμνὸν corruptum videbatur; itaque correxit λαρινὸν pinguem. Sic manet tamen difficultas vocabuli κάμηλον. V. 1560. ita legendus: Ὥσπερ Ὠδυσσεὺς (i. e. ὁ Ὀδυσσεὺς) ἀπῆλθ'· Εἶτ' — Reſpicitur autem Odyſſ. 11, 24. ſſ. vbi Vlyſſes, nigris pecudibus in ſcrobem iugulatis, poſt libamina quaedam circumfuſa inuitat ad ſanguinem ebibendum animas defunctorum, peculiariter vero Tireſiae vatis, et variis de rebus interrogat. Conf. Feith. Antiqq. Hom. p. 136. ſ.

Κατ' ἀνῆλθ' αὐτῷ κάτωθεν,
Πρὸς τὸ λαῖμα τῆς καμήλου,
Χαιρεφῶν ἡ Νυκτερίς.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ, ΤΡΙΒΑΛΛΟΣ, ΗΡΑΚΛΗΣ, ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Ποσ. Τὸ μὲν πόλισμα τῆς Νεφελοκοκκυγίας,
Ὁρᾷς, τοδὶ πάρεστιν, ἡ πρεσβεύομεν.
Οὗτος τί δρᾷς; ἐπ' ἀρίστερ' οὕτως ἀμπέχῃ;

1562. λαῖμα. In hoc vocab. iam olim ſcriptura variauit, monente Schol. Εὐφρόνιος τὸν λαιμὸν, (ſcil. γράφει). καὶ γὰρ προείρηκεν, ἧς λαιμὸς τεμών. οἱ δὲ ὅτι τὸ αἷμα. πεποίηκε δὲ παρὰ τὸν λαιμόν. ἔστι καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν Δαρδάνῳ· Καὶ λαῖμα βακχεύει λαβὼν τὰ χρήματα. Γράφεται καὶ δέρμα. εἴρηται δὲ ἐκείνοις οὐδὲν σαφὲς, τοῖς γράφουσι τὸ δέρμα. οἱ δὲ ὅρμημα, τὸ λαῖμα. ἔτι μέντοι τῶν περὶ Ἀσίαν τινὲς ἐπὶ τῶν ἀναιδῶν καὶ ἀτόλμων οὕτω λέγουσι, ὅπερ συμφανότερόν ἐστι τῷ παρὰ Μενάνδρῳ. Reiſk. quoque cenſet λαῖμα valere i. q. λαιμὸς, et ſi quid mutandum ſit, ſcribi debere σφάγμα *victima*.

1563. Debebat ſequi ἡ ψυχὴ αὐτοῦ; ſed commemorauit Chaerephontem, ἐπεὶ οὔτε νυκτερὶς ἡμέρας, οὔτε οἱ φιλόσοφοι φαίνονται. καταδεδυκότες γὰρ φιλοσοφοῦσι. Schol.

1564. Κορωνὶς εἰσιόντων αὖθις τῶν ὑποκριτῶν, οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ρκγ' ὧν τελευταῖος· Ἀλλὰ γαμικὴν χλανίδα δότω τίς μοι δεῦρο. Μετὰ δὲ τὸν ἐννενηκοστὸν ἕκτον στίχον κῶλά ἐστιν ἀντισπαστικὰ ς', ἐπιμεμιγμένα διϊάμβοις, δισπονδείοις καὶ ἐπιτρίτοις, ἑφθημιμερῆ πλὴν τοῦ πρώτου. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνίς.

1564. Veniunt legati, quos venturos praedixerat Prometheus v. 1531. Alloqui autem Neptunus videtur duobus primis verſiculis Herculem, ſequentes ad Triballum pertinent. Pro vulgato Ὁρᾷς Kuſt. e cod. Vat. repoſuit Ὁρᾶν. Tum ſenſus eſt: licet videre hanc vrbem. Sed e vulgata lectione grauior exiſtit oratio, et ὁρᾷς ſolet a poetis ita interponi, vt admirationem excitet. v. Daweſ. M. Crit. pag. 326. ſ. et Valck. ad Eur. Phoen. 726. ἡ πρεσβεύομεν ad quam legati miſſi ſumus. Tho. Mag. p. 737. πρεσβεύουσι — οἱ πεμπόμενοι εἰς πρεσβείαν. Cf. Abreſch. Dil. Th. p. 411.

1566. Ταῦτα λέγει τῷ βαρβάρῳ τῷ συμπαρόντι αὐτῷ εἰς τὴν πρεσβείαν ὁ Ποσειδῶν, ὡς οὐκ ἐπιτηδείως στελλομένῳ τὴν ἐσθῆτα, ἀλλ' ἐπ' ἀριστερὰ περιβαλλομένῳ, ὥσπερ οἱ Θρᾷκες. Sch. Attici enim non vtebantur verbis Ἐπαριστερὸς et Ἐπαριστερῶς, quando volebant indicare *ſiniſtre*, non ſuo modo; ſed vſurpabant pro illo σκαιὸς, pro hoc ἐπαριστερῶς quod dictum pro ἐπ' ἀριστερά. V. Tho. M. p. 795. ad cuius locum Sallier. egregie nugatus eſt.

Οὐ μεταβαλεῖς θοἰμάτιον ὡς ἐπιδέξια;
Τί, ὦ κακόδαιμον, Λαισποδίας εἶ τὴν φύσιν;
Ὦ δημοκρατία, ποῖ προβιβᾷς ἡμᾶς ποτε,
Εἰ τουτονί γ' ἐχειροτόνησαν οἱ θεοί.
Τρ. Ἔξεις ἀτρέμας. Ποσ. οἴμωζε. πολὺ γὰρ δή σ' ἐγὼ

eſt, Pollux 2, 160. Siniſtre veſtem induere eſt ita, vt interior pars fiat exterior, quod monuit Kuſt. Eodem modo Artemidor. 3, 24. laudatus Caſaubono ad Athen. l. 1. p. 21. dixit ἐπαρίστερα περιβεβλῆσθαι. Μεταβάλλειν eſt conuertere, et ἐπιδέξια *in dextram partem*. Valck. ad Eurip. Hipp. 1360. legi iubebat ἐπὶ δεξιά. Tum et antea ἐπ' ἀριστερὰ ſcribendum. Sed mira eſt ſcribarum in his inconſtantia, ita vt ſine codd. vix aliquid mutare auſim. Cf. Duck. ad Thuc. p. 20. et Pollux 2, 159.

1568. Laeſpodias dux erat Athenienſium (Thuc. 6, 105. 8, 86.), qui alterum crus ob vitium eius tegebat pallio. Nomen vero illud etiam obſcoeno ſenſu dicebatur. Schol.: ὅτι τὴν κνήμην εἶχε σαπρὰν ὁ Λαισποδίας, καὶ μέχρι τῶν κάτω περιεβάλλετο. καὶ οἱ βάρβαροι δὲ τὰ σκέλη περιβέβληνται. — Δημήτριον δὲ καὶ πάντες (nempe Grammatici) τὸν Ἴξίονα λέγουσιν ἐν ταῖς Ἀττικαῖς λέξεσιν ὡς γλῶσσαν ἐξηγεῖσθαι, ὅτι Λαισποδίας ἐστὶν ὁ ἀκρατὴς περὶ τὰ ἀφροδίσια, ὥστε καὶ κτήνη σποδεῖν. Vti autem hoc nomine poeta videtur, quia ducitur a λαιὸς, i. e. ἀριστερός. Neque enim placet Palmerii ratio in Kuſt. Notis, nec Demetrii in ſcholiis propoſita, in quibus Δημήτριον pro Δημήτριος ex ſententia Kuſteri, qui ita recte emendauit, ſcripſi.

1569. Democratiae vi apud Athenienſes ſaepe munera et legationes imponebantur iis, qui minime eſſent apti. v. Sch. ποῖ ποτε quo tandem (wie weit). προβιβᾷς *prouehes*, adduces. Heſ. προβιβάσεις per προάξεις explicat. Eſt vero haec forma Futuri contracta, qua Attici vtebantur. Moeris p. 124. Διαβιβῶ Ἀ. διαβιβάσω Ἑ., vbi v. Pierſ. et Hemſt. ad Plut. pag. 217. ſ. Χειροτονεῖν proprie erat manus extendere et tollere; tum ſublatis manibus ſuffragia ferre; denique per ſuffragia deligere, deſignare. v. omnino Harpocr. V. Χειροτονία et ibi Valeſ. p. 75.

1571. Cod. Vatic. Ἔχ' ἀτρέμας, quae eſt gloſſa. Nam illud ἔξεις barbare a Triballo dicitur pro ἔχε. — πολὺ referendum ad βαρβαρώτατον. Nam ita ſolent Superlatiuis addi voces, quae vim illorum augeant. vid. Abreſch. Dil. Th. p. 778. Temere vero Daweſius M. Cr. p. 202. corrigit ὥρακα. Duae primae ſyllabae huius verbi coaleſcunt, vt ſaepe apud poetas. v. Barn. ad Eur. Or. 596. — Ἐμοῦ γ' nempe λέγοντας. Sequentia plane reſpondent Herculis ingenio. Ἀποτειχίζειν valet muro ducto excludere aliquem. vid. Waſſ. ad Thucyd. p. 224. ſ. Διπλασίως μᾶλλον eo *magis* (noch einmal ſo ſehr). Τυρόκνηστις radula, qua caſeus raditur. Hom. Il. λ'. 639. κνῆ τυρὸν κνήστι χαλκείῃ, vbi vid. Euſtath.

Ἑώρακα πάντων βαρβαρώτατον θεῶν·
Ἄγε δὴ τί δρῶμεν, Ἡράκλεις; Ηρ. ἀκήκοας
Ἐμοῦ γ᾽, ὅτι τὸν ἄνθρωπον ἄγχειν βούλομαι,
Ὅς τίς ποθ᾽ ἔσθ᾽ ὁ τοὺς θεοὺς ἀποτειχίσας.
Ποσ. Ἀλλ᾽, ὦ ᾽γάθ᾽, ᾑρήμεσθα περὶ διαλλαγῶν
Πρέσβεις. Ηρ. διπλασίως μᾶλλον ἄγχειν μοι δοκεῖ.
Πει. Τὴν τυρόκνηστίν τις δότω· φέρε σίλφιον.
Τυρὸν φερέτω τις· πυρπόλει τοὺς ἄνθρακας.
Ηρ. Τὸν ἄνδρα χαίρειν οἱ θεοὶ κελεύομεν
Τρεῖς ὄντες ἡμεῖς. Πει. ἀλλ᾽ ἐπικνῶ τὸ σίλφιον.
Ηρ. Τὰ κρέα δὲ τοῦ ταῦτ᾽ ἐστιν; Πει. ὄρνιθές τινες
Ἐπανιστάμενοι τοῖς δημοτικοῖσιν ὀρνέοις,
Ἔδοξαν ἀδικεῖν. Ηρ. εἶτα δῆτα σίλφιον
Ἐπικνᾷς πρότερον αὐτοῖσιν; Πει. ὦ χαῖρ᾽ Ἡράκλεις·
Τί ἐστι; Ηρ. πρεσβεύοντες ἐνθάδ᾽ ἥκομεν
Παρὰ τῶν θεῶν, περὶ πολέμου καταλλαγῆς.

Euſtath. et Suid. V. Τυρόκνηστις, etiam Noſter Lyſiſt. 231. Πυρπολεῖν proprie eſt accendere ignem, (Hom. Od. κ᾽. 30. cum Euſtath.) ſed h. l. ſufflare carbones.

1580. Mutatur ſtatim animus Herculis, vbi audit epulas parari, vnde ſalutat (χαίρειν κελεύομεν) Piſthetaerum. ἐπικνῶ Schol. reddit ἐπίβαλλε. Tum debebat potius eſſe ἐπικνῆ. Vulgaris Lat. interpres pro Praeſenti habuit. Immo eſt Futurum: radendo adiiciam. Σίλφιον idem Schol. monet eſſe εἶδος βοτάνης ἡδυόσμου, καὶ μάλιστα τὸ Κυρηναϊκόν. Vid. ad v. 534. Pro τοῦ, vt ed. Bergl. et aliae, Reiſk. mox legit τῶν, quorumnam? Kuſt. ed. habet τῷ, ſine cauſſa. Sequentia etiam dicuntur ex genio Athenienſium. Ἐπανιστάμενοι δημ. quae ſeditionem excitarunt contra populares. Thuc. 1, 28. ἐπανέστησαν τῷ δήμῳ. Sic ἐπανάστασις ſeditio ap. Dion. Hal. 3, 8.

1585. αὐτοῖσιν ἤγουν τοῖς κρέασιν Schol. πρότερον intelligo ſic: prius quam aſſaueris. Καταλλαγὴ πολέμου eſt h. l. quae alias κατάλυσις πολέμου dicitur, compoſitio belli. Ex mente Grammaticorum dicendum fuiſſet διαλλαγῆς, ſed iis iam repugnauit doctiſſime Hemſt. ad Tho. Mag. p. 236. qui docuit, περὶ διαλλαγῶν (v. 1521. 1576.) eſſe *de pactis ineundis*, περὶ καταλλαγῆς *de ponendo bello*. Ex neſcio quo poeta Heſ. enotauit καταλλαγῶν δορός, quod noſtro loco ſimillimum. Λήκυθος eſt ampulla olei, vt Hom. Od. 6, 79. et oleo vtebantur veteres, vbi nos nunc butyro.

1589. πρέσ

Πει. Ἔλαιον οὐκ ἔνεστιν ἐν τῇ ληκύθῳ.
Ηρ. Καὶ μὴν τά γ' ὀρνίθια λιπαρά γ' εἶναι πρέπει.
Ποσ. Ἡμεῖς τε γὰρ πολεμοῦντες, οὐ κερδαίνομεν·
Ὑμεῖς τ' ἂν, ἡμῖν τοῖς θεοῖς ὄντες φίλοι,
Ὄμβριον ὕδωρ ἂν εἴχετ' ἐν τοῖς τέλμασιν,
Ἀλκυονίδας τ' ἂν ἤγεθ' ἡμέρας ἀεί.
Τούτων πέρι πάντων αὐτοκράτορες ἥκομεν.
Πει. Ἀλλ' οὐδὲ πρότερον πώποθ' ἡμεῖς ἤρξαμεν
Πολέμου πρὸς ὑμᾶς· νῦν τ' ἐθέλομεν, εἰ δοκεῖ,
Ἐάν τι δίκαιον ἄλλο νῦν ἐθέλητε δρᾶν,
Σπονδὰς ποιεῖσθαι. τὰ δὲ δίκαι' ἐστὶν ταδί·
Τὸ σκῆπτρον ἡμῖν τοῖσιν ὄρνισιν πάλιν
Τὰν Δί' ἀποδοῦναι· καὶ διαλλαττώμεθα.
Ἐπὶ τοῖσδε τοὺς πρέσβεις ἐπ' ἄριστον καλῶ.

1589. *πρέπει* Schol. explicat *δοκεῖ, ἔοικε. λιπαρὰ* pinguia, vt Nub. 1007. V. ſequ. pro *ἂν* Reiſk. legit *αὖ*, per ſe non male, ſed metrum non patitur; et ſolet *ἂν* in eadem periodo bis poni. v. Weſſel. ad Diod. Sic. T. I. p. 557.

1592. *ἐν τέλμασιν. ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς φρέασι. κυρίως δὲ, τὸ πηλῶδες, καὶ μὴ ἔχον ὕδωρ.* Schol. *Τέλμα* enim proprie eſt coenum, *τὰ πηλώδη καὶ τελευταῖα τοῦ ὕδατος.* Heſ., id. V. *Ἐν τέλμασιν* et Suid., ſed h. l. ſunt ciſternae, in quibus pluuialis aqua aſſeruatur. Idem *Ἀλκυονίδας — ἀεὶ* explicat *εὔδιον ὅλον τὸν χειμῶνα· οὐχ, ὡς νῦν, ἑπτὰ τοῦ χειμῶνος, ὥς φασί τινες, εἰσὶν αἱ ἀλκυονίδες.* Erant proprie dies brumales, quibus halcyones fetificabant. vid. Ariſtot. H. A. 5, 8. Ael. N. A. 1, 6. Plin. 10, 32. Hi dies quia sereni et nauigantibus fauſti eſſe putabantur, propterea *Ἀλκ. ἡμ.* dicti ſunt quiuis laeti et tranquilli dies. vid. ad v. 299. et Alb. ad Heſ. h. v. *Ἄγεσθαι* autem in hac aliisque formulis eſt i. q. *ἔχεσθαι.* V. Weſſ. ad D. S. I. p. 544. II. p. 74. *Τούτων περὶ π. αὐτοκράτορες* cum plena poteſtate de his tranſigendi, haec vobis concedendi. v. Lyſiſt. 1010. et Weſſ. ad D. S. I. p. 422.

1595. *ἤρξαμεν πολέμου initium bellandi fecimus.* Sic *ἄρχειν ἀδίκων* priorem laceſſere. v. Periz. ad Ael. V. H. 1, 14.

1597. *Ἐάν τι δίκαιον* — non bene Schol. explicat *εἰ ὅλως καὶ νῦν ἐπιγνώσεσθε τὸ δίκαιον. δίκαιον* ſunt iuſtae et aequae conditiones, ea, quae recte poſtulari poſſunt. *ἄλλο* autem ſic intelligendum: nos volumus amicitiam vobiscum colere, ſi vos *aliam* aequam conditionem probaueritis.

1601. *ἐπὶ τοῖσδε* his conditionibus acceptis. Sic plane Eur. Phoen. 1244. ſ. *τάδε — ὡς δίκαι' ἡγούμενοι Ἐπὶ τοῖσδε δ'*

ἐστρει-

Ηρ. Ἐμοὶ μὲν ἀπόχρη ταῦτα, καὶ ψηφίζομαι.
Ποσ. Τί, ὦ κακόδαιμον, ἠλίθιος καὶ γάστρις εἶ;
Ἀποστερεῖν τὸν πατέρα τῆς τυραννίδος;
Πει. Ἀληθες· οὐ γὰρ μεῖζον ὑμεῖς οἱ θεοὶ
Ἰσχύσετ', ἢν ὄρνιθες ἄρξωσιν κάτω.
Νῦν μέν γ' ὑπὸ ταῖς νεφέλαισιν ἐγκεκρυμμένοι,
Κύψαντες ἐπιορκοῦσιν ὑμᾶς οἱ βροτοί.
Ἐὰν δὲ τοὺς ὄρνις ἔχητε συμμάχους,
Ὅταν ὀμνύῃ τις τὸν κόρακα καὶ τὸν Δία,
Ὁ κόραξ παρελθὼν τοῦ 'πιορκοῦντος λάθρα
Προσπτάμενος ἐκκόψει τὸν ὀφθαλμὸν θένων.
Ποσ. Νὴ τὸν Ποσειδῶ ταῦτά γε σὺ καλῶς λέγεις·
Κἀμοὶ δοκεῖ. Πει. τί δαὶ σὺ φῄς; Τρ. ναβαισατρεῦ.

ἐσπείσαντο. Valcken. V. C. ad Theocr. 1, 51. p. 16. edit. 1773. legebat: καὶ διαλλαττώμεθα ἐπὶ τοῖσδε, τοὺς πρέσβεις τ' ἐπ' ἄριστον καλῶ, haud dubie melius. Ἀπόχρη eſt ἐξαρκεῖ, auctore Heſ. ψηφίζομαι, nempe διαλλάττεσθαι. vid. v. 1625. Γάστρις eſt i. q. γαστρίδουλος, πολυφάγος. vid. Hemſt. ad Tho. M. p. 181, 3. Alb. ad Heſ. p. 803, 15. Periz. ad Ael. V. H. 1, 28, 4. De Herculis voracitate multa veteres poetae, inprimis ſcenici, tradiderunt. Athen. Dipnoſ. l. 10. init. p. 411. B. ὅτι ἦν καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἀδδηφάγος. ἀποφαίνονται δὲ τοῦτο σχεδὸν πάντες ποιηταὶ καὶ συγγραφεῖς. add. idem Ath. l. 11, p. 499. Eur. Alc. 753. Bergl. ad Noſt. Ran. 62. Veſp. 60. Warton. ad Theocr. 7, 153. 24, 136. Videtur eo reſpexiſſe Pindarus Olymp. 1, 82. Ἐμοὶ δ' ἄπορα, γαστρίμαργον Μακάρων τιν' εἰπεῖν. Mox pro vulg ἀποστερεῖς ex antiquiſſimo cod. Leid. recepi ἀποστερεῖν, quam lectionem attulit et illuſtrauit Valck. ad Theocr. Adon. p. 384. C. Scilicet Infinitiui ita indignantibus vſurpantur.

1668. Κύψαντες capite et oculis demiſſis. ἐπιορκεῖν θεοὺς eſt peierare teſtibus adhibitis diis. v. Pollux 1, 39.

1610. τὸν κόρακα καὶ τὸν Δία. Τοὺς ὄρνιθας καὶ τοὺς θεούς. ἀφ' ἑνὸς δὲ τοὺς πάντας δηλοῖ. Schol. Sed Comice coniunxit coruum et deum. Scripſi mox τοῦ 'πιορκοῦντος. nam male vulgo erat τοὐπιορκ. Παρελθὼν omitti poterat, cum adeſſet προσπτάμενος. θένων autem vertendum: *feriendo*, vt in Acharn. 92. ἐκκόψειν κόρας πατάξας.

1613. Ridiculum eſt, Neptunum hic per ſe ipſum iurare. Ναβαισατρεῦ. Βαρβαρίζων συγκατατίθεται (conſentit) ὁ βάρβαρος θεός. αἱ γὰρ ἄσημοι φωναὶ ἀντὶ συγκαταθέσεως. Schol. Suidas habet βαβαισατρεῦ ſub h. v. Similiter in alia barbara voce v. 1627. variatur. Nam ibi cod. Vat. Δαύνάκα.

1615. Ἐπαι-

Πει. Ὁρᾷς, ἐπαινεῖ χ᾽ οὗτος. ἕτερον νῦν ἔτι
Ἀκούσαθ᾽, ὅσον ὑμᾶς ἀγαθὸν ποιήσομεν.
Ἐάν τις ἀνθρώπων ἱερεῖον τῷ θεῷ
Εὐξάμενος, εἶτα διασοφίζηται λέγων,
Μενετοὶ θεοὶ, καὶ μὴ ᾽ποδιδῷ· μισητίαν
Ἀναπράξομεν καὶ ταῦτα. Ποσ. Φέρ᾽ ἴδω, τῷ τρόπῳ;
Πει. Ὅταν διαριθμῶν ἀργυρίδιον τύχῃ

1615. Ἐπαινεῖ aſſentitur, probat; vt Hom. Il. δ, 29. ἐπαινέομεν. Verborum ſequentium naturalis ordo eſt: ἀκούσατε νῦν ἔτι, ὅσον ἕτερον ἀγαθὸν ποιήσομεν ὑμᾶς. ποιεῖν τινα ἀγαθὸν exhibere alicui bonum. V. Tho. Mag. p. 252. Εὔχεσθαι h. l. eſt vouere, vt in Plat. Phaed. c. 1. Διασοφίζεσθαι decipere aſtu, eludere aliquid. Μενετοὶ Scholiaſtae duplici modo interpretantur, alter ἀνεξίκακοι καὶ οὐκ εὐθέως τιμωρούμενοι, alter οὐκ ἀπατηλοί· οἷον μόνιμοι, καὶ βέβαιοι, οὐκ εὐεξαπάτητοι. Poſterior explicatio plane non conuenit huic loco, et prior nititur tantum opinione Scholiaſtae, qui finxiſſe videtur ſignificationem voc. huius. Μενετὸς eſt ὁ δυνάμενός μένειν, qui manere, h. e. expectare, poteſt. V. Tho. M. p. 608. Itaque μενετοὶ θεοὶ valet: *dii adhuc expectare poſſunt.* Itaque vana etiam eſt Reiſk. coniectura: Μένετ᾽ οἱ θεοί. Ἀποδιδόναι reddere, quaſi debitum. Nam hoc proprie valet ἀποδιδόναι. vid. Reiſk. Annot. ad Dion. Hal. p. 599. Hutchinſ. ad Xen. Anab. 1. p. 71. Ad hoc refertur ἀναπράττειν quod eſt *exigere ea, quae quis promiſit.* Vid. omnino Abreſch. Dil. Thuc. p. 814. Μισητεία vel μισητία (nam Iones et Attici ſolebant e talibus vocabulis ε eiicere, quod monuit ad h. l. Biſetus, docuit copioſius Weſſ. diſſ. Herod. p. 141. et alii) eſt proprie quidem inſatiabilis libido. v. Plut. 990. cum Schol. Valck. ad Ammon. V. Μισητὴ et Intpp. Heſ. p. 607. ſ. Ea vis vocabulo hic tribui nequit. Itaque recte Schol. monuit: μήποτε μέντοι γενικώτερόν ἐστιν, ἀπληστία. Iam vero h. l. etiam aduerbii vim habet, valetque, abunde, cumulatim, vt v. 1624. docet. Nam etiam Accuſatiui nominum (non tantum Datiui) aduerbialiter ponuntur, v. Cl. Fiſch. Anim. ad Weller. p. 287. Itaque nec hic aſſentiri poſſum Reiſkio emendanti μισητίᾳ, quod etiam male interpretatur μισοπονηρίᾳ, odio improbitatis.

1621. In voc. ἀργυρίδιον antepenultima producitur, quod ſemper in talibus deminutiuis fieri cenſet Dorv. ad Charit. p. 616. Sed repugnare tamen huic praecepto videtur v. 1111. niſi ἀρχίδιον ibi corruptum putare velimus. διαριθμεῖν eſt plane germanicum *durchzählen.* — προβάτοιν δυοῖν (ex Attica conſuetudine δυεῖν eſſe debebat, vid. Duck. ad Thuc. p. 242.) τιμὴν valet: *numulos* aut *veſtes*, quorum idem pretium ſit ac duarum ouium. Ἀναφέρειν ferre in ſuperiorem locum, quia ad καταπτάμενος refertur. De καταπτάμενος vid. Tho. M. p. 506.

Ἄνθρωπος οὗτος, ἢ κάθηται λήμενος,
Καταπτάμενος ἴκτινος ἁρπάσας λάθρα
Προβάτοιν δυοῖν τιμὴν ἀνοίσει τῷ θεῷ.
Ηρ. Τὸ σκῆπτρον ἀποδοῦναι πάλιν ψηφίζομαι
Τούτοις ἐγώ. Ποσ. τὸν Τριβαλλόν γε νῦν ἐροῦ.
Ηρ. Ὁ Τριβαλλὸς, οἰμώζειν δοκεῖ σοι; Τρ. σαυνάκα
Βακταρικροῦσα. Ηρ. Φησὶν εὖ λέγειν πάνυ.
Ποσ. Εἴ τινι δοκεῖ σφῶν, ταῦτα κἀμοὶ συνδοκεῖ.
Ηρ. Οὗτος, δοκεῖ δρᾶν ταῦτα τοῦ σκήπτρου πέρι.
Πει. Καὶ νὴ Δί' ἕτερόν γ' ἐστιν, οὗ 'μνήσθην ἐγώ.
Τὴν μὲν γὰρ Ἥραν παραδίδωμι τῷ Διΐ,
Τὴν δὲ Βασιλείαν τὴν κόρην γυναῖκ' ἐμοὶ
Ἐκδοτέον ἐστίν. Ποσ. οὐ διαλλαγῶν ἐρᾷς·
Ἀπίωμεν οἴκαδ' αὖθις. Πει. ὀλίγον μοι μέλει.
Μάγειρε, τὸ κατάχυσμα χρὴ ποιεῖν γλυκύ.
Ηρ. Ὦ δαιμόνι' ἀνθρώπων, Πόσειδον, ποῖ φέρει;

p. 506. et Moeris p. 206. Mox pro οἰμώζειν proprie debebat dici ἀποδοῦναι, ſed illud verbum poeta legit riſus cauſa.

1629. Formula Εἴ τινι δοκεῖ σφῶν offendit poſt Kuſterum (qui legit Εἰ μέν τι) Daweſium et Reiſkium; et recte quidem; nam vterque legatorum iam dixerat, ſibi illa placere. Ille in Miſc. Crit. p. 303. corrigit: Εἴ τοι δ. σφ. et poſt ταῦτα comma ponit. Laudat Lyſiſt. 167. aliosque locos, in quibus Εἴ τοι δοκεῖ σφ. legatur. Hic emendat εἶτ' εἰ δοκεῖ σφῷν. Daweſii ratio melior videtur. Ex τοι librarii fecerunt τῳ, quod alii explicarunt per τινι. Accedit, quod in cod. Vat. eſt τι. σφῷν autem eſt ὑμῖν, vt Soph. Oed. Col. 1539. V. ſequ. nè per ſe quidem neceſſariam puto emendationem Reiſkii τὰ σκήπτρου, cum ſciam inconſtantiam ſcriptorum in vſurpando articulo, multo minus cum ingratus exiſtat ſonus ex ταῦτα τά. Pro οὗτος Bergl. mauult οὕτω, ſed id plane nullam vim haberet h. l. Ἐκδιδόναι eſt puellam collocare, v. Valk. et Weſſ. ad Herod. p. 419. quod verbum quia cum Accuſatiuo ſtruitur, propterea et h. l. idem caſus additus eſt. Sic Plut. 1086. συνεκποτέα καὶ τρύγα, vbi v. Hemſt.

1635. Ὀλίγον μοι μέλει *haec parum curo*, vt Veſp. 1409. vid. Tho. M. p. 606. cum Interpp. Κατάχυσμα γλυκὺ lectum iam eſt v. 535. Add. Ammonius de Diff. voc. p. 78. ſ.

1637. Iocoſe ἀνθρώπων dictum pro θεῶν. Eodem modo Ran. 1513. ad Bacchum dicitur ὦ μακαριώτατ' ἀνθρώπων. ποῖ φέρει; *quo abriperis?* Delinitus ſcilicet erat Hercules iis, quae

Piſthet.

Ἡμεῖς περὶ γυναικὸς μιᾶς πολεμήσομεν;
Ποσ. Τί δαὶ ποιῶμεν; Ηρ. ὅ,τι; διαλλαττώμεθα.
Ποσ. Τί, ὦ 'ζύρ', οὐκ οἶσθ' ἐξαπατώμενος πάλαι;
Βλάπτεις δέ τοι σὺ σαυτόν. ἢν γὰρ ἀποθάνῃ
Ὁ Ζεὺς, παραδοὺς τούτοισι τὴν τυραννίδα,
Πένης ἔσει σύ. σοῦ γὰρ ἅπαντα γίγνεται
Τὰ χρήμαθ', ὅσ' ἂν ὁ Ζεὺς ἀποθνήσκων καταλίπῃ.
Πει. Οἴμοι τάλας γ', οἷόν σε περισοφίζεται.

Piſthet. de iuſculo dulci dixerat. ὦ 'ζυρ', i. e. ὦ οἰζυρὲ, O miſer. Pro πάλαι mox mallem πάλιν *iterum*. Deceptus erat iam antea, cum ſceptrum tradi promitteret, nunc iterum decipitur. Τυραννίδα mox idem eſt, ac βασιλείαν. Nam Τύραννος eſt βασιλεύς. Vid. Ammonius h. v. et ad eum Valck. V. 1643. γίγνεται pro γίνεται ſcripſi metri cauſa. Dixit autem omnia ad Herculem reditura eſſe, quia filius Iouis erat. Χρήματα autem mox ſunt in vniuerſum *opes*, facultates, diuitiae. Vid. omnino Cl. Fiſcher. Proluſſ. in Palaeph. p. 23.

1645. οἷον quantopere, vt v. 225. Περισοφίζεσθαι *circumvenire*. Idem paullo poſt διαβάλλεται valet, cuius verbi hanc vim (vt ſit ἐξαπατᾶν) copioſe illuſtrauit Schol. ad h. l. Alb. ad Heſ. h. v. Bos Obſeru. Critt. p. 41. ſ. et Weſſ. ad Herodot. p. 396. ὁ θεῖος patruus, quia Neptunus frater erat Iouis. ὦ πόνηρε i. q. ὦ οἰζυρὲ, ὦ μέλε, Vnde et πόνηρε ſcriptum ex mente Grammaticorum de differentia vocabb. πόνηρος et πονηρός; vt Plut. 265. vbi vid. Spanh. οὐδ' ἀκαρῆ μέτεστι ne minima quidem pars paternorum bonorum ad te pertinet. Eſt ἀκαρὲς τὸ βραχὺ, τὸ ἐλάχιστον, Schol. Plut. 244. Veſp. 439. vid. Pierſ. ad Moer. p. 43. ſ. et quos ille laudauit. Κατὰ τοὺς νόμους, ſcil. Athenienſium, quibus et deos vti fingit. Scilicet Athenis nothi (h. e. filii naturales) non poterant hereditatem conſequi, vel vna ſuperſtite legitima filia. v. Petiti Leg. Att. p. 588. Obſeruanda autem pleonaſtica locutio νόθος κοὐ γνήσιος, vitae communi familiaris, vt ἑκοῦσαν οὐκ ἄκουσαν, et ſimilia, quae illuſtrarunt Barneſ. ad Eur. Or. 611. Abreſch. ad Aeſch. T. II. p. 1. Valck. ad Herod. p. 206. et 232. Νόθοι autem differebant a παρθενίοις, et dicebantur ita ex muliere peregrina aut pellice nati. Pollux 3, 21. γνήσιος μὲν ὁ ἐκ γυναικὸς ἀστῆς καὶ γαμετῆς, νόθος δὲ ὁ ἐκ ξένης ἢ παλλακίδος. add. Cuperus Obſſ. 1, 16. pag. 118. ſ. et Heſ. V. Νοθογέννητα. Alcmene vero, mater Herculis, erat peregrina atque pellex Iouis. Hinc intelligitur v. 1651. Poterant vero nothis dari manu, non teſtamento, ad 1000. drachmas νοθείων nomine (v. 1655.) Schol. Γράφεται νοθεῖα, ὡς πρεσβεῖα. Εἰ τὰ μὲν χρήματα ἐμοί, φησιν, ὡς νόθῳ καταλείψει, τὴν δὲ ἀρχὴν τοῖς γνησίοις. νόμος δὲ ἦν Ἀττικὸς, τοῖς νόθοις μέχρι πέντε μνῶν καταλιμπάνειν. προπερισπωμένως δὲ ἀναγνωστέον τὰ νοθεῖα. τὸ ἀργύριον δὲ τοῖς νό-

Δεῦρ' ὡς ἔμ' ἀποχώρησον, ἵνα τί σοι φράσω.
Διαβάλλεταί σ' ὁ θεῖος, ὦ πόνηρέ συ.
Τῶν γὰρ πατρῴων οὐδ' ἀκαρῆ μέτεστί σοι
Κατὰ τοὺς νόμους. νόθος γὰρ εἶ κοὐ γνήσιος.
Ηρ. Ἐγὼ νόθος; τί λέγεις; Πει. σὺ μέντοι νὴ Δία
Ὢν γε ξένης γυναικός. ἢ πῶς ἄν ποτε
Ἐπίκληρον εἶναι τὴν Ἀθηναίαν δοκεῖς,
Οὖσαν θυγατέρ', ὄντων ἀδελφῶν γνησίων;
Ηρ. Τί δ' ἢν ὁ πατὴρ ἐμοὶ διδῷ τὰ χρήματα,
Τὰ νοθεῖ' ἀποθνήσκων; Πει. ὁ νόμος αὐτὸν οὐκ ἐᾷ.
Οὗτος ὁ Ποσειδῶν πρῶτος, ὃς ἐπαίρει σε νῦν,
Ἀνθέξεταί σου τῶν πατρῴων χρημάτων,
Φάσκων ἀδελφὸς αὐτὸς εἶναι γνήσιος.

θοις διὰ χειρὸς ἐδίδοσαν, ἐπειδὴ οὐκ ἐξῆν αὐτοῖς κληρονομεῖν. Harpocr. Νοθεῖα· τὰ τοῖς νόθοις διδόμενα οὕτω καλεῖται. ἦν δὲ μέχρι χιλίων δραχμῶν. add. Pollux l. l. et Weſſ. ad Petit. p. 588. Ἐπίκληρος eſt ſolus haeres, diciturque et de viro et de femina. Tho. Mag. p. 345. Ἐπίκληρος καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ, ὁ ἐπὶ πάσῃ τῇ πατρικῇ περιουσίᾳ κληρονόμος καταλελειμμένος παῖς, μὴ ὄντος αὐτῷ δηλονότι αὐταδελφοῦ. Vid. ibi Intpp. Alb. ad Heſ. T. I. p. 1358, 31. Eadem et ἔγκληρος dicitur Eur. Iph. T. 682. vid. Valk. ad Herod. p. 463. πῶς — δοκεῖς quomodo — *putare* potes. Eandem vim hoc verbum δοκεῖν habet in formula πῶς δοκεῖς, quae reliquae orationi interponitur. v. Bergl. ad Plut. 742. Hemſt. ad Lucian. T. I. p. 475. Haec vero verba ἢ πῶς — γνησίων a poeta praeter expectationem poſita ſunt. Auditores enim expectarant dictum iri: aut quomodo putas te heredem futurum, cum adſit legitima filia, Minerua (quae et ab Hom. Iliad. ζ. 307. et alibi dicitur Ἀθηναίη, non tantum Ἀθήνη), ad quam hereditas pertinuiſſet, niſi fratres adeſſent genuini. Sed lex erat Athenis, quae vetabat filiam legitimam conſequi hereditatem, cum filii adeſſent.

1656. ὃς ἐπαίρει σε, qui te hac ſpe incitat ad pacem repudiandam, vt Nub. 42. ἥτις με γῆμαι 'πῆρε (ſic lego), vbi v. Kuſt. et quae ſupra de hac v. ἐπαίρειν vi notauimus. Σοῦ pendet a praepoſitione ἀντὶ in verbo ἀνθέξεται. ἀντί σοῦ *contra te*. Sic caſus nominum Subſt. ſaepe referendi ad praepoſitiones verborum compoſitorum, vt Eur. Phoen. 1097. γῆς ὑπερθανών. Ἀνθέξεται arripiet, ad ſe trahere ſtudebit. ἔχεσθαι enim et ἀντέχεσθαι τινὸς dicuntur, qui aliquid attingunt et occupant, vt Plat. Menex. c. 11. φόβος ἔχεσθαι Ἑλλήνων dicitur; vbi v. Cl. Gottleb. et Interpp. Heſ. V. Ἀνθέξεται et Ἀντέχεται.

1659. Part.

Ἐρῶ δὲ δὴ καὶ τὸν Σόλωνός σοι νόμον.
Νόθῳ δὲ μὴ εἶναι ἀγχι-
Στείαν, παίδων ὄντων γνη-
Σίων. ἐὰν δὲ παῖδες
Μὴ ὦσι γνήσιοι, τοῖς
Ἐγγυτάτω τȣ̃ γένȣς
Μετεῖναι τῶν χρημάτων.
Ηρ. Ἐμοὶ δ᾽ ἄρ᾽ ȣ̓δὲν τῶν πατρῴων χρημάτων
Μέτεστιν; Πει. ȣ̓ μέντοι μὰ Δία. λέξον δέ μοι,
Ἤδη σ᾽ ὁ πατὴρ εἰσήγαγ᾽ ἐς τȣ̀ς φράτορας;
Ηρ. Οὐ δῆτ᾽ ἐμέ γε· καὶ δῆτ᾽ ἐθαύμαζον πάλαι.
Πει. Τί δῆτ᾽ ἄνω κέχηνας, αἰκίαν βλέπων;

1659. Part. δὴ ſolet aliis particulis ita addi, vt redundet. Sic δὲ δὴ h. l. quod et legitur Eur. Phoen. 726. 1283. Legem Solonis hinc retulit in ſuum de legibus Atticis Commentarium et ex Iſaeo atque Demoſthene illuſtrauit Petitus p. 214. ſ. 587. ſſ. V. 1660. metri cauſa ſcribi poſſit εἶναι ᾽γχιστεῖαν, vel etiam pronunciari, vt vna ſyllaba, quemadmodum ὄψει ἴυγγα pronunciabant velut ὄψειυγγα. v. Toup. ad Schol. Theocr. 2, 17. Ἀγχιστεῖαν Sch. interpretatur μετȣσίαν τῆς ȣ̓σίας. Nam ἀγχιστεία eſt quidem in vniuerſum propinquitas, cognatio, συγγένεια Heſ., ſed ſingulatim ea, cum qua hereditatis ius coniunctum eſt. Vid. omnino Ammon. V. Ἀγχιστεῖς, et ad eum Valck. Sophocles Antig. 174. (ed. Brunk.) dixit τὰ ἀγχιστεῖα. Hinc h. l. eſt ius ſuccedendi in bona. Οἱ ἐγγυτάτω τȣ̃ γένȣς ſunt proximi cognati, vt ὁ ἄγχιστα γένȣς Diod. Sic. 12, 18.

1668. Πάλιν ὡς ἐν κωμῳδίᾳ μετήγαγε τὰ Ἀθηναίων ἔθη ἐπὶ τȣ̀ς θεȣ́ς. διὰ γὰρ τὸ ἐγγραφῆναι εἰς τȣ̀ς φράτορας σύμβολον εἶχον τῆς εὐγενείας. Ἄλλως· εἰς τȣ̀ς ἡλικίας νόμȣς, ἢ εἰς τȣ̀ς φυλέτας, ἐπειδὴ τὰ ὀνόματα τῶν ξένων γράφεται εἰς τȣ̀ς πίνακας. Schol. Si enim quis inter tribules (φράτορας) recipiebatur, declarabatur genuinus filius, atque ciuis. Vid. Pollux 8, 107.

1670. Ὡς τȣ̃ Ἡρακλέȣς ἀναβλέψαντος εἰς τὸν ȣ̓ρανὸν μετ᾽ ὀργῆς τȣ̃τό φησι· Τί δῆτ᾽ ἄνω βλέπεις, ὡς τυπτήσων τινά. Τινὲς δὲ ȣ̃τως· Τί δῆτα ἐς τὰ ἄνω πράγματα ἀποβλέπεις αἰκισθησόμενος, ἐάν τι πάθῃ ὁ πατὴρ ὑπὸ τῶν γνησίων. Schol. Patet ex his, Schol. etiam legiſſe αἰκίαν, quod e Cod. Vat. Kuſterus repoſuit pro vulg. αἰτίαν, quod non aptum fundit ſenſum, miror que vel Berglerum retinere illud potuiſſe, vel Reiſkium legi velle εἰκείαν, ſcil. βλέψιν. Αἰκία eſt iniuria, quae infertur verberibus infligendis. V. Suid. h. v. Schol. Soph. Electr. 487. et Ruhnk. ad Tim. Gloſſ. Pl. pag. 10. Sed αἰκίαν βλέπειν eſt ex illarum formularum genere, quas v. 1169. illuſtraui, atque adeo valet vultum gerere, quaſi verberaturus ſis, vultum minacem; quod

Ἀλλ' ἢν μεθ' ἡμῶν ᾖς, καταστήσω σ' ἐγὼ
Τύραννον· ὀρνίθων παρέξω σοι γάλα.
Ηρ. Δίκαι' ἔμοι γε καὶ πάλαι δοκεῖς λέγειν
Περὶ τῆς κόρης, κἄγωγε παραδίδωμί σοι.
Πει. Τί δαὶ σὺ φῄς; Ποσ. τἀναντία ψηφίζομαι.
Πει. Ἐν τῷ Τριβάλλῳ πᾶν τὸ πρᾶγμα. τί σὺ λέγεις;
Τρ. Καλάνι κόραυνα καὶ μεγάλα Βασιλιναῦ
Ὄρνιθι παραδίδωμι. Ηρ. παραδοῦναι λέγεις;
Ποσ. Μὰ τὸν Δί', οὐχ οὗτός γε παραδοῦναι λέγει,
Εἰ μὴ βαδίζειν, ὥσπερ αἱ χελιδόνες.
Πει. Οὐκοῦν παραδοῦναι ταῖς χελιδόσιν λέγει.
Ποσ. Σφὼ νῦν διαλλάττεσθε, καὶ ξυμβαίνετε·
Ἐγὼ δ', ἐπειδὴ σφῷν δοκεῖ, σιγήσομαι.
Ηρ. Ἡμῖν ἃ λέγεις σὺ, πάντα συγχωρεῖν δοκεῖ.
Ἀλλ' ἴθι μεθ' ἡμῶν αὐτὸς ἐς τὸν οὐρανὸν,
Ἵνα τὴν Βασιλείαν καὶ τὰ πάντ' ἐκεῖ λάβῃς.

optime conuenit huic loco et ingenio Herculis. — *καταστήσω σε τύραννον* te regem eſſe iubebo. v. Tho. M. p. 487. De voc. *γάλα ὀρνίθων* vid. v. 734. Laudauit ad h. l. Bergl. locum Syneſii (Ep. 4.) vbi ſimiliter *ὀρνίθων γάλα παρασχεῖν*.

1676. *Ἐν τῷ Τριβ. π. τ. πρ.* omnis res pendet a Triballo. Sic apud Lyſiam p. 208. Tayl. *οὐκ ἐλάχιστον μέρος ἐν ὑμῖν ἐστι.* Vid. omnino Valck. ad Eurip. Phoen. 1256. In ſequentibus barbare dictis quiuis facile agnoſcit haec Graeca: *καλὰν κόραν καὶ μεγάλαν Βασιλείαν.*

1680. Verba ſunt obſcuriora, vnde egregie in iis nugati ſunt Scholiaſtae, et cum iis, vt fere ſemper, Berglerus. Vnus Sch. *εἰ μὴ* accipit pro *ἀλλά· μὰ τὸν Δία, φησὶν, οὐ λέγει παραδοῦναι, ἀλλὰ βαδίζειν καὶ ἀναχωρεῖν.* Quam ineptum hoc ſit, non opus eſt, vt doceam. Alter Sch. putat, *βαδίζειν* vſurpatum eſſe ob praecedens *βασιλιναῦ*, in quo lateat *βάσις* greſſus, et per hirundines barbaros intelligi; quod non adiuuat ſenſum. Denique Didymus ap. Sch. *ὥσπερ αἱ χελιδόνες* dictum cenſet pro *ὡς τὰς χελιδόνας*, et addit: *θέλει δὲ λέγειν, εἰ μὴ βαδίζει πρὸς τὰς χελιδόνας.* Is igitur legit *βαδίζει*, quae vnice vera lectio videtur. Locum autem ſic intelligo: Triballus dixerat; trado *aui*. Hercules hoc ita accipit, quaſi ſimpliciter voluerit tradi Piſthetaero. Tum Neptunus iocoſe: non dicit ſe concedere, niſi ille (Piſthetaerus) incedat hirundinum more. Sic et Piſthetaeri verba apta ſunt. Reiſkius ſcripſit: *εἰ μὴ βαβακίζειν γ' ὦ.* *Βαβακίζειν* eſt *φλυαρεῖν*.

1682. *ξυμβαίνειν* eſt pacem inire, compoſitionem facere. v. Abreſch. Dil. Thuc. p. 244. ſ.

1687. Scripſi

Πει. Ἐς καιρὸν ἄρα κατεκόπησαν οὗτοι
Ἐς τοὺς γάμους. Ηρ. Βούλεσθε δῆτ' ἐγὼ τέως
Ὀπτῶ τὰ κρέα ταυτὶ μένων, ὑμεῖς δ' ἴτε;
Ποσ. Ὀπτᾶς σὺ κρέα; πολλήν γε τενθείαν λέγεις.
Οὐκ εἶ μεθ' ἡμῶν; Ηρ. εὖ γε μέντ' ἂν διετέθην.
Πει. Ἀλλὰ γαμικὴν χλανίδα διδότω τις δεῦρό μοι.

Χο. Ἔστι δ' ἐν Φαναῖσι πρὸς τῇ

1687. Scripſi ἆρα pro ἄρα metri cauſa. εἰς καιρὸν eſt i. q. εὐκαίρως opportune. Illuſtravit copioſe Bergl. ad h. l. Apud Soph. Aiac. 1334. eſt καιρὸν ſimpliciter, ſine εἰς. Κατεκόπησαν Heſ. forte ex h. l. habet, et interpretatur ἐφονεύθησαν. Etiam ap. Diod. S. 11, 53. legitur hoc de iis, qui in pugna occiſi ſunt. Vid. Weſſ. ad Diod. S. T. II. p. 32, 4. Γάμοι autem ſunt *epulae nuptiales*. v. Pollux 3, 44. Τέως non tantum valet *vſque*, ſed etiam *interea*, ἐν τοσούτῳ. v. Aelii Herodiani Philet. pag. 434. ibique Pierſ. qui et noſtrum locum laudat. Τενθεία eſt *guloſitas*, edacitas, vid. omnino Ruhnk. ad Tim. p. 180. et πολλήν γε τ. λέγεις *multam ſignificas*, *oſtendis*, *edacitatem*; vult enim ideo ipſe aſſare carnes, quo poſſit eo prius deuorare quaedam. Eandem voracitatem Herculis praeter Noſtrum (Pac. 741.) notauit et Strattis in Callippida ap. Athen. l. 14. pag. 656. B. αὐτίκα δ' ἥρπασε τεμάχη κ. τ. λ. Id vero minime decebat legatum a Ioue miſſum, vnde reprehendit Neptunus. Articulum ante κρέα eieci, metro iubente. Deerat etiam in ed. a. 1624.

1691. εὖ γ. μ. τ' ἂν διετέθην *bene afficerer*, hoc mihi conduceret; ironice loquitur, vt ſupra ἀπέλαυσα νὴ τὸν Δί' v. 1358. Διατίθεσθαι enim cum aduerbiis quibusdam iunctum ſaepe eſt i. q. διακεῖσθαι (Tho. M.), vt Xen. Cyrip. 4, 7, 3. Mem. 2, 4, 40. Verſu ſequ. Kuſterus metri cauſa corrigebat: Γαμικὴν χλανίδα νυνὶ διδότω τις δεῦρό μοι. Non puto tam multa mutanda eſſe. Cum Schol. metrico pro διδότω ſcribendum δότω, tum omnia ſana ſunt. Sic v. 1187. σφενδόνην τίς μοι δότω. Erat formula ſolemnis, δότω τις, ἐκδότω τις, qua in ſcenam aliquid inferri poſtulabant. vid. Hemſt. ad Plut. p. 469.

1693. Εἴσθεσις χοροῦ ἐπῳδικὴ κώλων τροχαϊκῶν ὀκτώ, ὧν τὰ μὲν α', δ', ε', καὶ η', δίμετρα ἀκατάληκτα. τὰ δὲ β', γ', ς', καὶ ζ', καταληκτικὰ ἐφθημιμερῆ. καὶ μετὰ ταῦτα στίχοι δύο τετράμετροι τροχαϊκοὶ καταληκτικοί. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1693. Cohaerent haec cum iis, quae v. 1470. et 1552. ſſ. narrata ſunt. Etiam in Thuc. 8, 24. eſt ἐν Φαναῖς, quod erat promontorium et portus inſulae Chii. Ab aliis ſcribitur Φάναι. V. Intpp. Thucyd. add. Liu. 36, 43. et Strabo p. 955. Almel. Noſter per hoc vocab. alludit ad φαίνειν (accuſare) et συκοφαντεῖν περὶ τὰ δικαστήρια, bene monente Schol. Κλέψυδρα dicebatur proprie fons in arce Athenarum, v. Schol. et Kuhn. ad Poll. 10, 60. ſed h. l. intel-

Κλεψύδρα πανοῦργον ἐγ-
Γλωττογαστόρων γένος,
Οἳ θερίζουσίν τε καὶ σπεί-
Ρουσι καὶ τρυγῶσι ταῖς γλώτ-
Ταισι, συκάζουσί τε·
Βάρβαροι δ᾽ εἰσὶν γένος
Γοργίαι τε καὶ Φίλιπποι.
Κἀπὸ τῶν ἐγγλωττογαστόρων κείνων τῶν Φιλίππων
Πανταχοῦ τῆς Ἀττικῆς ἡ γλῶττα χωρὶς τέμνεται.

ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΗΜΙΧΟΡΟΣ, ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Ὦ πάντ᾽ ἀγαθὰ πράττοντες, ὦ μείζω λόγου·

intelligitur iudicialis illa clepſydra, horologium aquaticum. v. Schol. Lyſiſt. 912. Heſ. p. 276. Ἐγγλωττογάστορες ſunt, qui victum lingua, accuſationibus, orationibus habendis, quaerunt, οἱ ἀπὸ τοῦ λέγειν βιοτεύοντες Heſ. p. 1075. vt ἐγχειρογάστορες (ad quod voc. h. l. alluditur, auctore Schol.) ſunt οἱ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῇ γαστρὶ πορίζοντες Heſ. p. 1077. vbi cf. Alb. Hoc, victum ſibi parare, exprimitur nunc per partes: οἱ θερίζουσιν κ. τ. λ. Τρυγᾶν eſt *vindemiare*, vt Pac. 1339. Veſp. 632. συκάζειν autem *ficus legere* Poll. 7, 143. ſed hic etiam illud verbum ad ſycophantas reſpicit. Phot. Lex. Mſ. Συκάζει· συκοφαντεῖ. Similes loci ſunt Plut. 947. ſ. Veſp. 145. Gorgias (haud dubie Leontinus, nobilis ille ſophiſta, qui mercede docuit eloquentiam, v. Plato in Gorg.) et Philippus commemorantur etiam Veſp. 419. vbi dicitur Philippus in iudicio damnatus eſſe, v. ibi Schol. Iam in ſacrificiis antiquiſſimorum iam Graecorum ſolebat lingua a reliquis viſceribus ſeparari, et diis, eloquentiae praeſidibus, immolari. v. omnino Hom. Od. 3, 332. et 341. vbi Schol. min. Ἔθος ἦν τρεπομένοις πρὸς τὸ καθεύδειν, τῶν ἱερείων τὰς γλώσσας ἀποτέμνειν (ergo ſimplex τέμνειν in hac formula idem eſt, ac compoſitum ἀποτέμνειν), καὶ καίειν τοῖς θεοῖς, τοὺς λόγους ἐπιμελομένοις. Quod addit, morem hunc ex Attica profectum eſſe, ineptum eſt. add. Athen. lib. 1, 14. Feith. Antt. Hom. p. 309. Schol. Plut. 1111. ibique Hemſterh. Pac. 1060. 1109. ἀπὸ τῶν ἐγγλωττογ. poteſt dupliciter intelligi, vel, ex illis Philippis lingua exſcinditur, vt nempe ſignificetur poena, quam Philippus ſuſtinuiſſe dicitur, Veſp. 419. quod Bergl. voluit, vel, quod omni loco conuenientius eſſe iudico, *propter illos homines*. Schol. οὗτος δὲ βούλεται λέγειν, ὅτι ἐξεβλήθη ἐκ τῶν σπλάγχνων διὰ τοὺς Ῥήτορας ἡ γλῶττα, ἐπεὶ ταύτῃ τοὺς ἄλλους κακοποιοῦσιν. V. 1701. in metrum peccat. Forte diuiſim ſcr.:

Κἀπὸ τ. ἐγγλωττογαστό-
Ρων ἐκείνων τῶν Φ.

1703. Ἡ συστηματικὴ αὕτη εἴσθεσις ἐξ ἰάμβων ἐστὶ τριμέτρων ιδ.

Ὦ τρισμακάριον πτηνὸν ὀρνίθων γένος·
Δέχεσθε τὸν τύραννον ὀλβίοις δόμοις.
Προσέρχεται γὰρ, οἷος οὔτε παμφαὴς
Ἀστὴρ ἰδεῖν ἔλαμψε, χρυσαυγεῖ δόμῳ,
Οὔθ' ἡλίου τηλαυγὲς ἀκτίνων σέλας
Τοιοῦτον ἐξέλαμψεν. οἷον δ' ἔρχεται
Ἔχων γυναικὸς κάλλος οὐ φατὸν λέγειν.
Πάλλων κεραυνὸν, πτεροφόρον Διὸς βέλος·
Ὀσμὴ δ' ἀνωνόμαστος ἐς βάθος κύκλου

ὠδ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. Redit Piſthetaerus ex coelo cum coniuge. Sunt autem, quae ſequuntur, eleganter et ſublimiter dicta; vſusque eſt poeta verbis Pindari et Tragicorum in re leuiſſima.

1703. μείζω λόγου, ſcil. πράττοντες *perficientes*. Sunt autem μείζονα λόγου quae omnem ſermonem et fidem ſuperant. V. Markland. ad Eur. Suppl. 844. Valck. ad Hipp. 1216. Δόμοι apud poetas dicitur palatium, vt Eur. Or. 1358. δόμοι τυραννικοί. In eiusd. Suppl. v. 7. regia dicuntur ὄλβια δώματα. Conf. Valck. ad Phoen. 1733. Χρυσαυγὴς δόμος eſt palatium auro ſplendens. Cui non nota *regia ſolis clara micante auro* (Ouid. Met. l. 2. in.)? Infinitiuus ἰδεῖν ad οἷος referendus, qualis *adſpectu*, i. e. quomodo — παμφαὴς ἀστὴρ ſtella omnia illuſtrans. Heſ. παμφαές· πάντα φωτίζον, forte ex Eurip. Troad. 548. παμφαὲς σέλας πυρός. Χρυσαυγεῖ δόμῳ ad προσέρχεται pertinet. Ineptiſſime interpres: qualis neque illuſtris adſpectu ſtella fulſit in auro ſplendente domo. Poteſtne ſtella fulgere in domo? Immo Piſthetaerus accedit ad palatium, ita ſplendens vt ſtella et radii ſolis. Τοιοῦτον proprie abeſſe debebat, quia οἷος ante οὔτε legitur, ſed quoniam hoc ad σέλας referri non poterat, propterea orationem poeta mutauit. σέλας de quouis radiante ſplendore et micante dicitur, vt facis Eur. Troad. 298. Oreſt. 1573. ignis Hom. Od. φ'. 246. oculorum Theocr. 23, 8. De τηλαυγὲς et h. l. dictum v. 1092. Οἷον ἔχων γυναικὸς κάλλος *cum quam pulchra vxore*. Sic reddenda ſunt participia ἔχων et ἄγων iuncta verbis *veniendi* et ſimilibus. vid. Fiſch. Prol. in Palaeph. pag. 50. add. Soph. Trachin. 654. In formula οὐ φατὸν λέγειν vltimum redundat. Sed ſimillime Orph. Argon. 926. οὐ φατὸν εἰπεῖν, quod dici, exprimi, nequit. Κάλλος οὐ φατὸν λ. incredibilis, mira, pulchritudo. Πάλλειν eſt *vibrare*, vt haſtam, Hom. Il. τ'. 389. Vnde et h. l. apte lectum eſt verbum. Fulmina ſaepe poetis dicuntur *tela Iouis*, iisque alae tribuuntur (πτεροφόρον), propter celeritatem. Vid. Orph. hymn. 18.

1712. Ad ὀσμὴ ſupplendum eſſe θυμιαμάτων facile apparet. Et quid, ſi ſcribatur: Ὀσμὴ — χωρεῖ, καλὸν θέαμα, θυμιαμάτων. A. δ. etc. θυμιαμάτων cum αὔραι plane

Χώρει· καλὸν θέαμα, θυμιαμάτων
Αὖραι διαψαίρουσι πλεκτάνην καπνοῦ.
Ὀσμὴ δὲ καὐτός ἐστιν. ἀλλὰ χρὴ θεᾶς
Μούσης ἀνοίγειν ἱερὸν εὔφημον στόμα.
Ημι. Ἄναγε, δίεχε, δίαγε, πάραγε,
Πάρεχε, περιπέτεσθε [τὸν] μάκαρα
Μάκαρι σὺν τύχα,
Ὢ φεῦ, φεῦ τῆς ὥρας,
Τοῦ κάλλους.

plane iungi nequit, et ad καπνοῦ non neceſſarium eſt referri; ſed bene ſe habent Ὀσμὴ θυμιαμάτων et Αὖραι διαψαίρουσι πλεκτάνην καπνοῦ. Toupius Em. in Suid. III. pag. 136. (p. 423. T. I. Lipſ.) legebat: καλὸν θέαμα· θυμιαμάτων δ' Αὖραι — ſed, vt ſolet, non explicuit. Verba καλὸν θέαμα in parentheſi et exclamatione dicuntur: *o pulchrum ſpectaculum!* Ἀνωνόμαστος Schol. explicat πολλὴ, καὶ οὐ δυναμένη ὀνομασθῆναι. Βάθος κύκλου indicat, vt bene Kuſt. docuit, altitudinem coeli. Nam βάθος interdum eſt i. q. ὕψος. v. Alb. ad Heſ. T. I. p. 674, 21. Pro κύκλου Reiſk. legebat κύκλῳ *in orbem*; ſed neſcio, an recte dici poſſit *odor in orbem* adſcendere. Πλεκτάνη proprie quidem eſt cincinnus (Poll. 7, 174.), ſed h. l. volumen, εἴλησις Schol. bene. Homerus Il. 1, 317. et ipſe dixit κνίσσην ἑλισσομένην. Διαψαίρουσι Heſ. ex h. l. interpretatur διαπνέουσι (perflant); addit: καὶ ψαίρειν λέγομεν τὸ ἱστίον, ὅταν ἐλαφρῶς διαπνέηται. Videndi, quos laudat ibi Alb. Εὔφημον h. l. eſt *ſuaue.*

1717. Εἴσθεσις μέλους χοροῦ εἰς δύο περιόδους διῃρημένη κώλων ιβ΄· εἰσὶ δὲ τῆς μὲν πρώτης τροχαϊκὰ ϛ΄, ἐπιμεμιγμένα χορείοις καὶ ἰάμβοις, ὧν τὰ α΄, β΄, δ΄, ε΄, δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ γ΄ πενθημιμερές. τὸ ϛ΄ ἑφθημιμερές. τῆς δὲ δευτέρας ἐξ ἀναπαιστικῶν, τὰ μὲν α΄, δ΄, δίμετρα ἀκατάληκτα. τὰ δὲ β΄, ε΄, ἀναπαιστικὴ βάσις. τὸ γ΄ πενθημιμερές. τὸ ϛ΄ ἑφθημιμερές. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος. Iam Biſetus notauit, metri enumerationem apud Schol. non recte ſe habere, ſed nec expediri poſſe.

1717. Omnibus his verbis nihil aliud exprimitur, quam: *agite, adeſte, ſaltate.* Nam hoc eſt ἀνάγειν vel ἀνάγειν πόδα (non, vt Schol. vult, ὕμνει αὐτόν). Iunxit autem ea poeta, ridendi Euripidis cauſa, qui talia iunxit Troad. 308. Cycl. 202. ad vtrumque locum vid. Muſgr. et Bergl. ad Veſp. 1317. Πάρεχε retuli ad ſequentem verſum, vbi τὸν delendum puto. Sic metrum ſibi conſtat.

1721. τοῦ κάλλους. Haec verba primo adſpectu gloſſema ſapere videntur. Nam ὥρα eſt pulchritudo. v. Heſ. Sed dicitur ita etiam florens aetas, atque de hac h. l. intelligendum vocabulum. Et vt h. l. iunguntur κάλλος et ὥρα: ita Aelianus V. H. 2, 4, 4. dixit φιλόκαλος ἄνθρωπος καὶ περὶ τὴν ὥραν τὴν τῶν νέων ἐσπουδακώς. Datiui

τῇδε

Ὦ μακαριστὸν σὺ γάμον
Τῇδε τῇ πόλει γήμας.
Ημι. Αλ. Μεγάλαι (μεγάλαι) κατέχουσι τύχαι
Γένος ὀρνίθων
Διὰ τόνδε τὸν ἄνδρα.
Ἀλλ' ὑμεναίοις καὶ νυμφιδίοις
Δέχεσθ' ᾠδαῖς
Αὐτὸν καὶ τὴν Βασιλείαν.
Χο. Ἥρᾳ ποτ' Ὀλυμπίᾳ

τῇδε τῇ πόλει pendent a μακαριστὸν, *fauſtiſſimum huic vrbi*, quia nempe ſic ei imperium parabatur. Μακαριστοτάτη εὐδαιμονία legitur Xen. Mem. Socr. 2, 1, 33. Et γῆμαι γάμον eſt inire matrimonium, de viro. v. Tho. M. p. 191. ibique et ad Ammon. h. v. Intpp.

1724. Bis poſui Μεγάλαι, cum vulgo ſemel legeretur, vt metro conſulerem. Similis repetitio Ran. 588. 592. et pluribus aliis locis. Senſus eſt: magna contingit fortuna auibus per hunc.

1727. Scripſi ὑμεναίοις pro vulg. ὑμεναίοισι. Νυμφίδιοι ᾠδαὶ ſunt carmina ſponſalia, vt λέχη νυμφίδια Eur. Hipp. 1138. lecti ſponſales. Δέχεσθαι valet *excipere*.

1730. Τὰ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται τριὰς ἐπῳδική, καὶ εἰσὶ τῆς μὲν στροφῆς κῶλα ε', καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα, εἰσὶ δὲ πάντα Ἰωνικὰ ἀπὸ μείζονος ἑφθημιμερῆ παντοίοις σύμμικτα ποσί. τῆς δ' Ἐπῳδοῦ κῶλα ις' ἀναπαιστικὰ δίμετρα γ πλὴν τοῦ τελευταίου, ἀκατάληκτα. Ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος, τῆς δ' ἐπῳδῆς κορωνίς.

1730. Recepi, quod metrum, ſenſus et Viri Docti (Reiſkius atque Daw. M. Cr. p. 304. ſſ.) iubebant: Ἥρᾳ ποτ' Ὀλυμπίᾳ — ξυνεκοίμισαν, cum vulgo eſſet: Ἥρα — Ὀλυμπία — ξυνεκόμισαν. De prioris emendationis veritate nemo dubitabit, et iam Bergl. exhibuit ita ſcriptum, ſed nec συνεκόμισαν quamuis legerit Suidas, qui per συνήγαγον explicat, ferri poteſt ob antiſtrophen, et eſt multo elegantius ξυνεκοίμισαν *coniunxerunt in lecto*. Daweſius praeterea ſcribit Τοιῷδ' ὑ. et in antiſtropha Κᾀυδαίμονος Ἥρας, partim quod ἐν τοιῷδε dici non poſſit, partim ob leges metri ſyſtematum talium, quas vereor ne ipſe confinxerit. ἐν τοιῷδ' ὑμεναίῳ eſt cum tali hymenaeo, carmine ſcilicet. Xen. Mem. 3, 9, 2. ἐν πέλταις διαγωνίζεσθαι. Sic ἐν χερσὶ ἀποκτεῖναι, v. Abreſch. Dil. Th. p. 468. Magis me offendunt illa, τῶν ἠλιβάτων θρόνων ἄρχοντα θεοῖς, vbi, ſi haec lectio ſana eſt, non modo ἄρχοντα ad vtrumque Subſtantiuum referendum, ſed, quod magis nouum eſt, duplici ſtructura adhibetur. Parum abeſt, quin legi malim θεαὶ, quod cum Μοῖραι iungatur. Parcis autem et in nuptiis erat quoddam munus. v. Catull. 63, 305. et Spanh. ad Call. p. 187. Ern. ἠλίβατοι θρόνοι ſunt *alta ſolia*, h. e. Olympus, caelum. Nam ἠλίβατος eſt

Τῶν ἠλιβάτων, θρόνων
Ἄρχοντα θεοῖς μέγαν
Μοῖραι ξυνεκοίμισαν
Ἐν τοιῷδ᾽ ὑμεναίῳ.
Ὁ δ᾽ ἀμφιθαλὴς Ἔρως
Χρυσόπτερος, ἡνίας
Εὔθυνε παλιντόνους,
Ζηνὸς πάροχος γάμων,
Τῆς τ᾽ εὐδαίμονος Ἥρας.
Ὑμὴν, ὦ Ὑμέναι᾽, ὦ Ὑμήν.
Πει. Ἐχάρην ὕμνοις, ἐχάρην ᾠδαῖς·
Ἄγαμαι δὲ λόγων. ἄγε νῦν αὐτοῦ

vel altus, vel profundus. vid. Heſ. h. v. Schol. Eurip. Hipp. 732. Hom. Il. ό. 273.

1735. Ἀμφιθαλὴς dicitur ὁ ἀμφοτέροις τοῖς γονεῦσι θάλλων καὶ μηδενὸς ὠρφανισμένος, Schol. Tales Latini dicunt *patrimos et matrimos*. Sed iam Ruhnk. ad Tim. Gl. Plat. p. 19. vbi copioſe de hoc vocab. egit, docuit, de diis vſurpatum indicare *omni ex parte florentes, almos*. Πάροχοι vero erant iidem, qui παράνυμφοι *pronubi*, amici, qui in curru adſidebant ſponſo et ſponſae domum vectis. v. Poll. 3, 40. et Phot. Lex. Mſ. ap. Alb. ad Heſ. p. 885, 7. Παλίντονος eſt εἰς τοὐπίσω τεινόμενος. v. Schol. min. Hom. Il. 8, 266. Itaque εὐθύνειν (regere) ἡνίας παλιντόνους retro flectere habenas. Imitatur autem et hic noſter poetas lyricos et tragicos, qui Iouis et deorum facta carminibus inſerebant.

1740. Haec cani ſolebant in nuptiis. v. Eurip. Troad. 314. Theocr. Id. 18, 56. Catull. 61, 5. Nimirum ὑμέναιος dicitur nunc carmen nuptiale (v. 1727. 1734.), nunc deus nuptiarum praeſes. Vid. omnino Toup. Em. in Suid. T. III. (P. I. Opp. Lipſ. p. 508. ſ.) et Spanh. in Call. Del. 296. — Ἐχάρην laetatus ſum et laetor. Ἄγαμαι λόγων *probo carmina*. Verbi ἄγαμαι ſignificationem et ſtructuram illuſtrant Ruhnk. ad Tim. p. 3. Pierſ. ad Moer. p. 2. Verba ἄγε νῦν αὐτοῦ κ. τ. λ. tribuenda ſunt ſemichoro. Χθονίας vario modo Scholiaſtae interpretantur; puto eſſe φοβερὰς, μεγάλας. Nam quidquid horribile eſt, et graue, conſtanti poetarum vſu dicitur χθόνιον. vid. Heſ., Brodaeus ad Eurip. Hel. 1367. Schol. Phoeniſſ. 817. et V. D. in Obſſ. Miſcell. Vol. I. P. II. pag. 95. ἀργῆτα κεραυνὸν ſunt, vt forma ἀστεροπὴ pro ἀστραπὴ, Homerica. Il. θ΄. 133. Βροντήσας δ᾽ ἄρα δεινὸν, ἀφῆκ᾽ ἀργῆτα κεραυνόν· Grammatici interpretantur λαμπρὸν ἢ ταχύν. Poſterior explicatio conuenit cum Ariſtot. Meteor. 3, 1. p. 444. C. T. I. ſed prior magis eſt apta aliis locis Homericis, in quibus ἀργὴς eſt ſplendens, coruſcans, vt Il. 3. 419.

1746. Εἴσθε-

Καὶ τὰς χθονίας κλήσατε βροντὰς,
Τάς τε πυρώδεις Διὸς ἀςεροπὰς,
Δεινόν τ' ἀργῆτα κεραυνόν.
Χο. Ὦ μέγα χρύσεον ἀςεροπῆς φάος,
Ὦ Διὸς ἄμβροτον ἔγχος πυρφόρον.
[Ὦ χθόνιαι] βαρυαχέες ὀμβροφόροι θ' ἅμα
Βρονταὶ, αἷς ὅδε νῦν χθόνα σείει.
Διὰ σὲ τὰ πάντα κρατήσας, καὶ
Πάρεδρον Βασιλείαν ἔχων Διός.
Ημ. Ὑμὴν ὦ, Ὑμέναι' ὦ.
Ἕπεσθε νῦν γάμοισιν, ὦ
Φῦλα πάντα συννόμων
Πτεροφόρ' ἐπὶ πέδον Διὸς,
Καὶ λέχος γαμήλιον.
Ὄρεξον, ὦ μάκαιρα, σὴν
Χεῖρα, καὶ πτερῶν ἐμῶν

1746. Εἴσθεσις ἑτέρα μέλους χοροῦ εἰς δύο διῃρημένη περιόδους, κώλων ιη'· ὧν τῆς πρώτης περιόδου ἀναπαιςικὰ ς'· πλὴν τοῦ γ' καὶ τελευταίου ἀκαταλήκτων. τῆς δευτέρας κῶλα ιβ'· τὸ α' δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. τὰ β', ς', θ', ια', ἰαμβικὰ καταληκτικὰ (imo ἀκατάληκτα) δίμετρα. τὰ γ', δ', ε', ζ', ι', ιβ', τροχαϊκὰ ἑφθημιμερῆ. τὸ η' Ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς, ἡ καὶ τὸ δρᾶμα περατοῦσα.

1746. φάος ἀςεροπῆς lumen, ſplendor, vt Hom. Il. ψ'. 154. φάος ἠελίοιο. ἔγχος πυρφόρον haſta ignea, eſt et ipſum fulmen, quod ἄμβροτον dicitur, i. e. immortale. v. Heſ. h. v. Seneca Oedip. 501. ſ. *Telum* depoſuit Iupiter *igneum*, Oditque Baccho veniente fulmen.

1748. Verba ὦ χθόνιαι, quae Kuſt. e cod. Vat. adiecit, vncinis incluſi, quia et ob metrum ſuſpecta erant (nam hic verſus ſimilis verſui 1751.) et repetita videbantur e v. 1743. Quo iſta διά σε v. 1750. pertineant, non ſtatim apparet. Refero ad ἔγχος πυρφόρον. Πάρεδρον cum Διὸς iungendum, valetque παρακαθήμενον, σύνθρονον, auctore Heſ. *quae Ioui adſidet*, ſocia Iouis. Vid. omnino Geo. d'Arnaud Commentarius de Diis Παρέδροις (Hag. 1732.)

1752. Num forte e mente Scholiaſtae legendum Ὑμὴν ὑμέναι' ὑμήν; conf. Pac. 1341. et Daweſ. M. Crit. p. 291. ſ. Γάμοισιν eſt: *ad celebrandas nuptias*, neque pendet ab ἕπεσθε, quod verbum cum ἐπὶ πέδον Διὸς iungendum. Λέχος γαμήλιον eſt *torus coniugalis*, vt Eur. Oreſt. 1050.

1758. πτερῶν ἐμῶν pro χειρῶν poſitum, quia auis loqui fingitur. Actiuum autem λαβεῖν notione *prehendendi* adfuit

Λαβοῦσα, συγχόρευσον.
Αἴρων δὲ κουφιῶ σ' ἐγώ.
Ἀλαλαὶ, ἰὴ παιὼν,
Τήνελλα, καλλίνικος ὦ
Δαιμόνων ὑπέρτατε.

iam v. 355. vbi vide. Κουφιῶ σε *in ſublime feram.*

1761. Cod. Vat. ἀλαλαὶ, vt Lyſ. 1293. Edit. Farr. ἀλλαλαί. Adhibebatur in fauſtis acclamationibus, vt etiam ἰὴ, de quo v. Spanh. ad Call. Apoll. 25. Παιὼν et Παιὰν dicebatur ipſe *Apollo*, vt Theocr. 6, 27. Sic Callim. in Apoll. ἰὴ Παιῆον. Τήνελλα autem erat vox, quae acclamari ſolebat victoribus, et qua primus vſus eſt Archilochus in carmine in Herculem ap. Schol. h. l. Τήνελλα, καλλίνικε, χαῖρε, ἄναξ Ἡράκλεις. cf. Schol. Pind. Olymp. 9. vid. Acharn. 1225. ibique Kuſt. In Eqq. 1251. eſt ſimpliciter καλλίνικε, h. e. victor. — ὦ δαιμόνων ὑπέρτατε *ſumme deorum.* Nam comparatur Piſthetaerus cum Ioue.

Τ Ε Λ Ο Σ.

A D D E N D A.

Ad v. 59. Verba ποιήσεις κ. τ. λ., quae vulgo Euelpidi tribuebantur, ſenſus me coegit tribuere Piſthetaero. Eius igitur nomen addidi.

V. 174. Interrogationis nota ponenda poſt ἀληθές, aut in ſeqq., vt Plut. 123.

V. 192. Vid. Not. ad v. 1221.

V. 301. Priora verba huius verſus, vt et v. 302. ſſ. tribuenda ſunt Epopi.

V. 520. τις de certa quadam perſona legitur etiam Ran. 560. 641.

V. 561. Forte legendum eſt: Ὡς, ὀρνίθων βασιλευόντων, θύειν κ. τ. λ.

V. 604. ſ. Haec inprimis illuſtrat Ariphronis carmen ad calcem Anacreontis Brunckii p. 91. ſ. in ſanitatem ſcriptum; et conf. verſus Anaxandridis ap. Athen. p. 694.

V. 1065. Non probo Reiſkii coniecturam, quum ſciam, non tantum Subſtantiuis pluralibus neutrius generis addi verbum ſingularis numeri, ſed etiam maſculinis et femininis: vid. Barneſ. ad Eurip. Bacch. 1348. et Maittaire ad Tabb. Heracl. T. I. p. 162. edit. Mazochii.

V. 1164. ποιεῖς h. l. idem eſt quod πάσχεις, quid tibi accidit?

V. 1512. Prima huius verſus verba leguntur ap. Eur. Hecub. 833.

LIPSIAE, EX OFFICINA SAALBACHIA.